Trilogie o černém mágovi

kniha třetí

NEJVYŠŠÍ LORD

TRUDI CANAVAN

NEJVYŠŠÍ LORD

Trilogie o černém mágovi

Kniha třetí

TRUDI CANAVAN

Zoner PRESS

Tuto knihu věnuji svým přátelům Yvonne a Paulovi.
Děkuji vám za vaši pomoc, upřímnost a trpělivost. A nejvíce za to, že jste tento příběh četli znovu a znovu…

Originally published as Black Magician Trilogy – The High Lord
Copyright © 2003 by Trudi Canavan
First published in Great Britain by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group, in 2004

All Rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.
This book is a work of fiction. Any resemblance to actual events or locales or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Trudi Canavan
Nejvyšší lord

Překlad: Eva Chmurová

Copyright © 2009 ZONER software, a. s.
Vydání první, v roce 2009.
Všechna práva vyhrazena.
Zoner Press, katalogové číslo: **ZR826**

ZONER software, a. s.
Nové sady 18, 602 00 Brno
www.zonerpress.cz

Šéfredaktor: Ing. Pavel Kristián
Odpovědný redaktor: Jana Tučníková
DTP: Lenka Křížová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press
ZONER software, a. s.
Nové sady 18, 602 00 Brno
tel.: 532 190 883, fax: 543 257 245
e-mail: knihy@zoner.cz, www.zonerpress.cz

ISBN: 978-80-7413-060-1

PODĚKOVÁNÍ

Při psaní této trilogie mne podporovalo mnoho lidí. Kromě těch, kterým jsem poděkovala ve Společenství čarodějů a Novicce, bych ráda věnovala svůj dík lidem, kteří mi pomáhali během psaní této knihy.

Ještě jednou děkuji mým korektorům, kteří mi dali mnoho cenných rad: mámě a tátovi, Paulu Marshallovi, Paulu Ewinsovi, Jenny Powellové, Saře Creasyové a Anthonymu Maurickovi.

Své agentce Fran Brysonové děkuji za poskytnutí perfektního prostředí pro mé „pracovní prázdniny“.

Lesu Petersenovi, který trpělivě snášel všechny mé námitky a nápady, když vytvářel nádherné obálky pro celou trilogii. Stephanii Smithové a pracovitému vydavatelskému týmu HarperCollins za to, že z mých příběhů vytvořili tak krásné a lákavé knížky. Justinovi ze Slow Glass Books, Sandymu z Wormhole Books a všem knihkupcům, kteří tuto trilogii přijali s velkým nadšením.

A konečně děkuji vám všem, kteří jste mne zaplavili chválou za Společenství čarodějů a Novicku. Vědomí, že se vám mé knihy líbily, mi dodává inspiraci.

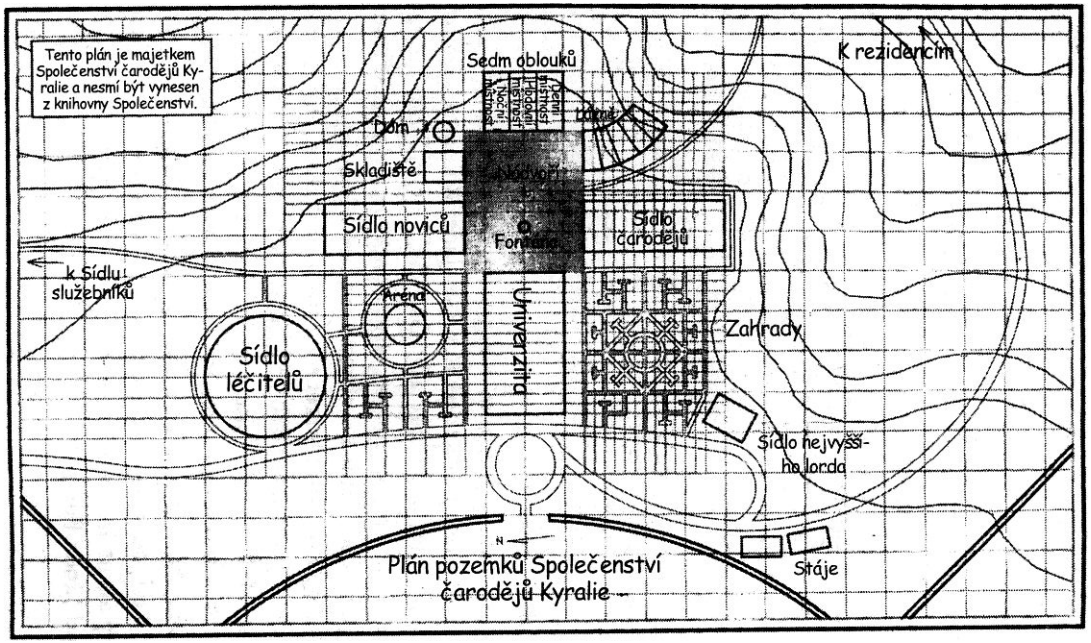
Tento plán je majetkem Společenství čarodějů Kyralie a nesmí být vynesen z knihovny Společenství.
Sedm oblouků
Umění
Astrologie
Logika
Historie
Noční běsnost
K rezidencím
Dům
Skladiště
Sídlo novicu
Fontána
Sídlo čarodějů
k Sídlu služebníků
Arena
Univerzita
Zahrady
Sídlo léčitelů
Sídlo nejvyššího lorda
Stáje
N
Plán pozemků Společenství čarodějů Kyralie

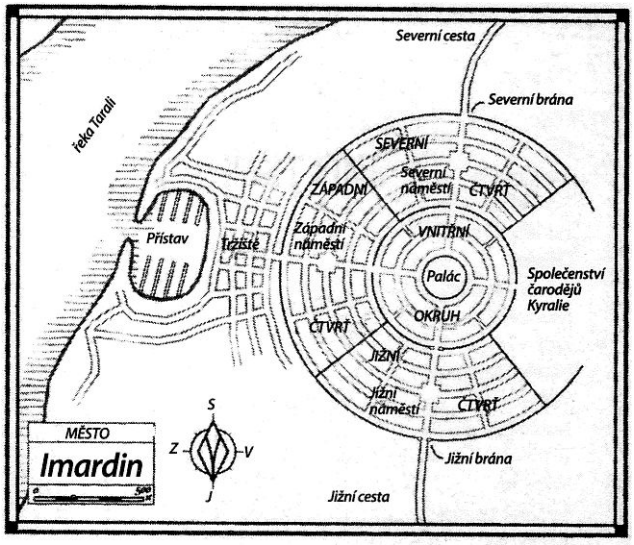
Severní cesta
Severní brána
řeka Tarali
SEVERNÍ
Severní náměstí
ČTVRŤ
ZÁPADNÍ
VNITŘNÍ
Přístav
Tržiště
Západní náměstí
Palác
Společenství čarodějů Kyralie
OKRUH
ČTVRŤ
JIŽNÍ
Jižní náměstí
ČTVRŤ
Jižní brána
MĚSTO
Imardin
S
Z
V
J
Jižní cesta

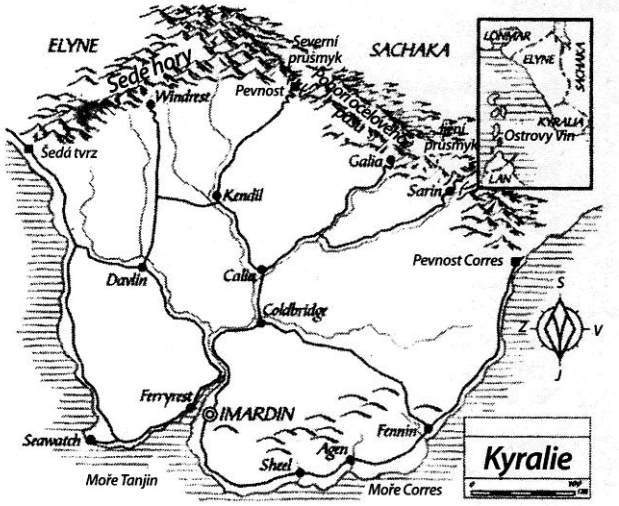
ELYNE
SACHAKA
Severní průsmyk
Windrest
Pevnost
Severní pobřeží
Jižní průsmyk
Ostrovy Vin
Šedá tvrz
Galia
Kendil
Sarin
Pevnost Corres
Davlin
Calia
Coldbridge
Ferryrest
IMARDIN
Fennin
Seawatch
Agen
Shael
Moře Tanjin
Moře Corres
LONDAR
ELYNE
SACHAKA
KYRALIA
LAN
Kyralie

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

ZPRÁVA

O měsíci se ve starověké kyraliánské poezii mluví jako o Oku. Když je Oko doširoka otevřené, odrazuje svou bdělou přítomností všechno zlé – nebo dokonce vyvolává šílenství v těch, kdo pod jeho pohledem činí něco špatného. Když je zavřené a jeho přítomnost připomíná pouze bílý srpek, dovoluje Oko dobrým i špatným utajeným činům zůstat bez povšimnutí.

Cery se podíval na měsíc a ušklíbl se. Tato fáze Oka, kdy měsíc na obloze nebylo téměř vidět, vyhovovala tajným milencům, on však stíny města nepospíchal na podobnou schůzku. Jeho důvody byly temnější.

Nebyl si však vůbec jistý, jestli dělá dobrou nebo špatnou věc. Muži, které pronásledoval, si svůj osud bezpochyby zasloužili, Cery však měl podezření, že pro práci, kterou byl pověřen, existuje nějaký hlubší důvod, než jen zamezit vraždám, které posledních několik let zamořují město. Byl si jistý, že o celé té špinavé záležitosti neví všechno, věděl však pravděpodobně víc než kdokoli jiný ve městě. Přemýšlel, co všechno vlastně ví. Dozvěděl se, že vraždy neprovádí jeden člověk, ale řada mužů. Všiml si také, že všichni tito muži patřili ke stejné rase: byli to Sachakané. Nejdůležitější však bylo, že to byli čarodějové.

Pokud Cery věděl, ve Společenství žádní Sachakané nebyli.

Jestli si byli Zloději něčeho takového vědomi, dobře tuto informaci tajili. Znovu se v myšlenkách vrátil k setkání, kterého se zúčastnil před dvěma lety. Vůdce volně spolupracujících skupin podsvětí Ceryho nabídka vraha najít a zastavit pobavila. Ti, kteří se nyní škodolibě ptali, proč Cery po takové době stále neuspěl, se buď domnívali, že vrah je jen jeden, nebo možná chtěli, aby si myslel, že nevědí více.

Pokaždé, když se Cery s jedním vrahem vypořádal, začal svou strašnou práci další. Bohužel to pak před Zloději vypadalo, že se Cerymu jeho úkol nedaří splnit. Mohl nad jejich otázkami jedině mávnout rukou a doufat, že jeho úspěch v jiných činnostech podsvětí mu to vynahradí.

Z tmavého obrysu dveří se vynořila silueta rozložitého muže a světlo vzdálené lampy odhalilo zasmušilou, Cerymu známou tvář. Gol krátce pokynul hlavou a srovnal s Cerym krok.

Došli na křižovatku pěti cest a blížili se ke klínovité budově. Když prošli otevřenými dveřmi, Cery nasál těžkou sladkou vůni, která se mísila s pachem bolu a kuchyně. Byl časný večer a v hostinci bylo plno. Přesunuli se na místo u pultu, kde Gol objednal dva džbánky bolu a talíř solených crotů.

Než Gol promluvil, sežvýkal svou polovinu fazolí.

„Vzadu. Blýskavý prsten. Co říkáš, synku?“

Cery a Gol často předstírali, že jsou otec a syn, když nechtěli odhalit svou pravou identitu – což bylo poslední dobou většinu času, který strávili na veřejnosti. Cery byl jen o pár let mladší než Gol, ale díky drobné postavě a dětskému obličeji si jej často pletli s chlapcem. Pár

minut vyčkal a pak sklouzl pohledem do zadní části hostince.

I když byla místnost plná lidí, muže, na nějž ho Gol upozornil, bylo snadné najít. Jeho typická široká a snědá sachakanská tvář mezi bledými Kyraliánci zářila a on pozorně sledoval lidi kolem sebe. Cery pohlédl na jeho prsty a všiml si záblesku rudé v matném stříbře prstenu. Odvrátil pohled.

„Co myslíš?“ zamumlal Gol.

Cery pozvedl džbánek a předstíral, že si zhluboka lokl. „Na nás moc velká dřina. Nech ho jinejm.“

Gol odpověděl odfrknutím, vyprázdnil svůj džbánek a odložil ho. Cery jej následoval ven. O několik ulic dál sáhl do kabátu, vytáhl tři měděné mince a vtiskl je do Golovy široké dlaně. Vazoun si povzdechl a odešel.

Cery se ušklíbl, pak se sehnul a otevřel mříž zasazenou dole ve zdi. Na kohokoli, kdo jej neznal, působil Gol jako člověk, kterého nikdy nic nevyvede z míry. Cery však ten povzdech znal. Gol měl strach – a měl k tomu dobrý důvod. Když se kolem potloukali tihle vrazi, hrozilo nebezpečí každému muži, ženě i dítěti ve slumech.

Cery proklouzl za mříž a do průchodu pod ní. Ty tři mince, které dal Golovi, zaplatí tři uličníky, aby doručili zprávu – tři proto, aby se zpráva neztratila nebo nezpozdila. Příjemci, kteří pracovali na různých místech, pošlou zprávu přes městské stráže, poslíčka nebo cvičené zvíře. Žádný muž nebo žena na cestě, kterou zpráva putovala, nevěděl nic o tom, co se skrývá za předměty nebo hesly, které jim byly předány. Jejich významu porozumí pouze člověk, kterému byla určena.

Až se tak stane, znovu začne pronásledování.

*

Sonea vyšla ze třídy a pomalu se vydala hlučnou, přeplněnou hlavní chodbou Univerzity. Obvykle dovádění ostatních noviců nevěnovala velkou pozornost, ale dnes tomu bylo jinak.

Dnes je to právě rok od výzvy, pomyslela si. *Celý rok ode dne, kdy jsem s Reginem bojovala v aréně, a tolik se toho změnilo.*

Většina noviců se shlukla do skupinek po dvou či více a mířila směrem k zadnímu schodišti a do jídelny. Pár dívek otálelo ve dveřích učebny a spiklenecky si šeptalo. Na vzdáleném konci chodby se ze třídy vynořil učitel, následován dvěma novici, kteří nesli velké truhly.

Sonea pozorovala výrazy několika noviců, kteří si jí všimli. Nikdo se do ní nezabodával pohledem ani nad ní neohrnoval nos. Někteří z prváků zírali na incal na jejím rukávu – symbol, který ji označoval za chráněnku Nejvyššího lorda – a pak se rychle podívali jinam.

Když došla na konec chodby, vydala se po křehkém schodišti vytvořeném magií dolů, do vstupní síně. Její boty vydávaly při chůzi tichý zvonivý zvuk. Síní se rozlehly další kroky, které se přidaly k těm jejím. Vzhlédla a všimla si, že k ní stoupají tři novicové, a ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.

Novic uprostřed trojice byl Regin, vedle něj kráčeli jeho dva nejbližší přátelé, Kano a Alend. Sonea s neutrálním výrazem pokračovala v chůzi. Regin si jí všiml a jeho úsměv se rozplynul. Když procházel kolem, střetl se s jejím pohledem a pak se podíval jinam. Odvrátila se a tiše vydechla úlevou. Takové bylo každé jejich setkání od výzvy. Regin začal vystupovat jako vlídný a důstojný poražený a ona mu v tom nebránila. Rozmazávat jeho porážku by bylo uspokojující, ale byla si jistá, že kdyby to udělala, přišel by na nějaký neosobní

a rafinovaný způsob, jak se jí pomstít. Lépe, když se vzájemně ignorují.

Poražením Regina ve veřejném souboji však dosáhla nejen toho, že ji přestal obtěžovat. Ukázalo se, že si tím také získala úctu ostatních noviců a většiny učitelů. Už nebyla pouhou holkou ze slumů, která svou moc poprvé projevila při útoku na Společenství, během každoroční Očisty města od tuláků a pobudů. Při vzpomínce na ten den se smutně usmála. *To, že jsem použila magii, mě překvapilo právě tak jako je.*

Už se na ni nedívali ani jako na „tulačku“, která uzavřela dohodu se Zloději, aby se vyhnula dopadení. *V té době mi to připadalo jako dobrý nápad,* pomyslela si. *Byla jsem přesvědčená, že Společenství mě chce zabít. Konec konců, nikdy předtím necvičili nikoho, kdo by nepatřil k rodům. Zlodějům jsem ale nebyla k ničemu. Nikdy jsem svou moc nedokázala ovládat tak, aby ji mohli využít.*

A přestože někteří jí to stále měli za zlé, nikdo už ji nepovažoval za žebračku, která zapříčinila pád lorda Ferguna. *No, neměl uvěznit Ceryho a vyhrožovat mu smrtí, aby mě přinutil pomáhat mu s jeho intrikami. Chtěl Společenství přesvědčit, že magie nemůže být svěřena do rukou lidem z nižších společenských tříd, ale místo toho dokázal, že to platí spíš pro některé čaroděje.*

V myšlenkách se vrátila zpět k novicům na chodbě a usmála se. Z jejich ostražité zvědavosti usoudila, že první věc, na niž si v souvislosti s ní vzpomenou, bude to, jak snadno zvítězila ve svém souboji. Nejspíš uvažovali nad tím, jak silná asi jednou bude. Měla podezření, že dokonce i někteří učitelé z ní mají trochu strach.

Na konci schodiště prošla vstupní síní k otevřeným dveřím Univerzity. Na prahu se zastavila, pohlédla na

šedou dvoupodlažní budovu na konci zahrady a ucítila, že se její úsměv rozplynul.

Od výzvy uplynul už rok, ale některé věci se nezměnily. Ačkoli získala respekt noviců, stále neměla žádné blízké přátele. Nebylo to tím, že by z ní – nebo z jejího poručníka – měli všichni strach. Od výzvy se už několik noviců pokusilo zapříst s ní rozhovor. Ale i když s nimi ráda mluvila během vyučování, jejich pozvání přidat se k nim i mimo třídu odmítala.

Povzdechla si a vydala se dolů po schodech Univerzity. Každý přítel, kterého by si našla, by byl jen další zbraní, kterou by proti ní mohl Nejvyšší lord použít. Jestli někdy najde příležitost odhalit jeho zločiny Společenství, bude pak hrozit nebezpečí každému, na kom jí záleží. Nemělo smysl poskytovat Akkarinovi více obětí, ze kterých by si mohl vybrat.

Vzpomněla si na noc před dvěma a půl lety, kdy se svým přítelem Cerym proklouzla do Společenství. Ačkoli byla přesvědčená, že si čarodějové přejí její smrt, připadalo jí, že stojí za to riskovat. Nedokázala ovládat svou moc, takže Zlodějům nebyla k ničemu, a Cery doufal, že by se to mohla naučit tak, že bude pozorovat čaroděje.

Později té noci, poté, co viděla mnoho věcí, které ji fascinovaly, dorazila k šedé budově stojící stranou od ostatních. Když větrací mříží nakoukla do podzemní místnosti, stala se svědkem toho, jak černě oděný čaroděj provádí podivnou magii…

Čaroděj uchopil třpytivou dýku a pohlédl na sluhu.

„Boj mne oslabil. Potřebuji tvoji sílu.“

Sluha poklekl a nabídl svou paži. Čaroděj mu přejel ostřím po kůži, a když vytryskla krev, přiložil na ránu dlaň…

…pak měla zvláštní pocit, jako by jí v uších bzučel hmyz.

Při té vzpomínce se otřásla. Tehdy tomu, co oné noci spatřila, nerozuměla a pak se seběhlo tolik dalších věcí, že se na to pokusila zapomenout. Její moc začala být tak nebezpečná, že ji Zloději předali Společenství, a ona zjistila, že ji čarodějové nechtějí zabít; místo toho se rozhodli, že se k nim může přidat. Pak lord Fergun zajal Ceryho a vydíral ji, aby s ním spolupracovala. Válečníkův plán však selhal, když Ceryho našli uvězněného pod Univerzitou a Sonea podstoupila čtení pravdy Správcem Lorlenem, aby dokázala, že s ní Fergun manipuloval. Právě během tohoto čtení myšlenek se jí vzpomínka na černě oděného čaroděje v podzemní místnosti plně vybavila.

Lorlen v čaroději poznal svého přítele Akkarina, Nejvyššího lorda Univerzity. Poznal také zakázaný rituál černé magie.

Z Lorlenových myšlenek Sonea pochopila, čeho všeho je černý mág schopen. Používáním této zakázané magie by Akkarin dosáhl síly přesahující jeho přirozenou mez. O Nejvyšším lordu bylo známo, že je už tak neobvykle mocný, ale jako černý mág by byl natolik silný, že by jej podle Lorlena nedokázali porazit ani všichni čarodějové Společenství dohromady.

Proto se Správce rozhodl, že konfrontace s Nejvyšším lordem je vyloučená. Jeho zločin musí zůstat utajen, dokud se nepodaří najít bezpečný způsob, jak se s Akkarinem vypořádat. Pouze Rothenovi, který se měl stát jejím poručníkem, bylo dovoleno znát pravdu – během její výuky by pravděpodobně spatřil její vzpomínku na Akkarina a tak jako tak by nakonec pravdu zjistil sám.

Při myšlence na Rothena pocítila záchvěv smutku, následovaný zlostí. Rothen byl pro ni víc než jen poručník a učitel, byl jako její otec. Nebyla si jistá, zda by Reginovo obtěžování dokázala snášet bez jeho pomoci a opory. Kvůli Reginovi také musel snášet důsledky škodolibých klepů, které novic rozšířil – tvrdil, že Rothenovo poručnictví získala výměnou za přízeň v ložnici.

A pak, právě když to začalo vypadat, že všechny drby a podezření utichnou, se všechno změnilo. Akkarin zjistil, že Rothen se Soneou znají jeho tajemství. Přečetl si Lorlenovy myšlenky a nyní si chtěl přečíst také ty jejich. Protože věděli, že Akkarin je příliš silný, než aby s ním mohli bojovat, neodvážili se odmítnout. Potom, vzpomněla si Sonea, Nejvyšší lord začal přecházet po pokoji.

„Oba byste mne vydali, kdybyste mohli,“ řekl. „Stanu se Soneiným poručníkem. Ona zajistí tvé mlčení. Dokud bude moje, nikdy nedopustíš, aby se někdo dozvěděl, že praktikuji černou magii.“ jeho pohled se přesunul k Sonei. „A Rothenova bezpečnost bude zárukou, že budeš spolupracovat ty.“

Sonea vkročila na pěšinu vedoucí k sídlu Nejvyššího lorda. Bylo to už tak dávno, že měla pocit, jako by se to stalo někomu jinému nebo nějaké postavě v příběhu, který vyslechla. Nyní už byla Akkarinovou chráněnkou rok a půl a nebylo to zase tak hrozné, jak se obávala. Nevyužíval ji jako další zdroj moci, ani se ji nesnažil zaplést do svých děsivých praktik. Kromě přepychových večeří každý první den v týdnu jej skoro nevídala. Pokud spolu mluvili, tak jen o jejím studiu na Univerzitě.

Až na tu jedinou noc, pomyslela si.

Při té vzpomínce zpomalila. Před několika měsíci se vracela z vyučování a odněkud zpod sídla zaslechla hluk

a křik. Když sestoupila po schodech do podzemní místnosti, stala se svědkem toho, jak Akkarin s pomocí černé magie zabil nějakého muže. Tvrdil, že to byl sachakanský vrah, najatý k tomu, aby jej zabil.

„Proč jste ho zabil?“ zeptala se. „Proč jste ho nevydal Společenství?“

„Protože, jak ses bezpochyby domyslela, on a jemu podobní o mně vědí mnohé z toho, co bych Společenství nerad prozradil. Asi se ptáš, kdo jsou ti lidé, kteří mne chtějí zabít, a jaký k tomu mají důvod. Mohu ti říct pouze toto: Sachakané stále nenávidí Společenství, ale zároveň se nás bojí. Čas od času pošlou jednoho ze svých řad, aby mě vyzkoušel.“

Sonea věděla o sousedovi Kyralie jen tolik, jako kterýkoli jiný novic třetího ročníku. Všichni novicové se učili o válce mezi sachakanskou říší a čaroději Kyralie. Učili je, že Kyralianci vyhráli válku díky tomu, že vytvořili Společenství a podělili se mezi sebou o znalosti magie. O sedm století později byla sachakanská říše téměř ztracena a většinu Sachaky tvořila pustina.

Když o tom tak přemýšlela, nebylo těžké uvěřit, že Sachakané Společenství stále nenávidí. To byl pravděpodobně také důvod, proč Sachaka nebyla členem Spojených zemí. Na rozdíl od Kyralie, Elyne, Vinu, Lonmaru a Lanu nebyla Sachaka vázána dohodou, že všichni mágové musí být učeni ve Společenství a spadat pod jeho dohled. Bylo tedy možné, že v Sachace existovali mágové, i když pochybovala, že by měli dobrý výcvik.

Kdyby skutečně *byli* hrozbou, Společenství by o nich jistě vědělo. Sonea se zamračila. Možná, že někteří čarodějové o nich *vědí*. Možná to bylo tajemství, které mohou znát pouze vyšší čarodějové a král. Král by jistě nechtěl, aby si obyčejní lidé dělali starosti s existencí

sachakanských čarodějů – samozřejmě do doby, než se stanou vážnou hrozbou.

Byli tito vrazi dostatečnou hrozbou? Zavrtěla hlavou. Občasný vrah vyslaný zabít Nejvyššího lorda není nic závažného, zvlášť pokud se s ním dokáže dostatečně snadno vypořádat.

Zarazila se. Pravděpodobně je dokáže snadno zastavit právě proto, že svou moc posiluje černou magií. Při té myšlence jí klopýtlo srdce. To by ale znamenalo, že tito nájemní vrazi jsou děsivě silní. Akkarin se také zmínil, že vědí o tom, že používá černou magii. Kdyby si nebyli jistí, že mají šanci jej zabít, nezaútočili by na něj. Znamenalo to tedy, že také používají černou magii?

Otřásla se. *A já spím každou noc ve stejném domě jako muž, kterého chtějí zabít*.

To byl možná důvod, proč Lorlen zatím nevymyslel nic, čím by se Akkarina zbavili. Možná věděl, že Akkarin má dobrý důvod černou magii používat. Možná, že se ho ani zbavit nechtěl.

Ne, pomyslela si. *Kdyby byly Akkarinovy důvody čestné, nedržel by mě jako rukojmí. Kdyby byl schopen dokázat, že jeho motivy jsou dobré, pokusil by se o to, místo aby nechal dva čaroděje a novicku neustále pátrat po způsobu, jak jej přemoci.*

A kdyby ho aspoň trochu zajímalo moje blaho, proč by mne držel ve svém sídle, kde vrahové udeří nejspíše?

Byla si jistá, že Lorlena její bezpečí zajímá. Kdyby Akkarinovy motivy byly čestné, řekl by jí to. Nechtěl by, aby si myslela, že její situace je ještě horší, než doopravdy byla.

Náhle si vzpomněla na prsten na Lorlenově ruce. Už více než rok po městě kolovaly zprávy o vrahovi, který nosí stříbrný prsten s rudým drahokamem. Právě takový, jaký má Lorlen.

To je *rozhodně* shoda okolností. Trochu Lorlenův způsob uvažování znala a neuměla si představit, že by *kohokoli* zabil.

Došla ke dveřím sídla, zastavila se a zhluboka se nadechla. Co když muž, kterého Akkarin zabil, nebyl vrah? Co když to byl sachakanský diplomat, který Akkarinův zločin odhalil, a Akkarin jej vlákal do svého sídla, aby ho zabil… a pak tvrdil, že je ten muž čaroděj?

A dost! Přestaň!

Potřásla hlavou, jako by jí to mohlo pomoci zaplašit tyhle zbytečné úvahy. Celé měsíce ty možnosti zvažovala a znovu a znovu se probírala tím, co viděla a slyšela. Každý týden se na Akkarina dívala přes jídelní stůl a přála si, aby našla odvahu zeptat se ho, proč se naučil černou magii, ale nikdy to neudělala. Když si nemohla být jistá, že dostane pravdivou odpověď, proč se vůbec obtěžovat s otázkami?

Natáhla ruku a přejela prsty po klice dveří. Jako vždy se při nejnepatrnějším doteku otevřely a ona vstoupila dovnitř.

Jeho vysoká temná postava se zvedla z jedné ze židlí v uvítací místnosti. Sonea ucítila známé bodnutí strachu a zaplašila je. Nad hlavou se mu vznášela jediná koule světla, která zahalovala jeho oči do stínu. Zvedl koutek rtů, jako by jej něco lehce pobavilo.

„Dobrý večer, Soneo.“

„Nejvyšší lorde,“ uklonila se.

Bledou rukou jí pokynul ke schodišti. Sonea odložila poznámky i hromádku knih a začala stoupat po schodišti nahoru. Akkarin ji následoval a jeho světelná koule ozářila střed schodiště. Když došla do druhého podlaží, prošla chodbou a vstoupila do místnosti zařízené masivním stolem a několika židlemi. Vzduch se naplnil lahodnou vůní a jí tiše zakručelo v žaludku.

Když se posadila, Akkarinův sluha Takan se jí uklonil a vzdálil se.

„Tak co jste se dnes učili, Soneo?“ zeptal se Akkarin.

„Architekturu,“ odpověděla. „Stavební postupy.“

Mírně povytáhl jedno obočí. „Tvarovat kámen magií?“

„Ano.“

Vypadal zamyšleně. Takan se vrátil do pokoje s velkým podnosem, z něhož vyložil několik malých misek, a znovu odešel. Než si Sonea nabrala na talíř, počkala, až se obslouží Akkarin.

„A zdálo se ti to obtížné nebo snadné?“

Sonea zaváhala. „Nejdříve obtížné, potom lehčí. Není to… jako léčitelství.“

Jeho pohled zbystřil. „To jistě. A v čem je to jiné?“

Zamyslela se. „Kámen nemá přirozenou bariéru odporu jako tělo. Nemá kůži.“

„To je pravda. Ale něco podobného bariéře můžeme vytvořit, když…“

Hlas se mu vytratil. Vzhlédla a zjistila, že se mračí a upírá pohled do zdi za ní. Přesunul pohled na ni, pak se uvolnil a sklopil oči ke stolu.

„Musím dnes večer na schůzku,“ řekl a odsunul židli. „Ať ti chutná zbytek večeře, Soneo.“

Překvapeně pozorovala, jak vychází ze dveří, a pak se podívala na své zpola snědené jídlo. Občas dorazila na pravidelnou večeři a v uvítací místnosti našla čekajícího Takana, který jí sdělil dobrou zprávu, že Nejvyšší lord nedorazí. Ale jen dvakrát se zatím stalo, že Akkarin odešel od stolu dříve. Otřásla se a pokračovala v jídle.

Vypadal ustaraně, pomyslela si.

Vzpomněla si na své předešlé úvahy a po zádech jí přeběhl mráz. Bál se Takan, že by do sídla mohl vtrhnout další vrah a hledat Akkarina?

Náhle si nepřála nic jiného, než se vrátit do Univerzity. Vstala a podívala se na sluhu. „S dezertem si starosti nedělej, Takane.“

Jeho výraz se nepatrně změnil. Vyčetla z něj zklamání a nemohla si pomoct, aby se necítila trochu provinile. Možná byl Akkarinovým oddaným sluhou, ale byl také nadaným kuchařem. Uvařil jídlo, na které byl obzvláště pyšný, a zklamalo jej, že ho nedojedli?

„Je to něco, co by… vydrželo pár hodin?“ zeptala se váhavě.

Letmo se setkala s jeho pohledem a nebylo to poprvé, co v něm zachytila záblesk náhlého pochopení, který se mu nepodařilo zcela ukrýt za uctivé chování.

„Ano, má paní. Mám vám to donést do vašeho pokoje, až se vrátíte?“

„Ano,“ přikývla. „Děkuji ti.“

Takan se uklonil.

Sonea opustila místnost, prošla chodbou a scházela po schodech dolů. Znovu přemýšlela, jakou roli asi Takan v Akkarinových tajemstvích hraje. Byla svědkem toho, jak si Akkarin bere Takanovu sílu, ale sluhu to nezabilo ani mu to zjevně neublížilo. A té noci, kdy došlo k pokusu o vraždu, jí Akkarin řekl, že Takan pochází ze Sachaky. To přineslo další otázku: Když Sachakané tak nenáviděli Společenství, proč je jeden z nich sluhou Nejvyššího lorda?

A proč Takan občas oslovuje Akkarina „mistře“ namísto „můj pane“?

*

Když posel dorazil, Lorlen právě diktoval objednávku na stavební materiály. Vzal si od muže lístek, přečetl si jej a přikývl.

„Řekněte ve stájích, ať pro mne připraví kočár.“

„Ano, můj pane.“ Posel se uklonil a vzdálil se. „Znovu na návštěvu ke kapitánu Barranovi?“ zeptal se Osen.

Lorlen se na svého asistenta nevesele usmál. „Obávám se, že ano.“ Podíval se na pero, které Osen držel připravené nad listem papíru, a potřásl hlavou. „Přetrhly se mi myšlenky,“ dodal. „Dokončíme to zítra.“

Osen osušil pero. „Doufám, že tentokrát Barran vraha dopadl.“ Následoval Lorlena z kanceláře. „Dobrou noc, pane Správce.“

„Dobrou noc, Osene.“

Když se asistent vydal chodbou Univerzity směrem k sídlu čarodějů, Lorlen se nad mladým čarodějem zamyslel. Osen si Lorlenových pravidelných návštěv strážnice všiml brzy poté, co začaly. Mladík byl pozorný a Lorlena napadlo něco lepšího, než si začít vymýšlet složité výmluvy. Někdy je snazší říct přiměřenou část pravdy, než úplně lhát.

Vysvětlil Osenovi, že jej Akkarin požádal, aby sledoval snahu stráží vypátrat vraha.

„Proč právě vás?“ zeptal se Osen. Lorlen takovou otázku čekal. „Potřebuji se nějak zabavit ve svém volném čase,“ zavtipkoval. „Barran je rodinný přítel. O těch vraždách mi stejně vyprávěl, takže rozdíl je jen v tom, že naše rozhovory teď začaly být oficiální. Mohl bych za sebe poslat někoho jiného, ale chci dostávat nejčerstvější novinky z první ruky.“

„Mohl bych se zeptat, jestli existuje nějaký zvláštní důvod, proč se o to Společenství zajímá?“ vyzvídal Osen.

„Můžete se zeptat,“ odpověděl mu s úsměvem Lorlen. „Já nemůžu odpovědět. Myslíte, že je pro to nějaký důvod?“

„Slyšel jsem, že někteří lidé ve městě věří, že je v tom zapletená magie.“

„A to je důvod, proč musí být vidět, že Společenství na celou situaci dohlíží. Lidé by neměli mít pocit, že nás jejich problémy nezajímají. Musíme si ale dávat pozor, abychom nevypadali, že se staráme příliš, jinak si budou myslet, že je na těch řečech něco pravdy.“

A tak Osen souhlasil, že si Lorlenovy návštěvy strážnice nechá pro sebe. Kdyby se zbytek Společenství dozvěděl, že Lorlen postup kapitána Barrana sleduje, také by je zajímalo, jestli je do toho zapletená magie.

Lorlen si stále nebyl jistý, jestli to tak *skutečně* je. Před více než rokem se stal jeden případ, kdy umírající svědek prohlásil, že ho vrah napadl pomocí magie. Popáleniny na těle svědka vypadaly jako po tepelném úderu, od té doby však Barran nenašel žádný další důkaz, který by potvrzoval, že vrah – nebo vrazi – používali magii.

Barran tedy souhlasil s tím, že si možnost, že by vrahem mohl být potulný čaroděj, zatím nechá pro sebe. Lorlen mu vysvětlil, že pokud by se ta zpráva rozkřikla, král i rody by očekávali stejný hon, jaký byl podniknut na Soneu. Je však tato zkušenost poučila, že pokud by se po městě začali potloukat čarodějové, jen by tím toho potulného dohnali k tomu, aby se někde ukryl.

Lorlen došel do vstupní síně a sledoval kočár, který se vynořil ze stájí a šinul si to po cestě k zápraží Univerzity. Jakmile vůz zastavil, Lorlen sešel dolů, oznámil vozkovi cíl své cesty a pak nastoupil.

Takže co zatím víme? zeptal se sám sebe.

Týdny, někdy i měsíce, byly oběti zabíjeny stejným rituálním způsobem – způsobem, který připomínal obřad černé magie. Pak po několik měsíců nedošlo k vůbec žádným úmrtím – až dokud pozornost stráží nepřilákala

nová série vražd. Tyto vraždy byly také rituální, ale způsob, jakým byly provedeny, se trochu lišil.

Barran možné důvody těchto změn rozdělil do dvou kategorií. Buď vrah pracoval sám a měnil své zvyky, nebo každou sérii vražd páchal jiný člověk. Stejný muž mohl své zvyky měnit proto, aby zabránil odhalení, nebo zdokonalil rituál; řada vrahů by zase mohla naznačovat, že jde o nějakou skupinu či kult, který vyžaduje zabití jako zasvěcení nebo zkoušku.

Lorlen se podíval na prsten na své ruce. Několik svědků, kteří měli to štěstí, že vraha viděli a přežili, uvedlo, že na jeho ruce zahlédlo prsten s rudým kamenem. *Prsten jako je tento?* pomyslel si. Té noci, kdy Akkarin zjistil, že Lorlen, Sonea a Rothen vědí, že se naučil a používá černou magii, vytvořil drahokam ze skla a své vlastní krve. To mu umožnilo vidět a vyslechnout vše, co Lorlen dělá a také s ním v myšlenkách hovořit, aniž by to slyšeli jiní čarodějové.

Kdykoli vraždy připomínaly rituál černé magie, Lorlen se nemohl ubránit myšlence, že by to mohl být Akkarin, kdo je za ně zodpovědný. Akkarin na veřejnosti žádný prsten nenosil, mohl si jej však navléci, když opustil Společenství. Ale proč by to dělal? Nepotřeboval sledovat sám sebe.

Co když prsten umožňuje někomu jinému, aby viděl, co vrah dělá?

Lorlen se zamračil. Proč by měl Akkarin chtít, aby nějaký jiný člověk viděl, co dělá? Pokud nejednal na příkaz někoho jiného… ne, to byla *opravdu* děsivá možnost…

Povzdechl si. Někdy se přistihl, že si přeje, aby pravdu nikdy nezjistil. Věděl, že kdyby byl Akkarin skutečně vrahem, cítil by se za jeho oběti částečně zodpovědný. Měl si s ním promluvit už dávno, když od

Soney poprvé zjistil, že Nejvyšší lord používá černou magii. Ale on místo toho podlehl obavám, že Společenství by Akkarina v boji nedokázalo porazit.

A tak se Lorlen rozhodl držet zločin Nejvyššího lorda v tajnosti a přesvědčil Soneu a Rothena, aby udělali to samé. Pak Akkarin zjistil, že se o jeho zločinu ví, a vzal si Soneu jako rukojmí, aby si tak pojistil Lorlenovo a Rothenovo mlčení. Teď nemohl Lorlen proti Akkarinovi nijak zakročit, aniž by tím riskoval její život.

Kdybych však zjistil, že tím vrahem je skutečně Akkarin, a věděl, že jej Společenství dokáže porazit, neváhal bych. Ani navzdory našemu dlouhému přátelství nebo Soneinu bezpečí bych mu nedovolil pokračovat.

A Akkarin si toho, s pomocí prstenu, musel být vědom.

Akkarin samozřejmě *nemusel* být vrahem. Řekl Lorlenovi, aby vraždy vyšetřoval, to však nic nedokazovalo. Možná chtěl jednoduše vědět, jak jsou stráže daleko s odhalováním jeho zločinů…

Kočár zastavil. Lorlen vyhlédl z okna a překvapeně zamrkal, když před sebou uviděl průčelí strážnice. Byl tak zabraný do vlastních myšlenek, že cestu skoro nevnímal. Kočár se trochu nahnul, když vozka slezl, aby mu otevřel dveře. Lorlen vystoupil a vykročil po chodníku ke dveřím strážnice. Uvnitř jej v úzké předsíni přivítal kapitán Barran.

„Dobrý večer, pane Správce. Děkuji, že jste dorazil tak rychle.“

I když byl Barran stále mladý, čelo mu již brázdily vrásky, které se dnes zdály být hlubší než obvykle. „Dobrý večer, kapitáne.“

„Mám pro vás zajímavé novinky a chci vám něco ukázat. Pojďte do mé kanceláře.“

Lorlen následoval muže chodbou do nevelké místnosti. Zbytek budovy byl ztichlý, i když zde na večer vždycky několik strážníků zůstávalo.

Barran Lorlena pobídl, aby se posadil, a zavřel dveře.

„Pamatujete si, jak jsem vám říkal, že Zloději možná hledají vraha?“

„Ano.“

Barran se suše usmál. „Měl jsem nevalné informace. Bylo jasné, že jestli vraždy vyšetřují jak stráže, tak Zloději, naše cesty se nakonec nevyhnutelně zkříží. Ukázalo se, že tu mají špióny už celé měsíce.“

„Špióny? Mezi strážnými?“

„Ano. Dokonce i počestný člověk by se nechal zlákat a přijal by minci výměnou za informaci, kdyby tato informace mohla vést k odhalení vraha – tím spíš, že stráže se nedostanou všude.“ Barran pokrčil rameny. „Ještě nevím, kdo všechno ke špiónům patří, ale zatím jsem rád, že je můžu nechat tam, kde jsou.“

Lorlen se uchechtl. „Kdybyste chtěl poradit, jak vyjednávat se Zloději, poslal bych za vámi lorda Dannyla, ale ten je teď velvyslancem Společenství v Elyne.“

Kapitán povytáhl obočí. „To by byla zajímavá rada, i kdybych nikdy nedostal příležitost ji využít. Nemám však v plánu jednat se Zloději o spolupráci. Rody by to nikdy neschválily. Domluvil jsem se s jedním ze špiónů, že mi předá vše, co bude moci bezpečně vyzradit. Žádná z jeho informací zatím nebyla nijak užitečná, ale mohla by vést k něčemu, co užitečné bude.“ Rýhy mezi jeho obočím se opět prohloubily. „Teď vám musím něco ukázat. Říkal jste, že si přejete prohlédnout další oběť, a dnes v noci byla jedna nalezena, tak jsem nechal tělo přenést sem.“

Lorlenovi přeběhl po zádech mráz, jako by mu za límec hábitu pronikl chlad. Barran pokynul ke dveřím. „Je v suterénu. Přejete si je vidět hned?“

„Ano.“

Vstal a následoval Barrana do chodby. Oba muži mlčky sestoupili po schodech a pak pokračovali další chodbou. Vzduch se znatelně ochladil. Barran se zastavil před těžkými dřevěnými dveřmi, odemkl a otevřel je.

Chodbou zavanul zápach léčiv, který ovšem nedokázal přebít méně příjemný odér. Místnost za dveřmi byla zařízena prostě. U holých kamenných zdí stály tři jednoduché lavice. Na jedné z nich ležela nahá mrtvola muže a na druhé úhledně složená hromádka oblečení.

Lorlen se naklonil blíže a váhavě si mrtvé tělo prohlížel. Jako u všech ostatních mrtvých, i tato oběť měla probodnuté srdce a mělké rány, které se táhly po jedné straně mužova krku. Přesto byl mužův výraz nečekaně klidný.

Když Barran začal popisovat místo, kde byla oběť nalezena, Lorlen se zamyslel nad rozhovorem, který zaslechl během jednoho z pravidelných společenských setkání čarodějů v nočním salónku. Lord Darlen, mladý léčitel, popisoval třem svým přátelům jednoho pacienta.

„Když jsme přijeli, byl už mrtvý,“ řekl Darlen a zavrtěl hlavou, „ale jeho žena chtěla vyšetření, aby věděla, že jsme udělali všechno, co jsme mohli. Tak jsem jej prohlédl.“

„A nenašel jsi nic?“

Darlen se ušklíbl. „Po smrti se dá vždycky nalézt mnoho životní energie, mnoho organismů, které jsou po dobu rozkladu aktivní, ale jeho srdce bylo klidné a jeho mysl tichá. Nicméně jsem zaznamenal další tlukot srdce. Slabý a tichý, ale rozhodně to byl tlukot srdce.“

„Jak je to možné? Copak měl dvě srdce?“

„Ne.“ Darlenův hlas zněl ztrápeně. „Udusil se sevlí.“

Dva léčitelé současně vybuchli smíchy. Jejich třetí přítel, alchymista, vypadal zmateně. „Co mohl dělat se sevlí v krku? Vždyť jsou jedovaté! Nezabil ho někdo?“

„Ne,“ povzdechl si Darlen. „Jejich kousnutí je jedovaté, ale jejich kůže obsahuje látky, které vyvolávají euforii a halucinace, a to se některým lidem líbí. Proto ty ještěrky ocucávají.“

„*Ocucávají* je?“ podivil se mladý alchymista. „Co jsi tedy udělal?“

Darlen se začervenal. „Sevle se dusila, tak jsem ji vylovil. Jak se zdálo, jeho žena o této zálibě svého muže nevěděla. Propadla hysterii a nechtěla jít domů, protože se bála, že zamořily její dům a jedna jí v noci vleze do krku.“

Když to zaslechli dva starší léčitelé, propadli záchvatu smíchu. Lorlen se při té vzpomínce skoro usmál. Léčitelé smysl pro humor potřebovali, i když byl často dost podivný. Vzpomínka na rozhovor jej však přivedla na jistou myšlenku. Mrtvé tělo bylo stále plné životní síly, ale z těla někoho, kdo byl zabit černou magií, by měla být vysáta *všechna* síla. Aby si potvrdil, zda vrah použil černou magii, Lorlenovi stačilo prozkoumat tělo svými léčitelskými smysly.

Když Barran skončil s popisem místa činu, Lorlen přistoupil blíž. Obrnil se a přiložil svou dlaň na paži mrtvého muže, zavřel oči a vyslal své smysly do těla.

Polekalo ho, jak snadné to bylo, dokud si neuvědomil, že přirozená bariéra, která u živých tvorů brání průniku magie, zmizí spolu s životem. Vyslal svou mysl do těla, prozkoumal je a našel pouze nepatrné známky životní energie. Proces rozkladu byl přerušen –

zpožděn – protože v těle nebylo nic živého, co by jej začalo.

*

Otevřel oči a odtáhl ruku z mužovy paže. Hleděl na mělké zářezy na krku oběti a nyní si byl jistý, že právě ony jsou tím zraněním, které muže zabilo. Do srdce byl nejspíš bodnut později, aby to posloužilo jako přesvědčivější důvod smrti. Sklopil oči a zadíval se na prsten na své ruce.

Takže je to pravda, pomyslel si. *Vrah skutečně používá černou magii. Je však tohle Akkarinova oběť nebo se po městě pohybuje ještě další černý mág?*

KAPITOLA 2

PŘÍKAZ NEJVYŠŠÍHO LORDA

Rothen zvedl z nízkého jídelního stolku kouřící šálek sumi a přešel k jedné z papírových clon, zakrývajících okno v jeho obývacím pokoji. Odsunul ji stranou a vyhlédl do zahrad.

Jaro letos přišlo brzy. Stromy i živé ploty byly obtěžkány květy a nadšený nový zahradník vysadil podél pěšinek řady zářivě barevných květin. I když bylo časné ráno, po zahradě se procházeli čarodějové i novicové.

Rothen zvedl šálek a usrkl si. Sumi bylo osvěžující a hořké. Vzpomněl si na předchozí večer a ušklíbl se. Jednou týdně večeřel se svým starým známým, lordem Yaldinem a jeho ženou Ezrille. Yaldin byl přítelem Rothenova učitele, zesnulého lorda Margena, a stále považoval za svou povinnost na Rothena dohlížet. To byl také důvod, proč měl Yaldin během včerejší večeře nutkání říct Rothenovi, aby si o Soneu přestal dělat starosti.

„Vím, že ji stále sleduješ," řekl starý čaroděj. Rothen pokrčil rameny.

„Zajímá mě, jak se má." Yaldin si tiše odfrknul.

„Je novickou Nejvyššího lorda. Nepotřebuje, abys kontroloval, jestli se jí daří dobře."

„Ale ano," odpověděl Rothen. „Myslíš si, že Nejvyššího lorda zajímá, jestli je šťastná nebo ne?

Zajímá se jen o její postup ve škole. V životě nejde jenom o magii.“

Ezrille se smutně usmála. „Jistě, že nejde, ale…“ Zaváhala a pak si povzdechla. „Od chvíle, co Nejvyšší lord převzal její poručnictví, s tebou Sonea prohodila sotva pár slov. I když má hodně práce s učením, určitě by si mohla najít chvilku, aby tě navštívila.“

Rothen sebou trhl. Nemohl si pomoci. Z jejich soucitných výrazů poznal, že si jeho reakce všimli a mysleli si, že ho prostě ranilo, jak jej Sonea zdánlivě opustila.

„To víš, že se jí daří dobře,“ řekl Yaldin mírně. „A ten nesmysl s ostatními novici skončil už dávno. Nech to být, Rothene.“

Rothen předstíral, že souhlasí. Nemohl jim povědět o skutečném důvodu, proč Soneu sleduje. Kdyby to udělal, riskoval by tím nejen Sonein život. I kdyby Yaldin a Ezrille souhlasili, že budou mlčet, aby Soneu ochránili, Akkarin řekl, že se o tom nikdo další nesmí dozvědět. Kdyby tento „rozkaz“ porušil, mohlo by to Akkarinovi posloužit jako dostatečná omluva k tomu, aby… aby co? Použil černou magii, aby převzal vládu nad Společenstvím? Nejvyšším lordem už byl. Co dalšího by asi mohl chtít?

Snad více moci. Vládnout namísto krále. Vládnout všem Spojeným zemím. Moci volně zvyšovat svou sílu, dokud nebude mocnější než kterýkoli čaroděj, jaký kdy existoval?

Kdyby však Akkarin cokoli z toho chtěl, jistě by to už dávno udělal. Rothen musel neochotně uznat, že Akkarin dosud neudělal nic, čím by Sonei ublížil, alespoň pokud mohl říct. Jediná chvíle, kdy ji viděl ve společnosti jejího poručníka, bylo v den výzvy.

Yaldin a Ezrille nakonec obrátili list. „No, aspoň, že jsi přestal brát nemmin," zamumlala Ezrille, než se začala vyptávat na Dorriena, Rothenova syna.

Při té vzpomínce ucítil Rothen mírný záchvěv zlosti. Podíval se na svou služku Taniu, která s přehnanou pečlivostí stírala hadříkem prach z jeho knihovny.

Věděl, že Tania o tom řekla Ezrille a Yaldinovi, protože měla starost o jeho zdraví, a nikdy by o tom, že užíval uspávací drogu, neřekla nikomu jinému. Přesto si nemohl pomoci, aby ho to poněkud nepodrážděno. Jak si však mohl stěžovat, když mu ochotně dělala vyzvědačku? Díky svému přátelství se Soneinou služkou Violou ho Tania stále informovala o Soneině zdraví, náladě a občasných návštěvách u tety a strýce ve slumech. Tania zjevně Yaldinovi a Ezrille o své účasti na tomto neřekla, jinak by to jistě zmínili jako důkaz, že si „dělá starosti".

Dannyla by všechno to „špehování" jistě bavilo. Rothen si znovu usrkl sumi a zamyslel se nad tím, co ví o činnosti svého přítele za poslední rok. Z jeho dopisů se domyslel, že Dannyl se sblížil se svým asistentem Tayendem. Dohady týkající se Tayendovy sexuální orientace zmizely pár týdnů poté, co začaly. Každý věděl, jak se Elyňané vyžívají v drbech, a jediný důvod, proč přetřásaná asistentova záliba v milencích upoutala pozornost Společenství, byl ten, že Dannyl byl v mládí obviněn ze zájmu o muže. Nikdy se však neprokázalo, že by toto obvinění bylo pravdivé, a když o Dannylovi a jeho asistentovi žádné další klevety nevznikly, většina čarodějů na dvojici zapomněla.

Rothena více zajímal výzkum, o který Dannyla požádal. Chtěl zjistit, kdy Akkarin našel příležitost naučit se černou magii, a to jej přivedlo k úvahám o cestě, kterou Nejvyšší lord před lety podnikl za účelem

studia starodávné magie. Bylo dost pravděpodobné, že zakázané umění objevil právě během této cesty. Stejné zdroje informací by také mohly odhalit nějakou slabinu, kterou by mohli černí mágové mít a která by se proti nim dala využít. Proto Rothen požádal Dannyla o malý výzkum starodávné magie pro svou „rozepsanou knihu“.

Bohužel, jen málo z toho, co Dannyl objevil, bylo k něčemu dobré. Když se před rokem nečekaně vrátil do Společenství, aby podal zprávu Akkarinovi, Rothen se bál, že byl odhalen. Dannyl jej však ujistil, že Akkarinovi řekl, že výzkum podnikl ze svého vlastního zájmu – a Akkarin jej k Rothenově překvapení podpořil, aby v něm pokračoval. Dannyl Rothenovi stále každých pár měsíců posílal své poznámky, každý balíček však byl tenčí a on vyjádřil své znepokojení nad tím, že už vyčerpal všechny zdroje vědomostí v Elyne. Když si ale Rothen vzpomněl, jak odtažitý a vyhýbavý Dannyl při návštěvě Společenství byl, nemohl se občas ubránit obavám, že mu přítel něco tají. Navíc se Dannyl zmínil, že s Nejvyšším lordem něco důvěrného probíral.

Rothen odnesl prázdný šálek k jídelnímu stolu. Dannyl byl velvyslancem Společenství a jako takovému mu byly svěřovány nejrůznější informace, o které se nemohl dělit s běžnými čaroději. Ona důvěrná záležitost se mohla prostě týkat politiky.

Nemohl si však pomoct, aby si nedělal starosti, že Dannyl nevědomky pomáhá Akkarinovi s nějakým strašným, zlověstným plánem.

Stejně s tím ale nemohl nic udělat. Mohl pouze důvěřovat Dannylově zdravému rozumu. Jeho přítel by nikdy neposlouchal příkazy slepě, zvláště pokud by šlo o něco pochybného nebo špatného.

*

Bez ohledu na to, kolikrát Dannyl Velkou knihovnu navštívil, pohled na ni ho stále naplňoval úžasem. Obrovské dveře a okna vytesané do vysokého srázu byly tak velké, že bylo snadné si představit, že je do skály vysekali obři, sobě na míru. Chodby a místnosti uvnitř však odpovídaly proporcím běžného člověka, takže ty žádní obři nepostavili. Když jeho kočár zastavil před masivními vraty, v jejich spodní části se otevřely menší dveře a z nich vyšel okouzlující mladý muž.

Dannyl se usmál, a když vystupoval z kočáru, aby se přivítal se svým přítelem a milencem, cítil, jak jej zaplavuje vlna citu. Tayendova poklona byla uctivá, ale následoval ji důvěrně známý úšklebek.

„Pěkně dlouho vám trvalo se sem dostat, velvyslanče," řekl.

„Neklaď to za vinu mně. To vy Elyňané jste si měli postavit město blíž ke knihovně."

„To je skvělý nápad. Navrhnu to králi, až příště navštívím dvůr."

„Nikdy nenavštěvuješ dvůr."

„To je pravda," usmál se Tayend. „Chce s tebou mluvit Irand."

Dannyl se zarazil. Věděl už knihovník o záležitostech ukrytých v obálce, kterou Dannyl právě obdržel? Dostal snad sám podobný dopis?

„O čem?"

Tayend pokrčil rameny. „Myslím, že si chce jen poklábosit."

Vešli do chodby a pak vystoupali po schodech do dlouhé, úzké místnosti. Jedné stěně dominovala velká okna členěná řadou sloupků a po celé délce sálu byly ledabyle rozestavěné židle.

Na jedné z židlí poblíž seděl stařičký muž. Když se z ní začal zvedat, Dannyl mávl rukou.

„Nenamáhejte se, pane knihovníku.“ Klesl do vedlejší židle. „Jak se vám daří?“

Irand mírně pokrčil rameny. „Docela to jde, na starého muže. Docela dobře. Jak se daří vám, velvyslanče?“

„Dobře. Momentálně nemáme na velvyslanectví moc práce. Nějaká testování, pár drobných sporů, několik menších večírků. Nic, co by zabralo příliš mnoho času.“

„A co Errend?“

Dannyl se usmál. „První velvyslanec Společenství je spokojený jako vždy,“ odpověděl. „A ulevilo se mu, že se mu jeden den nebudu plést pod nohy.“

Irand se uchechtl. „Tayend říká, že váš výzkum nijak nepostupuje.“

Dannyl si povzdechl a pohlédl na Tayenda. „Mohli bychom pročíst všechny knihy v knihovně a možná bychom něco našli, ale na to bychom potřebovali několik životů a stovku asistentů.“

Přestože Dannyl původně s výzkumem starodávné magie začal na žádost Lorlena, vzbudilo to zájem i v něm samotném. Akkarin začal s podobným hledáním dlouho předtím, než se stal Nejvyšším lordem, a potuloval se po okolních zemích pět let. Vrátil se však s prázdnýma rukama a Dannyl původně předpokládal, že jej Lorlen požádal, aby se vydal po jeho stopách proto, aby svému příteli daroval něco z informací, o něž přišel.

Ale o šest měsíců později, poté, co Dannyl procestoval Lonmar a Vin, Lorlen náhle napsal, že další informace už nepotřebuje, a ve stejnou dobu se o tutéž věc najednou začal zajímat Rothen. Tato podivná shoda okolností a jejich vlastní rostoucí fascinace záhadami staré magie Dannyla i Tayenda povzbudila, aby ve svém pátrání pokračovali.

Akkarin se nakonec o Dannylově plánu dozvěděl a nařídil mu, aby se vrátil domů a podal mu o výzkumu zprávu. K Dannylově úlevě byl Nejvyšší lord jeho prací potěšen, přestože Dannylovi a Tayendovi přikázal, aby udrželi v tajnosti svůj nejpodivnější objev – Komnatu posledního soudu. Komnata, kterou objevili pod zříceninami města v elynských horách, ukrývala kamenný strop nabitý magií, který na Dannyla zaútočil a skoro jej zabil.

Jak to fungovalo, bylo záhadou. Poté, co se Dannyl vrátil, aby vchod do Komnaty znovu uzamkl, prohledal Velkou knihovnu, ale o Komnatě v ní nenašel ani jedinou zmínku. Zjevně zde byl použit nějaký druh magie ve Společenství neznámý.

„Domnívám se, že bych našel víc, kdybych odjel do Sachaky," dodal Dannyl, „ale Nejvyšší lord mou žádost vydat se tam zamítl."

Irand přikývl. „Moudré rozhodnutí. Nikdy si nemůžete být jistý, jak by vás tam přijali. Jistě tam nějací čarodějové musí být, a i kdyby nebyli tak vzdělaní jako vy a vaši kolegové, pro samotného čaroděje Společenství by představovali nebezpečí. Koneckonců, Společenství zpustošilo velkou část jejich země a s tím je spojená jejich přetrvávající zášť. Co tedy budete dělat teď?"

Dannyl zpoza svého hábitu vytáhl složený dopis a podal jej Irandovi. „Dostal jsem nový úkol."

Při pohledu na zbytky pečetě Nejvyššího lorda knihovník zaváhal, pak dopis otevřel a začal číst. „Co je to?" zeptal se Tayend.

„Vyšetřování," odpověděl Dannyl. „Zdá se, že nějací šlechtici v Elyne se snaží založit si vlastní skupinu zabývající se magií, bez ohledu na Společenství."

Učenec vykulil oči a pak se zatvářil zamyšleně. Irand se nadechl a pohlédl na Dannyla přes list papíru.

„Takže to ví."

Dannyl přikývl. „Zdá se, že ano."

„Ví co?" zeptal se Tayend.

Irand podal dopis Tayendovi. Učenec začal číst nahlas.

„Po několik let jsem sledoval snahu malé skupiny elynských dvořanů naučit se magii bez pomoci Společenství. Teprve nedávno dosáhli určitého úspěchu. Nyní, když se alespoň jednomu z nich podařilo rozvinout své síly, je Společenství oprávněno a zavázáno s nimi jednat. Informace týkající se této skupiny přikládám k tomuto dopisu. Váš osobní vztah s učencem Tayendem z Tremmelinu Vám bude užitečný při Vaší snaze přesvědčit je, že Vám mohou důvěřovat."

Tayend se odmlčel a vytřeštil oči na Dannyla. „Co tím chce říct?" vykřikl.

Dannyl pokynul hlavou směrem k dopisu. „Čti dál."

„Je možné, že jakmile je zadržíte, rebelové se pokusí použít tuto osobní informaci proti Vám. Zajistím, aby bylo jasné, že jsem Vás požádal dát jim tuto informaci, abyste dosáhl svého cíle."

Tayend zíral na Dannyla. „Říkal jsi, že o nás neví. Jak to, že to ví? Nebo jen vyslechl drby a riskl, že je na nich něco pravdy?"

„To pochybuji," odpověděl Irand. „Muž jako Nejvyšší lord neriskuje. Komu dalšímu jste dali možnost dozvědět se o vašem vztahu?"

Tayend zavrtěl hlavou. „Nikdo další už není. Ledaže by nás někdo zaslechl…" Rozhlédl se kolem.

„Než začneme pátrat po zvědech, je tady ještě jedna možnost, kterou bychom měli zvážit," řekl Dannyl. Ušklíbl se a promnul si spánky. „Akkarin má určité

neobvyklé schopnosti. Pro nás ostatní má čtení myšlenek hranice. Nemůžeme číst myšlenky tomu, kdo si to nepřeje, a abychom je vůbec přečetli, musíme se druhé osoby dotknout. Akkarin kdysi četl myšlenky jednomu zločinci, aby potvrdil jeho vinu. Ten člověk jej měl být schopen zastavit, ale Akkarin se nějak dostal přes jeho mentální bariéru. Někteří mágové věří, že dokonce dokáže číst myšlenky na dálku.“

„Takže máš podezření, že četl tvoje myšlenky, když jsi byl v Kyralii?“

„Možná. A nebo to udělal, když mi přikázal vrátit se do Společenství.“

Irand povytáhl obočí. „Když jste byli v horách? Dokázat číst myšlenky na takovou vzdálenost by bylo velmi mimořádné.“

„Pochybuji, že by to dokázal, kdybych neodpověděl na jeho zavolání. Jakmile však spojení bylo jednou navázáno, byl nejspíš schopný vidět více, než jsem zamýšlel.“ Dannyl pokynul k dopisu. „Čti dál, Tayende. Je tam ještě jeden odstavec.“

Tayend sklopil oči k dopisu. „‚*Váš asistent se už s rebely dříve setkal. Měl by být schopen zařídit Vaše uvedení*.‘ Jak je možné, že ví *tohle*?“

„Doufal jsem, že mi to řekneš ty.“

Učenec se zamračil na dopis. „Každý v Elyne má nějaké to tajemství. O některých mluvíš, některá je nejlepší nechat si pro sebe.“ Pohlédl na Dannyla a Iranda. „Před několika lety mě muž jménem Royend z Marane pozval na tajný večírek. Když jsem odmítl, ujistil mne, že nejde o to, co si myslím, a že nepůjde o žádné, ehm, požitky těla nebo duše. Řekl, že to bude vědecké setkání. Choval se ale tajnůstkářsky a to jsem vzal jako varování a nešel jsem tam.“

„Naznačil nějak, že nabízí magické znalosti?“ zeptal se Irand.

„Ne, ale jaké jiné vědecké zájmy by bylo třeba skrývat? Není žádným tajemstvím, že mi bylo nabídnuto místo ve Společenství, ale já jsem odmítl. A moje sklony jsou dobře známé.“ Pohlédl na Dannyla. „Takže ví, že mám magické schopnosti, a mohl si domyslet důvody, proč jsem nepřijal hábit.“

Irand přikývl. „Nejvyšší lord to pravděpodobně ví také. Je logické, že rebelové osloví každého, kdo odmítl vstoupit do Společenství nebo nebyl přijat.“ Odmlčel se a podíval se na Dannyla. „A i když Akkarin zná pravdu o vás, neodvolal vás ani vás neodsoudil. Možná je tolerantnější než průměrný Kyraliánec.“

Dannylovi přeběhl mráz po zádech. „Jenom proto, že jsem mu užitečný. Nechal by mě hodně riskovat, aby ty rebely našel.“

„Muž v jeho postavení musí být ochotný využívat pomoci těch, kteří pro něj pracují,“ řekl Irand stroze. „Zvolil jste si úlohu velvyslance Společenství, Dannyle. Vaším úkolem je jednat jménem Nejvyššího lorda v záležitostech, které jsou doménou a povinností Společenství. Někdy sebou tato role nese riziko. Doufejme, že riskujete pouze svou pověst, nikoli život.“

Dannyl si povzdechl a sklopil hlavu. „Samozřejmě, máte pravdu.“

Tayend se uchechtl. „Irand má vždycky pravdu, dokud nedojde na katalogizační meto–“ zašklebil se, když se knihovník otočil a probodl ho pohledem. „Takže bych řekl, že kdyby si rebelové mysleli, že Dannyl má důvod nesnášet Společenství, mohli by jej také považovat za potenciálního nového člena.“

„A učitele,“ dodal Irand.

Dannyl přikývl. „A mohli by věřit, že pokud by se ukázalo, že s nimi nebudu spolupracovat, budou mě k mlčení moci donutit tím, že mi budou vyhrožovat odhalením mého vztahu s Tayendem.“

„Ano. Musíte si to ale pečlivě naplánovat,“ varoval ho Irand.

Začali probírat způsoby, jak se k rebelům dostat. Nebylo to poprvé, co byl Dannyl rád, že mohou knihovníkovi důvěřovat. Před několika měsíci Tayend trval na tom, aby o svém vztahu řekli jeho učiteli, a ujistil Dannyla, že Irandovi by svěřil i vlastní život. K Dannylově úžasu nebyl starý muž ani v nejmenším překvapený.

Z toho, co Dannyl a Tayend mohli říct, zbytek elynského dvora věřil, že Dannyla Tayendův zájem o muže nechává klidným a určitě jej ani nesdílí. Rothen Dannylovi pověděl, že podobné zvěsti kolovaly i ve Společenství, ale rychle se na ně zapomnělo. Přesto měl Dannyl stále obavy, že se pravda o něm donese do Společenství a on bude zbaven svého postavení a odvolán domů.

Což bylo také důvodem, proč jej Akkarinův požadavek umožnit rebelům dozvědět se pravdu šokoval a rozhněval. I tak bylo dost obtížné udržet vztah s Tayendem v tajnosti. Dovolit rebelům, aby se to dozvěděli, bylo riziko, které nechtěl podstoupit.

*

Bylo už pozdě, když se ozvalo zaklepání. Sonea vzhlédla od svého stolu a podívala se na dveře. Byla to její služebná s večerním šálkem horké raky? Zvedla dlaň a pak se zarazila. Lord Yikmo, válečník, který ji připravoval na výzvu, vždycky říkal, že čaroděj by se

měl vyhýbat zvyku gestikulovat při používání magie – prozradí tím svůj záměr. S rukama v klíně tedy nyní vůlí otevřela dveře. V chodbě za nimi stál Takan.

„Má paní," oslovil ji. „Nejvyšší lord si žádá vaši přítomnost v knihovně."

Zírala na něj a cítila, jak jí pomalu tuhne krev v žilách. Co po ní mohl Akkarin chtít v tak pozdní hodinu?

Takan na ni hleděl a čekal.

Odsunula židli, zvedla se a zamířila ke dveřím. Když vyšla na chodbu, Takan vykročil směrem ke knihovně. Sonea došla k jejím dveřím a nakoukla dovnitř.

Na jedné straně stál masivní stůl. Stěny byly zakryty policemi plnými knih a uprostřed stály dvě velké židle a malý stolek. Na jedné z židlí seděl Akkarin. Když se uklonila, pokynul ke druhé z nich, na níž ležela malá kniha.

„Tato kniha je pro tebe, měla by sis ji přečíst," řekl. „Pomůže ti při studiu stavby budov s pomocí magie."

Sonea vešla do pokoje a přistoupila k židli. Kniha byla malá, vázaná v kůži a velmi opotřebovaná. Zvedla ji a otevřela. Stránky byly popsány vybledlým rukopisem, přečetla pár řádků a zalapala po dechu. Byl to deník lorda Corena, architekta, který navrhl většinu budov Společenství a který vynalezl způsob, jak tvarovat kámen s pomocí magie.

„Nemyslím si, že by bylo třeba zdůrazňovat, jak cenná tato kniha je," řekl Akkarin tiše. „Je vzácná a nenahraditelná a," jeho hlas potemněl, „nesmí opustit tuto místnost."

Sonea se na něj podívala a přikývla. Ve tváři měl vážný výraz a jeho tmavé oči se zavrtávaly do jejích.

„Nikomu o tom neřekneš," dodal měkce. „Jen pár lidí ví, že existuje, a byl bych rád, kdyby to tak i zůstalo."

Akkarin se zvedl ze židle a ona ustoupila stranou, aby mohl vyjít ze dveří. Když je opustil, všimla si Sonea, že Takan ji s nezvyklou otevřeností pozoruje, jako by ji pečlivě hodnotil. Setkala se s jeho pohledem. Přikývl, jakoby pro sebe, odvrátil se a také odešel. Dvoje kroky se vytratily v dálce a Sonea sklopila oči ke knížce ve svých rukou.

Posadila se, otevřela knihu a začala číst.

Jmenuji se Coren z Emarinu, z rodu Velanů, a toto je záznam mé práce a mých objevů.

Nejsem z těch, kdo píší své zápisky z ješitnosti nebo ze zvyku, či z jakékoli potřeby, aby se ostatní dozvěděli o mém životě. V mé minulosti toho bylo málo, co bych nemohl probrat se svými přáteli nebo svou sestrou. Dnes jsem si však uvědomil nutkání zapsat své myšlenky na papír. Setkal jsem se s něčím, co musím udržet v posvátné tajnosti, zároveň však nedokáži potlačit potřebu o tom všem povědět.

Sonea se podívala na horní roh stránky a všimla si data. Díky nedávnému studiu si uvědomila, že v době, kdy psal tento deník, byl lord Coren mladý, neklidný a v nelibosti starších, protože nadměrně pil a navrhoval podivné, nepraktické stavby.

Dnes jsem do svých komnat donesl truhlu. Chvíli trvalo, než jsem ji otevřel. Magický zámek jsem otevřel snadno, ale víko bylo přirezlé. Nechtěl jsem poničit nic z toho, co bylo uvnitř, a proto jsem postupoval velmi opatrně. Když jsem ji konečně otevřel, byl jsem zklamaný i potěšený zároveň. Byla plná krabic, takže na první pohled se obsah jevil jako velmi vzrušující, jak jsem však krabice otevíral, nacházel jsem v nich pouze knihy. Když jsem otevřel i tu poslední, byl jsem pořádně zklamaný. Nenašel jsem žádný zakopaný poklad. Jen knihy.

Z toho, co jsem viděl, jde o zápisky určitého druhu. Četl jsem v nich dlouho do noci a mnohé je pro mne záhadou. Zítra budu ve čtení pokračovat.

Sonea se usmála, když si představila mladého čaroděje zamčeného ve svém pokoji a zabraného do čtení. Další zápisky byly chaotické, často přeskakující několik dnů. Pak přišla krátká poznámka, která byla několikrát podtržená.

Už vím, co jsem objevil! Jsou to chybějící zápisky!

Vyjmenoval několik knih, ale žádná z nich nebyla Sonei povědomá. Tyto chybějící svazky byly plné „zakázaných vědomostí" a Coren se zdráhal popsat jejich obsah. Po několikatýdenní odmlce následoval dlouhý zápis, popisující experiment, jehož závěr zněl:

Konečně jsem uspěl! Trvalo to tak dlouho. Cítím jak vítězství, tak strach, který jsem měl cítit dříve. Dokud se mi nedařilo objevit způsoby využití této moci, byl jsem stále tak nějak nezkažený. Nyní už nemohu pravdivě popřít, že bych někdy použil černou magii. Porušil jsem svůj slib. Neměl jsem tušení, jak špatný z toho budu mít pocit.

Přesto ho to neodradilo. Sonea se přistihla, že se snaží pochopit proč tento mladý muž pokračoval v něčem, co bylo tak zjevně špatné. Zdálo se, že není schopen přestat, poháněn kupředu, ať už tento objev měl mít jakýkoli konec i kdyby to mělo být odhalení jeho zločinu.

Ale vedlo to k něčemu jinému…

Každý, kdo mě zná, zná také mou lásku ke kamenům. Je to překrásné tělo země. Má rýhy a ohyby jako kůže, má žíly a póry. Může být tvrdý, měkký, křehký nebo ohebný. Když země chrlí své roztavené jádro, je rudé jako krev.

Poté, co jsem se naučil používat černou magii, očekával jsem, že budu schopen přiložit své dlaně na

kámen a cítit ohromné množství životní energie uvnitř, byl jsem však zklamán. Necítil jsem nic; méně než mrazení vody. Chtěl jsem, aby byl plný života. A pak se to stalo! Jako léčitel snažící se uzdravit umírajícího člověka, začal jsem plnit kámen energií. Přivedl jsem ho k životu. Začaly se dít pozoruhodné věci.

Sonea knihu pevně sevřela, neschopná odtrhnout oči od řádků textu. Byl to objev, který Corena proslavil a ovlivnil architekturu Společenství na následující staletí. Říkalo se, že jde o největší vývojový posun ve znalostech magie za celá staletí. Ačkoli to, co dělal, vlastně černá magie nebyla, zakázané umění jej k tomuto objevu přivedlo.

Sonea zavřela oči a potřásla hlavou. Lord Larkin, učitel architektury, by dal za tento deník život, ale zničilo by ho, kdyby o svém vzoru zjistil pravdu. Povzdechla si, sklopila oči zpět ke knize a četla dál.

KAPITOLA 3

STAŘÍ PŘÁTELÉ, NOVÍ SPOJENCI

Cery rozmáchlým pohybem podepsal dopis a pak si svou práci spokojeně prohlédl. Jeho písmo bylo úpravné a uhlazené, papír kvalitní a inkoust temně černý. Navzdory slangovým výrazům – požádal Serina, aby ho naučil číst a psát, ne aby jeho jazyk zněl jako mluva člena některého z rodů – a faktu, že šlo o žádost o popravu muže, který jej podvedl a uprchl do Jižní čtvrti, to byl skvělý, dobře napsaný dopis.

Usmál se, když si vzpomněl, jak požádal Farena, Zloděje, který kdysi ukrýval Soneu před Společenstvím, zda by si mohl na chvíli „vypůjčit“ jeho písaře. Z Farenova výrazu, v němž se mísila neochota s vděčností, Cery vyčetl, že kdyby Zloděj tak zoufale nepotřeboval podporu svého postavení, kterou mu tato dohoda přinese, Ceryho žádost by odmítl.

První rok poté, co předal Soneu Společenství, bylo Farenovo postavení Zloděje nejisté. Zlodějova schopnost provozovat živnost závisela na síti lidí ochotných pro něj pracovat, a zatímco někteří pracovali za peníze, jiní dávali přednost „výpomoci“ a tomu, aby jim tato výpomoc byla později podobným způsobem oplacena. Služby byly druhou měnou podsvětí.

V době, kdy Soneu držel z dosahu Společenství, Faren spoustu z dlužených laskavostí využil, to ho však nemohlo zdržet nadlouho. Lidé věděli, že se Soneou

uzavřel dohodu, že ji ukryje před Společenstvím výměnou za to, že bude moci využívat její magii – a tuto dohodu porušil. Ostatní Zloději, kterým varování Společenství, že pokud se Sonea nenaučí svoji moc ovládat, začne být nebezpečná, dělalo starosti, ho „požádali“, aby ji vydal, a přestože žádost ostatních vůdců podsvětí mohl jen těžko odmítnout, dohoda *byla* porušena. Zloději potřebovali, aby lidé věřili, že mají alespoň *nějakou* čest, jinak by s nimi obchodovali jen zoufalci a blázni. Pouze fakt, že Sonea magii nikdy nepoužila žádným užitečným způsobem a nemohla tak dodržet svou část dohody, zachránil Farena od úplného zničení.

Serin však zůstal loajální. Během hodin čtení a psaní poskytl Cerymu několik informací o Farenových obchodech – nešlo ale o nic, co by Cery už nevěděl. Mladý zloděj se učil rychle, i když to částečně připisoval tomu, že občas sledoval Soneiny hodiny s písařem.

A tím, že dal najevo, že on coby Sonein přítel je ochotný jednat s Farenem – Soneiným „zrádcem“ – Cery lidi ujistil, že tomuto Zloději mohou věřit.

Ze zásuvky svého stolu vytáhl úzkou trubičku ze sušeného rákosu, sroloval dopis a zasunul jej dovnitř. Trubičku zazátkoval a zapečetil ji voskem. Pak sáhl pro yerim – úzký kovový nástroj s hrotem podobným jehle – a vyryl jím do trubičky jméno.

Odložil trubičku, potěžkal yerim v dlani a rychlým pohybem zápěstí jej hodil napříč místností. Yerim se hrotem zabodl do dřevěného obložení protější stěny a Cery si tiše, spokojeně povzdechl. Nechal si svůj yerim vyrobit tak, aby byl dobře vyvážený na vrhání. Podíval se na tři, které ještě v zásuvce zbývaly, a sáhl po dalším, ale zarazil se, když se ozvalo zaklepání na dveře.

Cery vstal, přešel místnost, aby vytáhl yerim z obložení, a vrátil se zpátky ke svému stolu.

„Pojď dál," zavolal.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel Gol s uctivým výrazem ve tváři. Cery se na něj pozorně zadíval. V Golových očích zahlédl záblesk… snad očekávání?

„Chce tě vidět ňáká ženská, Ceryni."

Ceryho pobavilo, že Gol použil jeho plné jméno. Jestli se z Golova chování dalo něco vyčíst, pak to, že na oné ženě je něco neobvyklého. Co je zač: je rázná, krásná nebo něčím důležitá?

„Její jméno?"

„Savara."

Nikoho takového jména Cery neznal, pokud ovšem nebylo falešné. Nebylo to však typické kyraliánské jméno. Znělo spíše jako lonmarské.

„Její povolání?"

„Neřekla."

Pak se nejspíš skutečně *jmenuje Savara*, přemítal Cery. Kdyby lhala o svém jméně, proč by si stejně tak nevymyslela i povolání?

„Proč přišla?"

„Povidá, že ti může pomoct s ňákým problémem, ale neřekla, co to má bejt za problém."

Cery se zamyslel. *Takže si myslí, že mám nějaký problém. Zajímavé.*

„Tak ji přiveď."

Gol přikývl a vycouval z místnosti. Cery zavřel šuplík svého stolu, pak se opřel v židli a čekal. Po několika minutách se dveře znovu otevřely.

On i nově příchozí se na sebe překvapeně podívali. Žena měla tu nejzvláštnější tvář, jakou kdy viděl. Široké čelo a vysoko posazené lícní kosti se svažovaly k drobné bradě. Husté, černé, rovné vlasy jí spadaly na ramena,

nejpřekvapivější na ní však byly její oči. Byly velké a jejich vnější koutky směřovaly nahoru. Jejich barva byla stejně zlatavě hnědá jako její kůže. Zvláštní, cizokrajné oči… a prohlížely si jej se špatně skrývaným pobavením.

Na tuhle reakci už byl zvyklý. Většina zákazníků při prvním setkání s ním zaváhala, když si všimla jeho postavy a uslyšela jeho jméno, které bylo zároveň jménem malého hlodavce, běžně žijícího ve slumech. Pak si připomněli jeho postavení a pravděpodobné následky toho, kdyby se rozesmáli nahlas.

„Ceryni," řekla žena. „Ty jsi Ceryni?" Její hlas byl plný a hluboký a mluvila s přízvukem, který nedokázal zařadit. Rozhodně nebyla z Lonmaru.

„Ano. A ty jsi Savara." Nevyslovil to jako otázku. Kdyby o svém jméně lhala, pochyboval, že by mu teď řekla to pravé jen proto, že se na ně zeptá.

„To jsem."

Přistoupila o krok blíž ke stolu, očima přelétla vybavení místnosti a pak se znovu podívala na něj.

„Prej mám problém, se kterým si víš rady," pobídl ji.

Po tváři se jí mihl lehký úsměv a on zatajil dech. *Kdyby se usmála víc, mohlo by se ukázat, že je podivuhodně krásná*. To byl bezpochyby důvod Golova potlačovaného rozechvění.

„Ano, vím." Zamračila se. „A ano, máš." Sklouzla po něm pohledem, jako by nad něčím přemýšlela, a pak se mu znovu podívala do očí. „Ostatní Zloději říkají, že ty jsi ten, kdo loví ty vrahy."

Vrahy? Cery přimhouřil oči. *Takže ví, že je jich víc*.

„A jak mi chceš pomoct?"

Usmála se a Ceryho tušení se potvrdilo – opravdu byla podivuhodně krásná. Nečekal však vyzývavost a sebejistotu, které její krásu doprovázely. Tahle žena věděla, jak svůj vzhled využít, aby dostala, co chce.

„Můžu ti pomoct je najít a zabít.“

Cerymu se rozbušilo srdce. Jestli ví, kdo jsou ti vrazi, a věří, že je dokáže zabít…

„A jak to chceš udělat?“ zeptal se.

Její úsměv se rozplynul a ona přistoupila o další krok blíž. „Myslíš najít je nebo je zabít?“

„Obojí.“

„O svých metodách zabíjení ti dnes nic neřeknu. A pokud jde o to, jak je najít,“ mezi obočím se jí objevila vráska „to bude těžší, ale pro mne snazší než pro tebe. Mám své způsoby, jak je poznat.“

„To já taky,“ poznamenal Cery. „V čem je tvůj způsob lepší?“

Znovu se usmála. „Vím toho o nich víc. Prozatím ti řeknu, že dnes jeden z nich dorazil do města. Tak den nebo dva mu bude trvat, než sebere odvahu, a pak se dozvíš o první vraždě.“

Cery se nad její odpovědí zamyslel. Kdyby nic nevěděla, proč by mu nabízela tento důkaz? Pokud neměla v plánu vytvořit „důkaz“ tím, že někoho zabije sama. Pozorně se na ni zadíval a zamrazilo ho, když opožděně rozeznal široké rysy obličeje a ten zvláštní odstín zlatavě hnědé kůže Jak si toho mohl nevšimnout dřív? Nikdy předtím však sachakanskou ženu neviděl…

Nyní už neměl nejmenších pochyb o tom, že je nebezpečná. Ale jestli je nebezpečná pro něj nebo pro vrahy z její rodné země, to se ještě ukáže. Čím víc toho na sebe prozradí, tím lépe.

„Takže máš doma nějakýho zvěda,“ pobídl ji, „kterej ti dá vědět, když vrah dorazí do Kyralie?“

Odmlčela se. „Ano.“

Cery přikývl. „Nebo,“ vyslovil pomalu, „pár dní počkáš a zabiješ někoho sama.“

Její pohled ztvrdl. „Tak mě nech sledovat svými špehy. Zůstanu ve svém pokoji a nechám si tam nosit jídlo.“

„Oba si navzájem potřebujem dokázat, že sme na tý správný straně,“ řekl jí. „Tys přišla za mnou, tak mi to dokaž jako první. Dám tě sledovat a promluvíme si, až ten muž svůj čin vykoná. Spokojená?“

„Ano,“ přikývla.

„Počkej vedle. Promyslím si to a pošlu za tebou přítele, který tě vodvede zpátky.“

Díval se, jak odchází ke dveřím, a snažil se postřehnout co nejvíce detailů. Její oblečení bylo prosté, ani ošumělé, ani honosné. Silná blůza a kalhoty byly typické pro prosté Kyraliánce, ale podle způsobu její chůze pochyboval, že by jí v životě někdo příliš rozkazoval. Ne, tahle žena příkazy sama rozdávala.

Gol se vrátil do místnosti ihned poté, co odešla, a jeho tvář byla stažená úsilím nedat najevo zvědavost.

„Nasaď na ni čtyři špehy,“ řekl mu Cery. „Chci vědět o každým pohybu, kterej udělá. Sleduj každýho, kdo jí přinese jídlo nebo něco jinýho. Ví, že ji budem hlídat, takže zařiď, aby si dvou špehů mohla všimnout.“

Gol přikývl. „Chceš vidět, co nesla?“

Podal mu balíček látky. Cery si ho s mírným překvapením prohlédl. *Nabídla se, že ty vrahy zabije*, přemítal. *Pochybuju, že to chce udělat holýma rukama*. Přikývl.

Gol opatrně rozmotal látku na stole a Cery se uchechtl při pohledu na sbírku nožů a dýk. Jeden po druhém je bral do ruky a potěžkával. Na některých byly vyryty neobvyklé vzory a symboly, některé měly do kovu zasazeny drahokamy. Zamyslel se. S největší pravděpodobností pocházejí ze Sachaky. Největší z nožů

zdobených drahokamy odložil stranou a pak pokynul Golovi.

„Vrať jí je.“

Gol přikývl, smotal balíček a vynesl ho z pokoje. Když za ním zapadly dveře, Cery se opřel v židli a zamyslel se nad tou zvláštní ženou. Kdyby se potvrdilo všechno, co řekla, mohla by skutečně být tak užitečná, jak tvrdila.

A jestli lhala? Zamračil se. Mohl ji poslat nějaký Zloděj? Zmínila se, že mluvila s ‚ostatními Zloději‘. Nenapadal ho ale žádný dobrý důvod, proč by se do toho měl některý z nich plést. Musí si dát načas a zvážit všechny možnosti. Důkladně se na ni vyptá svých špehů.

A měl bych o tom říct jemu? Cery se zamyslel. Jednat o čemkoli jiném, než co obsahovaly dohodnuté zakódované zprávy, by vyžadovalo osobní setkání, a to neměl v úmyslu, dokud to nebude nezbytně nutné. Bylo tohle dostatečně důležité?

Žena ze Sachaky, která má kontakty ve své zemi. Jistě, že bylo.

Něco však Ceryho zadrželo. Možná by měl počkat, až se ukáže, jestli bude užitečná. A taky se mu nelíbilo radit se s někým pokaždé, když mírně pozměnil svou taktiku. I když tomu člověku tolik dlužil.

Bylo načase vymyslet pár vlastních plánů.

*

Když Sonea čekala na začátek hodiny válečnictví, zavřela oči, protřela si je a pak potlačila nutkání zívnout. Corenův deník dočetla pozdě v noci, vtažená do architektových vzpomínek a s obavami, že kdyby jej nechala nedočtený mohla by se příštího večera vrátit a

zjistit, že zmizel. Pak už by se nikdy nedozvěděla, jak ten příběh skončil.

Když se noc změnila v časné ráno, dočetla poslední zápis.

Rozhodl jsem se. Až budou základy Univerzity dokončeny, zakopu tajně do země pod ní truhlici i s celým jejím obsahem. K těmto hrozným pravdám přidám i tu svou, v podobě této knihy. Snad tím, že uskutečním tento čin utajení, konečně umlčím vtíravý pocit viny z toho, co jsem se naučil a používal. Kdybych měl odvahu, zničil bych truhlu i její obsah, ale bojím se jednat jinak než ti, kdo ji do země ukryli poprvé. Byli jistě moudřejší, než jsem já.

Truhla však musela být znovu objevena, jinak by nedržela Corenův deník v rukou. Co se stalo se zbytkem knih? Má je Akkarin?

Nebo je deník podvod, který Akkarin vytvořil, aby přesvědčil Společenství, že černá magie není tak špatná, jak se lidé domnívají? Možná ji zkouší, aby zjistil, jestli ji to přesvědčí.

Pokud tomu tak bylo, pak šlápl vedle. Coren věřil, že černá magie je špatná. Čtení těchto zápisků, ať už byly pravé nebo ne, by stejně nikoho nepřesvědčilo.

Jestliže byly pravé, proč jí je tedy Akkarin dal? Sonea na deník zachmuřeně pohlédla. Neřekl by jí o jeho existenci jen z pouhého rozmaru. Musí mít nějaký důvod.

Co jí vlastně odhalil? Že Coren používal černou magii a to jej přivedlo k objevu, jak tvarovat kámen. Že jiný čaroděj – slavný čaroděj – spáchal stejný zločin jako on. Možná Akkarin chtěl, aby vzala v úvahu, že i on se možná černé magii naučil navzdory svému nejlepšímu svědomí. Možná potřeboval její soucit a porozumění.

Coren ale nedržel žádného novice jako rukojmí, aby své zločiny udržel v tajnosti.

Udělal by to, kdyby mu hrozil trest ztráty své moci, postavení, nebo dokonce života? Sonea potřásla hlavou. Akkarin nejspíš chtěl, aby ztratila případné iluze o tak významném člověku, jakým Coren byl.

Její myšlenky přerušil náhlý příchod lorda Makina. Učitel postavil na stůl velkou truhlu a pak se obrátil ke třídě.

„Dnes se budeme učit o iluzích," řekl jim válečník, „a o tom, jak je můžeme využít v boji. Nejdůležitější věc, kterou si v souvislosti s iluzí musíme zapamatovat, je tato: je založená na klamu. Iluze vás nemůže zranit, může vás však ohrozit. Vysvětlím vám to na příběhu."

Makin došel ke své židli, posadil se a dlaně položil na stůl. Novicové přestali šoupat nohama a vrtět se na židlích. Příběhy lorda Makina vždycky stály za to.

„Naše historie vypráví o tom, že před pěti sty lety žili v elynských horách dva bratři. Grind a Lond byli čarodějové zběhlí v boji. Jednou kolem projížděla karavana, kterou vedl kupec jménem Kamaka. S ním cestovala i jeho dcera, krásná mladá žena. Bratři karavanu zahlédli sestoupili z hor, aby si nakoupili nějaké zboží. Když však spatřili Kamakovu dceru, oba se do ní okamžitě zamilovali."

Makin si povzdechl, smutně potřásl hlavou a novicové se tomu usmáli. „Strhla se mezi nimi hádka o to, komu bude dívka patřit. Bratři svůj spor nedokázali vyřešit slovy, a tak spolu začali bojovat. Říká se, že boj trval čtyři dny (což je dost nepravděpodobné) a bratři zjistili, že jejich síla i dovednosti jsou na stejné úrovni. Patovou situaci prolomil Grind. Když viděl, že jeho bratr stojí u srázu, nad kterým balancoval velký balvan,

napadlo jej, že balvan shodí, nejdříve však vytvořil jiný, klamný balvan.

Lond uviděl, že jeho bratr upírá pohled na něco nad jeho hlavou. Vzhlédl a zjistil, že se na něj řítí balvan, ale ihned si uvědomil, že jde o iluzi. Samozřejmě si nevšiml druhého balvanu, ukrytého za tím klamným.

Grind čekal, že bratr jeho klam odhalí. Když si uvědomil, že zabil svého vlastního bratra, zešílel smutkem. Karavana mohla pokračovat svou cestou a Kamakova dcera odjela s ní. Takže vidíte," uzavřel Makin, „přestože vás iluze nemohou zranit, pokud se jimi necháte oklamat, mohou vám ublížit."

Válečník vstal. „Jak vytvoříte iluzi? Právě to vás dnes chci naučit. Začneme napodobováním předmětů, které jsem přinesl s sebou. Seno, předstup před třídu."

Sonea poslouchala, jak čaroděj vysvětluje různé způsoby vytváření obrazu nějakého předmětu s pomocí magie, a sledovala, jak Seno následuje učitelovy pokyny. Když ukázka skončila, Seno cestou ke svému stolu prošel kolem Soney. Podíval se na ni a usmál se. Oplatila mu to zvednutím koutku úst. Seno se k ní začal chovat obzvláště přátelsky po praktické hodině válečnictví před několika týdny kdy ho naučila trik, který mohou slabší čarodějové použít proti silnějším.

Jak hodina pokračovala, soustředila se na různé způsoby vytváření iluzí. Právě když se jí podařilo vytvořit iluzi ovoce pachi, v prostoru před ní se něco objevilo.

Byla to květina, jejíž okvětní plátky tvořily zářivě oranžové podzimní listy. Natáhla ruku a její prsty proklouzly podivným květem. Rozpadl se na tisíc jiskřiček, které zavířily v rychlém tanci před tím, než zmizely.

„Dobrá práce!" vykřikla Trassia.

„To jsem nebyla já.“ Sonea se otočila a uviděla, že Seno se na ni usmívá a na stole před ním leží oranžový list.

Lord Makin si u tabule hlasitě odkašlal. Sonea se otočila a zjistila, že učitel si ji přísně měří. Pokrčila rameny, aby dala najevo, že je v tom nevinně, a on významně pohlédl na ovoce před ní.

Soustředila se, aby vytvořila jeho napodobeninu. Odstín byl červenější, než by měl být, a povrch jeho slupky podezřele připomínal žilkování listu. Povzdechla si. Bylo by to snazší, kdyby v paměti neměla čerstvou vzpomínku na podzimní listy. Pak svou podrážděnost zaplašila. Seno ji nechtěl vyrušit, jen se předváděl.

Proč se ale chlubil jí a nikomu jinému? Určitě se na ni nesnažil udělat dojem.

Nebo ano?

Odolala pokušení ohlédnout se a zjistit, co dělá. Seno byl veselý upovídaný kluk a bylo snadné si ho oblíbit, a ona byla pravděpodobně jediná kyraliánská dívka, která se nad ním netyčila…

Nad čím to přemýšlím? Zamračila se, když zjistila, že její iluze se změnila v beztvarou zářící kouli. *I kdybych si nemusela dělat starosti kvůli Akkarinovi, co Dorrien?*

Hlavou se jí mihla vzpomínka na Rothenova syna stojícího u pramene v lese za Společenstvím. Jak se sklání blíž, aby ji políbil. Zaplašila ji.

Neviděla Dorriena už déle než rok. Kdykoli se přistihla, že na něj myslí, přinutila se soustředit na něco jiného. Lítost neměla žádný smysl – ten vztah by tak jako tak nemohl fungovat. Ona bude až do konce studií tvrdnout ve Společenství a on – až na pár týdnů v roce – by žil daleko odsud, ve vesničce na úpatí hor.

S povzdechem zaměřila svou pozornost zpátky na ovoce a začala znovu vytvářet iluzi.

*

Když lord Lorlen došel ke dveřím, zaslechl, jak na něj někdo volá. Ohlédl a usmál se, když uviděl, že k němu kráčí jeho asistent.

„Dobrý večer, lorde Osene.“

Magický zámek se pod jeho vůlí odemkl a dveře se s cvaknutím otevřely. Lorlen vešel dovnitř a pokynul Osenovi, aby jej následoval, jeho asistent však při pohledu do pokoje zaváhal a jeho výraz se změnil z překvapeného v zachmuřený. Lorlen sledoval Osenův pohled a spatřil černě oděného čaroděje, odpočívajícího v jednom z pohodlných křesel.

Akkarin znal způsob, jak se objevovat v zamčených pokojích nebo na nečekaných místech, to však nevysvětlovalo, proč se Osen mračí. Lorlen se na svého asistenta podíval znovu, ale výraz mladého čaroděje byl nyní uctivý; nebyla v něm žádný známka chvilkové nelibosti, kterou Lorlen před chvílí zahlédl.

Nikdy předtím jsem si nevšiml, že by Akkarina neměl rád, přemítal Lorlen cestou ke svému stolu. *Zajímalo by mě, jak dlouho už to skrývá.*

„Dobrý večer, Nejvyšší lorde,“ řekl Lorlen.

„Pane Správce,“ odpověděl Akkarin. „Lorde Osene.“

„Nejvyšší lorde,“ odpověděl Osen a uklonil se.

Lorlen se posadil ke svému stolu a podíval se na Osena. „Potřeboval jste něco?“

„Ano,“ odpověděl Osen. „Asi před půl hodinou jsem narazil na posla, který čekal u dveří. Kapitán Barran vzkazuje, že pokud máte čas, chtěl by vám ukázat něco zajímavého.“

Další oběť? Lorlen potlačil zachvění. „Pak bych se měl raději podívat, o co jde, pokud Nejvyšší lord nemá nějaký důvod, aby mne zdržel.“ Podíval se na Akkarina.

Mezi Akkarinovým obočím se objevily hluboké vrásky.

Vypadá opravdu znepokojeně, pomyslel si Lorlen. *Velmi znepokojeně.*

„Ne," řekl Akkarin. „Žádost kapitána Barrana je důležitější než záležitost, kterou jsem přišel probrat."

Následovalo krátké a nepříjemné ticho, kdy Osen postával u Lorlenova stolu a Akkarin dále seděl ve svém křesle. Lorlen se podíval z jednoho na druhého a pak se postavil.

„Děkuji vám, Osene. Mohl byste dohlédnout, aby mi připravili kočár?"

„Ano, pane Správce." Mladý čaroděj se zdvořile uklonil Akkarinovi a pak odešel z místnosti. Lorlen se pozorně zadíval na Akkarina a přemýšlel, jestli si Osenovy nelibosti všiml.

Nad čím to přemýšlím? Jistě, že to Akkarin ví.

Akkarin však Osenově odchodu nevěnoval velkou pozornost. Když se postavil a následoval Lorlena ke dveřím, stále se mračil.

„Nečekal jsi to?" odvážil se Lorlen, když vešli do vstupní síně. Venku pršelo, a tak se zastavil ve dveřích a čekal na kočár.

Akkarin přimhouřil oči. „Ne."

„Mohl bys jet se mnou."

„Bude lepší, když se o to postaráš sám."

Vsadil bych se, že se bude dívat. Lorlen sklopil oči k prstenu na své ruce.

„Tak dobrou noc," dovolil si poznamenat Lorlen.

Akkarinův výraz poněkud změkl. „Dobrou noc. Těším se na tvůj názor na věc." Zvedl koutek rtů, pak se otočil a vydal se dolů po schodech. Kapky deště syčely, jak narážely na neviditelný štít okolo něj.

Lorlen nad Akkarinovým vtípkem zavrtěl hlavou. Ze stájí se vynořil kočár a vyrazil po cestě směrem k Univerzitě. Zastavil se na úpatí schodiště a vozka seskočil, aby otevřel dveře. Lorlen seběhl dolů a nastoupil.

Cesta městem ke strážnici mu připadala delší než obvykle. Hvězdy zastínily dešťové mraky, ale mokrá cesta odrážela světlo pouličních lamp na okolní budovy. Těch pár lidí, které minul, spěchalo zabalených ve svých pláštích s hlavou schovanou pod kápí. Pouze jeden poslíček se zastavil a zíral na projíždějící vůz.

Konečně kočár zastavil před strážnicí. Lorlen vystoupil a zamířil ke dveřím, kde jej přivítal kapitán Barran.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal zavolat v takovém nečase, pane Správce," omlouval se Barran a vedl Lorlena chodbou do své kanceláře. „Zvažoval jsem, že bych svou zprávu odložil na zítřek, ale pak by bylo to, co vám chci ukázat, ještě nepříjemnější."

Barran se nezastavil u své kanceláře, ale zamířil k téže sklepní místnosti, do které Lorlena už jednou zavedl. Když prošli dveřmi, obklopil je silný zápach hniloby a Lorlen si s hrůzou všiml, že pod hrubou látkou na jednom ze stolů se rýsuje něco jako lidské tělo.

„Tady." Kapitán rychle došel ke skříni a vytáhl láhev a dva čtverce látky. Odzátkoval láhev, nakapal na látku pár kapek žlutého olejíčku a jeden kus podal Lorlenovi. „Tohle si přidržte před nosem."

Když to Lorlen udělal, zápach v místnosti přebila známá ostrá vůně léčiva. Barran si přiložil svůj kus látky k obličeji a přistoupil ke stolu.

„Tohoto muže dnes našli v řece," zamumlal. „Byl mrtvý už několik dní."

Zvedl plachtu překrývající tělo a odhalil bledou tvář, jejíž oči byly zakryty malými kousky látky. Když byla odkryta větší část těla, Lorlen se přinutil ignorovat známky rozkladu a to, o čem se domníval, že jsou kousance ryb. Namísto toho věnoval pozornost probodnutému srdci a dlouhé řezné ráně podél mužova krku.

„Další oběť.“

„Ne,“ pohlédl Barran na Lorlena. „Rozpoznali jej dva svědkové. Zdá se, že tohle je vrah.“

Lorlen zíral na Barrana a pak na mrtvolu. „Byl ale zabit stejným způsobem.“

„Ano. Možná ze msty. Podívejte se sem.“ Strážný ukázal na levou dlaň mrtvého těla, na které chyběl prst. „Nosil prsten. Museli jsme ho odříznout.“ Znovu tělo zahalil a pak přistoupil k zakryté míse na vedlejší lavici. Barran ji odkryl a odhalil špinavý stříbrný kroužek.

„Byl v něm kámen, ale nikdo ho neodstranil. Náš vyšetřovatel našel v kůži mrtvého zabodané úlomky skla a krapny byly ohnuté způsobem, který naznačuje, že prsten byl rozbit. Je přesvědčený, že kámen byl skleněný.“

Lorlen odolal nutkání podívat se na svůj vlastní prsten. Akkarinův prsten. *Takže moje podezření ohledně vrahova prstenu musí být pravdivé. Zajímalo by mě…*

Otočil se a podíval se na zakrytou mrtvolu.

„Jste si jistí, že tohle je vrah?“

„Svědkové o tom byli přesvědčení.“

Lorlen přistoupil k tělu a odkryl paži. Obrnil se, přiložil dva prsty na kůži a vyslal do těla své smysly. Ihned zaznamenal energii uvnitř a pocítil úlevu. Něco tady ale nehrálo. Pátral a pak se stáhl, když zjistil, co je zde tak podivného. Život uvnitř těla se soustředil kolem žaludku, plic, kůže a zranění. Zbytek byl úplně prázdný.

Jistě, pomyslel si. *Tento muž zřejmě v řece plul několik dní, což je dostatečný čas na to, aby ho napadli malí živočichové. Další den nebo dva a důvod jeho smrti už by nebylo možné stanovit.*

Odstoupil od stolu.

„Viděl jste dost?“ zeptal se Barran.

„Ano.“ Lorlen se odmlčel a otřel si prsty do látky předtím, než ji vrátil Barranovi. Zadržoval dech, dokud se neocitli zpět v chodbě a dveře za nimi nebyly pevně zavřené.

„Co teď?“ zamyslel se Lorlen nahlas.

Barran si povzdechl. „Budeme čekat. Jestliže vraždy začnou nanovo, budeme s jistotou vědět, že máme co do činění se skupinou vrahů.“

„Byl bych raději, kdyby to teď prostě skončilo,“ odpověděl Lorlen.

„Jako většina lidí z Imardinu,“ souhlasil Barran, „já však stále ještě musím najít vrahova vraha.“

Vrahův vrah. Další černý mág. Že by Akkarin? Lorlen se podíval se na dveře, kterými právě prošli. Mrtvé tělo bylo důkazem, že ve městě jsou – nebo byli – i jiní černí mágové než Akkarin. Je jich snad město plné? To rozhodně nebyla povzbudivá představa. Náhle si Lorlen nepřál nic jiného, než se vrátit do Společenství, do bezpečí svých pokojů, kde by se mohl pokusit utřídit všechny poznatky.

Ale Barran si o nálezu zjevně potřeboval důkladně promluvit, a tak Lorlen potlačil povzdech a následoval kapitána do jeho kanceláře.

KAPITOLA 4

DALŠÍ KROK

Rothen se posadil do svého oblíbeného křesla v Nočním salónku a pozoroval kolegy čaroděje. Každý týden se zde členové Společenství scházeli, aby si poklábosili a vyměnili si nejnovější drby. Někteří zůstávali ve dvojicích nebo malých hloučcích, které spojovalo přátelství či zájem o stejný obor. Jiné pojily rodinné vazby a rody; i když měli čarodějové se vstupem do Společenství tento druh loajálnosti odložit, sklon někomu důvěřovat či nedůvěřovat s ohledem na tradici a politiku zůstával stále silný.

Na opačné straně místnosti seděli tři mágové, které, jak se zdálo, spojovalo pouze plané tlachání. Lord Balkan, který měl oblečen rudý hábit s černou šerpou vrchního válečníka, z nich byl nejmladší. Lady Vinara, zeleně oděná vrchní léčitelka, byla strohá žena středního věku a bělovlasý lord Sarrin, vrchní alchymista, nosil hábit fialové barvy.

Rothen zatoužil, aby mohl vyslechnout jejich rozhovor. Ti tři spolu čile diskutovali už hodinu. Kdykoli se něco probíralo mezi Vyššími čaroději, tito tři byli vždy nejvýřečnějšími a nejvlivnějšími řečníky. S Balkanovou přímočarou argumentací, Vinařiným soucitem a vhledem a Sarrinovými konzervativními názory se jim většinou podařilo pokrýt všechny stránky problému.

Rothen však věděl, že by se k triu nikdy nedokázal dostatečně přiblížit bez povšimnutí, a tak místo toho obrátil pozornost k čarodějům sedícím poblíž. Náhle mu poskočilo srdce, když poznal známý hlas. Správce Lorlen… někde za jeho křeslem. Zavřel oči a soustředil se na ten hlas.

„…chápu, že mnoho alchymistů se podílí na dlouhodobých projektech, které by jen neradi přerušili," řekl Lorlen. „Všichni budou mít příležitost protestovat proti své účasti na budování nové rozhledny, musí však prokázat, že jejich práce by tímto zpožděním neodčinitelně utrpěla."

„Ale…"

„Ano?"

Ozval se povzdech. „Já prostě nechápu, proč plýtváme časem alchymistů na takovou… pošetilost. Ze všech věcí zrovna rozhledna na sledování počasí! Nestačila by Davinovi malá bouda na kopci? K čemu věž?" Čaroděj, který proti tomuto projektu protestoval, byl lord Peakin, vedoucí studia alchymie. „A nevidím důvod, proč by se na tom měli podílet válečníci. Bude to snad stavba pro alchymistické nebo vojenské účely?"

„Obojí," odpověděl Lorlen. „Nejvyšší lord rozhodl, že by bylo krátkozraké vybudovat stavbu tohoto druhu, aniž bychom zvážili její obranný potenciál. Uvědomil si také, že král by budovu pravděpodobně neschválil, pokud by měla sloužit čistě ke sledování počasí."

„Kdo tedy stavbu navrhne?"

„To se ještě musí rozhodnout."

Rothen se usmál. Lord Davin byl už roky považován za poněkud výstředního člověka, ale v posledních letech jeho studium vzorců počasí a předpovědi vyvolaly určitý zájem a uznání. Lordu Peakinovi však Davinovo

neutuchající nadšení a svérázná posedlost vždycky lezly na nervy.

Diskuse o věži utichla, když se k ostatním přidal nový hlas.

„Dobrý večer, pane Správce, lorde Peakine.“

„Řediteli Jerriku,“ oslovil jej Peakin. „Doneslo se mi, že Sonea už nebude navštěvovat večerní hodiny. Je to pravda?“

Když Rothen zaslechl Soneino jméno, okamžitě znervózněl a zbystřil. Jerrik, jako univerzitní ředitel, dohlížel na všechno, co se týkalo studia noviců. Z tohoto rozhovoru by Rothen mohl zjistit, jak se jí daří.

„Ano, je,“ odpověděl Jerrik. „Včera jsem mluvil s Nejvyšším lordem. Několik jejích učitelů mi sdělilo, že vypadá unaveně a má problémy udržet pozornost. Akkarin si toho všiml také a souhlasil, že jí do konce roku nechá večery volné.“

„A co předměty, které už začala studovat?“

„Bude s nimi muset začít znovu příští rok, nebude však muset opakovat žádné úkoly, pokud to nebude třeba. Její učitelé vezmou na vědomí to, co už zvládla.“

Hlasy postupně slábly a Rothen odolal nutkání rozhlédnout se.

„Bude si vybírat obor?“ zeptal se Peakin. „Nyní bude ještě důležitější, aby se na některý zaměřila, jinak na konci studia nebude dostatečně zdatná ani v jednom.“

„Akkarin se ještě nerozhodl,“ odpověděl Lorlen.

„*Akkarin* se ještě nerozhodl?“ zopakoval po něm Jerrik. „Volba je přece na Sonei.“

Nastalo krátké ticho. „Jistě,“ přitakal Lorlen. „Chtěl jsem říct, že Akkarin mi zatím nenaznačil, kterému jejímu rozhodnutí by dal přednost, takže se domnívám, že se ještě nerozhodl, co jí doporučit.“

„Možná ji nechce nijak ovlivňovat," řekl Peakin. „A proto… dobré základy… předtím, než…"

Hlasy se vytratily v dálce. Rothen vytušil, že čarodějové jsou na odchodu, povzdechl si a vyprázdnil sklenici.

Takže Sonea má večery pro sebe. Nálada mu poklesla při představě, jak sedí uvězněná ve svém pokoji v sídle Nejvyššího lorda, tak blízko Akkarina a jeho hrůzným zvykům. Pak si vzpomněl, že svůj volný čas vždycky trávila v knihovně noviců. Když teď nemusí chodit do vyučování, není pochyb, že tam bude každý večer.

S poněkud lepším pocitem se zvedl, prázdnou sklenici podal sluhovi a vydal se najít Yaldina.

*

Do studovny, již jim Irand přidělil, Dannyl s Tayendem postupně přidávali nábytek, až si pohodlím nezadala s pokojem jakéhokoli šlechtice. Kromě velkého stolu, který pokoji dominoval, zde byly pohodlné židle a pohovka, dobře zásobený sekretář s vínem a olejové lampy na čtení. Ty byly současně zdrojem tepla, pokud nebyl Dannyl přítomen. Dnes však do výklenku ve stěně umístil magickou kouli a teplo rychle zahnalo chlad kamenných zdí.

Když Dannyl dorazil do knihovny, Tayend tam nebyl. Poté, co si asi hodinu povídal s Irandem, zamířil do jejich pracovny, aby tam na svého přítele počkal. Když Tayend konečně dorazil, právě se prokousával záznamy o pobřežních sídlech, v mlhavé naději, že najde nějaký odkaz týkající se starověké magie.

Učenec se zastavil uprostřed pokoje a zapotácel se, zjevně poněkud opilý.

„Vypadá to, že ses dobře bavil," poznamenal Dannyl.

Tayend si dramaticky povzdechl. „Ach ano. Měli tam dobré víno. A dobrou hudbu. Bylo tam dokonce i pár celkem pohledných kejklířů… ale odvlekl jsem se pryč s vědomím, že z otročení v knihovně pro mého neúprosně náročného velvyslance můžu uniknout jen na pár sladkých hodin.“

Dannyl zkřížil ruce na prsou a usmál se. „Otročení, opravdu. Za celý svůj život jsi ani jediný den poctivě nepracoval.“

„Mnoho dní jsem ale pracoval nepoctivě,“ zašklebil se Tayend. „A kromě toho jsem pro nás trochu pracoval na tom večírku. Byl tam Dem Marane – člověk, který by mohl být rebel.“

„Opravdu?“ Dannyl spustil ruce. „To je ale náhoda.“

„Ne tak docela,“ pokrčil Tayend rameny. „Občas ho vídávám na večírcích, ale od té doby, co se mi sám představil, jsem s ním příliš nemluvil. Každopádně jsem si s ním popovídal a naznačil mu, že bychom rádi navštěvovali jeho večírky.“

Dannyl ucítil záchvěv paniky. „Cos mu řekl?“

Tayend přezíravě mávl rukou. „Nic určitého. Jen jsem poznamenal, že jeho pozvání ustala, jakmile jsem ti začal dělat asistenta, a pak jsem se zatvářil obezřetně, ale zaujatě.“

„Neměl jsi…“ Dannyl se zamračil. „Kolikrát tě vlastně zval?“

Učenec se uchechtl. „To zní, jako bys žárlil, Dannyle. Jen jednou nebo dvakrát do roka. A vlastně to nebylo žádné pozvání. Jen náznaky, že jsem na jeho večírcích stále vítán.“

„A ty náznaky přestaly, když jsi mi začal dělat asistenta?“

„Zjevně mu hrozně naháníš strach.“

Dannyl přešel místnost. „Právě jsi mu naznačil, že tušíme, o co jemu a jeho přátelům jde. Jestliže jsou do toho zapletení, jak říká Akkarin, budou brát i ten nejmenší náznak nebezpečí vážně. Velmi vážně.“

Tayend vytřeštil oči. „Jen jsem… se tvářil zaujatě.“

„To pravděpodobně postačí k tomu, aby Marane zpanikařil. Zřejmě právě zvažuje, co s námi teď udělá.“

„A co udělá?“

Dannyl si povzdechl. „Pochybuji, že by jen nečinně vyčkával, jestli ho Společenství přijde zatknout. Pravděpodobně přemýšlí nad způsoby, jak nás umlčet. Vydírání. Vražda.“

„Vražda! Ale… určitě ví, že bych ho neoslovil, kdybych se ho chystal udat. Kdybych ho chtěl udat, tak bych ho prostě… udal.“

„Protože máš pouze podezření, že je to rebel,“ odpověděl Dannyl. „Bude čekat, že uděláme přesně to, co máme v plánu udělat – předstírat, že se k nim chceme přidat, aby se potvrdila naše podezření. Proto nám Akkarin navrhl, abychom mu dali něco, čím by nás mohl vydírat.“

Tayend se posadil a třel si čelo. „Opravdu si myslíš, že by se mě mohl pokusit zabít?“ Zaklel. „Jen jsem viděl příležitost a… a…“

„Ne, jestli má špetku rozumu, nebude pokus o vraždu riskovat.“ Dannyl se opřel o stůl. „Bude se snažit zjistit o nás co nejvíce a zvažovat, co je nám drahé. Čím by nás mohl zranit. Rodina. Majetek. Čest.“

„Nám?“

Dannyl zavrtěl hlavou. „I kdyby zaslechl nějaké zvěsti nebude se na ně spoléhat. Bude chtít něco, čím si bude moci být jistý. Kdybychom zařídili, aby se mu naše malé tajemství dostalo do rukou dříve, mohli bychom se spolehnout, že se zaměří právě na ně.“

„Máme ještě čas?“

Dannyl se na učence podíval. „Myslím, že ano, pokud budeme jednat rychle.“

Nadšená jiskra se z Tayendových očí vytratila a Dannyl si najednou nebyl jistý, co chce udělat víc: ukonejšit ho objetím nebo do něj vtřást trochu rozumu. Snahou naučit se magii sami elynští dvořané porušili jeden z nejdůležitějších zákonů Spojených zemí. Trestem za jeho porušení bylo podle okolností buď doživotní vězení, nebo dokonce poprava. Rebelové proto budou brát jakoukoli hrozbu, že by mohli být odhaleni, velmi vážně.

Z Tayendova strhaného výrazu Dannyl vyčetl, že jestliže mu nebezpečí, které jim hrozí, nedocházelo dříve, došlo mu teď. Povzdechl si, přešel pokoj a položil Tayendovi ruce na ramena.

„Netrap se s tím, Tayende. Dal jsi jen věci do pohybu o něco dříve, to je vše. Najdeme Iranda a řekneme mu, že potřebujeme jednat hned.“

Tayend přikývl, pak vstal a následoval ho ke dveřím.

*

Bylo už pozdě, když Sonea zaslechla zaťukání na dveře své ložnice. Vydechla úlevou. Její služebná Viola měla zpoždění a Sonea toužila po svém večerním šálku raky.

„Pojď dál.“ Aniž by vzhlédla, vyslala ke dveřím myšlenku a vůlí je otevřela. Když služebná do pokoje nevešla, Sonea zvedla oči a zamrazilo ji.

Ve dveřích stál Akkarin a až na bledý ovál obličeje byl celý zahalen ve stínu chodby. Pohnul se a ona uviděla, že nese dvě objemné, těžké knihy. Jejich desky byly špinavé a ošoupané.

S tlukoucím srdcem se váhavě postavila, zamířila ke dveřím, zastavila se několik kroků před ním a uklonila se.

„Už jsi dočetla deník?“ zeptal se.

„Ano, Nejvyšší lorde,“ přikývla.

„A co jsi z něj pochopila?“

Co měla říct? „Našla jsem v něm… odpovědi na mnoho otázek,“ odpověděla vyhýbavě.

„Jako například?“

„Jak lord Coren přišel na to, jak tvarovat kámen.“

„Ještě něco?“

Že se naučil černou magii. Nechtěla to vyslovit, ale Akkarin zjevně chtěl, aby mu tento fakt nějak potvrdila. Co by udělal, kdyby o tom odmítla mluvit? Zřejmě by na ni dál tlačil. Byla moc unavená na to, aby přemýšlela nad způsobem, jak se z toho vykroutit.

„Používal černou magii. Pochopil, že je to špatné,“ řekla krátce. „A přestal s tím.“

Koutek jeho úst se zvedl v polovičním úsměvu. „Jistě. Nemyslím si, že by to Společenství chtělo zjistit. Skutečný Coren není postava, v níž by mladí novicové měli vidět svůj vzor, i když se nakonec napravil.“ Předal jí knihy. „Toto jsou mnohem starší zápisky. Přinesl jsem originál i kopii. Originál je zchátralý, takže ho používej, jen když si budeš chtít ověřit, že je kopie pravdivá.“

„Proč mi ty knihy ukazujete?“

Otázka z ní vylétla dříve, než ji mohla zastavit. Při zvuku svého hlasu, v němž slyšela drzost a podezření, sebou trhla. Akkarinovy oči se zavrtaly do jejích a ona odvrátila pohled.

„Chceš znát pravdu,“ řekl. To nebyla otázka.

Bylo to tak. Chtěla ji znát. Jedna její část chtěla knihy ignorovat – odmítnout je číst jen proto, že to chtěl on. Namísto toho k němu přistoupila a knihy si vzala.

Nesetkala se s jeho pohledem, i když věděla, že se na ni pozorně dívá.

„Stejně jako o deníku, ani o těchto záznamech by se neměl nikdo dozvědět," řekl tiše. „Nesmí je vidět ani tvoje služebná."

Ucouvla a podívala se na přebal starší knihy. Stálo tam *Záznam z roku 235*. Kniha byla více než pět set let stará! Ohromeně pohlédla na Akkarina, který vědoucně přikývl a pak se odvrátil. Jeho kroky se rozlehly chodbou a pak zaslechla tiché cvaknutí dveří ložnice.

Knihy byly těžké. Slabým proudem magie zavřela dveře a odešla ke stolu. Odsunula své poznámky a obě knihy položila na stůl vedle sebe.

Otevřela originál a opatrně obrátila první stránky. Písmo bylo vybledlé a na některých místech nečitelné. Otevřela kopii a ucítila zvláštní zamrazení, když se před ní objevily řádky úpravného písma. Akkarinova písma.

Poté, co přečetla několik řádků originálu, je srovnala s kopií a ujistila se, že obě knihy jsou identické. Na místech, kde byl text vybledlý, zanechal Akkarin poznámky, ve kterých naznačoval, jaká slova zde podle jeho názoru mohla chybět. Obrátila další listy a znovu je zkontrolovala, pak si vybrala další stránku z prostředku knihy a další na konci. Zdálo se, že všechny přesně odpovídají originálu. Rozhodla se, že později zkontroluje každou stránku a každé slovo.

Odložila originál, vrátila se k první stránce kopie a začala číst.

Šlo o každodenní záznam života Společenství mnohem mladšího a menšího, než bylo to současné. Po několika stranách si oblíbila pisatele, který lidi, o nichž psal, zjevně obdivoval. Společenství, jaké znal, bylo úplně jiné než to, kterému rozuměla ona. Čarodějové si brali učedníky výměnou za peníze nebo pomoc. Pak se

autor zmínil o tom, co tato pomoc představovala, a Sonea se zděšeně zarazila.

Tito raní mágové posilovali svou moc tím, že vysávali sílu ze svých učedníků. Používali černou magii.

Pročítala tuto pasáž znovu a znovu, ale její význam byl jasný. Říkali tomu „vyšší magie“.

Podívala se na hřbet knihy a zjistila, že už je ve čtvrtině knihy. Pokračovala dál a zjistila, že se zápisky postupně začínají zaměřovat na vzpurného učně Tagina. Ukázalo se, že tento mladík se naučil vyšší magii proti vůli svého mistra a zneužíval ji. Tagin čerpal sílu z obyčejných lidí, což se nikdy nedělalo, pokud nešlo o případ krajní nouze. Pisatel vyjádřil svůj nesouhlas a hněv a pak z jeho tónu náhle zazněl strach. Tagin použil vyšší magii, aby zabil svého mistra.

Situace se stále zhoršovala. Když se ho mágové Společenství pokusili potrestat, začal Tagin bezhlavě zabíjet, aby získal sílu se jim ubránit. Čarodějové hlásili vyvražďování mužů, žen i dětí. Celé vesnice byly téměř vyhlazeny a přežilo jen pár lidí, kteří mohli podat zprávu o zákeřném útočníkovi.

Sonea sebou trhla, když se ozvalo zaklepání na dveře. Rychle knihy zavřela, otočila je hřbetem ke stěně a zakryla je několika obyčejnými učebnicemi. Pak si před sebe přitáhla svoje poznámky, jako by se celou dobu učila.

Když vůlí otevřela dveře, vklouzl dovnitř Takan s šálkem raky. Poděkovala mu, příliš rozrušená, než aby se zeptala, kde je Viola. Jakmile odešel, vypila pár doušků raky, pak odkryla zápisky a začala znovu číst:

Je těžké uvěřit, že by jakýkoli člověk mohl být schopen takových činů a tak zbytečného násilí. Včerejší pokus o jeho oslabení jej zjevně rozzuřil. Poslední zprávy hovoří o vyvraždění celých vesnic Tenker a Forei.

Je mimo veškerou kontrolu a já se obávám o budoucnost nás všech. Překvapuje mne, že se ještě neobrátil proti nám – ale možná, že je to jen příprava na konečný úder.

Sonea se opřela v židli a nevěřícně zavrtěla hlavou. Vrátila se k předchozí stránce a znovu si přečetla poslední zápis. Padesát dva čarodějů posílených svými učni a zvířaty, která jim darovali vyděšení prostí lidé, nebylo Tagina schopno porazit. Dalších několik zápisů zaznamenávalo Taginovu zdánlivě nahodilou cestu napříč Kyralií. Pak přišla slova, kterých se Sonea obávala:

Mé nejhorší obavy se naplnily. Dnes Tagin zabil lorda Gerina, lorda Dirrona, lorda Winnela a lady Ellu. Skončí to, až budou všichni mágové mrtví, nebo nebude spokojený, dokud nevysaje všechen život na zemi? Pohled z mého okna je strašlivý. Tisíce gorinů, enek a reber, jejichž síla byla věnována na obranu Kyralie, hyne na polích. Příliš mnoho, než aby je bylo možno snést…

Od té chvíle se situace stále zhoršovala, dokud nebyla více než polovina mágů Společenství mrtvá. Další čtvrtina si sbalila věci a uprchla a zbývající se statečně snažili zachránit knihy a zásoby léků.

Co kdyby se to stalo dnes? Společenství bylo sice větší, ale každý z čarodějů vládl pouze zlomkem síly svých dávno mrtvých předchůdců. Kdyby se Akkarin zachoval jako Tagin… otřásla se a četla dál.

Další zápis ji překvapil.

Je to za námi. Když mi Alyk tuto novinu pověděl, neodvažoval jsem se tomu uvěřit, ale před hodinou jsem vyšplhal na rozhlednu a uviděl pravdu na vlastní oči. Je to tak. Tagin je mrtvý. Jenom on mohl v posledních chvílích svého života udělat takovou spoušť.

Lord Eland nás svolal a přečetl nám dopis od Indrie, Taginovy sestry. Psala v něm o svém záměru Tagina otrávit. Můžeme se jen domýšlet, že se jí to podařilo.

Poté pisatel líčil pomalé obnovování Společenství. Ti, kteří uprchli, se vrátili. Sklady a knihovny byly opět naplněny. Sonea hloubala nad dlouhými záznamy, které pojednávaly o ztrátách a zotavování prostých lidí. Zdálo se, že Společenství kdysi zajímalo blaho obyčejných lidí.

Staré Společenství bylo Taginem vpravdě zničeno. Slyšel jsem, že se říká, že dnes se zrodilo Společenství nové. První změna nastala dnes ráno, když se k nám přidalo pět mladých mužů. Naši první „novicové", kteří jsou učni všech a zároveň nikoho. Nebudou se učit vyšší magii, dokud se neukáže, že jsou důvěryhodní. A pokud lord Karron prosadí svou, nebudou se jí učit vůbec.

Podpora zákazu toho, čemu lord Karron začal říkat „černá magie", narůstala. Sonea otočila stránku a našla poslední zápis, po němž následovaly už jen prázdné stránky.

Nemám dar předvídání ani nepředstírám, že znám dobře lidi nebo magii, abych odhadl, jak bude vypadat budoucnost, ale poté, co jsme učinili toto rozhodnutí, mne přepadl strach, že jednou by proti nám mohli opět povstat Sachakané a Společenství na to nebude připravené. Navrhl jsem vytvořit tajný sklad vědomostí, který by byl otevřen pouze v případě, že by Společenství čelilo jisté zkáze. Ostatní mí společníci souhlasili, protože mnoho mých kolegů mé obavy sdílelo.

Bylo rozhodnuto, že existence této tajné zbraně bude známa pouze vrchnímu válečníkovi. Nebude mu známa její povaha, ale informaci o její skrýši předá svému nástupci. Zde nyní končím své zápisky. Zítra začnu psát nové. Upřímně doufám, že tuto knihu nikdy nikdo neotevře a nebude číst tato slova.

Pod posledním zápisem byla poznámka:

O sedmdesát let později lord Koril, vrchní válečník, zahynul ve věku dvaceti osmi let při cvičném zápase. Je pravděpodobné, že zemřel, aniž měl příležitost předat informaci o tajné „zbrani“ dál.

Sonea zírala na Akkarinův dodatek. Lord Coren objevil truhlici plnou knih. Šlo o onen tajný sklad vědomostí?

S povzdechem knihu zavřela. Čím více věděla, tím více otázek vyvstávalo. Když se postavila, zapotácela se a opožděně si uvědomila, že četla celé hodiny. Se zívnutím zakryla Akkarinovy knihy svými poznámkami, pak se převlékla do noční košile, vklouzla do postele a upadla do spánku plného děsivých obrazů čarodějů šílených mocí, lovících dobytek a vesničany.

KAPITOLA 5

DOHADY

Přestože obdržel zprávu o vrahovi majícím všechny znaky, po nichž byl naučen pátrat, vyčkal Cery od setkání se Savarou týden, než jí dal vědět, že měla pravdu. Zajímalo ho, jak dlouho vydrží snášet své dobrovolné uvěznění v pokoji, který si pronajala. Když se mu doneslo, že jednomu ze svých „hlídačů“ navrhla cvičný souboj, poznal, že jí dochází trpělivost. A přepadla ho zvědavost, když se muž přiznal, že všechny zápasy prohrál.

Zatímco čekal, až dorazí, přecházel po místnosti sem a tam. Jeho pátrání odhalilo pramálo. Majitel pokoje dokázal říct jen to, že Savara si pokoj pronajala několik dní předtím, než navštívila Ceryho. Pouze dva prodavači zbraní poznali, že její nůž je sachakanský. Městští překupníci zbraní, po úplatcích a dalších prostředcích, jak se ujistit, že říkají pravdu, svorně prohlásili, že na podobnou zbraň nikdy předtím nenarazili. Pochyboval, že by ve městě našel někoho, kdo by mu dokázal říct víc.

Při zaklepání na dveře se zastavil. Vrátil se ke své židli a odkašlal si. „Vstupte!“

Když vešla do místnosti, přátelsky se usmála. *Ví, že je krásná a jak toho využít, aby dostala, co chce*, pomyslel si. Zachoval si neutrální výraz.

„Ceryni,“ oslovila ho.

„Savaro. Slyšel sem, že ste s mým špehem trochu trénovali.“

Mezi obočím se jí objevila drobná vráska. „Ano, byl rázný, ale potřeboval trénink více než já.“ Odmlčela se. „Ostatní by možná představovali větší výzvu.“

Cery odolal nutkání usmát se. Takže si všimla, že má více než jednoho zvěda. Velmi všímavá.

„Teď už to nezjistíš,“ řekl a pokrčil rameny. „Dal sem jim na práci něco jinýho.“

Rýha mezi jejím obočím se prohloubila. „A co ten otrok? Nezabil ještě?“

„Otrok?“ zopakoval po ní Cery.

„Muž, který vystřídal posledního vraha.“

Zajímavé. Otroci patřící komu?

„Zabil, tak, jak jsi říkala,“ potvrdil Cery.

Při té zprávě se jí vítězoslavně zalesklo v očích. „Přijmeš tedy mou pomoc?“

„Můžeš nás k němu dovíst?“

„Ano,“ odpověděla bez zaváhání.

„Co za to chceš?“

Přistoupila blíže k jeho stolu. „Abys o mně neříkal svému pánovi.“

Po zádech mu přeběhl mráz. „Svýmu *pánovi?*“

„Tomu, kdo ti přikázal zabít tyto muže,“ odpověděla měkce.

Neměla by o *něm* vědět. Neměla by dokonce vědět ani to, že Cery jedná na příkaz někoho jiného.

Tohle všechno měnilo. Cery zkřížil ruce na prsou a pozorně se na ni zadíval. Zjišťovat, jestli může být užitečná, aniž by o tom řekl tomu, kdo stíhání ujednal, mu nepřipadalo nijak zvlášť riskantní. Teď se však ukázalo že je to riskantnější, než si myslel.

Věděla příliš mnoho. Měl by poslat svého nejlepšího zabijáka, aby ji sprovodil ze světa. Nebo ji zabít sám. Teď hned.

Už ve chvíli, kdy nad tím přemýšlel, věděl, že to neudělá. *A nejen proto, že mi připadá zajímavá,* říkal si. *Musím zjistit, jak to, že toho o naší dohodě tolik ví. Počkám, nechám ji sledovat a uvidím, kam to povede.*

„Řekl jsi mu o mně?“ zeptala se.

„Proč nechceš, aby o tobě věděl?“

Její výraz potemněl. „Ze dvou důvodů. Tito otroci zatím vědí pouze o jednom nepříteli, který po nich jde. Bude pro mě snazší ti pomoct, když to tak zůstane. A v naší zemi jsou lidé, kteří by trpěli, kdyby páni otroků zjistili, že jsem tady.“

„A ty si myslíš, že tihle otroci by se o tobě dozvěděli, kdyby to můj ‚pán‘, jak mu říkáš, věděl?“

„Možná. Možná ne. Raději to nechci riskovat.“

„Žádáš o to až teď. Už sem o tobě svýmu klientovi moh říct.“

„A řekl?“

Zavrtěl hlavou. Usmála se a zjevně se jí ulevilo. „Nemyslela jsem si, že bys to udělal. Ne, dokud bys nevěděl, jestli dokážu udělat to, co jsem řekla. Takže máme dohodu, jak říkáte vy Zloději?“

Cery otevřel šuplík svého stolu a vytáhl její nůž. Zaslechl, jak se prudce nadechla, když se drahokamy na rukojeti zatřpytily ve světle lampy. Postrčil nůž po stole k ní.

„Dneska v noci nám toho chlapa najdeš. To je všechno. Žádný zabíjení. Než ho oddělám, chci si bejt jistej, že to je ten, kdo říkáš. Na oplátku o tobě ani neceknu. Prozatím.“

Usmála se a oči se jí zaleskly dychtivostí. „Do té doby budu ve svém pokoji.“

Když Cery pozoroval, jak pomalu odchází ke dveřím, rozbušilo se mu srdce. *Kolik mužů už kvůli týhle chůzi přišlo o rozum – nebo kvůli tomuhle úsměvu?* napadlo ho. *Ach, vsadil bych se, že někteří z nich přišli o víc než jenom o rozum.*

To ale není můj případ, pomyslel si. *Budu ji pozorně sledovat.*

*

Sonea zavřela knihu, kterou se pokoušela číst, a rozhlédla se po knihovně. Nedokázala se soustředit, myšlenkami se stále vracela k Akkarinovým zápiskům.

Uplynul týden od chvíle, co jí je půjčil, a ještě se nevrátil, aby si je vzal zpátky. Myšlenka na to, co leží na stole v jejím pokoji, ukryto pod kupkou poznámek, byla jako svědění, na které nepomáhá žádné škrábání. Nebude schopná se uvolnit, dokud mu je nevrátí.

Děsila se však dalšího setkání s Akkarinem. Děsil ji rozhovor, který bude následovat. Přinese jí další knihy? Co by v nich asi bylo? Zatím jí ukázal jen zlomky ztracené historie. Nebyl v nich žádný návod, jak černou magii používat, ale tajná truhla, kterou pisatel zakopal – pravděpodobně tatáž truhla, kterou objevil a znovu ukryl lord Coren – musela obsahovat dostatek informací o „tajné zbrani“, aby se ji dokázal naučit jakýkoliv čaroděj. Co by udělala, kdyby jí Akkarin přinesl k přečtení jednu z *těchto* knih?

Učit se černé magii však znamenalo porušení zákona Společenství. Jestliže zjistí, že čte návod, jak ji používat, přestane s tím a odmítne číst dál.

„Podívej, támhle je lord Larkin!“

Hlas patřil ženě a zazněl nedaleko. Sonea se rozhlédla a všimla si pohybu na konci police s knihami. U jednoho z oken knihovny noviců stála dívka.

„Učitel stavitelství a architektury?“ odpověděl jiný dívčí hlas. „Nikdy jsem si ho moc neprohlížela, ale připouštím, že vypadá docela dobře.“

„A pořád ještě není ženatý.“

„Do ženění se moc nehrne, co jsem slyšela.“

Ozvalo se zahihňání. Sonea se vyklonila ze židle a poznala, že první dívka je jedna z novicek pátého ročníku.

„A koukni! Tamhle je lord Darlen. Ten je hezký.“

Druhá dívka uznale broukla. „Škoda, že je ženatý.“

„Hmm,“ souhlasila první. „Co říkáš na lorda Vorela?“

„Vorel! Děláš si srandu?“

„Ty moc nejsi na silné válečnické typy, že?“

Sonea si domyslela, že dívky pozorují čaroděje směřující k Nočnímu salónku. Poslouchala a bavila se tím, jak hodnotí přednosti mladších čarodějů.

„Ne… podívej se tamhle… tak *toho* bych tedy neodmítla.“

„To rozhodně,“ souhlasila druhá tlumeným hlasem. „Podívej, teď se zastavil a mluví s ředitelem Jerrikem.“

„Je ale trochu… chladný.“

„Ach, jsem si jistá, že by se dal rozehřát.“

Dívky se šibalsky rozesmály. Když se znovu utišily, jedna z nich si toužebně povzdechla. „Je tak hezký. Škoda, že je pro nás trochu starý.“

„No nevím,“ odpověděla druhá. „Není zase *tak* starý. Moje sestřenka si vzala mnohem staršího muže. Možná na to nevypadá, ale Nejvyššímu lordovi může být tak třicet tři nebo čtyři.“

Sonea překvapeně a nevěřícně ztuhla. Ony mluvily o *Akkarinovi*!

Ale samozřejmě, ony nevěděly, jaký je. Viděly v něm pouze nezadaného muže, který je záhadný, mocný a –

„Knihovna zavírá."

Sonea sebou trhla, otočila se a zjistila, že uličkou mezi policemi knih kráčí knihovnice Tya. Když míjela Soneu, usmála se na ni. Dívky u okna si naposledy povzdechly a odešly.

Sonea vstala a poskládala své knihy a poznámky na hromádku. Zvedla je, pak se zarazila a ohlédla se zpátky k oknu. Byl tam ještě?

Přistoupila k oknu a vykoukla ven. Akkarin opravdu ještě stále mluvil s Jerrikem a čelo mu brázdily vrásky. I když se tvářil pozorně, neodhalil nic ze svých myšlenek.

Jak těm holkám může připadat přitažlivý? podivila se. Byl nevrlý a rezervovaný. Neměl Dorrienovy jasné oči a vřelost, dokonce nebyl ani uhlazeně pohledný jako lord Fergun.

Kdyby dívky, které zaslechla, nevstoupily do Společenství, byly by provdány ve prospěch rodinných zájmů. Možná, že ze zvyku či dlouhé tradice u mužů stále hledaly moc a vliv. Pochmurně se usmála.

Kdyby znaly pravdu, pomyslela si, *nezdál by se jim přitažlivý ani za mák.*

*

O půlnoci, tři hodiny jízdy kočárem od světel Capie, byla tma těžká a neproniknutelná. Cestu osvětlovaly jen malé ostrůvky světla, které vrhaly lucerny zavěšené na kočáře. Dannyl zíral do tmy a představoval si, jak asi kočár vidí obyvatelé neviditelných venkovských domků;

zřejmě jako pohybující se shluk světel, viditelný na míle daleko.

Kočár zahnul za kopec a u cesty před nimi se objevil jasný bod. Když se k němu přiblížili, Dannyl uviděl, že to je lampa, jejíž mdlé světlo ozařovalo průčelí budovy. Kočár začal zpomalovat.

„Jsme tady," zamumlal Dannyl.

Zaslechl, jak Tayend poposedl, aby mohl vyhlédnout z okna. Když kočár dorazil až k budově a se zakolébáním zastavil, učenec zívl. Vývěsní štít na hostinci hlásal: „Hostinec U Řeky: ubytování, jídlo a pití."

Když vozka slézal, aby jim otevřel dveře, něco si pro sebe nespokojeně mumlal. Dannyl mu vtiskl do ruky minci.

„Počkej na nás vevnitř," dal mu pokyn, „do hodiny pojedeme dál."

Muž se uklonil a pak zaklepal na dveře. Po chvilce se uprostřed dveří otevřela špehýrka a Dannyl zaslechl sípání za ní.

„Co pro vás mohu udělat, můj pane?" zeptal se tlumený hlas.

„Něco k pití," odpověděl Dannyl. „Hodinu si tu odpočineme."

Nedostal odpověď, ale ozvalo se kovové cinknutí a dveře se otevřely. Malý vrásčitý muž se jim uklonil a pak je zavedl do velkého pokoje plného stolů a židlí. Ve vzduchu visela těžká, sladká vůně bolu a Dannyl se nostalgicky usmál při vzpomínce na – nyní už tak vzdálené – pátrání po Sonei. Už je to dlouho, co ochutnal bol.

„Jmenuju se Urrend. Tak co si dáte k pití?" zeptal se muž.

Dannyl si povzdechl. „Máte nějaké porrenské růžové?“

Muž se uchechtl. „Máte dobrej vkus na víno. Ale to je jasný, takoví dva urození páni jako vy. Mám nahoře pěknej pokoj pro bohatý lidi. Poďte za mnou.“

Kočí si to namířil ke stolu, kde se podával bol, a Dannyla opožděně napadlo, jestli mu tu minci měl vůbec dávat – nechtěl skončit v převráceném kočáře na půli cesty k Tayendově sestře.

Po úzkém schodišti následovali majitele hostince do chodby, kde se zastavil přede dveřmi.

„Tohle je můj nejlepší pokoj. Snad pro vás bude dost pohodlnej.“

Zatlačil do dveří a ty se otevřely. Dannyl pomalu vešel dovnitř a všiml si oprýskaného nábytku, dalších dveří a muže sedícího poblíž nich.

„Dobrý večer, velvyslanče.“ Muž vstal a uctivě se uklonil. „Jsem Royend z Marane.“

„Je mi ctí, že vás poznávám,“ odpověděl Dannyl. „Myslím, že Tayenda z Tremmelinu již znáte?“

Muž přikývl. „Samozřejmě. Objednal jsem nějaké víno. Dáte si?“

„Trochu, děkuji,“ odpověděl Dannyl. „Za hodinu pokračujeme v cestě.“

Dannyl a Tayend se usadili do dvou židlí. Dem přecházel po pokoji, prohlížel si nábytek a znechuceně se ušklíbal, pak se zastavil a vyhlédl z okna. Byl vyšší než průměrný Elyňan a měl černé vlasy. Dannyl od Errenda zjistil, že babička Dema Marane pocházela z Kyralie. Byl to muž středního věku, ženatý, otec dvou dětí a velmi velmi bohatý.

„Tak co říkáte na Elyne, velvyslanče?“

„Velmi jsem si to tu oblíbil,“ odpověděl Dannyl.

„Zpočátku se vám tu nelíbilo?“

„Nešlo o to, že bych tuto zemi měl nebo neměl rád. Jen chvíli trvá, než si člověk zvykne na všechny rozdíly. Některé byly příjemné, jiné podivné.“

Dem zvedl obočí. „Co se vám na nás zdálo podivné?“

Dannyl se uchechtl. „Elyňané říkají, co si myslí. I když často nepřímo.“

Mužovu tvář zkrabatil úsměv, který se znovu vytratil, když někdo zaklepal na dveře. Když k nim vykročil, Dannyl mávl rukou a vůlí je otevřel. Dem se zarazil, a když si uvědomil, že Dannyl použil magii, po tváři mu přeběhl výraz lačnosti a nenaplněné touhy. Rozplynul se o chvilku později, když do pokoje vešel majitel hostince s lahví vína a třemi skleničkami.

Než byla láhev otevřena a víno nalito, nikdo neřekl ani slovo. Když hostinský odešel, Dem si vzal skleničku a usadil se do křesla.

„Co se vám tedy na Elyne líbí?“

„Máte vynikající vína.“ Dannyl pozvedl skleničku a usmál se. „A jste otevřenější a snáze přijímáte nové věci. To, co by byl v Kyralii šok a skandál, se zde toleruje.“

Royend pohlédl na Tayenda. „Musíte si tedy být vědom toho, jaké šokující a skandální věci se zde dějí, jinak byste je nezařadil mezi odlišnosti, které se vám na nás líbí.“

„Byl bych dobrým velvyslancem, kdybych těmto záležitostem nevěnoval pozornost… tak, jak si to o mně elynský dvůr myslí?“

Dem se usmál, ale jeho pohled zůstal tvrdý. „Už jste dokázal, že jste informovanější, než jsem se domníval *já*. To mne zajímá. Jste tak nepředpojatý a tolerantní jako my? Nebo máte stejně nekompromisní názory jako většina kyraliánských čarodějů?“

Dannyl pohlédl na Tayenda. „Nejsem typický kyraliánský čaroděj.“ Učenec se pousmál a zavrtěl

hlavou. „I když jsem se naučil dokonale předstírat opak," pokračoval Dannyl. „Myslím, že kdyby mě mí kolegové znali lépe, vůbec bych jim nepřipadal jako vhodný zástupce Společenství."

„Ach," pronesl tiše Tayend, „ale je to proto, že ty nevyhovuješ Společenství, nebo proto, že Společenství nevyhovuje tobě?"

Royend se při té poznámce uchechtl.

„Přesto vám však postavení velvyslance nabídli."

Dannyl pokrčil rameny. „A to mne přivedlo sem. Často jsem si přál, aby byla kultura Společenství méně rigidní. Rozdílné úhly pohledu podněcují dialog, který napomáhá porozumění. Poslední dobou mám k tomuto přání další důvod. Tayend má velký potenciál a je velká škoda, že ho nemůže rozvinout jen proto, že Kyralianci netolerují muže jako on. Je pár věcí, které ho můžu naučit, aniž bych porušil zákon Společenství, ale ne tolik, na kolik by jej jeho nadání opravňovalo."

Dem se na něj pronikavě podíval. „Už jste to udělal?"

„Ne," zavrtěl Dannyl hlavou, „ale není mi proti srsti poněkud ohnout zákony Společenství v jeho prospěch. Jednou jsem zabil muže, abych Tayendovi zachránil život. Příště možná nebudu nablízku, abych mu pomohl. Rád bych ho naučil léčitelství, ale pak by byla hranice překročena, a tím bych ho mohl vystavit ještě většímu nebezpečí."

„Ze strany Společenství?"

„Ano."

Dem se usmál. „Jen pokud by to zjistili. Je to risk, ale stojí za to?"

Dannyl se zamračil. „Nepodstupoval bych takovéto riziko, aniž bych se nejdříve nepřipravil na nejhorší. Kdyby se snad někdy mělo prozradit, že se Tayend naučil magii, musí být schopen před Společenstvím

uniknout. Nemá se na koho obrátit, kromě své rodiny a přátel v knihovně – a obávám se, že ti by pro něj nemohli udělat mnoho.“

„A co vy?“

„Nic Společenství neděsí tolik, jako plně vzdělaný čaroděj, který se odtrhne od Společenství. Kdybych zmizel, jejich odhodlání nás najít by bylo mnohem větší. Zůstal bych v Capii a snažil bych se dělat, co bude v mých silách, abych Tayendovi pomohl uniknout.“

„Vypadá to, že potřebujete další lidi, kteří by jej chránili. Lidi, kteří vědí, jak ukrýt uprchlíka.“

Dannyl přikývl.

„A co jste připraveni nabídnout na oplátku?“

Dannyl si muže změřil přimhouřenýma očima. „Nic, co by mohlo ublížit druhým, dokonce ani Společenství. Tayenda znám. Musel bych si být jistý úmysly ostatních, abych jim důvěřoval tak, jako důvěřuji jemu.“

Dem pomalu přikývl. „Jistě.“

„Takže,“ pokračoval Dannyl, „co si myslíte, že by Tayendova ochrana stála?“

Dem Marane zvedl láhev a dolil si skleničku. „Tím si nejsem jistý. Je to zajímavá otázka a já se musím poradit se svými kolegy.“

„Samozřejmě,“ opáčil Dannyl klidně. Vstal a zadíval se na muže. „Budu se na jejich názory těšit, ale obávám se že teď už musíme vyrazit. Tayendova rodina nás očekává.“

Dem se postavil a uklonil se. „Byl to příjemný rozhovor, velvyslanče Dannyle, Tayende z Tremmelinu. Doufám, že v budoucnu budeme mít mnoho příležitostí se lépe poznat.“

Dannyl zdvořile sklonil hlavu. Zastavil se, přejel dlaní nad Demovou sklenicí a trochou magie víno ohřál.

Usmál se tomu, jak Dem zalapal po dechu, pak se otočil a s Tayendem v závěsu vyšel ze dveří.

Když se ocitli na chodbě, Dannyl se ohlédl. Dem svíral sklenici v dlaních a ve tváři měl zamyšlený výraz.

KAPITOLA 6

ZVĚD

Dveře sídla Nejvyššího lorda se, jako vždy, otevřely už při letmém dotyku. Sonea vešla dovnitř a pocítila úlevu a překvapení, když zjistila, že na ni čeká pouze Takan. Uklonil se.

„Nejvyšší lord si s vámi přeje mluvit, má paní.“ Úlevu vystřídala úzkost. Chce jí dát další knihu k přečtení? Bude to kniha, které se tak děsí: ta, která obsahuje informace o černé magii?

Sonea se zhluboka nadechla. „Tak mě k němu raději zaveď.“

„Tudy,“ řekl. Otočil se a zamířil ke schodišti po pravé straně.

Soneu zamrazilo. Schodiště vedlo dolů, do podzemní místnosti, kde Akkarin prováděl tajnou, zakázanou magii. A stejně jako levé schodiště, vedlo také do horního patra, kde se nacházela knihovna a salónek.

Následovala Takana ke dveřím. Schodiště bylo tmavé a ona nevěděla, který směr zvolil, dokud nevytvořila světelnou kouli.

Sestupoval do podzemní místnosti.

S tlukoucím srdcem se zastavila a sledovala, jak jde dál. U dveří do spodní místnosti se zastavil a podíval se na ni.

„Neublíží vám, má paní,“ ujistil ji. Otevřel dveře a pokynul jí aby vstoupila.

Zírala na něj. Ze všech míst ve Společenství – v celém městě – se právě tohoto bála nejvíce. Ohlédla se do uvítací místnosti. *Mohla bych utéct. Ke dveřím to není daleko…*

„Pojď sem, Soneo.“

Hlas patřil Akkarinovi. Zaznával v něm příkaz a varování. Pomyslela na Rothena, tetu Jonnu, strýčka Ranela a své bratrance; jejich bezpečnost závisela na tom, jak bude spolupracovat. Přinutila se pohnout.

Když došla ke dveřím, Takan jí ustoupil z cesty. Podzemní místnost vypadala právě tak, jako když ji viděla naposledy. U levé stěny stály dva staré, masivní stoly. Na bližším stole ležela svítilna a tmavá kupka oblečení. U protější zdi stály police s knihami a skříně. Na některých byly patrné známky oprav, které jí připomněly škodu, kterou napáchal „nájemný vrah“. V rohu ležela stará, otlučená truhla. Byla to ta truhla, která ukrývala knihy o černé magii?

„Dobrý večer, Soneo.“

Akkarin se opíral o stůl, ruce zkřížené na prsou. Uklonila se. „Nejvyšší lor…“

Překvapeně zamrkala, když si uvědomila, že má na sobě prosté, nahrubo utkané oblečení. Kalhoty i plášť byly značně ošuntělé, na některých místech dokonce prošoupané.

„Chci ti něco ukázat,“ řekl jí. „Ve městě.“

Okamžitě zbystřila a o krok ucouvla. „Co?“

„Kdybych ti to řekl, nevěřila bys mi. Jediný způsob, jak se dozvědět pravdu, je jít se mnou a přesvědčit se sama.“

Z jeho očí vyčetla výzvu. Pohlédla na jeho prosté oblečení a vzpomněla si, že už na něm viděla podobné pokryté krví.

„Nejsem si jistá, jestli chci vidět vaši pravdu.“

Mírně zvedl koutky rtů. „Už od chvíle, kdy jsi to poprvé zjistila, tě zajímalo, proč to všechno dělám. I když ti neukážu *jak*, můžu ti ukázat *proč*. Někdo by o tom měl vědět. Někdo jiný než Takan a já."

„Proč já?"

„To se vyjasní časem." Sáhl za sebe a zvedl ze stolu tmavou kupku oblečení. „Tohle si obleč."

Měla bych odmítnout, pomyslela si. *Ale dovolil by mi to?* Hleděla na šaty v jeho rukou. *A když půjdu, možná zjistím něco, co bych proti němu mohla později použít.*

A co když mi ukáže něco zakázaného? Něco, co mě vyřadí ze Společenství?

Kdyby k tomu došlo, řeknu jim pravdu. Budu riskovat v naději, že zachráním sebe i Společenství.

Přiměla se k němu přiblížit a vzít si od něj hromádku oblečení. Když ji pustil, rozmotala se a ona zjistila, že drží dlouhý černý plášť. Sevřela sponu, ovinula si oděv okolo ramen a zapnula ji.

„Dobře si zakryj hábit," poučil ji. Vzal si lucernu a přistoupil ke zdi. Část se odsunula stranou a místností zavanul chladný vzduch z podzemních chodeb.

No jistě, pomyslela si. Vzpomněla si na noci, které trávila prohledáváním chodeb pod Společenstvím, dokud ji Akkarin nenašel a nevyhnal ji. Jedna z nich ji zavedla do této místnosti. Když s hrůzou zjistila, že se ocitla na prahu jeho tajného území, uháněla pryč a už se nikdy nevrátila, aby tuto chodbu dále prozkoumávala.

Jestli je pravda, co říká Akkarin, určitě vede do města.

Akkarin vešel do chodby, otočil se a pokynul jí. Sonea se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. Došla k otvoru a následovala ho do temnoty.

Knot lucerny zaprskal a objevil se plamínek. Na zlomek vteřiny se podivila, proč se obtěžuje s

obyčejným zdrojem světla, ale pak si uvědomila, že když na sobě nemá hábit, nechce vypadat jako čaroděj. Obyčejný člověk by si světelné koule všiml.

Jestliže je důležité, aby ho nikdo nepoznal, pak mám něco, co proti němu můžu použít, kdybych potřebovala.

Podle jejího očekávání zamířil opačným směrem, než ležela Univerzita. Pokračoval asi dalších sto kroků, pak zpomalil a zastavil se. Ucítila vibraci bariéry, která jim blokovala cestu. Chodbou probleskla slabá vlna magie a bariéra se rozpadla. Pokračoval dál, aniž řekl jediné slovo.

Ještě třikrát se zastavil, aby odstranil bariéry. Když prošli tou poslední, Akkarin se otočil a znovu je za nimi vytvořil. Sonea se ohlédla. Kdyby si během svého předchozího pátrání troufla projít kolem Akkarinova podzemního pokoje, narazila by na bariéry.

Chodba se mírně stočila doprava a objevily se v ní boční chodby. Akkarin bez váhání zabočil do jedné z nich a jejich cesta se dále vinula několika zchátralými místnostmi. Když se znovu zastavili, ocitli se naproti náspu z kamení a hlíny, v místě, kde se propadl strop. Tázavě se na něj podívala.

Jeho oči se zaleskly ve světle lampy, když na překážku upřel pohled. Chodbou se rozlehl suchý skřípavý zvuk,]ak se kameny posouvaly, aby vytvořily kostrbaté schodiště. Na jeho konci se objevila díra. Akkarin položil nohu na první schod a začal stoupat. Sonea ho následovala. Na vrcholu schodiště byla další chodba a světlo lampy odhalilo hrubé stěny postavené z nestejnorodé směsice nekvalitních cihel. Pach vzduchu byl zatuchlý a důvěrně známý. Tohle místo jí silně připomínalo…

Stezku Zlodějů.

Vstoupili do chodeb pod městem, které používalo podsvětí. Akkarin se otočil a zadíval se na schodiště. Stupně se posunuly, aby schodiště znovu zatarasily. Jakmile byly na svém místě, vydal se chodbou dál.

Sonei vířila hlavou spousta otázek. Vědí Zloději, že Nejvyšší lord Společenství používá jejich chodby a že pod Společenstvím leží tunely, které jsou napojeny na ty jejich? Věděla, že si své území bedlivě hlídají, takže pochybovala, že by se vyhnul tomu, aby si ho všimli. Získal tedy jejich povolení tuto cestu používat? Zamyslela se nad jeho ošumělým oblečením. Nejspíš ho získal pod falešnou identitou.

O několik set kroků dál vystoupil z výklenku muž s kalným zrakem a pokynul Akkarinovi. Zarazil se a zíral na Soneu, zjevně překvapený její přítomností, neřekl však nic. Otočil se a vydal se chodbou před nimi.

Jejich tichý průvodce nasadil ostré tempo a vedl je dlouhou cestou vinoucích se, spletitých chodeb. Sonea pozvolna začala vnímat povědomý zápach, ale nedokázala jej zařadit. Měnil se stejně jako stěny, ale i na té proměnlivosti jí bylo něco povědomého. Teprve když se Akkarin zastavil a zaklepal na dveře, uvědomila si, co to cítí.

Byly to slumy. Zápach byl směsicí lidských a zvířecích výkalů, potu, odpadků, kouře a bolu. Sonea se zapotácela, když ji zaplavily vzpomínky: na práci se svou tetou a strýčkem, na to, jak se vždycky vykradla, aby se přidala Cerymu a jeho gangu pouličních výrostků, se kterými se poflakovali.

Pak se dveře otevřely a ona se vrátila do současnosti, dveřní rám vyplnil rozložitý chlapík, na jehož široké hrudi se napínala obnošená halena. Uctivě se uklonil Akkarinovi, pak se podíval na ni a zamračil se, jako by

mu byla povědomá, ale nedokázal určit čím. Po chvilce pokrčil rameny a ustoupil stranou.

„Pojďte dál.“

Sonea následovala Akkarina do maličké místnosti, sotva dost velké na to, aby se do ní vešli oni tři a úzká skříňka. V protější stěně byly masivní dveře. Sonea kolem nich zaznamenala vibraci a uvědomila si, že jsou zpevněné silnou magickou bariérou. Kůže jí mravenčila. Co ve slumech může potřebovat tak pevný zámek?

Muž se otočil a pohlédl na Akkarina. Z jeho zdráhavého a úzkostného chování Sonea vytušila, že ví, kdo jeho návštěvník je – nebo přinejmenším to, že stojí před někým důležitým a mocným.

„Je vzhůru,“ zamumlal a vrhl vyděšený pohled na dveře.

„Děkuji, že jste na něj dohlédl, Morrene,“ řekl Akkarin klidně.

„V pohodě.“

„Našli jste u něj rudý drahokam?“

„Ne, dobře sem ho prohledal, ale nenašel sem nic.“

Akkarin se zamračil. „Velmi dobře. Zůstaňte tady. To je Sonea. Za chvíli ji pošlu pryč.“

Morren po ní loupl pohledem.

„*Ta* Sonea?“

„Ano, živoucí legenda,“ odpověděl Akkarin suše.

Morren se na ni usmál. „Jsem poctěnej, že vás poznávám, paní.“

„Také mne těší, Morrene,“ odpověděla a zmatek na chvíli zastínil její úzkost. Živoucí *legenda*?

Morren vytáhl z kapsy klíč. Zasunul ho do zámku a odemkl. Ustoupil stranou a nechal Akkarina přistoupit. Sonea zamrkala, když ucítila, že ji obklopila magie. Akkarin kolem nich obou vytvořil štít. Napjatá

zvědavostí vykoukla zpoza jeho ramene. Dveře se pomalu otevřely.

Místnost za nimi byla malá a jediným nábytkem v ní byla kamenná lavice. Na lavici ležel muž a ruce i nohy měl svázané.

Když spatřil Akkarina, oči se mu naplnily hrůzou a začal se v poutech slabě zmítat. Sonea na něj nevěřícně zírala. Byl mladý, zřejmě ne o mnoho starší než ona. Obličej měl široký a kůži nezdravě hnědou. Paže měl pokryté jizvami a po jednom předloktí se mu táhla čerstvá rána pokrytá zaschlou krví. Nevypadal, že by mohl komukoli ublížit.

Akkarin k muži přistoupil a přiložil mu dlaň na čelo. Zajatcovy oči se rozšířily. Sonea se otřásla, když si uvědomila, že mu Akkarin čte myšlenky.

Náhle jeho ruka vystřelila a popadla zajatce za čelist. Muž okamžitě pevně sevřel ústa a začal bojovat. Akkarin mu vypáčil čelist a rozevřel mu ústa. Sonea zahlédla zlatý záblesk a pak Akkarin něco odhodil na podlahu.

Byl to zlatý zub. Sonea zděšeně ucouvla a pak sebou trhla, když se muž rozesmál.

„Teď fiděli tvoji šenu," řekl se silným přízvukem a mluvení mu znesnadňoval chybějící zub. „Kariko šiká, že až tě zabije, bude jeho."

Akkarin se usmál a pohlédl na ni. „Škoda, že ani jeden z nás nebude naživu, abychom se podívali, jak se o to pokusí."

Zvedl nohu a rozšlápl zub, který se k Soneině překvapen pod jeho botou rozpadl. Když ustoupil stranou, úžasem uviděla, že se zlato rozlomilo a na zemi se třpytí drobné červené střípky.

Sonea se zamračila na zdeformovanou hrudku, která bývala zubem, a snažila se pochopit smysl tohoto rozhovoru. Co tím chtěl ten muž říct? *Viděli jsme tvoji*

ženu. Koho tím myslel? Jak ji mohli vidět? Zjevně to má něco společného s tím zubem. A proč dávat do zubu drahokam? Asi nešlo o drahokam. Vypadalo to spíš jako sklo. Pak se podívala na střepy a vzpomněla si, že se Akkarin ptal Morrena, jestli našel červený drahokam. Ten slavný vrah nosil prsten s rudým kamenem. A Lorlen také.

Pohlédla na zajatce. Ležel teď docela schlíple a vyděšeně zíral na Akkarina.

„Soneo."

Podívala se na Akkarina. Jeho pohled byl chladný klidný.

„Přivedl jsem tě sem, abych odpověděl na některé ze tvých otázek," řekl jí. „Vím, že mi neuvěříš, dokud se o pravdě nepřesvědčíš sama, a tak jsem se rozhodl naučit tě něco, co jsem nikdy neměl v úmyslu kohokoli naučit. Je to dovednost, která se dá příliš snadno zneužít, ale pokud –"

„Ne!" napřímila se. „Nebudu se učit –"

„Nemám na mysli černou magii," zaplály Akkarinovi oči. „Neučil bych tě ji, ani kdyby sis to přála. Chci tě naučit, jak číst myšlenky."

„Ale…" prudce se nadechla, když si uvědomila, co má na mysli. Jako jediný z čarodějů Společenství dokázal číst myšlenky jiné osobě, bez ohledu na to, jestli s tím souhlasila nebo ne. Četl myšlenky i jí samotné, když zjistil, že ona, Lorlen a Rothen vědí, že praktikuje černou magii.

A teď ji chce naučit, jak se to dělá.

„Proč?" vykoktala ze sebe.

„Jak už jsem řekl, chci, abys pravdu zjistila sama. Nevěřila bys tomu, co bych ti řekl." Přimhouřil oči. „Nesvěřil bych ti toto tajemství, kdybych nevěděl, že máš silný smysl pro čest a morálku. I tak ale musíš

přísahat, že tuto metodu čtení myšlenek nikdy nepoužiješ na člověka, který si to nepřeje, pokud nebude Kyralie ve vážném nebezpečí, takže by nebylo vyhnutí.“

Sonea těžce polkla, ale neuhnula pohledem. „Chcete po mně, abych svoje používání této dovednosti omezila, přestože vy sám to neděláte?“

Jeho oči potemněly, ale ústa se mu rozšířila do neveselého úsměvu. „Ano. Složíš přísahu, nebo se vrátíme do Společenství?“

Pohlédla na zajatce. Akkarin zjevně chtěl, aby mu přečetla myšlenky. Nenechal by ji to udělat, kdyby jej to, co uvidí, mělo ohrozit. Neuvidí ale něco, co by mohlo ohrozit ji?

Mysl nedokázala lhát. Bylo možné pravdu ukrýt, i to však bylo těžké. A s Akkarinovou metodou nemožné. Kdyby ale tento muž považoval některé lži za pravdivé, Akkarin by ji stále mohl oklamat.

Ale kdyby si na to dala pozor a pečlivě zvážila všechno, co zjistí…

Schopnost číst myšlenky by mohla být užitečná. I když složí přísahu, nezabránila by jí využít této dovednosti v souboji s ním. Kyralie byla vážně ohrožena už samotnou existencí černého mága ve středu Společenství čarodějů.

Zajatec na ni zíral.

„Chcete, abych přísahala, že nikdy nebudu číst myšlenky jiných, pokud nebude Kyralii hrozit vážné nebezpečí,“ řekla. „Přesto ale chcete, abych četla myšlenky jemu. On ale jistě nepředstavuje hrozbu pro Kyralii.“

Akkarin se usmál a vypadalo to, že ho její otázka potěšila. „Teď už ne. Ale ještě nedávno tomu tak bylo. A prohlášení, že tě jeho pán zotročí, poté, co mě zabije, dokazuje, že do budoucna určitá hrozba existuje. Jak bys

mohla zjistit, jestli je toho jeho pán schopen, když mu nepřečteš myšlenky?“

„S takovým odůvodněním byste mohl ospravedlnit čtení myšlenek každému, kdo vám bude vyhrožovat.“

Jeho úsměv se rozšířil. „To je důvod, proč po tobě chci, abys složila přísahu. Nepoužiješ tuto dovednost, leda bys neměla na výběr.“ Jeho výraz zvážněl. „Není žádný jiný způsob, jak ti ukázat pravdu – ne, aniž bych ohrozil tvůj život. Budeš tedy přísahat?“

Zaváhala a pak přikývla. Zkřížil ruce na prsou a čekal. Zhluboka se nadechla.

„Slibuji, že nikdy nebudu číst myšlenky jiné osobě bez jejího souhlasu, pokud nebude Kyralii hrozit vážné nebezpečí a nebude žádný jiný způsob, jak se tomuto nebezpečí vyhnout.“

Přikývl. „Dobře. Jestli zjistím, že jsi tu přísahu porušila, postarám se, abys toho litovala.“ Otočil se a změřil si zajatce. Muž je pozorně sledoval.

„Puštíte mě teď?“ řekl muž prosebně. „Víte, že jsem mušel udělat to, čo jsem udělal. Pšinutili mě. Teď, když je kámen pryš, nemůžou mě najít. Nebudu…“

„Ticho.“

Muž se při Akkarinově rozkazu přikrčil a pak zakňoural, když se k němu Akkarin sehnul.

„Polož dlaň na jeho čelo.“

Sonea potlačila svou nechuť, dřepla si vedle zajatce a položila mu dlaň na čelo. Srdce se jí rozbušilo, když Akkarin přiložil svou dlaň na její. Jeho dotyk byl nejdříve studený, ale rychle se zahříval.

– Ukážu ti, jak v něm číst, ale jakmile to dokážeš sama, nechám tě zkoumat jeho myšlenky po libosti.

Cítila jeho přítomnost na okraji svých myšlenek. Zavřela oči a představila si svou mysl jako pokoj, tak, jak ji to učil Rothen. Vykročila směrem ke dveřím a

chtěla je otevřít, aby ho přivítala, ale pak překvapeně uskočila, když se Akkarin objevil v místnosti. Zamával rukama na stěny.

– *Zapomeň na to. Zapomeň na všechno, co ses naučila. Vizualizace zpomaluje a omezuje tvé myšlení. Když ji budeš používat, pochopíš jen to, co dokážeš převést do obrazů.*

Pokoj kolem ní se rozpadl. Stejně tak jeho obraz. Ale pocit jeho přítomnosti zůstal. Předtím, když četl její myšlenky, cítila pouze jeho slabou přítomnost. Nyní zaznamenala zlomek osobnosti a moc, která byla silnější než cokoli, s čím se kdy setkala.

– *Pojď za mnou.*

Jeho přítomnost se přesunula. Následovala ji a cítila, že se blíží ke třetí mysli. Vyzařoval z ní strach a ona narazila na odpor.

– *Dokáže tě zastavit, jenom když tě ucítí. Abys tomu zabránila, odsuň stranou veškerou svou vůli i úmysly, až na záměr pomalu vplout do jeho myšlenek, aniž bys je rozptýlila. Takhle…*

K jejímu úžasu se Akkarinova přítomnost *změnila.* Místo aby se snažil dostat do mužovy mysli, vypadalo to, jako by se vzdal. Zůstala jenom nepatrná přítomnost, nejasná snaha vplout do myšlenek toho druhého. Pak jeho přítomnost znovu zesílila.

– *A teď ty.*

Měla nejasné tušení, jak to udělal. Vypadalo to jednoduše, ale pokaždé, když se ho pokusila napodobit, narazila na zajatcovu mysl. Pak ucítila, jak Akkarinova mysl pronikla do její. Než stačila zpanikařit, poslal do její mysli něco jako představu. Místo, aby se snažila odsunout všechny úmysly kromě jediného, měla se soustředit na ten jediný potřebný.

Najednou přesně věděla, jak proklouznout kolem zajatcova odporu. Během zlomku vteřiny veplula do jeho myšlenek.

– *Dobře. A teď se toho lehce drž. Pozoruj jeho myšlenky. Když uvidíš vzpomínku, kterou chceš prozkoumat, použij svou vůli na jeho mysl. Je to o něco obtížnější. Sleduj mě.*

Muž myslel na zub a říkal si, jestli se jeho pán díval, když se objevila ta holka.

– *Kdo jsi?* zeptal se ho Akkarin.

– *Tavaka.*

Sonea náhle věděla, že byl ještě nedávno otrokem.

– *Kdo je tvůj pán?*

– *Harikava. Mocný ichani*. Myslí mu probleskla tvář, zřetelně patřící Sachakanovi. Byla to krutá tvář, tvrdá a vychytralá.

– *Kdo jsou ichani?*

– *Mocní mágové.*

– *Proč si drží otroky?*

– *Kvůli magii.*

Několikavrstvá vzpomínka se mihla Soneinou myslí. Působil na ni bezpočet vzpomínek, které se týkaly stejné události: nepatrná bolest, mělký zářez, čerpání síly…

Náhle pochopila, že ichani používají černou magii, aby vysávali sílu ze svých otroků, a tím se neustále posilují.

– *Už nikdy víc! Už nejsem otrok. Harikava mě osvobodil.*

– *Ukaž mi to.*

Tavakovou myslí přelétla vzpomínka. Harikava seděl ve stanu. Mluvil o tom, že osvobodí Tavaku, když splní nebezpečné poslání. Sonea ucítila, jak Akkarin převzal nad touto vzpomínkou kontrolu. Úkolem bylo dostat se do Kyralie a zjistit, jestli jsou Karikova slova pravdivá.

Je Společenství slabé? Zavrhlo používání vyšší magie? Mnozí otroci selhali. Pokud uspěje, přijmou ho mezi ichani. Jestli ne, najdou si ho.

Harikava otevřel dřevěnou truhlu, vykládanou zlatem a drahokamy. Vyndal kousek něčeho průhledného a tvrdého a vyhodil to do vzduchu. Vznášelo se to a pomalu se to tavilo před Tavakovými zraky. Harikava sáhl po opasku a vytáhl zdobnou zahnutou dýku, s rukojetí posázenou drahokamy. Sonea ten tvar poznala. Byla podobná té, kterou kdysi použil Akkarin na Takana.

Harikava se řízl do dlaně a nakapal krev na rozžhavenou kuličku. Ta zrudla a ztuhla. Sundal jednu z mnoha zlatých obroučeк, které mu zdobily ruce, a zformoval ji kolem kamene, takže z ní byl vidět pouze drobný rudý záblesk. Pochopila, k čemu tento kámen je. Každý pohled, každý zvuk, každou jeho myšlenku bude zároveň vnímat i jeho pán.

Muž zvedl oči a střetl se s Tavakovým pohledem. Ucítila ozvěnu otrokova strachu a naděje. Pán mu pokynul a s krvácející dlaní znovu sáhl po noži.

Vzpomínka se náhle přetrhla.

– A teď to zkus ty, Soneo.

Chvilku přemýšlela, jaký obraz Tavakovi předložit.

Z náhlého popudu k němu vyslala vzpomínku na Akkarina v černém hábitu.

Nebyla připravena na nenávist a strach, které zaplavily mužovu mysl. Následovaly záblesky nedávného magického souboje. Akkarin jej odhalil, ještě než se stačil dostatečně posilnit. Harikava by byl zklamaný a rozhněvaný. Stejně tak Kariko. Objevil se obraz několika mužů a žen sedících v kruhu kolem ohně. Vzpomínka, kterou jí Tavaka nechtěl ukázat. Zaplašil ji s dovedností někoho, kdo je dobře vycvičený v ukrývání

vzpomínek před pátrající myslí. Uvědomila si, že nad ní zapomněla převzít kontrolu.

– Zkus to znovu. Musíš vzpomínku uchopit a uchránit.

Poslala k Tavakovi obraz kruhu neznámých, tak, jak si jej zapamatovala. Tváře jsou špatně, pomyslel si a v jeho mysli se objevil obličej Harikavy. „Polapila“ vzpomínku vůlí a odrazila jeho snahu ji zastavit.

– Tak je to správně. Teď ji podle libosti prozkoumej.

Pozorně si prohlédla tváře.

– Kdo jsou ichani?

Následovaly tváře a jména, jedno z nich však vyčnívalo.

– Kariko. Muž, který chce zabít Akkarina.

– Proč?

– Akkarin zabil jeho bratra. Každý otrok, který se obrátí proti svému pánu, musí být polapen a potrestán.

Při této zprávě Sonea málem ztratila nad vzpomínkou kontrolu. Akkarin býval otrokem! Tavaka musel její překvapení vycítit. Ucítila prudkou vlnu škodolibé radosti.

– To díky Akkarinovi, díky tomu, že Karikův bratr Akkarina zajal a přečetl si jeho myšlenky, víme, že je Společenství slabé. Kariko říká, že Společenství nepoužívá vyšší magii. Říká, že vtrhneme do Kyralie a snadno Společenství porazíme. Bude to skvělá pomsta za to, co nám Společenství udělalo po válce.

Sonei ztuhla krev v žilách. Skupina čarodějů disponujících obrovskou silou chce napadnout Kyralii.

– Kdy se tato invaze chystá?

V mysli se objevily pochyby.

– Nevím. Ostatní se Společenství obávají. Žádný otrok se zatím nevrátil. Ani já se nevrátím… já nechci zemřít!

Náhle se objevila vzpomínka na bílý dům, doprovázená pocitem nesmírné viny. Tělnatá žena – Tavakova matka. Šlachovitý otec s mozolnatou kůží. Krásná dívka s velkýma očima – jeho sestra. Tělo jeho sestry poté, co přišel Harikava a –

Soneu stálo všechno úsilí udržet mužovu vzpírající se mysl. Viděla a slyšela o následcích některých krutých útoků, když ještě žila ve slumech. Tavakova rodina zemřela jeho vinou. Tavakovým rodičům se mohlo narodit více nadaných potomků. Sestra mohla také rozvinout své síly. Sachakanský mág za sebou nechtěl zanechat žádné potenciální zdroje magie, aby je nepřátelé nemohli najít a využít.

V Sonei se mísily pocity lítosti a strachu. Tavaka měl strašný život. Přesto však cítila jeho ctižádost. Kdyby dostal příležitost, vrátil by se domů, aby se stal jedním těchto zrůdných ichani.

– *Cos dělal od chvíle, kdy jsi dorazil do Imardinu?* zeptal se Akkarin.

Následovaly vzpomínky na zchátralý pokoj v hostinci pak na přeplněnou putyku. Posadil se na místo, kde se mohl letmo dotýkat kolemjdoucích a hledat magický potenciál. Nemá smysl sledovat oběť, která nedisponuje silnou skrytou magií. Když bude opatrný, získá dost sil na to, aby porazil Akkarina. Pak by se vrátil do Sachaky, pomohl Karikovi shromáždit ichani a zaútočit na Kyralii.

Vybral si muže a sledoval ho. Vytáhl nůž, dar od Harikavy a –

– *Je čas jít, Soneo.*

Ucítila, jak jí Akkarin sevřel ruku. Když ji odtáhl od Tavakova čela, mužova mysl okamžitě vyklouzla z jejího sevření. Zamračila se na Akkarina s rostoucím podezřením.

„Proč jsem to udělal?“ usmál se na ni ponuře.

„Chystala ses zjistit něco, co nechceš vědět.“ Napřímil se a pohlédl na Tavaku. Muž zrychleně dýchal.

„Nech nás o samotě, Soneo.“

Upřeně na Akkarina hleděla. Nebylo těžké odhadnout, co se chystá udělat. Chtěla protestovat, ale věděla, že by jej nezastavila, i kdyby mohla. Propustit Tavaku by znamenalo osvobodit vraha. Pokračoval by ve vraždění Kyraliánců pomocí černé magie.

Přinutila se otočit, otevřít dveře a vyjít ven. Dveře se za ní samy zavřely. Morren se na ni přívětivě podíval a nabídl jí šálek, který držel v rukou.

Poznala sladkou vůni bolu, přijala šálek a párkrát si lokla. Tělem se jí rozlilo teplo. Když dopila, vrátila šálek Morrenovi.

„Lepší?“

Přikývla.

Za zády se jí ozvalo cvaknutí dveří. Otočila se k Akkarinovi a oba se na sebe mlčky zahleděli. Přemýšlela o tom, co jí odhalil. O ichani. O jejich plánu zaútočit na Kyralii. O tom, že byl otrokem… všechno to bylo příliš propletené, než aby to byl podvod. Ani Akkarin by si to nedokázal připravit.

„Máš toho spoustu na přemýšlení,“ řekl mírně. „Pojď. Vrátíme se do Společenství.“ Prošel kolem ní. „Díky, Morrene. Zbavte se ho obvyklým způsobem.“

„Ano, můj pane. Zjistil jste něco užitečného?“

„Snad.“ Akkarin se ohlédl na Soneu. „Uvidíme.“

„Budou přicházet stále častěji, že?“ zeptal se Morren.

Sonea v Akkarinově odpovědi postřehla drobné zaváhání.

„Ano, ale tvůj zaměstnavatel je také nachází čím dál rychleji. Vyřiď mu mé díky, ano?“

Muž přikývl a podal Akkarinovi lucernu. „Vyřídím.“

Akkarin otevřel dveře a prošel jimi. Sonea ho následovala, stále ještě zmatená z toho všeho, co zjistila.

KAPITOLA 7

AKKARINŮV PŘÍBĚH

Chodbou se rozléhal zvuk kovu narážejícího o kov, který následovalo bolestné syknutí. Cery se zarazil a zděšeně pohlédl na Gola. Velký muž se zamračil.

Cery trhl hlavou ke dveřím před nimi. Gol vytáhl zpoza opasku dlouhý, nebezpečně vyhlížející nůž a vyrazil kupředu. Došel ke dveřím a nakoukl dovnitř. Jeho zachmuřený výraz se rozplynul.

Podíval se na Ceryho a zašklebil se. Cerymu se ulevilo a nyní spíše zvědavý než znepokojený vykročil kupředu a nahlédl dovnitř.

Spatřil dvě postavy, z nichž jedna byla nepřirozeně zkroucená a na krku měla nůž. Cery v poraženém poznal Krinna, zabijáka a zkušeného bojovníka, kterého obvykle najímal na náročnější úkoly. Krinn loupl pohledem po Cerym a jeho výraz se změnil z překvapeného na zahanbený.

„Vzdáváš se?“ zeptala se Savara.

„Ano,“ zavrčel Krinn podrážděně.

Savara jediným plynulým pohybem spustila nůž a ustoupila. Krinn se napřímil a ostražitě si ji změřil. Cery si s pobavením všiml, že je aspoň o hlavu vyšší než ona. „Zas trénuješ na mejch mužích, Savaro?“

„Jen, když mne vyzvou, Ceryni,“ usmála se lišácky.

Pozorně se na ni zadíval. Co kdybych…? Byl by to risk, ale to byl tak jako tak. Podíval se na Krinna, který pomalu mířil ke dveřím.

„Můžeš jít, Krinne. Zavři za sebou dveře.“ Nájemný vrah odspěchal pryč. Když byly dveře zavřené, Cery přistoupil k Savaře. „Vyzývám tě, abys mě vyzkoušela.“

Zaslechl, jak Gol zatajil dech.

Její úsměv se rozšířil. „Přijímám.“

Cery vytáhl zpod kabátu dvě dýky. Kožená očka připevněná k rukojetím bránila tomu, aby mu zbraně vyklouzly z dlaní, a umožňovala mu po nich rychle sáhnout. Zvedla obočí, když smyčkami provlékl dlaně.

„Dvě jsou sotva kdy lepší než jedna,“ poznamenala.

„Já vím,“ odpověděl Cery a přistoupil k ní.

„Ale *vypadáš*, že víš, co děláš,“ přemítala. „Předpokládám, že průměrného pobudu to zastraší.“

„To jo.“

Udělala několik kroků doleva a přistoupila o něco blíž. „Já ale nejsem průměrný pobuda, Ceryni.“

„Nejseš. To vidím.“

Usmál se. Jestli důvodem, proč mu nabídla svou pomoc, bylo získat jeho důvěru na tak dlouho, aby dostala příležitost ho zabít, tak jí teď k tomu zřejmě dává perfektní možnost. Ale zaplatila by za to. Gol by se o to postaral.

Vyrazila směrem k němu. Uskočil z jejího dosahu, pak přiskočil a zaútočil jí na rameno. Vyhnula se mu.

Tak to pokračovalo dalších několik minut, kdy vzájemně zkoušeli postřeh a dosah toho druhého. Pak přistoupila blíž a on vykryl a oplatil několik rychlých útoků. Žádnému z nich se nepodařilo dostat dost blízko k tomu druhému. Odstoupili od sebe a ztěžka dýchali.

„Co jsi udělal s otrokem?“ zeptala se.

„Je mrtvej.“

Pozorně se na ni zahleděl. Nevypadala překvapeně, jen trochu rozmrzele. „To udělal *on*?“

„Jistě.“

„Mohla jsem to udělat já.“

Zamračil se. Zněla tak sebejistě. Příliš sebejistě. Vyrazila kupředu, ostří se zalesklo ve světle lampy. Cery ji předloktím udeřil do paže. Následoval rychlý a zběsilý souboj a on se vítězoslavně zašklebil, když se mu podařilo chytit jí pravou paži a vklouznout nožem do jejího podpaží.

Ztuhla a také se usmívala.

„Vzdáváš se?“ zeptala se.

Na žaludek se mu přitiskl ostrý hrot. Podíval se dolů a v její levé ruce uviděl další nůž. Ve druhé stále držela svůj původní nůž. Usmál se a zatlačil svým nožem silněji do jejího podpaží.

„Prochází tudy žíla, která vede přímo do srdce. Když ji přeříznu, vykrvácíš tak rychle, že nebudeš mít ani dost času rozhodnout se, jak mě nejlíp proklít.“

Potěšilo ho, když překvapeně vykulila oči a její úsměv se rozplynul. „Tak tedy remíza?“

Stáli těsně u sebe. Překrásně voněla směsicí čerstvého potu a něčeho kořeněného. Oči se jí pobaveně leskly, ale rty měla pevně sevřené.

„Remíza,“ souhlasil. Ustoupil stranou, tak aby se jeho žaludek dostal z dosahu jejího ostří, než odstranil to své z jejího podpaží. Srdce mu rychle tlouklo. Nebyl to nepříjemný pocit.

„Víš, že tihle otroci jsou mágové?“

„Ano.“

„Jak je chceš zabít?“

„Mám své metody.“

Cery se ponuře usmál. „Když řeknu mýmu klientovi že nepotřebuju, aby na těch vrazích dělal, bude se vyptávat. Třeba kdo to udělá místo něho?“

„Když nebude vědět, žes otroka našel, nebude se ptát, kdo ho zabil.“

„On ale ví, že se potloukaj kolem. Jeden strážnej mu říká o obětech. Když nebudou žádný oběti, aniž by on zabil vraha, bude se divit, jak je to možný.“

Pokrčila rameny. „To nebude vadit. Neposílají už otroky po jednom. Můžu zabít některé z nich a on si toho nevšimne.“

To pro něj byla novina. Špatná novina. „Kdo jsou ‚oni‘?“

Zvedla obočí. „On ti to neřekl?“

Cery se usmál a v duchu se proklínal za to, že dal svou nevědomost najevo. „Možná řekl, možná ne. Rád bych slyšel, co říkáš ty.“

Její výraz potemněl. „Jsou to ichani. Vyděděnci. Sachakanský král vyhání ty, kteří si vysloužili jeho nelibost, do pustiny.“

„Proč sem posílají svoje otroky?“

„Snaží se znovu získat moc a postavení poražením svého starého nepřítele, Společenství.“

To byla další novinka. Vyvlékl dlaně ze smyček na svých nožích. *Zřejmě nic, s čím bychom si měli dělat starosti. „Otroky“ se nám daří zabíjet dost snadno.*

„Necháš mě nějakého z těch otroků zabít?“ zeptala se.

„Proč potřebuješ moje svolení? Když je dokážeš najít a zabít, nepotřebuješ pracovat se mnou.“

„Ach, ale kdybych s tebou nespolupracovala, mohl bys mě považovat za jednu z nich.“

Uchechtl se. „To by mohlo být nepříjem–“

Přerušilo ho zaklepání na dveře. S očekáváním se podíval na Gola. Rozložitý muž zamířil ke dveřím. Vstoupil ještě větší muž a pohledem nervózně přelétl z Gola na Ceryho a Savaru.

„Morrene," zamračil se Cery. Muž mu včera pozdě v noci poslal obvyklou jednoslovní zprávu, aby potvrdil, že se zbavil vrahova těla. Nepředpokládalo se, že Ceryho navštíví osobně, ledaže by mu chtěl říct něco důležitého.

„Ceryni," odpověděl Morren. Znovu s ostražitým výrazem pohlédl na Savaru.

Cery se obrátil k sachakanské ženě. „Děkuju za trénink," řekl.

Přikývla. „Já děkuji *tobě*, Ceryni. Dám ti vědět, až najdu dalšího. Nemělo by to trvat dlouho."

Cery sledoval, jak odchází z místnosti. Když se za ní zavřely dveře, obrátil se k Morrenovi.

„Co se děje?"

Obr se ušklíbl. „Možná o nic nejde, ale říkal jsem si, že tě to možná bude zajímat. Nezabil vraha přímo. Svázal ho a odešel. Když se vrátil, přivedl někoho s sebou."

„Koho?"

„Tu holku ze slumů, co se dala ke Společenství."

Cery na něj vytřeštil oči. „Soneu?"

„Jo."

Ceryho přepadl nečekaný pocit viny. Pomyslel na to, jak mu Savara rozbušila srdce. Jak si mohl dovolit obdivovat nějakou cizí ženu, které se možná ani nedá věřit, když stale miluje Soneu? Sonea je ale nedosažitelná. A stejně by ho nikdy nemohla milovat. Ne takovým způsobem, jako on miloval ji. Proč by tedy nemohl myslet na jinou?

Pak mu došel význam Morrenových slov a začal přecházet po místnosti. Soneu vzali podívat se na vraha.

Byla v blízkosti nebezpečného muže. I když věděl, že s Akkarinem se neměla čeho bát, stále jím lomcoval ochranitelský hněv. Nechtěl, aby se do toho namočila.

Byla si ale po celou tu dobu vědomá tajné bitvy, která se odehrává v nejtemnějších částech Imardinu? Připravovali ji na to, aby do souboje vstoupila?

Musel to zjistit. Otočil se na patě a rázoval ke dveřím.

„Gole, pošli zprávu Nejvyššímu lordovi. Musíme si promluvit.“

*

Lorlen vešel do vstupní haly Univerzity a zarazil se, když uviděl vcházet obrovskými vraty Akkarina.

„Lorlene,“ oslovil ho. „Máš moc práce?“

„Vždycky mám moc práce,“ odpověděl Lorlen.

Akkarin zvedl koutky a ušklíbl se. „Tohle by mělo zabrat jen pár minut.“

„Tak dobře.“

Akkarin pokynul k Lorlenově kanceláři. *Takže něco soukromého*, přemítal Lorlen. Zamířili ze síně zpátky do chodby, ale pár kroků před Správcovou kanceláří je zastavilo zavolání.

„Nejvyšší lorde.“

O kousek dál stál před učebnou alchymista.

Akkarin se zastavil. „Ano, lorde Halvine?“

Učitel pospíchal za nimi. „Sonea dnes ráno nedorazila na vyučování. Není jí dobře?“

Lorlen viděl, že Akkarinovi přelétl po tváři stín znepokojení, ale nedokázal říct, jestli jde o Soneino zdraví, nebo o to, že nebyla tam, kde měla být.

„Její služebná mne neinformovala o tom, že by byla nemocná,“ odpověděl Akkarin.

„Jsem si jistý, že k tomu měla dobrý důvod. Jen mi to přišlo nezvyklé. Obvykle je tak dochvilná.“ Halvin se ohlédl k učebně, kterou opustil. „Raději se vrátím, než se promění v divou zvěř.“

„Děkuji, že jste mne informoval,“ řekl Akkarin. Halvin znovu přikývl a odspěchal pryč. Akkarin se obrátil k Lorlenovi. „Ta záležitost bude muset počkat. Raději zjistím, co vyvádí moje novicka.“

Lorlen pozoroval, jak kráčí pryč, a snažil se zaplašit zlou předtuchu. Kdyby byla nemocná, její služebná by o tom Akkarinovi určitě řekla. Ale proč by úmyslně zanedbávala vyučování? Zamrazilo ho. Rozhodli se s Rothenem udat Akkarina? Kdyby to udělali, jistě by mu o tom nejdříve řekli. Nebo ne?

Vrátil se do vstupní síně a vzhlédl ke schodišti. Kdyby něco společně plánovali, chyběli by oba. Stačí jenom zkontrolovat Rothenovu třídu.

Vyrazil ke schodům a spěchal nahoru.

*

Polední slunce pronikalo lesem a dotýkalo se svěží zeleně mladých listů. Z kamenné desky, na níž Sonea seděla, stále sálalo teplo a táhlo se balvanem, o který se opírala.

V dálce zazněl gong. Novicové budou pospíchat ven, aby si vychutnali babí léto. Měla by se vrátit a předstírat, že chyběla kvůli náhlé bolesti hlavy nebo jiné bezvýznamné nemoci.

Ale nemohla se přinutit zvednout.

Časně ráno si vyšla k prameni a doufala, že jí procházka vyčistí hlavu. To se ale nestalo. Jen si v hlavě udělala šílený zmatek. Možná to bylo tím, že vůbec nespala. Byla příliš vyčerpaná, než aby jí to všechno

dávalo nějaký smysl – a moc unavená na to, aby se vrátila do třídy a tvářila se, že se nic nestalo.

Ale všechno se změnilo. Musím si dát načas, abych si promyslela všechno, co jsem zjistila, pomyslela si. *Než se znovu setkám s Akkarinem, musím si v hlavě uspořádat, co to všechno znamená.*

Zavřela oči a uvolnila trochu léčivé moci, aby zaplašila vyčerpání.

Co jsem tedy zjistila?

Společenství a celé Kyralii hrozí, že budou přepadeni sachakanskými černými mágy.

Proč o tom Akkarin nikomu neřekl? Kdyby Společenství vědělo, že čelí možné invazi, mohlo by se na to připravit. Nemůže se bránit, když si žádné hrozby není vědomé.

Kdyby jim o tom ale řekl, musel by také přiznat, že se naučil černou magii. Byl důvod jeho mlčení tak prostý a sobecký? Možná existuje nějaký další důvod.

Stále nevěděla, jak se naučil používat černou magii. Tavaka věřil, že toto umění ovládají pouze ichani. Jeho to naučili, aby mohl zabít Akkarina.

A Akkarin býval otrokem.

Bylo nemožné představit si právě rezervovaného, důstojného, mocného Nejvyššího lorda jako *otroka*.

Ale byl jím. Tím si byla jistá. Nějak se mu podařilo uniknout a vrátit se do Kyralie. Stal se Nejvyšším lordem.

A nyní tajně a bez pomoci jiných drží ichani v mezích tím, že zabíjí jejich zvědy.

Nebyl tím, za koho jej považovala.

Možná, že je dokonce dobrý člověk.

Zamračila se. *Nezacházejme tak daleko. Nějakým způsobem se naučil černou magii a já jsem pořád jeho rukojmí.*

Jak by ale bez černé magie dokázal porazit zvědy? Jestliže měl dobrý důvod k tomu, aby tohle všechno držel v tajnosti, neměl na výběr a musel zajistit, aby i ona, Rothen a Lorlen zůstali zticha. „Soneo.“

Trhla sebou a ohlédla se za hlasem. Ve stínu stromu stál Akkarin a ruce měl zkřížené na prsou. Vstala a váhavě se uklonila.

„Nejvyšší lorde.“

Chvilku tam postával a měřil si ji, pak spustil paže a zamířil k ní. Když se postavila na kamennou desku, jeho pohled se přesunul na balvan, o který se předtím opírala. Sklonil se a pečlivě si prohlédl jeho povrch. Zaslechla skřípění kamene a překvapeně zamrkala, když se jeho část odsunula a odhalila nepravidelný otvor.

„Ach, pořád to tu ještě je,“ řekl tiše. Odložil kamennou destičku, sáhl do díry a vyndal malou, obitou, dřevěnou krabičku. Do jejího víčka bylo vyvrtáno několik dírek v souřadnicovém vzoru. Víčko odskočilo. Naklonil krabičku, aby si Sonea mohla dobře prohlédnout její obsah. Uvnitř ležely herní figurky, každá s malým kolíčkem, které pasovaly do dírek na víčku. „Lorlen a já jsme sem chodili, abychom unikli před hodinami lorda Margena.“ Vytáhl jednu figurku a prohlédl si ji.

To Soneu překvapilo. „Lorda Margena? Rothenova učitele?“

„Ano. Byl to přísný učitel. Říkali jsme mu ‚nestvůra‘. Rothen převzal jeho hodiny rok poté, co jsem skončil školu.“

Představit si Akkarina jako mladého novice bylo stejně těžké, jako představit si ho jako otroka. Věděla, že je jen o pár let starší než Dannyl, stejně jí ale Dannyl připadal mnohem mladší. Nebylo to tím, že by Akkarin

vypadal starší, přemítala, bylo to prostě jeho vystupování a postavení, co vytvářelo dojem větší vyzrálosti.

Akkarin vrátil figurky na jejich místo, zavřel krabičku a uložil ji zpátky do úkrytu. Posadil se a opřel se zády o kámen. Sonea se náhle cítila podivně nepohodlně. Ten tam byl důstojný, děsivý Nejvyšší lord, který převzal po Rothenovi její poručnictví, aby zajistil, že jeho zločiny zůstanou utajeny. Nebyla si jistá, jak na jeho nenucenost reagovat. Posadila se kousek od něj a dívala se, jak se rozhlíží kolem pramene, jako by kontroloval, zda je pořád stejný, jako si ho pamatuje.

„Když jsem opustil Společenství, nebyl jsem o moc starší než ty," řekl. „Bylo mi dvacet a z touhy po výzvě a vzrušení jsem si vybral obor válečnictví. Ale Společenství dobrodružství nenabízelo. Musel jsem na čas utéct. A tak jsem se rozhodl, že napíšu knihu o starodávné magii, jako záminku pro svou cestu za objevováním světa."

Hleděla na něj s překvapením. Jeho pohled byl vzdálený, jako by před sebou namísto stromů kolem pramene viděl spíše starou vzpomínku. Vypadalo to, že jí chce povyprávět svůj příběh.

„Během svého pátrání jsem narazil na některé podivné zmínky o staré magii, které mne zaujaly. Tyto zmínky mne přivedly do Sachaky." Potřásl hlavou. „Kdybych se byl držel hlavní silnice, mohlo to být bezpečné. Do Sachaky občas zavítá obchodník z Kyralie, který hledá exotické zboží. Jednou za pár let tam král vyšle diplomaty ve společnosti čarodějů. Ale Sachaka je země velká a uzavřená. Společenství si je vědomo, že zde žijí čarodějové, ale ví o nich jen málo.

Nicméně, dorazil jsem tam z Elyne. Přímo do pustiny. Strávil jsem tam měsíc, než jsem narazil na jednoho z ichani. Spatřil jsem stany a zvířata a napadlo

mne, že bych se tomuto bohatému, významnému cestovateli mohl představit. Srdečně mne přivítal a představil se mi jako Dakova. Cítil jsem, že je to čaroděj, a zaujalo mne to. Ukázal na můj hábit a zeptal se, jestli patřím ke Společenství. Řekl jsem, že ano."

Akkarin se odmlčel. „Myslel jsem si, že když patřím mezi nejsilnější čaroděje ve Společenství, budu se schopen ubránit před čímkoliv. Sachakané, se kterými jsem se setkal, byli chudí farmáři, kteří se návštěvníků báli. Měl jsem to brát jako varování. Když na mne Dakova zaútočil, překvapilo mě to. Zeptal jsem se ho, jestli jsem ho něčím urazil, ale neodpověděl. Jeho údery byly neuvěřitelně silné a sotva jsem měl čas si uvědomit, že prohrávám, než mi došly síly. Řekl jsem mu, že když se nevrátím do Společenství, přijdou mne hledat silnější mágové. To ho muselo znepokojit a zarazil se. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem se sotva udržel na nohou, a myslím, že to bylo důvodem, proč mi tak snadno dokázal přečíst myšlenky. Několik dní jsem byl přesvědčený, že jsem Společenství zradil. Ale později, když jsem mluvil s Dakovovými otroky, zjistil jsem, že ichani se dokáží dostat přes zábrany mysli kdykoli."

Když se odmlčel, Sonea zatajila dech. Bude jí vyprávět, jaké to bylo, když byl otrokem? Mísily se v ní hrůza a očekávání.

Akkarin pohlédl na jezírko pod nimi. „Dakova z mých myšlenek vyčetl, že Společenství zakázalo černou magii a je mnohem slabší, než si Sachakané myslí. Tolik ho pobavilo, co v mé hlavě uviděl, že se rozhodl, že se o to musí podělit i s ostatními ichani. Byl jsem příliš vyčerpaný, než abych se bránil. Otroci mi vzali můj hábit a dali mi staré hadry. Nejprve jsem nevěděl, že tito lidé jsou otroky a že jsem nyní jeden z nich. Pak, když jsem to pochopil, odmítal jsem se s tím smířit. Pokusil

jsem se utéct, ale Dakova mne snadno našel. Zdálo se, že si hon užívá – i trest, který potom následoval.“

Akkarin přimhouřil oči. Mírně k ní natočil hlavu a ona sklopila oči, protože se bála setkat s jeho pohledem.

„Moje situace mě děsila,“ pokračoval tiše. „Dakova mi říkal ‚můj mazlíček ze Společenství‘. Byl jsem jeho trofej, kterou bavil své hosty. Držet mě ale bylo riskantní. Na rozdíl od ostatních jsem byl vzdělaný čaroděj. Takže mi každou noc četl myšlenky, abych se nestal nebezpečným, a bral mi sílu, kterou jsem přes den načerpal.“

Akkarin si vyhrnul rukáv. Jeho paži pokrývaly stovky tenkých, lesklých linek. Jizev. Sonei přeběhl mráz po zádech. Tolikrát před ní tento důkaz jeho minulosti ležel, ukryt pod jedinou vrstvou látky.

„Zbytek svých otroků získal tím, že je vzal ichani, se kterými bojoval a porazil je, další byli mladí muži a ženy se skrytým magickým potenciálem, které v zemi našel mezi sachakanskými farmáři a horníky. Každý den z nich čerpal magickou sílu. Byl mocný, ale také podivně osamělý. Nakonec jsem pochopil, že Dakova a další ichani žijící v pustině jsou vyděděnci. Z nějakého důvodu – neuspěli při nějakém spiknutí, nebyli schopni zaplatit úplatky či daně nebo spáchali nějaký zločin – upadli v nemilost sachakanského krále. Vykázal je do pustiny a ostatním zakázal s nimi komunikovat.

Mohla by sis myslet, že je tato situace spojí, ale na to v sobě nosili příliš mnoho zášti a ctižádosti. Neustále proti sobě kuli pikle v naději, že tím zvýší své bohatství a sílu, pomstí svou urážku nebo prostě ukradnou zásoby jídla. Vyvržený ichani neuživí příliš mnoho otroků. Pustina nabízela pramálo jídla a utlačování a zabíjení farmářů jistě nenapomáhá ke zvyšování produkce.“

Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Žena, která mi tohle všechno vysvětlila, byla mocná potenciální čarodějka. Kdyby se narodila v Kyralii, mohla by z ní být dobrá léčitelka. Namísto toho Dakovovi sloužila jako otrokyně do postele.“ Akkarin se ušklíbl.

„Jednoho dne Dakova zaútočil na jiného ichani a zjistil, že prohrává. V zoufalství vysál všechnu sílu ze svých otroků a tím je zabil. Nakonec si nechal nejsilnější z nás, aby přemohl svého protivníka, než nás zabije všechny. Přežil jsem pouze já a Takan.“

Sonea zamrkala. *Takan? Akkarinův sluha?*

„Zatímco Dakova nabíral ztracené síly, byl po několik týdnů zranitelný,“ pokračoval Akkarin. „Že by toho někdo mohl využít, ho znepokojovalo méně, než mělo. Mezi ichani se vědělo, že má bratra, Karika. Bylo známo, že kdyby byl jeden z dvojice zabit, ten druhý ho pomstí. Nikdo v pustině nemohl zabít jednoho z bratrů a zároveň včas získat sílu, aby přežil útok druhého. Brzy poté, co byl Dakova téměř poražen, dorazil Kariko a věnoval Dakovovi několik otroků, aby mu pomohl znovu nabrat sílu.

Většina otroků, s nimiž jsem se setkal, snila o tom, že Dakova nebo jeho nepřátelé uvolní jejich sílu a naučí je, jak používat černou magii, aby mohli být volní. Dívali by se na mě se závistí; mně stačilo pouze naučit se černou magii, abych dokázal uniknout. Nevěděli, že Společenství černou magii zakázalo.

Čím déle jsem však byl svědkem toho, čeho je Dakova schopný, tím méně mě zajímalo, co Společenství zakazuje a co ne. Nepotřeboval černou magii, aby páchal zlo. Viděl jsem ho dělat holýma rukama věci, na které nikdy nezapomenu.“

Akkarin se zatvářil utrápeně. Zavřel oči, a když je znovu otevřel, jeho pohled byl tvrdý a chladný.

„Pět let jsem byl uvězněn v Sachace. Až jednoho dne, krátce poté, co mu bratr daroval nové otroky, se k Dakovovi doneslo, že ichani, kterým pohrdá, se vyčerpán po boji ukrývá v dole. Rozhodl se, že ho najde a zabije.

Když Dakova dorazil, důl se zdál být prázdný. On, já a další otroci jsme vešli do šachet, abychom jeho nepřítele našli. Po několika stech krocích se pode mnou propadla zem. Cítil jsem, že mě zachytila magie, a přistál jsem na tvrdém povrchu.“

Akkarin se ponuře usmál. „Zachránil mě ichani, po němž jsme pátrali. Myslel jsem si, že mě zabije, nebo ze mě udělá svého otroka. Místo toho mě dovedl tunely do malé, ukryté místnosti. Tam mi učinil nabídku. Naučí mě černou magii, když se pak vrátím k Dakovovi a zabiji ho.“

„Bylo mi jasné, že je to dohoda, která pravděpodobně skončí mou smrtí. Prohraji a zemřu, nebo vyhraji a najde si mě Kariko. V té době jsem se však málo staral o svůj život nebo o to, že Společenství černou magii zakazuje, a tak jsem souhlasil.

Dakova nabíral sílu po mnoho týdnů. Mohl jsem znát tajemství černé magie, ale neměl jsem čas zesílit. Muž to pochopil a řekl mi, co mám udělat.

Udělal jsem to, co mi ichani poradil. Vrátil jsem se k Dakovovi a řekl mu, že jsem při pádu upadl do bezvědomí, ale cestou ven jsem objevil skladiště plné jídla a pokladů. I když byl Dakova rozhněvaný, že se jeho nepříteli podařilo vyhnout se mu, tento nález ho potěšil. Nechal mne a další otroky vynést tuto nadílku z dolů do jeho stanu. Kdyby Dakova ucítil třeba i tu nejnepatrnější myšlenku na zradu, přečetl by mi myšlenky a plán odhalil. Poslal jsem za ním proto otroka s bednou elynských vín. Prach, který lahve pokrýval,

Dakovu ujistil, že je předtím nikdo neotevřel, takže začal popíjet. Byla do nich přimíchána myka, droga, která zmate mysl a ošálí smysly. Když jsem se vrátil z dolu, ležel na zemi ponořen do snění.“

Akkarin zmlkl. Díval se mezi stromy a jeho pohled směřoval někam do minulosti. Jak mlčení narůstalo, Sonea se začala obávat, že už s vyprávěním pokračovat nebude. *Dopověz to*, pomyslela si. *Teď přece nemůžeš skončit!*

Akkarin se zhluboka nadechl a povzdechl si. S nešťastným výrazem sklopil oči ke kamenité zemi. „Pak jsem udělal hroznou věc. Zabil jsem Dakovovy nové otroky. Potřeboval jsem jejich sílu. Takana jsem zabít nedokázal. Ne proto, že bychom byli přátelé, ale proto, že tam byl od začátku a zvykli jsme si jeden druhému pomáhat. Dakova byl příliš omámený působením drogy a vína, než aby si něco uvědomil. Vzbudil se, když jsem ho řízl, ale jakmile vysávání síly jednou začne, je téměř nemožné se bránit.“

Akkarinův hlas byl hluboký a tichý. „I když jsem byl nyní silnější, než jsem si kdy dokázal představit, věděl jsem, že Kariko není daleko. Brzy zkusí Dakovu kontaktovat a pak začne pátrat po vysvětlení, proč jeho bratr neodpovídá. Myslel jsem jen na to, jak se dostat ze Sachaky. Dokonce jsem si ani nevzpomněl na jídlo. Nečekal jsem že přežiji. Po dni cesty jsem zjistil, že za mnou jde Takan. Sbalil ranec plný zásob. Řekl jsem mu, aby se mnou nechodil, jinak ho Kariko zabije také, ale trval na tom, že zůstane – a že mne bude považovat za svého pána, jednoho z ichani. Šli jsme celé týdny, i když to v horách někdy vypadalo, že spíše šplháme, než jdeme. Konečně jsme se vynořili na úpatí Ocelového pohoří. Uvědomil jsem si, že jsem unikl Karikovi a dostal se domů.“

Poprvé za celou dobu vzhlédl, aby se setkal s jejím pohledem. „Myslel jsem jedině na to, jak se vrátit do bezpečí Společenství. Chtěl jsem na všechno zapomenout a přísahal jsem si, že černou magii nikdy znovu nepoužiji. Takan by mne neopustil, ale tím, že jsem z něj udělal svého sluhu, jsem cítil, že jsem ho osvobodil, jak nejlépe to šlo.“ Podíval se na budovy Společenství ukryté za stromy. „Byl jsem srdečně přivítán a přijat zpátky. Když se mě ptali, kam jsem zmizel, vyprávěl jsem o svých zkušenostech ze Spojených zemí a pak jsem si vymyslel příběh o tom, jak jsem se vzdálil do hor, abych mohl o samotě studovat.

Pak, brzy po mém návratu, zemřel Nejvyšší lord. Zvyk říká, že by na jeho místo měl nastoupit nejsilnější čaroděj. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl být jedním z kandidátů. Bylo mi teprve dvacet pět. Nechtěně jsem však umožnil lordu Balkanovi, aby ucítil mou sílu. Byl sem překvapený když navrhl, aby zvážili mě, a užasl jsem nad tím, jakou jeho návrh získal podporu. Je zajímavé co všechno lidé dokáží přehlédnout, když se zoufale chtějí vyhnout zvolení člověka, kterého nemají rádi.“

Soneu to zaujalo a otevřela pusu, aby se zeptala, koho a na mysli, ale Akkarin pokračoval.

„Balkan řekl, že jsem díky svým cestám dozrál a mám zkušenosti v jednání s cizími kulturami.“ Akkarin si tiše odfrkl. „Kdyby znal pravdu, nejspíš by nebyl tak neústupný. I když se ten nápad zdál být absurdní, začal jsem v něm vidět určité možnosti. Potřeboval jsem odvrátit svou pozornost od vzpomínek na posledních pět let. A začal jsem si dělat starosti s ichani. Dakova se svým bratrem často mluvili o tom, jak snadné by bylo napadnout Kyralii. I když byl teď Kariko sám a pravděpodobně se k němu nikdy žádný jiný ichani

nepřidá, útok nebyl nemožný. Co když znovu získá královu přízeň a přesvědčí ho, aby na nás zaútočil? Rozhodl jsem se, že je třeba, abych na Sachakany dohlížel a to bude snazší v postavení Nejvyššího lorda. Nebylo těžké Společenství přesvědčit, aby mne volilo, jakmile jsem je nechal otestovat si moji sílu.

Po několika letech jsem se doslechl o vraždách, které podezřele připomínaly černou magii. Prošetřil jsem to a našel prvního zvěda. Od něj jsem se dozvěděl, že Kariko podněcuje ostatní ichani, aby zplundrovali Imardin, pomstili se za sachakanskou válku a přinutili krále Sachaky, aby je znovu přijal. Nejdříve je musel přesvědčit, že Společenství nepoužívá černou magii. Od té doby se je snažím přesvědčit o opaku.“ Usmál se a otočil se na ni. „Jsi dobrá posluchačka, Soneo. Ani jednou si mě nepřerušila, máš určitě nějaké otázky.“

Pomalu přikývla. Kde začít? Zamyslela se nad otázka mi, které jí vířily hlavou.

„Proč jste o ichani neřekl Společenství?“

Akkarin zvedl obočí. „Myslíš, že by mi věřili?“

„Lorlen by mohl.“

Odvrátil pohled. „Tím si nejsem tak jistý.“

Pomyslela na Lorlenovo pobouření, když uviděl její vzpomínku na Akkarina provádějícího černou magii. Když si Akkarin přečetl její myšlenky, viděl to také. Ucítila záchvěv soucitu. Muselo to být bolestné, zničit přátelství tajemstvím, které si mu netroufl říct.

„Myslím, že Lorlen by vám věřil,“ řekla. „A kdyby ne, mohl byste podstoupit čtení pravdy.“ Když to vyslovila, trhla sebou. Po tom, co mu Dakova tolikrát četl myšlenky, Akkarin zřejmě nechtěl, aby ještě někdy někdo zkoumal jeho vzpomínky.

Zavrtěl hlavou. „To nemůžu riskovat. Kdokoli by mi četl myšlenky, mohl by se snadno naučit tajemství černé

magie. Proto jsem tě včera zastavil, když jsi četla myšlenky Tavakovi.“

„Pak… by mohlo Společenství poslat několik čarodějů do Sachaky, aby potvrdili váš příběh.“

„Kdyby přijeli ve velkém počtu a začali klást nebezpečné otázky, byli by považováni za hrozbu. Mohl by to být začátek konfliktu, kterého se děsíme. Vzpomeň si, že když jsem se vrátil ze Sachaky, věděl jsem, že nehrozí žádné přímé nebezpečí. Tolik se mi ulevilo, že jsem doma, že jsem neviděl žádný důvod pro to, abych prozradil, že jsem porušil přísahu, dokud by to nebylo nezbytně nutné.“

„Teď nám ale *hrozí* nebezpečí.“

V očích mu zaplálo. „Ne, dokud Kariko nepřesvědčí ostatní ichani, aby se k němu přidali.“

„Ale čím dříve se o tom Společenství dozví, tím lépe bude připravené.“

Akkarinův výraz ztvrdl. „Jsem jediný, kdo je schopný si se zvědy poradit. Myslíš, že by mi Společenství dovolilo zůstat v postavení Nejvyššího lorda, kdyby zjistilo, že jsem se naučil černou magii? Kdybych jim to teď řekl, ztratil bych veškerou důvěru, kterou ve mě mají. Kvůli svému strachu by byli slepí ke skutečnému nebezpečí. Dokud nenajdu způsob, jak by mohli s ichani bojovat bez černé magie, bude lepší, když nebudou vědět nic.“

Přikývla, i když nedokázala uvěřit tomu, že by ho Společenství potrestalo, kdyby slyšelo to, co právě pověděl jí.

„A *existuje* jiný způsob?“

„Zatím jsem žádný nenašel.“

„Co tedy budete dělat?“

„Pokračovat v honu na zvědy. Jak se zdá, mí spojenci mezi Zloději je objevují rychleji než ti, které jsem najal před nimi.“

„Zloději,“ usmála se Sonea. „Tušila jsem to. Jak dlouho už s nimi spolupracujete?“

„Asi dva roky.“

„Kolik toho vědí?“

„Jen to, že sledují potulné čaroděje s ošklivým zvykem zabíjet lidi a že tito čarodějové náhodou přicházejí ze Sachaky. Najdou je, informují mne a zbaví se těl.“

Hlavou jí probleskla vzpomínka na Tavaku prosícího o život. Sliboval, že bude hodný, a přitom chtěl zabít tolik Kyralianců, kolik by jen dokázal, aby se mohl vrátit do Sachaky a stát se jedním z ichani. Kdyby nebylo Akkarina, dělal by to Tavaka právě teď.

Zamračila se. Tolik toho na Akkarinovi záviselo. Co když zemře? Kdo zastaví zvědy potom? Jenom Takan a ona věděli, co se tady děje, ale ani jeden z nich neovládl černou magii. Nikdo by nedokázal udělat nic, aby ichani zastavil.

Ztuhla, jako by ji polili ledovou sprchou, když jí došly všechny důsledky.

„Proč mi tohle všechno říkáte?“

Ponuře se usmál. „Musí o tom vědět ještě někdo další.“

„Ale proč právě já?“

„Už jsi toho věděla dost i tak.“

Odmlčela se. „Tak… můžeme o tom povědět Rothenovi? Vím, že by dokázal mlčet, kdyby pochopil, co hrozí.“

„Ne,“ zamračil se. „Ne, dokud nebudeme nuceni odhalit všechno Společenství.“

„On si ale pořád myslí, že já… Co když se pokusí něco udělat? Kvůli mně.“

„Ach, bedlivě Rothena sleduji.“

V dálce zazněl gong. Akkarin vstal a lem jeho hábitu se otřel o Soneinu ruku. Vzhlédla a pocítila zvláštní směsici strachu a úcty. Mnohokrát zabil. Naučil se používat nejtemnější magii. Udělal to však, aby unikl z otroctví a ochraňoval Společenství. A nikdo kromě ní a Takana o tom nevěděl.

Akkarin si založil ruce na prsou a usmál se. „A teď se vrať do vyučování, Soneo. Moje oblíbenkyně hodiny nevynechává.“

Sonea sklopila oči a přikývla.

„Ano, Nejvyšší lorde.“

KAPITOLA 8

PŘEMÝŠLENÍ O ZLOČINU

Chodbou Univerzity se rozléhaly hlasy noviců. Dva z nich, následující Rothena a nesoucí truhly s chemickým nádobím a látkami, které používali v předchozí hodině, byli zabráni do vzrušeného, tichého rozhovoru. Minulý volný den si všimli, že je na koňských dostizích pozoruje nějaká dívka, a teď se nemohli shodnout na tom, který z nich dvou ji zaujal.

Rothenovi dalo pořádně zabrat, aby udržel vážný výraz. Jeho nálada ale potemněla, když se na vrcholu schodiště objevila drobná postava. Sonea měla tvář staženou zlostí a v náručí nesla hromadu knih. Zabočila do vedlejší chodby, která vedla do knihovny noviců.

Kluci za Rothenem přestali mluvit a soucitně zamumlali. „Řekl bych, že si o to koledovala," poznamenal jeden. „Stejně ale musím obdivovat její kuráž. Já bych si nedovolil vynechat vyučování, kdyby byl mým poručníkem on."

Rothen se ohlédl.

„Kdo vynechal vyučování?"

Chlapec se začervenal, když zjistil, že ho Rothen slyšel.

„Sonea," odpověděl.

„Nejvyšší lord ji potrestal týdenní prací v knihovně," dodal druhý.

Rothen se neubránil úsměvu. „Bude se jí to líbit."

„Ale ne. V knihovně *čarodějů*. Lord Jullen se postaral, aby byl její trest skutečně trestem.“

Takže Sonea *opravdu* vynechala vyučování, jak říkala Tania. Divil se, proč a kam šla místo toho. Neměla žádné kamarády s nimiž by se mohla vykrást, ani žádné koníčky nebo zájmy, které by ji vylákaly ze školy. Věděla, že když bude chybět, Lorlen rychle pojme podezření. Když riskovala, že je znepokojí, musela mít pro vynechání vyučování lepší důvod, než jen nějaký vrtoch.

Čím déle nad tím přemýšlel, tím větší starosti mu to dělalo. Poslouchal kluky, kteří pokračovali v rozhovoru, a doufal, že pochytí více informací.

„Odmítne tě. Odmítla i Sena.“

„Možná, že Sena odmítla, protože se jí nelíbí.“

„Možná, ale to je stejně jedno. Trest trvá týden, takže se zřejmě týká i volného dne. Stejně by s námi nemohla jít.“

Rothen odolal nutkání překvapeně se na ně ohlédnout. Pořád ještě mluvili o Sonei. Což znamenalo, že oni a další kluk, který se jmenoval Seno, uvažovali o tom, že by ji pozvali na dostihy. Ucítil, jak se mu poněkud zlepšila nálada. Vždycky doufal, že ji ostatní novicové nakonec přijmou, a teď to vypadalo, že některým jde možná dokonce i o víc než jen o přátelství.

Pak si Rothen povzdechl. Toho kluka, Sena, odmítla, a bylo mu jasné, že zřejmě odmítne i další nabídky. Byla to krutá ironie, že teď, když ji ostatní novicové začali brát, se s žádným z nich netroufla přátelit, ze strachu, aby nezkomplikovala situaci s Akkarinem.

* * *

Když se kočár zastavil před sídlem, Tayend a Dannyl na sebe nejistě pohlédli.

„Jsi nervózní?“ zeptal se Tayend.

„Ne,“ ujistil ho Dannyl.

Tayend si odfrkl. „Ty lháři.“

Dveře kočáru se otevřely a vozka se uklonil, když vystoupili. Jako mnohá elynská šlechtická sídla, byl i dům Dema Marane vzdušný. Klenuté průchody umožňovaly přístup do dlážděných místností vyzdobených sochami a rostlinami.

Dannyl a Tayend prošli klenutou pasáží a pak místností za ní. Masivní dřevěné dveře bránily vstupu do uzavřených částí domu. Tayend zatahal za provaz visící vedle věří a někde nad nimi se ozvalo vzdálené zazvonění. Zaslechli zevnitř tlumené kroky, pak se dveře otevřely a Dem Marane je přivítal úklonou.

„Velvyslanče Dannyle. Tayende z Tremmelinu. Srdečně vás vítám ve svém domě.“

„Je nám ctí být vašimi hosty, Deme Marane,“ odpověděl Dannyl.

Dem je provedl luxusně zařízeným pokojem. Pokračoval dvěma dalšími, až dorazili do třetí, otevřené místnosti. Oblouky nabízely výhled na moře a pečlivě udržovanou zahradu, která se stupňovitě svažovala k pláži. U protější stěny stály lavičky vyskládané polštáři, které poskytovaly místo dalším šesti mužům. Na malé pohovce uprostřed místnosti zdrženlivě seděla nějaká žena.

Hosté zírali na Dannyla. Vypadali napjatě a polekaně. Věděl, že kombinace jeho výšky a hábitu z něj dělá impozantní postavu.

„Dovolte, abych vám představil druhého velvyslance pro Elyne, lorda Dannyla,“ oznámil jim Royend. „A

někteří z vás už znají jeho společníka, Tayenda z Tremmelinu.“

Jeden z mužů vstal a uklonil se a ostatní ho zdráhavě následovali. Dannyl jim odpověděl zdvořilým pokynutím. Jsou tohle všichni? O tom pochyboval. Někteří z nich se neprozradí, dokud si nebudou jistí, že se mu dá věřit.

Dem je jednoho po druhém představil. Royend je z nich nejstarší, tipoval Dannyl. Všichni patřili k aristokratům ze zámožných rodin. Žena byla Demova manželka Kaslie. Když skončil, pozvala je ke stolu a přinesla nějaké občerstvení. Dannyl si vybral prázdnou lavičku a Tayend se posadil těsně vedle něj. Dannyl si nemohl pomoci, aby ho nepolila úzkost, když viděl, že si toho ostatní všimli.

Následoval rozhovor, při němž se Dannyla vyptávali na obvyklé otázky: co si myslí o Elyne, nebo jestli už se setkal s nějakými významnými a slavnými lidmi. Někteří se ho vyptávali na jeho cestu do Lonmaru a Vinu a dávali mu tím najevo, že už si o něm něco zjistili.

Pak se vrátila Kaslie, v doprovodu sluhů nesoucích víno a podnosy s jídlem. Poté, co všem nalili pití, poslal Dem sluhy pryč a rozhlédl se po místnosti.

„Je čas promluvit si o obchodu, který nás sem přivedl. Sešli jsme se tady kvůli společné ztrátě. Ztrátě příležitosti.“ Dem pohlédl na Tayenda. „Někteří z nás tuto příležitost dostali a okolnosti je donutily vzdát se jí. Ostatní nikdy nedostali možnost volby, anebo ji dostali a znovu o ni přišli. Stále více z nás si přeje dostat příležitost, která nevyžaduje být připoután k instituci, s jejímiž principy nesouhlasíme a která sídlí v cizí zemi.“ Dem se odmlčel a rozhlédl se kolem sebe. „Všichni, jak tu jsme, víme, o jaké příležitosti mluvím. Příležitosti naučit se magii.“

Pohlédl na Dannyla. „Poslední dvě století je jediným legálním způsobem, jak se muž či žena může naučit magii, vstoupit do Společenství. My, kteří se chceme naučit magii mimo vliv Společenství, musíme porušit zákon. Velvyslanec Dannyl tento zákon dodržuje. Ale i on si naříká na ztrátu příležitostí. Jeho společník, Tayend z Tremmelinu, má magické nadání. Velvyslanec Dannyl by jej rád naučil, jak se léčit nebo bránit. Je to rozumné – ne, ctihodné přání."

Dem se rozhlédl po ostatních, kteří přikyvovali. „Kdyby to však někdy Společenství odhalilo, pak by Tayend potřeboval lidi, kteří jej ukryjí a ochrání. My máme ty správné konexe a prostředky. Můžeme mu pomoci."

Obrátil se k Dannylovi. „Tak tedy, velvyslanče, co nám můžete nabídnout výměnou za ochranu vašeho přítele?"

V pokoji zavládlo ticho. Dannyl se usmál a podíval se po tvářích kolem.

„Mohu vám nabídnout příležitost, kterou jste ztratili. Můžu vás naučit něco z magie."

„Něco?"

„Ano. Jsou věci, které vás nechci naučit, a věci, které vás nemohu naučit."

„Jako například?"

„Nebudu učit útočné válečnické dovednosti nikoho, komu plně nedůvěřuji. Ve špatných rukou mohou být nebezpečné. A mým oborem je alchymie, takže v oblasti léčitelství mám pouze základní znalosti."

„To zní logicky."

„A než vás cokoliv začnu učit, musím si být jistý, že dokážete ochránit Tayenda."

Dem se usmál. „A my vám samozřejmě neprozradíme žádné z našich tajemství, dokud si

nebudeme jistí, že dodržíte svou část dohody. Prozatím mohu pouze přísahat na svou čest, že vašeho přítele ochráníme. Zatím vám však neukážu, jak bychom to udělali. Ne, dokud nám nedokážete, že vám můžeme věřit.“

„A jak můžu vědět, že se dá věřit *vám*?“ zeptal se Dannyl a máchl rukou směrem k lidem v místnosti.

„To nemůžete,“ odpověděl Dem prostě. „Ale myslím, že dnes oproti nám máte výhodu. Čaroděj, který zvažuje zda bude učit přítele, neriskuje tolik, jako skupina nečarodějů, která se sešla proto, aby se naučila magii. My jsme této myšlence oddaní, kdežto vy si s tímto nápadem pouze pohráváte. Je nepravděpodobné, že by vás za to Společenství popravilo, kdežto my můžeme být potrestáni už jen za setkání, jako je toto.“

Dannyl pomalu přikývl. „Když jste unikali pozornosti Společenství po tak dlouhou dobu, pak snad Tayenda opravdu *dokážete* uchránit. A nepozvali byste mě sem, kdybyste neměli plán, jak uniknout, kdyby se ukázalo, že jsem špeh vyslaný Společenstvím.“

Demovi se zablýsklo v očích. „Přesně tak.“

„Co tedy musím udělat, abych získal vaši důvěru?“ zeptal se Dannyl.

„Pomoct nám.“

Promluvila Kaslie. Dannyl se na ni překvapeně podíval. Tón jejího hlasu prozradil naléhavost a znepokojení. Hleděla na Dannyla a v očích se jí zračila zoufalá naděje.

Dannyla pomalu přepadlo podezření. Vzpomněl si na Akkarinův dopis. *Teprve nedávno dosáhli určitého úspěchu. Nyní, když se přinejmenším jednomu z nich podařilo rozvinout své síly, je Společenství oprávněno a zavázáno s nimi jednat.*

Podařilo se mu rozvinout sílu, ale nenaučil se ji kontrolovat. Dannyl rychle zalovil v paměti a spočítal týdny od doby kdy obdržel dopis, a přičetl další dva, než se k němu dostal. Pohlédl na Dema.

„Pomoci v čem?“

Muž se zatvářil rozvážně. „Ukážu vám to.“

Když se Dannyl postavil, Tayend ho následoval. Royend zavrtěl hlavou. „Ty zůstaň tady, mladý Tremmeline. Pro tvé bezpečí bude nejlepší, když půjde jenom velvyslanec.“

Dannyl zaváhal, pak se podíval na Tayenda a přikývl. Učenec se zamračil a klesl zpátky do křesla.

Dem naznačil Dannylovi, aby šel za ním. Opustili pokoj a vydali se chodbou. Na jejím konci bylo schodiště, které vedlo do další chodby. Zastavili se před těžkými dřevěnými dveřmi. Vzduchem se nesl slabý zápach kouře.

„Očekává vás, ale nemám tušení, co udělá, až vás uvidí,“ varoval ho Dem.

Dannyl přikývl. Dem zaklepal na dveře. Po dlouhé odmlce zvedl ruku, aby zaklepal znovu, ale zarazil se, když se klika otočila a dveře se otevřely.

Ven vykoukl mladý muž. Sklouzl pohledem k Dannylovi a oči se mu rozšířily.

Zevnitř místnosti se ozvala rána. Mladý muž se ohlédl a zaklel. Když se podíval znovu na Dannyla, ve tváři měl úzkostný výraz.

„To je velvyslanec Dannyl,“ řekl Dem mladíkovi a pak se obrátil k Dannylovi. „A tohle je bratr mé ženy, Farand z Darellas.“

„Je mi ctí, že vás poznávám,“ pozdravil Dannyl muže. Farand zamumlal odpověď.

„Pozvete nás dovnitř?“ zeptal se Dem trpělivě.

„Ach, jistě," odpověděl mladík. „Pojďte dál." Otevřel dveře dokořán a naznačil nešikovnou poklonu.

Dannyl vešel do prostorné místnosti s kamennými zdmi. Dříve to mohlo být sklepení, ale teď zde byla postel a další nábytek, potlučený a ohořelý. Hromádka dřeva v jednom rohu místnosti podezřele připomínala další kus nábytku. Na podlaze ležely střepy velké nádoby, obklopené rychle se rozlévající kaluží vody. Dannyl odhadoval, že to byl ten tříštivý zvuk, který slyšel.

Čaroděj bez kontroly má sklony vypouštět magii, když zažívá silné emoce. Farandovým největším nepřítelem byl strach: strach z magie, kterou měl v rukou, a strach ze Společenství. Ze všeho nejdřív bylo muže potřeba uklidnit.

Dannyl si dovolil slabý úsměv. Podobné situace se stávají zřídka, a přece se s ní setkává už podruhé během pár let. Rothenovi se podařilo naučit Soneu kontrole i přes její hlubokou nedůvěru ve Společenství. Učit Faranda už může být jenom jednodušší. A Farandovi pomůže, když bude vědět, že někdo jiný ve stejné situaci přežil.

„Jak vidím, vaše síly se již uvolnily, ale nemáte nad nimi žádnou kontrolu," řekl Dannyl. „Stává se to velmi zřídka, ale před pouhými pár lety jsme našli dalšího člověka, jako jste vy. Naučila se kontrole během několika týdnů a teď je z ní novicka. Řekněte mi, snažil jste se svou sílu probudit, nebo se to prostě stalo?"

Muž sklopil oči. „Myslím, že jsem to způsobil já."

Dannyl se posadil na jednu ze židlí. Čím méně znepokojeně bude vypadat, tím lépe. „Mohu se zeptat jak?"

Farand polkl a odvrátil pohled. „Vždycky jsem měl schopnost poslouchat myšlenkové rozhovory, které

spolu mágové vedli. Naslouchal jsem jim každý den a doufal jsem, že přijdu na to, jak používat magii. Před několika měsíci jsem zaslechl rozhovor o uvolňování magického potenciálu. Několikrát jsem zkoušel to, o čem mluvili, ale nezdálo se, že by to fungovalo. Pak jsem začal dělat věci, aniž bych chtěl."

Dannyl přikývl. „Uvolnil jste svou moc, ale nevíte, jak ji ovládat. Ve Společenství se tyto dvě věci učí zároveň. Nemusím vám vykládat, jak nebezpečné je disponovat magií a neumět s ní zacházet. Máte štěstí, že Royend našel čaroděje, který je ochotný vás učit."

„Budete mě učit?" zašeptal Farand.

Dannyl se usmál. „Ano."

Farand s úlevou klesl na postel. „Tolik jsem se bál, že mě budou muset poslat do Společenství a všichni kvůli mně budou odhaleni." Postavil se a narovnal ramena. „Kdy můžeme začít?"

„Nevidím důvod, proč bychom nemohli začít hned," pokrčil Dannyl rameny.

Mladíkovi se do očí vplížila trocha nejistoty. Ztěžka polkl a pak přikývl. „Řekněte mi, co mám dělat."

Dannyl se postavil a rozhlédl se kolem. Ukázal na židli. „Posaďte se."

Farand mrkl na židli, neochotně k ní došel a posadil se. Dannyl zkřížil paže a zamyšleně si ho změřil. Byl si vědom toho, jaký účinek tahle změna pozice – z Faranda stojícího nad ním na jeho stojícího nad Farandem – bude mít. Teď, když souhlasil, že bude spolupracovat, bylo třeba, aby Farand věděl, že tady velí Dannyl, který ví, co dělá. „Zavřete oči," nařídil mu Dannyl. „Soustřeďte se na svůj dech." Hlubokým a klidným hlasem Faranda provedl obvyklým dechovým cvičením. Když usoudil, že muž dosáhl určité úrovně klidu, postavil se za židli a

zlehka se dotkl jeho spánků. Ale než mohl vyslat své myšlenky muž sebou trhl.

„Chcete mi číst myšlenky!“ vykřikl.

„Ne,“ ujistil ho Dannyl. „Není možné číst v mysli která si to nepřeje. Ale musím vás přivést k místu ve vaší mysli, kde je přístup k vašemu zdroji síly. Jediný způsob, jak to mohu udělat, je ten, že mi dovolíte ukázat vám cestu.“

„Je to opravdu jediný způsob?“ zeptal se Dem. Dannyl pohlédl na Royenda.

„Ano.“

„Je možné, že uvidíte věci, které musím udržet v tajnosti?“ zeptal se Farand.

Dannyl se na něj vážně zahleděl. To nemohl popřít. Jakmile bude jednou ve Farandově mysli, tajemství na něj pravděpodobně vyskočí sama. Tak už to s nimi bývá.

„Možné to je,“ řekl mu Dannyl. „Abych byl upřímný, jestliže se obáváte, že něco vyzradíte, pak to bude zřejmě první myšlenka, která vás napadne. To je také důvod, proč Společenství dává přednost učení co nejmladších noviců. Čím mladší jste, tím méně tajemství máte.“

Farand zabořil tvář do dlaní. „Neee,“ zaúpěl. „Nikdo mi nemůže pomoct. Zůstanu takhle napořád.“

Z pokrývky na posteli se začalo kouřit. Dem se prudce nadechl a přistoupil blíž.

„Možná by lord Dannyl mohl přísahat, že si všechno, co uvidí, nechá pro sebe,“ navrhl mu.

Farand se hořce zasmál. „Jak můžu věřit, že ten slib dodrží, když se právě chystá porušit zákon?“

„Jak?“ řekl Dannyl suše. „Máte můj slib, že nevyzraním žádnou informaci, kterou zjistím. Jestliže to pro vás není přijatelné, doporučuji vám urovnat si své záležitosti a odejít odsud. Izolujte se od všech a všeho,

co nechcete zničit, protože až se vaše síly uvolní úplně, zahubí nejen vás, ale zničí i všechno kolem.“

Muž pobledl. „Takže opravdu nemám na výběr, co?“ řekl mdlým hlasem. „Jestliže to neudělám, zemřu. Je to buď smrt nebo…“ Oči se mu zaleskly náhlým hněvem, pak se zhluboka nadechl a napřímil se. „Jestli je to jediná možnost, budu vám muset důvěřovat, že to nikomu nevyzradíte.“

Pobavený náhlou změnou, Dannyl Faranda znovu provedl dechovým cvičením. Když mu přiložil prsty na spánky, Farand zůstal klidně sedět. Dannyl zavřel oči a vyslal svou mysl kupředu.

Novice obvykle učili kontrole jejich učitelé a Dannyl nikdy učitelem nebyl. Neměl Rothenovy zkušenosti, ale po několika pokusech se mu podařilo přimět Faranda, aby si představil pokoj a pozval jej dovnitř. Objevily se mučivé zlomky mužova tajemství, ale Dannyl se zaměřil na to, aby Faranda naučil ukrýt je za dveřmi. Našli dveře vedoucí k mužově síle, ale pak cestu zase ztratili, protože tajemství, která se Farand snažil ukrýt, začala unikat dveřmi, za nimiž byla zavřená.

– *Oba víme, že to tak jako tak nakonec zjistím. Ukaž mi to a můžeme pokračovat v lekci kontroly*, navrhl Dannyl.

Farand vypadal, že se mu ulevilo, že se může někomu svěřit. Ukázal Dannylovi vzpomínky na to, jak slýchával myšlenkové rozhovory, jakmile přestal být dítětem. Bylo to neobvyklé, ale u lidí s magickým potenciálem ne nemožné. Otestovali Farandovy schopnosti a řekli mu že až bude starší, může zažádat o vstup do Společenství Mezitím se o jeho schopnosti tajně odposlouchávat myšlenkové rozhovory čarodějů dozvěděl elynský král a Farand byl povolán na dvůr, kde krále informoval o tom co zaslechl.

Jednoho dne se však Farand stal nechtěně svědkem toho, jak král uzavírá dohodu s jedním z mocných Demů o zavraždění jeho politického rivala, a když to král zjistil vynutil si na něm slib mlčení. Později, když Farand zažádal o vstup do Společenství, byl odmítnut. Teprve pak zjistil, že král věděl, že by jeho tajná dohoda byla během čtení myšlenek odhalena, a tak mu zabránil stát se čarodějem.

Byla to nešťastná situace, která zničila Farandovy sny. Dannyl s ním upřímně soucítil. Teď, když bylo tajemství vyzrazeno, byl už Farand klidnější. Zdroj jeho síly našli snadno a po několika pokusech ukázat Farandovi, jak jej ovládat, opustil Dannyl pokoj v jeho mysli a otevřel oči.

„Je to ono?“ zeptal se Farand. „Podařilo se mi to?“

„Ne,“ uchechtl se Dannyl a obešel židli, aby k němu stál tváří. „Bude to trvat několik setkání.“

„Kdy to zkusíme znovu?“ zeptal se s náznakem paniky v hlase.

Dannyl se podíval na Dema Maraneho „Pokusím se přijet zítra, jestli vám to vyhovuje.“

„Vyhovuje,“ potvrdil Dem.

Dannyl pokynul Farandovi. „Nepijte víno, ani neužívejte žádné omamné látky. Novicové se obvykle naučí kontrole během týdne nebo dvou. Jestliže zůstanete v klidu a nebudete se pokoušet používat magii, nemělo by se vám nic stát.“

Farand vypadal, že se mu ulevilo, a v Royendových očích se zablesklo vzrušení. Dem přistoupil ke dveřím a zatáhl za řetěz, který visel z malého otvoru ve stropě.

„Vrátíme se za ostatními, velvyslanče? Potěší je, když uslyší, jak jsme pokročili.“

„Jak si přejete.“

Dem nezavedl Dannyla do stejné místnosti, v níž byli předtím, ale do další části sídla. Vešli do malé knihovny, kde byli v pohodlných křesílkách usazeni Tayend a další členové skupiny. Royend se podíval na Kaslii a pokýval hlavou a žena zavřela oči a vydechla úlevou.

Tayend si četl ve velké, velmi opotřebované knize. Pohlédl se na Dannyla a oči se mu leskly dychtivostí.

„Podívej," řekl a mávl k jedné z knihoven. „Knihy o magii. Možná tady najdeme něco pro náš výzkum."

Dannyl se neubránil úsměvu. „Šlo to dobře. Děkuji za optání."

„Cože?" Tayend vzhlédl od knihy. „Aha, tamto. Věděl jsem, že se o sebe dokážeš postarat. Co ti chtěl ukázat?" Než stačil Dannyl odpovědět, Tayend se obrátil k Demovi. „Mohl bych si to někdy půjčit?"

Royend se usmál. „Můžete si ji vzít dnes, jestli chcete. Velvyslanec se zítra vrátí. Pozvání platí i pro vás."

„Děkuji." Tayend se otočil k Demově ženě, která seděla vedle něj. „Už jste někdy slyšela o chakanském králi?"

Dannyl její zamumlanou odpověď nezaslechl. Rozhlédl se po rozechvělých tvářích Dema a jeho přátel. Zatím by mu nedůvěřovali. Ne, dokud není Farand schopný předvést jim, že se jeho kontrola nad magií zlepšila. Jakmile to však dokáže, stane se z něj nebezpečný člověk. Bude schopný uvolnit magickou moc u ostatních a naučit je, jak ji ovládat. Skupina přestane Dannyla potřebovat a mohli by se rozhodnout, že bude bezpečnější zmizet, než spolupracovat s čarodějem ze Společenství. Mohl lekce natahovat několik týdnů, ale ne déle. Ve chvíli, kdy Farand dosáhne kontroly, by měl Dannyl jeho i ostatní zatknout. Možná se mu ale nepodaří polapit celou skupinu. Čím

déle s nimi bude, tím více jich může objevit. Rád by to probral s Nejvyšším lordem. Ale Farandova schopnost poslouchat myšlenkovou komunikaci mu v tom bránila a Dannyl neměl čas poslat Akkarinovi dopis.

Přijal novou sklenici vína, a když se ho začal Dem vyptávat na to, co všechno je naučí, odsunul myšlenky na zatčení těchto lidí hluboko do hlavy a soustředil se na svou roli rebelujícího čaroděje.

*

Sonea stála u okna ložnice a sledovala šedé obláčky mraků plující noční oblohou. Hvězdy poblikávaly a měsíc byl zahalen do bledého oparu. Zahrady byly prázdné a ztichlé.

Byla šíleně unavená. I když nezamhouřila oka a několik hodin po vyučování roznášela knihy pro lorda Jullena, nemohla usnout. Stále se jí honila hlavou spousta otázek, ale přišla na to, že když si je v duchu připravuje na své příští setkání s Akkarinem, dokáže je odsunout stranou. Jedna z nich ale odmítala zmizet.

Proč mi o tom pověděl?

Řekl, že o tom musí vědět ještě někdo jiný. Byla to racionální odpověď, přesto v ní ale stále něco hlodalo. Mohl svůj příběh napsat a schovat ho někde pro Lorlena, kdyby ho snad někdy zabili. Tak proč to říkat jí, obyčejné novicce, která nemá postavení na to, aby o něčem rozhodovala nebo jednala místo něj?

Určitě k tomu měl nějaký další důvod. Z toho jediného, který ji napadal, jí běhal mráz po zádech.

Chtěl, aby pokračovala v boji, kdyby zemřel. Chtěl, aby se naučila černé magii.

Odstoupila od okna a začala přecházet po pokoji. Několikrát zdůraznil, že ji učit nebude. Řekl to, jen aby

ji uklidnil? Čekal, až bude starší, snad až dokončí školu, kdy bude všem ostatním jasné, že se takto rozhodla sama?

Kousla se do rtu. Bylo by hrozné to po někom žádat. Naučit se něco, co většina čarodějů považuje za špatné. Porušit zákon Společenství.

A porušit tento zákon nebyla žádná maličkost, za kterou by si vysloužila odebrání bohatství nebo něčí nelibost. Ne, trest za tohle byl nejspíš mnohem, mnohem horší. Možná vypovězení, svázání její síly, nebo snad vězení.

Jenom pokud by se na zločin přišlo.

Akkarinovi se dařilo tajemství skrývat celé roky. On je ale Nejvyšší lord. To mu dává spoustu prostoru být záhadný a tajnůstkářský. Což znamená, že by pro ni nemuselo být těžké přidat se k němu.

Co by se ale stalo, kdyby zemřel? Zamračila se. Lorlen a Rothen by prozradili Akkarinův zločin a to, že jeho poručnictví byl pouze způsob, jak zajistit jejich mlčení. Kdyby nedala svolení ke čtení pravdy, nebyl by žádný důvod, aby kdokoliv zjistil, že se naučila černou magii. Stačilo by, aby hrála nešťastnou oběť a nevyvolávala podezření.

Pak by ji přestali považovat za důležitou a ignorovali by ji. Už by nebyla chráněnkou Nejvyššího lorda a mohla by se schovat za svou průměrnost. V noci by proklouzla do utajených chodeb. Akkarin už se o pomoc Zlodějů postaral. Hledali by pro ni zvědy…

Zastavila se a posadila se na okraj postele. *Nemůžu uvěřit, že o tom uvažuji, jsou přece důvody, proč je černá magie zakázaná. Je špatná.*

Nebo ne? Jednou před lety Rothen poznamenal, ž magie není ani dobrá ani zlá; záleží pouze na tom, co s ní udělá ten, kdo ji ovládá.

Součástí černé magie bylo odebírání síly někomu jinému. Nemusela zabíjet. Dokonce ani ichani nezabíjeli své otroky, pokud nemuseli. Když ji poprvé viděla používat Akkarina, bral si sílu od Takana. Sílu, kterou mu dal zjevně dobrovolně.

Vrátila se k zápiskům, které jí ukázal Akkarin. Černou magii kdysi Společenství používalo běžně. Učedníci dobrovolně poskytovali sílu svým mistrům výměnou za vědomosti. Jakmile čaroděj usoudil, že už je učedník připraven, naučil jej tajemství „vyšší magie“. Z učedníka se pak také stal mistr. Bylo to uspořádání, které podněcovalo spolupráci a mír. Nikdo nezemřel. Nikdo nebyl zotročen.

A změnil to jediný člověk, který šíleně toužil po moci. Ichani používali černou magii, aby udrželi kulturu otroctví. Když uvážila tyhle věci, chápala, proč Společenství černou magii zakázalo. Dala se snadno zneužít.

Akkarin ji ale nezneužil. Nebo ano?

Akkarin ji použil, aby zabil. Není to snad nejhorší zneužití moci?

Akkarin ji použil, aby se osvobodil, a zabíjel jenom zvědy, aby bylo v Kyralii bezpečno. To nebylo zneužiti moci. Je ospravedlnitelné zabít, aby člověk ochránil sebe a ostatní… nebo snad ne?

Jako dítě přežívající ve slumech byla přesvědčená, že by neváhala v sebeobraně zabít. Kdyby se mohla vyhnout tomu, aby někoho zranila, udělala by to, ale stejně tak se nehodlala stát obětí. Toto rozhodnutí se jí vyplatilo o pár let později, když nožem odrazila útočníka. Nevěděla, jestli žije, a neztrácela čas tím, aby to zjišťovala.

Válečníci se učili bojovat s pomocí magie. Společenství tuto dovednost předávalo, pro případ, že by

byly Spojené země někdy napadeny. Nikdy neslyšela, že by si lord Balkan lámal hlavu nad tím, jestli by magie měla být použita k zabití v obraně.

Lehla si do postele. Možná, že se Akkarin ve Společenství mýlil. Možná kdyby nebylo na výběr, černou magii by jako způsob obrany přijali.

Dodrželi by ale mágové toto omezení? Otřásla se, když si představila, co by s touto vědomostí mohl napáchat lord Fergun. On ale *byl* potrestán. Jako celek by Společenství zřejmě dokázalo držet své čaroděje pod kontrolou.

Pak si vzpomněla na Očistu. Když král nezabránil Společenství, aby z města vyhnali chudinu pro potěšení rodů, co by mohl napáchat s černými mágy, které by měl na povel?

Společenství bylo v používání černé magie vždycky obezřetné. Kdyby byly ustanoveny zákony a kdyby se ji učili jen ti, kdo jsou považováni za důvěryhodné – a podmínkou by bylo čtení pravdy, aby se prověřil kandidátův charakter a morálka…

Za koho se mám, že se považuji za dost moudrou na to, abych přetvořila Společenství? Kdyby tento systém přijali, nejspíš by mě ani nezvažovali jako jednoho z kandidátů.

Byla jen holka ze slumů. Přirozeně tedy neměla žádnou morální integritu. Nikdy by ji nikdo nebral v úvahu.

Já se beru v úvahu.

Zvedla se a došla k oknu.

Lidem, na kterých mi záleží, hrozí nebezpečí. Musím něco udělat. Společenství mě jistě nepopraví, když poruším zákon abych je ochránila. Vyloučí mě, ale jestli mám obětovat mága výměnou za životy těch, které miluji, tak ať.

Otřásla se. Toto zjištění ji zamrazilo, ale byla si jistá jeho správností.

A je rozhodnuto. Naučím se černou magii.

Otočila se a podívala se na dveře svého pokoje. Akkarin pravděpodobně spí. Nemůže ho vzbudit jen kvůli tomu aby mu to řekla. Může to počkat do zítřka.

Povzdechla si a vklouzla pod přikrývku. Zavřela oči a doufala, že teď, když dospěla k rozhodnutí, bude moci konečně usnout.

Neoklamal mě? Jakmile se to naučím, není cesty zpět.

Zamyslela se nad knihami, které jí Akkarin dal. Vypadaly jako pravé, ale mohly to být dobré padělky. O padělání toho nevěděla tolik, aby to dokázala s jistotou říct.

Zvěd mohl být zmanipulovaný, aby věřil určitým věcem, aby se dala oklamat, ale byla si jistá, že tohle všechno by si Akkarin nevymyslel. V Tavakových myšlenkách byly celoživotní vzpomínky na ichani a otroctví, které Nejvyšší lord nemohl vytvořit.

A Akkarinův příběh?

Kdyby ji chtěl navést, aby se naučila černou magii a on ji tak mohl vydírat a ovládat, pak by stačilo, aby ji přesvědčil, že je Společenství ve velkém nebezpečí. Proč by přiznával, že byl otrokem?

Zívla si. Musí se vyspat. Potřebuje jasnou hlavu.

Zítra poruší jeden z nejpřísnějších zákonů Společenství.

KAPITOLA 9

AKKARINŮV POMOCNÍK

Místnost byla příliš malá, než aby se po ní dalo přecházet sem a tam. Ze stropu visela jediná lampa a vrhala nažloutlé světlo na hrubé, cihlové zdi. Cery založil ruce a zaklel. Akkarin mu řekl, že se vzájemnému setkání musí vyhýbat, dokud nebude třeba probrat něco tak důležitého, že se to dá vyřešit jen při osobním setkání.

Soneino dobro je důležitý, přemýšlel Cery. *A tohle se dá vyřešit jen z očí do očí.*

Bylo ale nepravděpodobné, že by Nejvyšší lord souhlasil. Cery pocítil další nával úzkosti. Až doposud nikdy nelitoval žádné práce, kterou udělal oplátkou za to, že byl zachráněn před lordem Fergunem, a za pomoc, kterou mu Akkarin poskytl při vybudování postavení mezi Zloději. Sledování vrahů bylo poměrně snadné. Když jste jednou věděli, co hledat, byli nápadní jako strážný v pašeráckém doupěti. Zbavit se těl byla standardní práce, i když házení do řeky už nepřicházelo v úvahu, teď, když se do toho začalo plést Společenství.

Ale zatáhnout do toho Soneu? Ne, to už bylo příliš. Ne že by o tom mohl Cery rozhodovat. Ale aspoň chtěl mít jistotu, že si je Akkarin vědom toho, že s tím nesouhlasí.

Nejvyšší lord ho potřeboval. Tím si byl jistý. Dnes zřejmě zjistí, jak moc.

Cery zabubnoval prsty o rukáv. *Jestli Nejvyšší lord vůbec dorazí*. Ve městě bylo jen pár lidí, kteří by si dovolili přijít pozdě na schůzku se Zlodějem. Prakticky nikdo až na… krále, většinu členů rodů, celého Společenství…

Povzdechl si, když se znovu zamyslel nad jedinou novou informací, kterou pro vůdce Společenství měl: že byl spatřen další Sachakan, který dorazil do města. Možná, že to poslouží jako malá lahůdka, kterou obměkčí Akkarina, až zjistí pravý důvod, proč se s ním chtěl Cery setkat. Nebylo to poprvé, co ho napadlo, jak by asi Akkarin reagoval, kdyby se dozvěděl pravdu o jeho zdroji informací. Uchechtl se, když si představil Savaru. Její úsměv. Způsob, jak se pohybovala. Určitě nebylo bezpečné mít takovou osobu nablízku.

To ale poslední dobou platilo i o něm.

Zaklepání ho vrátilo zpátky do reality.

Vykoukl otvorem ve dveřích. Vedle Golovy mohutné postavy stála vysoká silueta s tváří zahalenou pod kapuci pláště. Gol mu dal znamení, kterým potvrdil, že návštěvník je skutečně Nejvyšší lord.

Cery se zhluboka nadechl a otevřel dveře. Akkarin vkráčel dovnitř. Plášť se mírně rozevřel a odhalil černý hábit pod ním. Cerymu přeběhl mráz po zádech. Akkarin si na Zlodějskou stezku obvykle bával obyčejné oblečení. Šlo o úmyslný tah, aby Cerymu připomněl, s kým má tu čest?

„Ceryni," oslovil ho Akkarin a klidným pohybem si stáhl kapuci z hlavy.

„Nejvyšší lorde."

„Nemám moc času. O čem se mnou potřebuješ hovořit?"

Cery zaváhal. „Myslím, že máme ve městě dalšího… vraha." Už chtěl málem říct „otroka", ale včas se zarazil.

Kdyby tenhle výraz použil, bezpochyby by tím prozradil že je v kontaktu s někým ze Sachaky. Akkarin se zamračil a jeho oči skoro zmizely ve stínu jeho obočí. „*Myslíš?*“

„Ano,“ usmál se Cery. „Nikdo zatím nebyl zabitej, ale poslední vrah dorazil tak brzo po tom minulým, že jsem měl radši oči na stopkách. Dobrá zpráva je, že vyčnívá. Snadno ji chytíme.“

„Ji?“ zopakoval Akkarin. „Žena. Takže… až se to donese ke Zlodějům, budou vědět, že je vrahů více. Bude to pro tebe problém?“

Cery pokrčil rameny. „Nic to na věci nezmění. Možná dokonce projeví víc uznání. Lepší ale bude, když ji čapneme rychle, aby to vůbec nezjistili.“

Akkarin přikývl. „Je to vše?“

Cery zaváhal. Zhluboka se nadechl a zaplašil pochybností.

„Přivedl jste Soneu.“

Akkarin se napřímil. Světlo lampy mu ozářilo oči. Vypadal pobaveně.

„Ano.“

„Proč?“

„Měl jsem své důvody.“

„Doufám, že dobrý,“ řekl Cery a přinutil se střetnout s Akkarinovým pohledem a vydržet ho.

Akkarinův pohled nezakolísal. „Ano. Nehrozilo ji žádné zvláštní nebezpečí.“

„Chcete ji do toho zaplíst?“

„Tak trochu. Ne však způsobem, kterého se obáváš. Potřebuji ve Společenství někoho, kdo ví o tom, co dělám.“

Cery se přinutil vyslovit další otázku. Jen pomyšlení na to v něm vyvolávalo nepříjemné, smíšené pocity. „Přivedete ji znova?“

„Ne, nemám to v úmyslu.“

Krátce vydechl úlevou. „A ví… ví o mně?“

„Ne.“

Cery pocítil tesklivé zklamání. Nevadilo by mu trochu se pochlubit svými úspěchy. Za posledních pár let urazil kus cesty. I když věděl, že o Zlodějích nemá příliš vysoké mínění…

„Je to vše?“ zeptal se Akkarin. Zaslechl v jeho hlase náznak úcty nebo to byla jenom trpělivost?

Cery přikývl. „Ano, děkuju.“

Díval se, jak se Nejvyšší lord otočil ke dveřím a otevřel je. *Dávej na ni pozor*, pomyslel si. Akkarin se ohlédl, pokynul mu, pak vyšel na chodbu a plášť mu povlával kolem kotníků.

No, šlo to líp, než jsem čekal, pomyslel si Cery.

*

Dannylovy komnaty v budově Společenství v Capii byly prostorné a přepychově zařízené. Měl pro sebe ložnici, kancelář a společenský salónek a stačilo zazvonit na jeden z mnoha zvonečků, aby přivolal sluhu.

Jeden mu právě přinesl kouřící šálek sumi, když do kanceláře vešel další, aby mu oznámil, že má návštěvu.

„Dorazil Tayend z Tremmelinu a přeje si vás navštívit,“ informoval ho sluha.

Dannyl překvapeně odložil šálek. Tayend ho zde navštěvoval jen zřídka. Dávali přednost soukromí Velké knihovny, kde si nemuseli dělat starosti, že si nějaký sluha všimne toho, jak se k sobě chovají.

„Pošlete ho dál.“

Tayend byl vhodně oblečen na setkání s důležitou osobou. I když si Dannyl začínal zvykat na okázalé oblečení elynských dvořanů, stále mu připadalo

úsměvné. Ovšem těsně obepínající oděv, který na starších dvořanech vypadal tak směšně, Tayendovi ještě přidával na kráse.

„Velvyslanče Dannyle," pozdravil ho Tayend a uctivě se uklonil. „Přečetl jsem si knihu Dema Maraneho a zjistil jsem, že obsahuje některé velmi zajímavé informace."

Dannyl pokynul k jedné ze židlí před svým stolem „Prosím, posaď se. Malé strpení." Tayend mu něco připomněl. Vzal čistý list papíru a začal psát krátký dopis.

„Co to píšeš?" zeptal se Tayend.

„Dopis Demovi Marane, ve kterém vyjadřuji nejhlubší lítost nad tím, že dnes nemohu dorazit na jeho večírek, kvůli nečekanému úkolu, kterému se musím neodkladně věnovat."

„Ale co Farand?"

„Přežije to. Mám sice nějakou práci, ale také je chci nechat trochu čekat. Jakmile přestanu Faranda učit, nebudou mě už potřebovat a mohli bychom také zjistit, že se naši noví přátelé vydali na nečekanou cestu do zahraničí."

„To by byli pěkně pošetilí. Snad si nemyslí, že všechny ty roky učení, kterými jsi prošel, byly zbytečné?"

„Nemůžou ocenit hodnotu něčeho, čemu nerozumí."

„Takže je chceš zatknout, jakmile bude Farand připraven?"

„Nevím. Ještě jsem se nerozhodl. Možná stojí za to riskovat, že nám zmizí. Jsem si jistý, že jsme se ještě nesetkali se všemi, kdo jsou v tom zapletení. Jestliže počkám, možná mi představí více členů skupiny."

„Jsi si jistý, že nechceš, abych jel s tebou do Kyralie, až je zatkneš? Společenství bude možná potřebovat dalšího svědka.“

„Nepotřebují jiný důkaz, než Faranda.“ Dannyl vzhlédl a pohrozil učenci prstem. „Jenom chceš vidět Společenství na vlastní oči. Ale jestli se nám naši noví přátelé pomstí tím, že o nás budou roznášet klepy, moc nám nepomůže, když nás uvidí spolu.“

„Však bychom spolu nebyli pořád. Nemusel bych zůstat ve Společenství. Mám v Imardinu vzdálené příbuzné. A řekl jsi, že Akkarin všem poví, že šlo o pouhou lest.“

Dannyl si povzdechl. Nechtělo se mu Tayenda opustit. Ani na těch pár týdnů. Kdyby si byl jistý, že se může bez problémů vrátit do Společenství spolu s Tayendem, udělal by všechno pro to, aby ho s sebou vzal. Mohlo by to dokonce pomoci vyvrátit klevety jednou pro vždy, kdyby je viděli chovat se „normálně“. Ale bylo mu jasné, že by stačil jenom zlomek pravdy, aby zasel semínko pochybností do jejich myšlenek – a on věděl, že ve Společenství jich koluje hodně.

„Budu se vracet po moři,“ připomněl Tayendovi. „Myslel bych si, že se tomu budeš chtít vyhnout.“

Tayend se zakabonil, ale jen na chvilku. „Snesu trochu nevolnosti, když to bude v milé společnosti.“

„Tentokrát ne,“ řekl Dannyl pevně. „Jednou pojedeme do Imardinu kočárem a pak *i ty* budeš příjemný společník.“ Usmál se Tayendovu pohoršenému pohledu, pak podepsal dopis a odložil ho. „A teď k tomu, co jsi zjistil.“

„Vzpomínáš si, jak nápis na ženině náhrobku v Hrobce bílých slz říkal, že prováděla vyšší magii?“

Dannyl přikývl. Návštěva Vinu při pátrání po starověké magii mu připadala hrozně vzdálená.

„Slova ‚vyšší magie' představovala piktograf skládající se ze srpku měsíce a ruky." Tayend otevřel Demovu knihu a posunul ji po stole směrem k Dannylovi.

„Toto je kopie knihy napsané před dvěma staletími když vznikly Spojené země a byl vytvořen zákon, že všichni čarodějové musí být vzděláváni a kontrolováni Společenstvím. Většina čarodějů mimo Kyralii patřila do Společenství, někteří však ne. Tato kniha náležela jednomu z nich."

Dannyl k sobě přitáhl knihu a všiml si, že horní část stránky nese stejný znak, nad kterým si lámali hlavu už více než rok. Začetl se do textu pod ním.

Pojem „vyšší magie" zahrnuje několik dovedností, které se kdysi běžně používaly ve všech zemích. Patří mezi ně dovednost vytvořit „krvavé kameny" nebo „krvavé drahokamy", které zvyšují schopnost jejich tvůrce hovořit v duchu s jinou osobou na dálku, a „zásobní kameny" nebo „zásobní drahokamy", které umožňují určitým způsobem udržet a uvolnit magii.

Hlavní forma vyšší magie je zištná. Jestliže čaroděj disponuje touto vědomostí, dokáže vysát sílu z živých věcí, aby tak zvýšil svou zásobu moci.

Dannyl zalapal po dechu a zděšeně se podíval na stránku. Text popisoval něco, co připomínalo… po zádech mu pomalu přeběhl mráz. Očima sledoval další slova, vtažený dovnitř, jakoby cizí vůlí.

Abyste to mohli provést, musíte narušit přirozenou bariéru, která chrání tvora nebo rostlinu. Toho se dá nejsnáze dosáhnout rozříznutím kůže, dostatečně hluboko, abyste se dostali na krev nebo mízu. Jiné způsoby se týkají dobrovolného nebo nedobrovolného zeslabení bariéry. S určitými zkušenostmi může být přirozená bariéra dobrovolně odstraněna, při silném

sexuálním prožitku má bariéra sklon „kolísat“, což umožňuje chvilkovou příležitost odčerpat sílu.

Dannyl ztuhnul. Když jej připravovali na jeho postavení, dostalo se mu informací, které se běžným čarodějům neprozrazovaly. Některé se týkaly politiky, jiné magie. Mezi jinými varovnými znaky z oblasti magie ho také učili, jak rozeznat černou magii.

A teď tady seděl a v rukou držel *návod*, jak ji používat. Už pouhým jeho čtením porušoval zákon.

„Dannyle, jsi v pořádku?“

Podíval se na Tayenda, ale nebyl schopný promluvit. Tayend na něj hleděl a ustaraně se mračil.

„Úplně jsi zbledl. Myslel jsem… no… jestli se tato kniha nemýlí, pak jsme zjistili, co to znamená ‚vyšší magie‘.“

Dannyl otevřel pusu, pak ji zase zavřel a podíval se na knihu. Hleděl na piktograf srpku měsíce a ruky. Není to srpek měsíce, uvědomil si. Je to ostří. Vyšší magie byla černá magie.

Akkarin zkoumal černou magii.

Ne. Nemohl to vědět. Nedostal se tak daleko, připomněl si Dannyl. *Zřejmě to pořád ještě neví. Jinak by mě v mém pátrání nepovzbuzoval.* Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl.

„Tayende, myslím, že je čas říct o rebelech Errendovi. Možná vyrazím na cestu dříve, než jsem myslel.“

*

Sonei se rozbušilo srdce, když se blížila k sídlu Nejvyššího lorda. Celý den čekala na tuhle chvíli. Bylo obtížné soustředit se na vyučování a ještě těžší snášet Jullenovy pokusy zařídit jí co nejnudnější trest.

Šedivá kamenná budova se nad ní vynořila z temnoty. Zastavila se, aby se dlouze, zhluboka nadechla a sebrala kuráž, pak došla ke dveřím a přejela prsty po klice. Dveře cvakly a otevřely se.

Jako obvykle seděl Akkarin v jednom z křesel v uvítacím pokoji. Dlouhými prsty svíral sklenici temně rudého vína.

„Dobrý večer, Soneo. Jaké dnes bylo vyučování?“

V ústech měla sucho. Polkla, znovu se zhluboka nadechla, vešla dovnitř a slyšela, jak se za ní dveře zavřely.

„Chci vám pomáhat,“ řekla mu.

Zamračil se a upřeně se na ni zadíval. Snažila se vydržet jeho pohled, ale brzy si uvědomila, že se dívá do země. Ticho mezi nimi se prodlužovalo, pak se jediným pohybem postavil a odložil sklenici.

„Dobře. Pojď se mnou.“

Odešel ke dveřím ke schodišti, vedoucímu do podzemní místnosti. Otevřel je a pokynul jí, aby vešla. Nohy se jí podlamovaly, ale přinutila se k pohybu.

Když k němu došla, ozvalo se zaklepání na vstupní dveře a oba ztuhli.

„Pojď,“ zamumlal. „To je Lorlen. Pošlu za ním Takana.“

Na chvilku se podivila, jak mohl vědět, že je to Lorlen. Pak jí to náhle došlo. V prstenu, který nosil Lorlen byl opravdu zasazen krvavý drahokam, stejný jako ten, který měl špión v zubu.

Když scházeli po schodech dolů, zaslechla v pokoji nad nimi další pár kroků. Zastavila se přede dveřmi podzemního pokoje, a když k ní došel Akkarin, ustoupila mu z cesty. Dveře se pod dotekem jeho ruky otevřely.

Místnost za nimi byla temná, ale rozjasnila se, když se objevily dvě světelné koule. Pohlédla na dva stoly,

otlučenou, starou truhlu, knihovny a skříně. Vlastně tady nebylo vůbec nic děsivého.

Zdálo se, že Akkarin čeká, až vejde. Udělala pár kroků pak se na něj otočila. Zvedl oči ke stropu a ušklíbl se.

„Je pryč. Chtěl jsem mu něco říct, ale to může počkat."

„Chcete… měli bychom to odložit na později?" odvážila se a napůl doufala, že bude souhlasit.

Pohled, který do ní zavrtal, byl tak přímý a dravý, že o krok ustoupila.

„Ne," řekl. „Tohle je důležitější." Zkřížil ruce na prsou a zvedl koutky úst v polovičním úsměvu. „Tak tedy. Jak bys mi chtěla pomoct?"

„Já… vy…" Najednou jí docházel dech. „Tím, že mě naučíte černou magii," vypotila ze sebe nakonec. Jeho úsměv se rozplynul.

„Ne," uvolnil ruce. „Nemůžu tě to naučit, Soneo."

Užasle se na něj podívala. „Tak… proč jste mi tedy ukázal pravdu? Proč jste mi řekl o ichani, když jste nechtěl, abych se k vám přidala?"

„Nikdy jsem neměl v úmyslu učit tě černou magii," řekl pevně. „Neohrozil bych tvou budoucnost ve Společenství. A i kdyby mě to nezajímalo, nikomu bych tyto vědomosti nepředal."

„Jak… jak vám tedy můžu pomoci?"

„Myslel jsem…" Zaváhal, pak si povzdechl a odvrátil pohled. „Myslel jsem, že bys mohla být dobrovolným zdrojem mé síly, jako je Takan."

Zamrazilo ji, ale rychle se uklidnila. *Jistě*, pomyslela si. *Směřovalo to k tomu celou dobu.*

„Ichani možná nikdy nezaútočí," řekl. „Kdybych tě naučil černou magii, riskovala bys svou budoucnost pro nic."

„Je to riziko, které chci podstoupit," odpověděla a její hlas zanikal ve velké místnosti.

Vzhlédl a zabodl do ní nesouhlasný pohled. „Tak snadno porušíš svou přísahu?"

Vydržela jeho pohled. „Pokud je to jediný způsob, jak bránit Kyralii."

Z jeho pohledu se vytratila divokost. Nedokázala popsat, co se v něm odráželo teď.

„Učte ji, pane."

Oba se ohlédli za novým hlasem. Ve dveřích stál Takan a upřeně hleděl na Akkarina.

„Učte ji," zopakoval. „Potřebujete spojence."

„Ne," odpověděl Akkarin. „K čemu mi bude, když to udělám? Když si vezmu její sílu, nebude jako černá čarodějka k ničemu. A když bude černou čarodějkou, čí sílu si vezme? Tvoji? Už tak neseš dost těžké břemeno."

Takanův pohled se nezachvěl. „Potřebujeme někoho, kdo by znal to tajemství. Někoho kromě vás, pane. Sonea ji nemusí používat, jen tady bude, aby nastoupila na vaše místo, pokud byste zemřel."

Akkarin oplatil sluhovi pohled. Dlouhou dobu se na sebe mlčky dívali.

„Ne," řekl Akkarin nakonec. „Ale… kdyby zaútočili na Kyralii, znovu to zvážím."

„Má pravdu," vložila se do hovoru Sonea roztřeseným hlasem. „Učte mě a já vám budu sloužit jako zdroj síly. Nebudu používat černou magii, pokud to nebude nevyhnutelné."

Chladně se na ni zahleděl. „Víš, jaký je trest za studium a používání černé magie?"

Zaváhala a pak zavrtěla hlavou.

„Poprava. Žádným jiným zločinem si takový trest nevysloužíš. I za pouhé hledání informací o černé magii by tě vyloučili ze Společenství."

Zamrazilo ji. Ústa mu zkřivil ponurý úsměv.

„Můžeš mi být ale nápomocná, aniž bys spáchala zločin. Neexistuje zákon, který by zakazoval předávat sílu jinému čaroději. To ses vlastně již naučila v hodinách válečnictví. Jediný rozdíl je v tom, že já můžu sílu, kterou mi dáš, uchovat.“

Překvapeně zamrkala. Žádný nůž? Žádné zářezy na kůži? Ale samozřejmě, nebylo to nutné.

„Noční spánek byl vše, co jsi potřebovala, abys znovu nabrala většinu své síly po souboji s Reginem a jeho kumpány,“ pokračoval. „Musíme ale dbát na to, abys nevydala příliš mnoho síly, pokud tě bude na druhý den čekat lekce válečnictví. A jestli chceš být schopná bojovat se zvědy místo mne, pak bych měl dohlédnout na tvůj výcvik.“

Sonea ucítila lehkou závrať. *Hodiny válečnictví? S Akkarinem?*

„Jsi si jistá, že si to přeješ?“ zeptal se.

Znovu se zhluboka nadechla. „Ano.“

Zamračil se a chvilku si ji měřil. „Dnes večer si vezmu hochu tvé síly. Zítra uvidíme, jestli mi ještě budeš chtít pomáhat.“

Pokynul jí. „Podej mi ruce.“

Přistoupila a nabídla mu své ruce. Otřásla se, když se jeho dlouhé prsty spojily s jejími.

„Pošli mi svou sílu, jak ses to učila.“

Vytáhla svou sílu a dlaněmi ji vyslala ven. Jeho výraz se nepatrně změnil, když si uvědomil energii a vtáhl ji do sebe. Zajímalo by ji, jak ji uložil. I když ji učili, jak získat sílu od ostatních noviců, vždycky ji přidala k úderu nebo ke štítu.

„Nech si nějakou energii na vyučování,“ zamumlal.

Pokrčila rameny. „Sotva ji používám. I během soubojů potřebuji jen málo.“

„Brzy budeš.“ Uvolnil sevření. „To stačí.“

Přestala sílu předávat, a když pustil její ruce, o krok ustoupila. Pohlédl na Takana a pak jí pokynul.

„Díky, Soneo. Teď si trochu odpočiň. Ráno dej Takanovi přepis svého rozvrhu, abychom mohli pracovat na tvých lekcích válečnictví. Jestliže si to stále budeš přát, budeme pokračovat zítra v noci.“

Sonea přikývla. Vykročila ke dveřím, pak se zastavila a uklonila.

„Dobrou noc, Nejvyšší lorde.“

Jeho pohled byl pevný. „Dobrou noc, Soneo.“

Srdce se jí znovu rozbušilo. Když stoupala po schodech nahoru, uvědomila si, že už to není ze strachu. Tlouklo jí podivným vzrušením.

Možná, že nepomáhám tak, jak jsem čekala, pomyslela si, *ale pomáhám.*

Pak se žalostně usmála. *Možná, že mě to nadšení přejde, až se začne podílet na mých lekcích válečnictví.*

KAPITOLA 10

NEČEKANÝ PROTIVNÍK

Zatímco Rothen čekal, až dorazí jeho poslední žáci, vyhlédl z okna. Delší, teplejší dny proměnily zahrady v zelený labyrint. Dokonce i šedivá budova sídla Nejvyššího lorda vypadala v jasném jarním světle přívětivě.

Jak se díval ven, dveře sídla se otevřely. Srdce mu poskočilo, když z nich vyšla Sonea. Dnes vstala pozdě, uvědomil si. Podle toho, co mu řekla Tania, stále ještě vstává za úsvitu.

Pak se vynořila vyšší postava a Rothen ucítil, jak se mu napjal každý sval v těle. Záhyby Akkarinova černého hábitu byly v jasném slunečním světle téměř šedé. Nejvyšší lord se podíval na Soneu a promluvil. Rty jí zvlnil mírný úsměv. Pak dvojice srovnala krok, vyrazila k Univerzitě a jejich tváře opět zvážněly. Rothen je sledoval, dokud mu nezmizeli z dohledu.

Odvrátil se od okna a otřásl se. Mrazilo ho a nedokázal se uklidnit.

Ona se na něj *usmála*.

Nebyl to zdvořilý, vynucený úsměv. Ani otevřený, spontánní úsměv. Byl potutelný a tajnůstkářský.

Ne, řekl si. *Vidím jen to, čeho se nejvíce bojím, protože to v tom hledám. Zřejmě se smála, aby ho oklamala nebo uklidnila. Nebo ji možná pobavilo něco, co řekl, a zasmála se na jeho účet…*

A co když ne? Co když je tady nějaký jiný důvod.

„Lorde Rothene?“

Otočil se a uviděl, že zbytek žáků už dorazil a teď trpělivě čekají, až začne. Podařilo se mu vyloudit žalostný úsměv a odešel ke svému stolu.

Nemohl opustit třídu a požádat Soneu o vysvětlení. Ne, prozatím na ni musí zapomenout a soustředit se na učení. Později ale pečlivě zváží, co viděl.

A bude ji důkladněji sledovat.

*

Když kočár zastavil, Dannyl došel ke dveřím Dema Marane a zatáhl za provaz zvonku. Zívl a sáhl po troše magie, aby zahnal únavu. Od chvíle, kdy mu Tayend ukázal knihu, uplynul týden a proběhlo mnoho tajných setkání s velvyslancem Errendem a dalšími elynskými čaroději, aby se připravili na tuto noc. Brzy se ukáže, jestli jejich plány uspějí.

Ozvaly se kroky, pak se dveře otevřely a pán domu se uctivě uklonil.

„Velvyslanče Dannyle. Je mi potěšením se s vámi znovu setkat. Prosím, pojďte dál.“

„Děkuji,“ řekl Dannyl a vešel dovnitř.

„Kde je mladý Tremmelin?“ zeptal se Dem.

„Hovoří se svým otcem,“ odpověděl Dannyl. „Potřebují společně probrat nějaké rodinné záležitosti. Mám vyjádřit jeho lítost a vyřídit vám, že kniha je velmi poučná a ještě dnes večer ji dočte. Vím, že by si mnohem raději popovídal s vámi a vašimi přáteli, než řešil rodinné obchody.“

Royend přikývl a usmál se, ale v očích měl ostražitost. „Budu ho postrádat.“

„Jak je Farandovi? Žádné neúmyslné události?“ zeptal se Dannyl a vložil do svého hlasu trochu úzkosti.

„Ne.“ Dem zaváhal. „Zato jedna úmyslná. Protože je mladý a netrpělivý, nedokázal to vydržet a chtěl si něco vyzkoušet.“

Dannyl se zatvářil poplašeně. „Co se stalo?“

„Jenom další ohýnek,“ ušklíbl se Dem. „Musel jsem jeho hostitelům koupit další postel.“

„Stejným hostitelům jako posledně?“

„Ne, musel jsem ho nechat znovu přestěhovat. Měl jsem pocit, že v našem zájmu bude lepší odstěhovat ho z města pro případ, že by jeho malé nehody začaly být příliš dramatické a mohly tak upoutat nechtěnou pozornost.“

Dannyl přikývl. „To bylo moudré, i když to pravděpodobně nebylo nutné. Doufám, že není daleko. Můžu se zdržet jen několik hodin.“

„Ne, není daleko,“ ujistil ho Dem. Došli ke dveřím vedlejšího pokoje. Royendova žena Kaslie vstala, aby se s Dannylem přivítala.

„Zdravím vás, velvyslanče. Ráda vás opět vidím. Myslíte, že se můj bratr brzy naučí kontrole?“

„Ano,“ odpověděl Dannyl vážně. „Buď dnes nebo příště, ale už to nebude trvat dlouho.“

Přikývla se zjevnou úlevou. „Nevím, jak bych vám za vaši pomoc poděkovala.“ Obrátila se k Royendovi. „Tak se raději se vydejte na cestu, muži.“

V jejím hlase byl náznak hněvu. Demova ústa se zvlnila do úsměvu. „Farand bude brzy v bezpečí, drahá.“

Její zamračený výraz jenom potemněl. Dannyl se tvářil neutrálně zdvořile. Tayend vypozoroval, že Kaslie zřídka kdy vypadá šťastně a někdy se zdálo, že se na manžela zlobí. Domníval se, že dává situaci svého bratra

za vinu Royendovi, protože mladíka povzbuzoval, aby své schopnosti rozvinul.

Dem doprovodil Dannyla ven z domu, kde na ně čekal kočár. Ten se rozjel ještě dříve, než se stačili usadit. Okna byla zastíněná.

„To kvůli ochraně Farandova hostitele," vysvětlil Dem „Já vám možná svou identitu a sídlo prozradit chci, ne všichni lidé v naší skupině jsou však tak důvěřiví. Umožnili Farandovi, aby u nich zůstal, jen pokud přijmu tato preventivní opatření." Odmlčel se. „Myslíte si, že jsem pošetilý, když vám důvěřuji?"

Dannyl překvapeně zamrkal. Zamyslel se nad tou otázkou a pak pokrčil rameny. „Očekával jsem, že budete postupovat pomaleji. Třeba že párkrát prověříte mou počestnost. Ale nemohl jste; Farand potřeboval pomoc. Podstoupil jste riziko, jsem si však jistý, že šlo o promyšlený krok." Uchechtl se. „Měli jste připravených pár únikových cest a zřejmě stále máte."

„A vy musíte chránit Tayenda."

„Ano." Dannyl se bodře usmál. „Zajímalo by mě, zda ve vašem domě budu vítán i poté, co naučím Faranda kontrole."

Dem se tiše zasmál. „Počkejte si a zjistíte to."

„Ale předpokládám, že vám nemusím připomínat všechny ty báječné věci, které můžu Faranda naučit, jakmile se naučí kontrole."

Royendovi zazářily oči. „Prosím, připomeňte mi to."

Následující hodinu diskutovali o využití magie. Dannyl si dával pozor, aby popisoval pouze to, co je možné dělat, ne jak to dělat, a Dem si byl zjevně vědom toho, že je vyhýbavý úmyslně.

Když kočár zastavil, Dem počkal, než se otevřely dveře a poté pokynul Dannylovi, aby vystoupil. Venku

byla tma a Dannyl automaticky vyčaroval světelnou kouli. Ozářila tunel, jehož cihlové stěny se vlhce leskly.

„Dejte to pryč, prosím," požádal ho Dem.

Dannyl zhasl světlo. „Promiňte," řekl. „Síla zvyku."

Po jasném světle se kolem rozhostila absolutní tma. Jeho ramene se dotkla ruka a postrčil ho dopředu. Napjal své smysly a zaznamenal zlom ve stěně. Vešli tam.

„Opatrně," zamumlal Royend. „Jsou tady schody."

Dannyl se dotkl palcem u nohy tvrdého okraje. Opatrně stoupal po příkrém schodišti, pak byl veden chodbou s mnoha odbočkami, zatáčkami a bočními vchody. Potom ucítil, že vešli do prostorné místnosti a přítomnost známé osoby, a ruka mu sklouzla z ramene.

Lampa se se zaprskáním rozsvítila a v místnosti vytesané do pevné skály odhalila několik kusů praktického nábytku.

Prasklinou v jedné ze stěn stékala voda do nádoby a pak se vylévala ven dírou v zemi. Vzduch byl chladný a Farand byl oblečen do dlouhého kabátu s kožešinovým límcem.

Mladík se uklonil a jeho pohyby byly jistější, když měl teď blíže k tomu, aby se dostal ze své nepříjemné situace.

„Velvyslanče Dannyle," řekl, „vítejte v mé nejnovější skrýši."

„Je tady poněkud chladno," poznamenal Dannyl.

Vyčaroval trochu tepla a zahřál vzduch. Farand se zazubil a setřásl kabát. „Sníval jsem o tom, že budu s magií dělat velké a působivé věci. Teď si myslím, že budu rád, když zvládnu něco takhle obyčejného."

Dannyl se s jízlivým výrazem podíval na Dema. Ten se usmál a pokrčil rameny. „Všichni nesdílejí podobný názor, ujišťuji vás. Jsem si jistý, že Farand se chce naučit víc než jenom základy."

Stál vedle provazu, který visel dírou ve stropě. Druhý konec byl zřejmě přivázán ke zvonku, odhadoval Dannyl. Zajímalo ho, kdo u něj čeká.

„Dobrá," řekl Dannyl. „Raději bychom měli začít. Nemá smysl, abyste se ukrýval ve studených dírách déle, než je třeba."

Farand přistoupil k židli a posadil se. Zhluboka se nadechl, zavřel oči a začal s uklidňujícím cvičením, kterému se naučil. Když se jeho výraz uvolnil, Dannyl k němu přistoupil.

„Možná, že tohle bude naše poslední lekce," řekl a udržoval hluboký a konejšivý tón hlasu. „Možná nebude. Z kontroly se musí stát dobře naučený zvyk, abyste byl v bezpečí ve dne i v noci. Je lepší naučit se ji vlastním tempem, než to uspěchat." Zlehka se dotkl Farandových spánků a zavřel oči.

Během mentální komunikace nelze přímo lhát, pravda se však dá ukrýt. Doposud se Dannylovi dařilo držet své poslání a konečný plán zradit rebely bezpečně pod pokličkou. Avšak pokaždé, když Faranda v myšlenkách vedl, si muž na duševní komunikaci stále více zvykal. Postupně toho z Dannyla dokázal vycítit víc a víc.

A nyní, když přišel čas rebely zatknout, nedokázal Dannyl skrýt pocit napětí a očekávání. Farand to vycítil a začal být zvědavý.

– *Co čekáte, že se dnes stane?* zeptal se.

– *Zřejmě dosáhnete kontroly*, odpověděl Dannyl. To byla pravda a zároveň i součást toho, co Dannyl věděl, že přijde. Byla to dost důležitá událost, aby to mladý muž přijal jako důvod Dannylova rozrušení. Ale Farand si byl vědom následků toho, že se učí magii nelegálně, a proto byl podezřívavější než obvykle.

– *Je v tom víc. Něco přede mnou skrýváte.*

– *Jistě,* odpověděl Dannyl. *Budu toho před vámi tajit hodně, dokud nebudu s jistotou vědět, že vy a vaši lidé nezmizíte, jakmile vás naučím kontrole.*

– *Dem je čestný muž. Slíbil, že ochrání Tayenda výměnou za vaši pomoc. Neporušil by tento slib.*

Dannyl k tomuto naivnímu mladíkovi pocítil chvilkový soucit. Zaplašil ho a připomněl si, že Farand je možná mladý, ale není hloupý.

– *Uvidíme. Teď mě zaveďte na místo, kde leží vaše síla*. Farand dokázal pochopit nejjemnější nuance kontroly za kratší dobu, než Dannyl očekával. Zatímco mladík hloubal nad svým úspěchem, Dannyl se obrnil vůči tomu, co mělo přijít teď. Zasáhl do Farandových radostných myšlenek otázkou.

– *Kde jsme?*

Objevil se obraz tunelu, pak místnost, ve které se nacházeli. Farand o jejich poloze neměl o nic lepší představu než Dannyl.

– *Kdo je tvůj hostitel?*

Farand znovu nevěděl.

To znamenalo, že Royend tušil, že by Dannyl mohl být schopný přečíst si tuto informaci z mladíkových myšlenek, a tak zajistil, aby Farand nevěděl nic. Doufal v k tomu, aby zjistili, kde jsou, postačí pouze najít cestu ven, a podívat se, kde se vynoří z tunelu.

Farand z jeho mysli vyčetl dost, aby jej to vylekalo.

– *Co to…?*

Dannyl sňal ruce z Farandových spánků a přerušil spojení. Ve stejnou chvíli vytvořil slabý štít, pro případ, že by se Farand pokusil použít magii. Mladík na něj zíral.

„Byla to lest," zalapal Farand po dechu. „Celé to byla lest." Obrátil se k Royendovi. „Chce nás zradit."

Royend se otočil, zkoumavě na Dannyla pohlédl a jeho výraz ztvrdl. Když se natáhl po provaze vedoucím ke zvonku, Dannyl zaměřil svou vůli. Dem se popálil o bariéru a rychle ucukl rukou.

Dannyl soustředil své myšlenky za hranice místnosti.

– *Errende?*

Farandovy se rozšířily oči úlekem, když zaslechl rozhovor.

– *Dannyle. Máš potulného čaroděje?*

– *Ano.*

Dannylovy smysly náhle začaly brnět hovory desítek čarodějů. Farand bloudil očima po stěnách, zatímco je poslouchal.

„Zatýkají ostatní," řekl. „Ne! To všechno je kvůli mně!"

„Ne, není," řekl mu Dannyl. „Je to jen následek toho, že král zneužíval vaše potenciální magické schopnosti a manžel vaší sestry využil situace v naději, že tím dosáhne svého cíle. Mám podezření, že vaše sestra o tom ví, i když nevěřím, že by kohokoli z vás zradila."

Farand se podíval na Royenda a z obviňujícího pohledu mladíkových očí Dannyl poznal, že má pravdu. „Nesnažte se nás poštvat proti sobě navzájem, velvyslanče," řekl mu Royend. „Nebude to fungovat."

– *Kde jste?* zeptal se Errend.

– *Nevím přesně. Hodinu jízdy kočárem z města.* Poslal obraz tunelu. *Zdá se ti to povědomé?*

– *Ne.*

Farand pohlédl na Dannyla a pak zpátky na Royenda. „Pořád neví, kde jsme," řekl s nadějí v hlase.

„Zjistit to nebude těžké," ujistil ho Dannyl.

„A vy už byste měl vědět, Farande, že je velice nezdvořilé, aby čaroděj poslouchal rozhovory jiných."

„Neřídíme se vašimi pravidly," vyštěkl Royend.

Dannyl se otočil a změřil si Dema. „To jsem si všiml.“

Jeho pohled zakolísal a pak se muž napřímil. „Za tohle nás popraví. Dokážete s tím žít?“

Dannyl Demův pohled vydržel. „Na každém kroku jste si byli vědomi toho, co riskujete. Kdyby všechno, co jste udělali a plánovali, bylo motivováno potřebou pomoci Farandovi a zachránit ho, pak byste mohli být omilostněni. Ale neřekl bych, že vaše motivy byly tak počestné.“

„Ne,“ zavrčel Dem. „Nešlo jen o Faranda. Šlo o nespravedlnost toho všeho. Proč by mělo Společenství rozhodovat o tom, kdo se může učit a používat magii? Je tolik lidí, jejichž potenciál byl promarněn, kteří…“

„Společenství nerozhoduje o tom, koho naučí používat magii,“ opravil ho Dannyl. „V Kyralii je záležitostí každého rodu, aby se rozhodl, jestli jejich synové a dcery do Společenství vstoupí. V Elyne o tom rozhoduje král. Každá země má vlastní způsob vybírání uchazečů. My odmítáme pouze ty, jejichž mysl je nestabilní, nebo toho, kdo spáchal nějaký zločin.“

V Royendových očích se hněvivě zablýsklo. „A co když se Farand nebo kdokoliv jiný nechce učit ve Společenství? Proč se nemůže učit jinde?“

„A kde? Ve vašem vlastním Společenství?“

„Ano.“

„A komu byste se zodpovídali?“

Dem otevřel pusu, ale pak ji zase zavřel, aniž by promluvil. Podíval se na Faranda a povzdechl si.

„Nejsem žádný netvor,“ řekl. „Povzbuzoval jsem Faranda, ale neudělal bych to, kdybych byl tušil, jak je to nebezpečné.“ Podíval se na Dannyla. „Uvědomujete si, že ho král možná raději nechá zabít, než aby nechal Společenství odhalit, co ví?“

„Pak bude muset zabít i mě," odpověděl Dannyl. „A nemyslím si, že by k tomu měl dost odvahy. Stačil by krátký myšlenkový rozhovor a všichni čarodějové ve všech zemích by se dozvěděli o jeho malém tajemství. A teď, když se Farand naučil kontrole, se z něj stal čaroděj a král by porušil dohodu Spojených zemí, kdyby se mu pokusil ublížit. Farand je nyní v rukou Společenství. Jakmile je jednou tam, nemusí se vrahů obávat."

„Společenství," řekl Farand slabým hlasem. „Uvidím Společenství."

Royend ho ignoroval. „A co bude potom?"

Dannyl zavrtěl hlavou. „To netuším. Nechci vám dávat plané naděje tím, že budu zkoušet odhadnout výsledek."

„Jistěže ne," zamračil se Royend.

„Takže. Budete spolupracovat? Nebo vás mám odsud odvléct a najít si cestu ven sám?"

Demovi se v očích zaleskl náznak vzpoury. Dannyl se nad jeho výrazem pousmál, protože odhadl, na co muž asi myslí.

– *Errende?*

– *Dannyle.*

– *Zatkli jste ostatní?*

– *Všechny. Můžeš už nám říct, kde jste?*

– *Ne, ale už brzy.*

Dannyl pohlédl na Royenda. „Zdržení nedá vašim přátelům čas na únik. Farand vám to může potvrdit."

Mladík se odvrátil a přikývl. „Je to tak."

Zabloudil pohledem k provazu. Dannyl vzhlédl ke stropu a říkal si, kdo nad nimi asi je. Bezpochyby Farandův hostitel, který může nějakým způsobem varovat ostatní ze skupiny. Bude příležitost zatknout také tohoto rebela? Nejspíš ne. Errend souhlasil, že Dannylovou první prioritou by mělo být zajmout

Faranda a Dema Marane. Kdyby identifikoval a zajal někoho dalšího, nemělo by to být na úkor toho, aby ztratil potulného čaroděje.

Royend sledoval Dannylův pohled a napřímil se. „Dobrá tedy. Ukážu vám cestu."

*

Den byl jasný a teplý, ale temnota přinesla chlad, který Sonea nedokázala zahnat ani tím, že magií ohřívala vzduch ve svém pokoji. Posledních pár nocí spala dobře, tato noc však byla jiná a jí se nedařilo přijít na to proč.

Možná to bylo tím, že Akkarin byl celý večer pryč. Když se vrátila z vyučování, Takan na ni čekal u dveří a sdělil jí, že Nejvyšší lord byl odvolán. Večeři snědla sama.

Asi plnil oficiální povinnosti u dvora. Její představivost ho však zanesla do temnějších částí města, směřovala k jeho tajným dohodám se Zloději nebo ke střetu s dalším zvědem.

Sonea se zastavila u svého stolu a zahleděla se na učebnice. *Když nemůžu usnout,* pomyslela si, *můžu se třeba učit. Aspoň něčím zaměstnám myšlenky.*

Pak před pokojem zaslechla nějaký zvuk.

Připlížila se ke dveřím a otevřela škvírku. Na vzdáleném schodišti se tiše rozléhaly kroky, jejichž zvuk sílil. Slyšela, jak se zastavily v chodbě, a pak zaslechla cvaknutí petlice.

Vrátil se.

Něco v jejím nitru se uvolnilo a ona vydechla úlevou. Pak se málem nahlas rozesmála.

Snad si nedělám starosti o Akkarina.

Bylo by to však tak nepatřičné? Jedině on stál mezi ichani a Kyralií. Když se na to podívala v tomhle světle,

bylo naprosto logické, že si dělala starosti, jestli je živý a zdravý.

Už se chystala zavřít dveře, když se chodbou rozlehly další kroky.

„Pane?“

Takanův hlas zněl překvapeně a polekaně. Soneu zamrazilo.

„Takane,“ Akkarinův hlas byl sotva slyšitelný. „Počkej, zbav se tohohle.“

„Co se stalo?“

Ze sluhova hlasu zřetelně zaznívala hrůza. Než si to stačila dvakrát rozmyslet, rozrazila Sonea dveře a vyšla na chodbu. Takan stál u dveří do Akkarinovy ložnice. Když se blížila, s nejistým výrazem se otočil.

„Soneo.“ Akkarinův hlas byl hluboký a tichý.

Jeho ložnici ozařovala maličká světelná koule. Seděl na okraji velké postele. V mdlém světle se zdálo, jako by se jeho hábit ztrácel ve tmě a viditelný zůstal pouze jeho obličej… a jedno předloktí.

Sonea zatajila dech. Pravý rukáv jeho hábitu podivně visel a ona si všimla, že je rozřezaný. Od lokte po zápěstí se mu táhla rudá linka. Bledou kůži měl potřísněnou šmouhami a skvrnami od krve.

„Co se stalo?“ vydechla a pak rychle dodala: „Nejvyšší lorde.“

Akkarin přelétl pohledem z ní na Takana a tiše si odfrkl.

„Vidím, že mě nenecháte vydechnout, dokud oba všechno neuslyšíte. Pojďte dál a posaďte se.“

Takan vešel do pokoje. Sonea zaváhala a pak ho následovala. Nikdy předtím v jeho ložnici nebyla. Ještě před týdnem by ji ta představa vyděsila k smrti. Když se rozhlédla, pocítila jízlivé zklamání. Nábytek byl podobný tomu jejímu. Papírové clony byly tmavě modré

a ladily s lemem velkého koberce, který zakrýval téměř celou podlahu. Dveře jeho skříně byly otevřené. Viselo v ní pouze několik hábitů, plášťů a kabátů.

Když se obrátila zpátky k Akkarinovi, zjistila, že ji s mírným úsměvem pozoruje. Pokynul k židli.

Takan ze sekretáře vedle postele přinesl džbán vody. Zpod uniformy vytáhl kapesník, navlhčil ho a natáhl se k Akkarinově paži. Nejvyšší lord mu látku vyškubl z ruky.

„Máme ve městě dalšího zvěda," řekl a otíral si krev z ruky. „Ale myslím, že to nebude obyčejná špiónka."

„Špiónka?" přerušila ho Sonea.

„Ano. Je to žena." Akkarin vrátil kapesník Takanovi. „To ale není jediný rozdíl mezi ní a předchozími zvědy. Na bývalou otrokyni je nezvykle silná. Není tady dlouho a nemohla se ještě posílit zabíjením Imardiňanů. Kdyby zabíjela lidi, zjistili bychom to."

„Připravili ji?" napadlo Takana. Pevně rukama sevřel zakrvácenou látku. „Než odešla, nechali ji načerpat sílu ze svých otroků?"

„Možná. Ať je důvod jakýkoliv, byla na boj připravená. Ošálila mě. Myslel jsem, že je vyčerpaná, a když jsem pak přišel blíž, řízla mě. Nebyla však dost rychlá, aby se zmocnila mé rány a vysála ze mě sílu. Pak se pokusila přitáhnout k našemu boji pozornost lidí."

„Takže jste ji nechal uniknout," dokončil Takan.

„Ano. Musela se domyslet, že ji raději nechám utéct, než abych ohrozil životy druhých."

„Nebo ví, že chcete souboje čarodějů ve slumech před Společenstvím utajit." Takan sevřel rty. „Bude zabíjet, aby se znovu posilnila."

Akkarin se ponuře usmál. „O tom nepochybuji."

„A vy jste teď slabší. Po posledním souboji jste měl málo času se zotavit."

„To nebude problém.“ Podíval se na Soneu. „Pomáhá mi jedna z nejsilnějších čarodějek ve Společenství.“

Sonea se začervenala. Takan potřásl hlavou.

„Něco se mi na tom nezdá. Tolik se liší. Je to žena. Žádný ichani by neosvobodil otrokyni. Je silná. A mazaná. Vůbec nevypadá na otrokyni.“

Akkarin se pozorně zadíval na svého sluhu. „Myslíš, že patří k ichani?“

„Možná. Měl byste se připravit, jako by to tak bylo. Měl byste…“ Pohlédl na Soneu. „Měl byste si s sebou vzít spojence.“

Sonea na sluhu překvapeně zamrkala. Chtěl tím říct, že by měla jít s Akkarinem, až se s tou ženou znovu utká?

„To už jsme probírali,“ začal Akkarin.

„A vy jste řekl, že to znovu zvážíte, pokud napadnou Kyralii,“ odpověděl Takan. „Jestli tahle žena *patří* k ichani, už jsou tady. Co když je na vás moc silná? Nemůžete si dovolit riskovat život a nechat Společenství bez obrany.“

Sonea cítila, jak se jí zrychlil puls. „A dvoje oči víc vidí,“ dodala rychle. „Kdybych s vámi dnes v noci šla –“

„Mohla by ses mi připlést do cesty.“

To se jí dotklo. Soneu polil vztek. „Tohle si myslíte, že? Že jsem jenom zhýčkaný novic jako všichni ostatní. Nemáte tušení, jak jsem žila ve slumech, nebo jak jsem se ukrývala před čaroději.“

Chvíli na ni zíral, pak mu poklesla ramena a tiše se rozesmál.

„Co můžu dělat?“ zeptal se. „Oba jste rozhodnutí mě do toho navléct.“

Nepřítomně si přejel rukou po paži. Sonea se tam podívala a překvapilo ji, když viděla, že rudé rány jsou

nyní pouze růžové. Léčil se dokonce i během jejich rozhovoru.

„Budu Soneu učit, jen pokud ta žena opravdu patří k ichani. Pak budeme vědět, že se stali skutečnou hrozbou.“

„Jestli to tak je, možná z toho nevyjdete živý,“ řekl Takan bez obalu. „Buďte připravený, pane.“

Akkarin pohlédl na Soneu. Jeho oči byly zastřené, jeho vyraz nepřítomný a zamyšlený.

„Co myslíš, Soneo? Není to žádná maličkost. Než kývneš na souhlas, musíš to pečlivě zvážit.“

Zhluboka se nadechla. „Přemýšlela jsem nad tím. Jestli není jiná možnost, pak na sebe to riziko vezmu a budu se učit černou magii. Koneckonců, k čemu by mi bylo, že jsem byla dobrá a poslušná novicka, kdyby neexistovalo žádné Společenství? Jestli zemřete, nás ostatní to pravděpodobně bude čekat krátce potom.“

Akkarin pomalu přikývl.

„Dobře. Nedělám to rád. Kdyby byla jiná možnost zvolil bych ji.“ Povzdechl si. „Ale není. Začneme zítra v noci.“

KAPITOLA 11

ZAKÁZANÉ VĚDOMOSTI

Tři yerimy se zabodly hrotem do dveří Ceryho pracovny. Zvedl se od stolu, vytáhl psací potřeby a vrátil se na své místo. Hleděl na dveře a pak znovu hodil yerimy, jeden po druhém.

Dopadly přesně tam, kam chtěl, do vrcholů pomyslného trojúhelníku. Znovu se zvedl, přešel místnost a vytáhl je. Při pomyšlení na kupce čekajícího za dveřmi se usmál. Co se tomu muži asi honí hlavou, když slyší pravidelné údery do dveří Zlodějových komnat?

Pak si povzdechl. Opravdu by se s tím kupcem měl setkat, aby to už měl za sebou, ale nebyl zrovna velkoryse naladěný a tenhle muž za ním obvykle přicházel jen proto, aby žadonil o více času na splacení svých dluhů. Cery si pořád nebyl jistý, jestli kupec zkouší, kam až se nechá nejnovější a nejmladší Zloděj dotlačit. Pomalu splácený dluh je pořád lepší než dluh nesplacený, ale Zloděj pověstný nekonečnou trpělivostí je Zloděj, který nemá respekt.

Občas musí ukázat, že dokáže být také tvrdý.

Cery se podíval na yerimy, jejichž hroty vězely hluboko ve dřevě dveří. Musel si přiznat, že kupec nebyl pravou příčinou jeho zádumčivosti.

„*Uprchla*," oznámil mu Morren. „*Nechal ji*."

Pobídl Morrena, aby řekl víc, a ten mu vylíčil zuřivý souboj. Tahle žena byla zjevně silnější, než Akkarin čekal. Nebyl schopný zvládnout její magii. Zdemolovala pokoj v hostinci, kde bydlela. Několik dalších zákazníků vidělo více, než měli. Cery ovšem zajistil, že většina byla předem důkladně opilá. Stačilo do hospody poslat několik mužů s bolem, aby se podělili o značnou „výhru“ z dostihů. Těm, kteří nebyli opilí nebo neseděli v hospodě za mlčení zaplatil – i když to drby nikdy nezastavilo na dlouho. Zvlášť pokud se týkaly ženy, která se snesla na zem z okna ve třetím patře.

Není to žádný neštěstí, ujišťoval se snad posté Cery. *Najdem ji znovu. Akkarin se postará, aby byl líp připravený*. Vrátil se ke svému stolu a posadil se, pak otevřel šuplík a hodil do něj yerimy.

Podle jeho očekávání se po pár minutách ticha ozvalo váhavé zaklepání.

„Pojď dál, Gole,“ zavolal Cery.

Podíval se na sebe a upravil si oděv, když se otevřely dveře a vešel rozložitý muž. „Raději sem pošli Hema.“ Vzhlédl. „Ať je to… co se děje?“

Gol se široce usmíval. „Savara je tu.“

Cery cítil, že se mu zrychlil tep. Kolik toho věděla? Kolik by jí toho měl říct? Napřímil se.

„Pošli ji dál.“

Gol se vzdálil. Když se dveře znovu otevřely, vešla Savara. Přistoupila ke stolu a tvářila se samolibě.

„Slyšela jsem, že váš Nejvyšší lord včera narazil na sobě rovného soupeře.“

„Odkud to víš?“ zeptal se Cery.

Pokrčila rameny. „Lidé se mi rádi svěřují, když je o to pěkně poprosím.“ I když mluvila lehkomyslně, mezi obojím měla vrásku.

„O tom nepochybuju," odpověděl Cery. „Co jinýho jsi zjistila?"

„Unikla. Což by se nestalo, kdybys mi dovolil ji zneškodnit."

Neubránil se úsměvu. „Jako bys to zvládla líp."

V očích se jí zablýsklo. „Ano, zvládla."

„Jak?"

„Mám své způsoby." Zkřížila ruce na prsou. „Ráda bych tu ženu zabila, ale teď, když už o ní Akkarin ví, nemůžu. Přála bych si, abys mu to nebyl řekl." Zpříma se na něj podívala. „Kdy už mi konečně začneš věřit?"

„Věřit ti?" uchechtl se. „Nikdy. Nechat tě oddělat jednoho z těch vrahů?" Našpulil rty, jako by nad tím přemýšlel. „Příště."

Upřeně na něj hleděla. „Mám tvé slovo?" Vydržel její pohled a přikývl. „Máš mý slovo. Najdi tu ženskou a nedávej mi žádnej důvod změnit názor, a další otrok je tvůj."

Savara se zamračila, ale neprotestovala. „Dohodnuto. Až zabije tuhle ženu, budu tam, ať to schvaluješ nebo ne. Chci ji aspoň vidět mrtvou."

„Co ti udělala?"

„Kdysi jsem jí pomáhala a ona se pak postarala, abych toho litovala." Klidně se na něj podívala. „Myslíš si, že jsi přísný a nelítostný, Zloději. Když se chováš krutě, je to jen proto, aby sis udržel pořádek a respekt. Pro ichani je zabíjení a krutost jenom hra."

Cery se zamračil. „Co udělala?"

Savara zaváhala a pak zavrtěla hlavou. „Víc ti říct nemůžu."

„Ale je toho víc, že?" povzdechl si Cery. „A ty chceš abych ti důvěřoval?"

Usmála se. „Stejně jako chceš ty, abych důvěřovala já tobě. Neříkáš mi podrobnosti své dohody s Nejvyšším

lordem, a přesto čekáš, že ti budu důvěřovat, že udržíš mou přítomnost v tajnosti.“

„Tak mi musíš věřit, když ti řeknu, jestli máš nebo nemáš zabít jednoho z vrahů.“ Cery si dovolil usmát se. „Ale jestli si tolik přeješ ten souboj sledovat, tak tam budu taky. Vadí mi, že o to představení pokaždé přijdu.“

Usmála se a přikývla. „To je fér.“ Odmlčela se a o krok ustoupila. „Měla bych ji začít hledat.“

„To bych teda řek.“

Otočila se a zamířila ke dveřím. Když odešla, pocítil neurčité zklamání a začal přemýšlet nad způsoby, jak ji u sebe udržet o chvíli déle. Dveře se znovu otevřely, ale byl to Gol.

„Jsi připravenej na setkání s Hemem?“

Cery se ušklíbl. „Pošli ho dál.“

Otevřel šuplík, vytáhl jeden z yerimů a brousek. Když obchodník vcupital do pokoje, Cery začal brousit hrot psacího nástroje.

„Takže, Heme, povězte mi, proč bych neměl začít zjišťovat, kolik děr bude potřeba, než z vás začnou téct peníze?“

*

Ze střechy Univerzity bylo možné spatřit pouze trosky staré, napůl rozebrané rozhledny. Někde za stromy vlekli gorinové dlouhou klikatou cestou na vrchol vozy naložené novými kameny.

„Stavba se možná nepohne kupředu až do konce letních prázdnin,“ řekl lord Sarrin.

„Oddálit stavbu?“ Lorlen se obrátil k čaroději po svém boku. „Doufal jsem, že se tenhle projekt nepotáhne déle než tři měsíce. Už mě unavují všechny ty stížnosti na opožděné projekty a nedostatek volného času.“

„Jsem si jistý, že by s vámi mnoho lidí souhlasilo,“ odpověděl lord Sarrin. „Nicméně, nemůžeme říct všem, kdo se na tom podílí, že letos nenavštíví svou rodinu. Potíž s budovami zesílenými magií je, že se nedají zpevnit pokud se kámen neroztaví, a to neuděláme, dokud nebude všechno na svém místě. Do té doby musíme vše držet pohromadě vědomě. Zpoždění se nikomu nezamlouvá.“

Na rozdíl od lorda Peakina se lord Sarrin do debaty o nové rozhledně příliš nezapojoval. Lorlen si nebyl jistý, jestli bylo důvodem to, že vrchní alchymista neměl na celou záležitost jednoznačný názor, nebo to, že mu bylo jasné, která strana by vyhrála, a zachovával tudíž moudré mlčení. Možná byla vhodná doba se ho na to zeptat.

„Co si o tomto projektu skutečně myslíte, Sarrine?“

Starý čaroděj pokrčil rameny. „Souhlasím s tím, že by Společenství občas mělo udělat něco velkolepého a odvážného, ale říkám si, jestli by to nemělo být něco jiného než stavba další budovy.“

„Slyšel jsem, že lord Peakin zamýšlel využít jeden z nepoužitých návrhů lorda Corena.“

„Lord Coren!“ obrátil Sarrin oči v sloup. „Jak už mě to jméno unavuje! Líbí se mi některé věci, které ve své době navrhl, ale i dnes přece žijí mágové, kteří jsou stejně schopní navrhnout efektní a funkční budovy.“

„Ano,“ souhlasil Lorlen. „Slyšel jsem, že Balkan skoro vyletěl z kůže, když uviděl Corenovy plány.“

„Říká jim ‚výstřední zlý sen‘.“

Lorlen si povzdechl. „Nemyslím si, že projekt zdrží jen letní prázdniny.“

Sarrin našpulil rty. „Trocha vnějšího tlaku by to mohla urychlit. Je král příliš zaneprázdněn?“

„Copak král někdy není zaneprázdněn?“

Sarrin se uchechtl.

„Požádám Akkarina, aby to zjistil," řekl Lorlen. „Jsem si jistý–"

„Pane Správce?" zavolal na něj někdo.

Lorlen se otočil. Osen spěchal po střeše směrem k němu.

„Ano?"

„Přišel za vámi kapitán Barran z Hlídky."

Lorlen se obrátil k Sarrinovi. „Raději půjdu zjistit, o co jde."

„Jistě." Sarrin mu pokynul na pozdrav. Když Lorlen vykročil směrem k Osenovi, mladý čaroděj se zastavil a počkal na něj.

„Zmínil se kapitán, kvůli čemu přišel?"

„Ne," odpověděl Osen a srovnal krok s Lorlenem, „ale vypadal znepokojeně."

Prošli dveřmi vedoucími ze střechy a vydali se Univerzitou. Když dorazili do vstupní síně, uviděl Lorlen, že Barran stojí. Při pohledu na přicházejícího Správce se kapitánovi zřetelně ulevilo.

„Dobré odpoledne, kapitáne," pozdravil ho Lorlen.

Barran se uklonil. „Pane Správce."

„Pojďte do mé kanceláře." Lorlen podržel dveře Barranovi a Osenovi a pak své hosty usadil. Sám se posadil ke svému stolu a rozvážně pohlédl na kapitána.

„Co vás tedy přivádí do Společenství? Snad ne další vražda."

„Obávám se, že ano. A ne jen jedna." Barranův hlas zněl ztrhaně. „Došlo k něčemu, co můžu nazvat pouze masakrem."

Lorlen cítil, jak mu tuhne krev v žilách. „Pokračujte."

„Včera v noci bylo v Severní čtvrti nalezeno čtrnáct obětí, všechny zabity stejným způsobem. Většinu z nich našli na ulici, pár v domech." Barran potřásl hlavou.

„Vypadá to, jako by se nějaký šílenec potloukal po slumech a zabil každého, kdo mu přišel do cesty.“

„V tom případě budou jistě nějací svědci.“

Barran zavrtěl hlavou. „Nic užitečného. Pár lidí tvrdilo, že viděli ženu, jiní zase, že to byl muž. Nikdo z nich neviděl vrahovi do tváře. Byla příliš tma.“

„A způsob smrti?“ přinutil se Lorlen zeptat.

„Mělké rány. Žádná by neměla být smrtelná. Žádné stopy jedu. Otisky prstů na ranách. Proto jsem za vámi přišel. Je to jediná shoda s předchozími případy, které jsme probírali.“ Odmlčel se. „Je tu ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Jednomu z mých vyšetřovatelů řekl manžel oběti, že mezi lidmi kolují historky o včerejším souboji v hostinci. Souboji mezi čaroději.“

Lorlenovi se podařilo nahodit pochybovačný výraz. „Čaroději?“

„Ano. Podle všeho se jeden z nich snesl na zem z okna ve třetím patře. Myslel jsem si, že jde o výplod fantazie, který si někdo za tmy vymyslel, až na to, že všechny vraždy byly spáchány v linii, směřující přímo k tomuto hostinci. Nebo z něj.“

„A vyšetřovali jste v hostinci?“

„Ano. Jeden z pokojů byl hodně zničený, takže se tam včera v noci opravdu něco stalo. Jestli v tom byla magie…“ Pokrčil rameny. „Kdo to může vědět?“

„My to můžeme vědět,“ řekl Osen.

Lorlen pohlédl na svého asistenta. Osen měl pravdu; někdo ze Společenství by měl hostinec prohlédnout.

Akkarin by chtěl, abych to byl já, pomyslel si Lorlen.

„Rád bych se na ten pokoj podíval.“

Barran přikývl. „Můžu vás tam vzít hned. Venku na mne čeká služební kočár.“

„Mohl bych jet místo vás,“ navrhl Osen.

„Ne,“ opáčil Lorlen. „Udělám to já. Vím o těchto případech víc než vy. Zůstaňte a dohlédněte tady na všechno.“

„K ostatním čarodějům se to možná donese,“ řekl Osen. „Bude je to zajímat. Co jim mám říct?“

„Jen to, že se stala další znepokojující série vražd a že historka z hostince je pravděpodobně přehnaná. Nechceme, aby lidé dělali unáhlené závěry nebo propadali panice.“ Postavil se a Barran ho následoval.

„A když najdete nějaký důkaz magie?“ dodal Osen.

„Tím se budeme zabývat, až k tomu dojde.“

Když Lorlen s Barranem vycházeli ze dveří, Osen stál stále ještě u stolu. Lorlen se ohlédl a viděl, že se jeho asistent ustaraně mračí.

„Nedělejte si starosti,“ ujistil ho Lorlen a podařilo se mu pousmát. „Zřejmě to bude jen tak děsivé jako jiné vraždy.“

Osen se slabě usmál a přikývl.

Lorlen zavřel dveře a vydal se vstupní halou k východu z Univerzity.

– Měl sis s kapitánem Barranem promluvit mezi čtyřma očima, příteli.

Lorlen pohlédl směrem k sídlu Nejvyššího lorda.

– Osen je citlivý muž.

– Citliví lidé se někdy dokáží chovat iracionálně, když pojmou podezření.

– Měl by mít podezření? Co se včera v noci stalo?

– Skupina opilců viděla, jak se Zlodějům nepodařilo chytit vraha.

– Nic jiného se opravdu nestalo?

„Pane Správce?“

Lorlen zamrkal, když si uvědomil, že stojí u otevřených dveří kočáru. Barran si ho tázavě měřil.

„Promiňte,“ usmál se Lorlen. „Jen jsem něco probíral s kolegou.“

Barranovy oči se mírně rozšířily, když si uvědomil, co tím Lorlen myslel. „To musí být užitečná dovednost.“

„To je,“ souhlasil Lorlen. Nastoupil do kočáru. „Ale má svá omezení.“

Nebo by aspoň měla mít, dodal v duchu.

*

Když Sonea vešla do podzemní místnosti, sevřel se jí žaludek. To se stávalo vždy, když pomyslela na blížící se lekci černé magie – což bylo každých pár minut. Do myšlenek se jí vkradly pochyby a několikrát se skoro rozhodla, že Akkarinovi řekne, že si to rozmyslela. Když se však v klidu posadila a promyslela si to, její rozhodnutí zůstalo pevné. Učit se černou magii bylo nebezpečné, ale druhá možnost znamenala daleko větší nebezpečí pro Společenství a Kyralii.

Akkarin se k ní otočil a ona se uklonila.

„Posaď se, Soneo.“

„Ano, Nejvyšší lorde.“

Posadila se a pohlédla na stůl. Ležela na něm podivná sbírka předmětů: miska s vodou, obyčejná rostlina v malém květináči, klec s harrelem, který uvnitř hašteřil, malá osuška, knihy a naleštěná nezdobená dřevěná truhlička. Akkarin si četl v knize.

„Na co to všechno je?“ zeptala se.

„Na tvůj výcvik,“ řekl a zavřel knihu. „Ještě nikdy jsem nikoho neučil to, co dnes naučím tebe. Moje vlastní učení mi nikdo nevysvětloval. Více jsem zjistil, až když jsem našel staré knihy, které lord Coren znovu zakopal pod Společenstvím.“

Přikývla. „Jak jste je našel?“

„Coren věděl, že mágové, kteří truhlu původně zakopali, udělali dobře, když chtěli uchovat vědomosti o černé magii pro případ, že by jednou Společenství čelilo silnějšímu nepříteli. To by ale nebylo k ničemu, kdyby se nedaly znovu nalézt. Napsal dopis Nejvyššímu lordovi. Měl být doručen po jeho smrti a vysvětloval v něm, že pod Univerzitou zakopal tajný zdroj vědění, který by mohl zachránit Společenství v případě, že by muselo čelit hroznému nepříteli.“ Akkarin pohlédl na strop. „Našel jsem ten dopis založený v rejstříku, když se knihovna stěhovala po renovaci, kterou jsem nechal provést. Corenovy pokyny byly tak nejasné, že nikdo z mých předchůdců neměl trpělivost je rozluštit. Nakonec se na dopis zapomnělo. Já jsem však vytušil, jaké bylo Corenovo tajemství.“

„A rozluštil jste návod?“

„Ne.“ Akkarin se uchechtl. „Po dobu pěti měsíců jsem trávil každou noc prohledáváním podzemních chodeb, dokud jsem truhlu nenašel.“

Sonea se usmála. „To by nebylo dobré, pokud by Společenství *opravdu* čelilo hroznému nepříteli.“ Zvážněla. „No, a teď mu čelí.“

Akkarin zvážněl. Pohlédl na předměty na stole.

„Mnohé z toho, co ti řeknu, už znáš. Učila ses, že všechny živé věci v sobě mají energii a že kůže každého v nás tvoří bariéru, která nás chrání před vnějším vlivem magie. Kdyby tomu tak nebylo, čaroděj by tě dokázal zabít na dálku, řekněme tím, že by myšlenkami pronikl do tvého těla a rozdrtil ti srdce. Tato bariéra umožňuje určitým druhům magie, jako například léčivé magii, aby jí prostoupily, ale pouze při kontaktu kůže na kůži.“

Zvedl se od stolu a přistoupil o krok blíž. „Když porušíš kůži, porušíš bariéru. Vysávat energii touto trhlinou může být pomalé. V hodinách alchymie se

naučíš, že magie putuje rychleji vodou než vzduchem nebo skálou. V hodinách léčitelství ses učila, že krev proudí všemi částmi těla. Když řízneš dost hluboko, aby ses dostala na krev, můžeš čerpat energii ze všech částí těla poměrně rychle. Tuto dovednost není těžké zvládnout," pokračoval Akkarin. „Mohl bych ti to vysvětlit tak, jak je popsáno v knihách a pak tě nechat, ať si to zkoušíš na zvířatech, trvalo by ale mnoho dní, možná i týdnů, než by ses to naučila dělat bez přemýšlení." Usmál se. „A propašovat sem všechna ta zvířata by mohlo být těžší, než aby se to vyplatilo."

Znovu zvážněl. „Je tady ale další důvod. Tu noc, kdy jsi pozorovala, jak si beru Takanovu sílu, jsi něco cítila. Četl jsem, že stejně jako u běžné magie, mohou černou magii vycítit jiní mágové – tím lépe, čím jsou blíže. A stejně jako u běžné magie, se dá i tento efekt skrýt. Nevěděl jsem, že jsem pozorovatelný, dokud jsem si nepřečetl tvoje myšlenky. Potom jsem experimentoval tak dlouho, až jsem si byl jistý, že to nikdo nevycítí. Chci tě to naučit rychle, abychom snížili riziko odhalení."

Vzhlédl ke stropu. „Povedu tvé myšlenky a jako náš první zdroj použijeme Takana. Až dorazí, dej si pozor na to, o čem mluvíš. Nechce se tyhle věci naučit z důvodů příliš složitých a osobních, než aby se daly vysvětlit."

Na schodech se ozvaly tlumené kroky, pak se otevřely dveře a do místností vešel Takan. Uklonil se.

„Volal jste mne, pane?"

„Je čas naučit Soneu černé magii," řekl Akkarin.

Takan přikývl. Přistoupil ke stolu a otevřel truhličku. Uvnitř ležel nůž, podestlaný jemnou černou látkou, kterým Akkarin zabíjel sachakanské zvědy. Takan ho opatrně zvedl a zacházel s ním s úctou.

Pak rychlým zkušeným pohybem položil nůž na svá zápěstí a se skloněnou hlavou se blížil k Sonei. Akkarin přimhouřil oči.

„Dost, Takane – a žádné poklekávání," zavrtěl Akkarin hlavou. „Jsme civilizovaní lidé. Nezotročujeme jiné lidi."

Takanovi na rtech zahrál lehký úsměv. Podíval se na Akkarina a v očích se mu zalesklo. Akkarin si tiše odfrkl a pak pokynul Sonei.

„Toto je sachakanské ostří, které používají pouze mágové," řekl. „Jejich nože jsou kované a broušené magií. Je mnoho staletí starý a předával se z otce na syna. Jeho posledním majitelem byl Dakova. Nechal bych ho tam, ale Takan ho zachránil a vzal s sebou. Vezmi si ho, Soneo."

Sonea opatrně přijala nůž. Kolik lidí už asi zabil? Stovky? Tisíce? Otřásla se.

„Takan bude potřebovat židli."

Vstala. Takan se posadil na její místo a začal si ohrnovat rukáv.

„Udělej mělký zářez. Zatlač jen lehce, je velmi ostrý." Podívala se na sluhu a vyschlo jí v ústech. Sluha se na ni usmál a zvedl paži. Jeho kůže byla zbrázděná jizvami. Stejně jako Akkarinova.

„Vidíte," řekl Takan. „Už jsem to předtím dělal."

Když ostří přitiskla na Takanovu kůži, trochu se chvělo. Zvedla ho a podél zářezu se objevily rudé krůpěje. Ztěžka polkla. *Opravdu to dělám.* Vzhlédla a zjistila, že ji Akkarin pozorně sleduje.

„Nemusíš se to učit, Soneo," řekl a vzal od ní nůž.

Zhluboka se nadechla. „Ale ano," odpověděla. „Co mám dělat dál?"

„Přilož svou ruku na ránu."

Takan se stále usmíval. Zlehka přitiskla dlaň na zářez. Akkarin se natáhl a položil své ruce na její spánky.

– Soustřeď se, jako ses soustředila, když ses učila kontrole. Vizualizace ti pomůže začít. Ukaž mi pokoj ve své mysli.

Zavřela oči, vykreslila představu pokoje a umístila se do něj. Stěny byly pokryty malbami známých tváří a scén, ale ignorovala je.

– Otevři dveře ke své moci.

Malby se náhle protáhly do tvaru dveří a vyrostla na nich klika. Sáhla po klice a otočila jí. Dveře se otevřely a klika zmizela. Před ní se rozevřela temná propast, v níž se vznášela světelná koule, která představovala její moc.

– A teď vstup dovnitř, do své moci.

Sonea se zarazila. Má vstoupit do propasti?

– Ne, vstup do své moci. Vstup do jejího středu.

– Ale je to tak daleko! Nedosáhnu tam.

– Ale jistě, že dosáhneš. Je to tvoje moc. Je tak daleko, jak si přeješ, a dosáhneš tak daleko, jak si přeješ.

– A co když mě spálí?

– Nespálí, je to tvoje moc.

Sonea zabalancovala na okraji dveří, pak se obrnila a vykročila.

Měla pocit, jako by se natahovala, pak se bílá koule zvětšila a ona cítila, jak jí projelo chvění, když do ní vstoupila. Najednou byla ve stavu beztíže a vznášela se ve světelném oparu. Proudila jí energie.

– Vidíš?

– Vidím. Je to krásné. Proč mi tohle Rothen nikdy neukázal?

– Brzy zjistíš proč. Teď chci, aby ses rozpínala. Natáhni se a prociť všechnu moc, která je tvoje.

Vizualizace je užitečná pomůcka, ale teď musíš jít za její hranice. Potřebuješ pojmout svou moc všemi smysly.

Sonea cítila, že ho poslouchá, ještě než to dopověděl. Když nebyla obklopená ničím jiným než bílou září bylo snadné rozprostřít své smysly.

Když si začala více uvědomovat svou moc, připojilo se k ní vědomí těla. Zpočátku se bála, že vnímání fyzična znamená, že ztrácí koncentraci. Pak si náhle uvědomila, že její moc je její tělo. Neexistovala v nějaké propasti uvnitř její hlavy. Proudila každým údem, kostí a žílou jejího těla.

– Ano. A teď se soustřeď na svou pravou ruku a na to, co leží za ní.

Nejdříve to neviděla, pak ale něco upoutalo její pozornost. Byl to otvor, záblesk něčeho mimo ni. Soustředila se a to a ucítila, že za ním leží odlišnost.

– Soustřeď se na tuto odlišnost a pak udělej tohle.

Poslal jí myšlenku, příliš podivnou, než aby se dala vyjádřit slovy. Bylo to, jako by vstoupila do Takanova těla, až na to, že byla stále v tom svém. Byla si vědomá obou současně.

– Uvědom si energii jeho těla. Trochu si vezmi a přidej ji ke své.

Náhle si uvědomila, že v Takanovi dřímá obrovská zásoba síly. Je silný, uvědomila si, skoro tak silný jako ona. Nezdálo se však, že by s touto silou byla spojená jeho mysl, jako by si jí ani nebyl vědom.

Ale ona ano. Byla s ní spojená skulinou v jeho kůži. Bylo snadné ji nasměrovat z jeho těla do svého. Cítila, že je o něco silnější.

Náhle to pochopila. Bere si jeho sílu.

– A teď přestaň.

Uvolnila vůli a cítila, že se pramínek energie zastavil.

– Teď znovu začni.

Znovu začala otvorem nasávat sílu. Jen pomalé prosakování magie. Přemýšlela, jaké by to asi bylo, přidat všechnu jeho energii ke své a znásobit svou sílu. Nejspíš osvěžující.

Co by s ní ale dělala? Rozhodně nepotřebovala být dvakrát tak silná. Dokonce ani svou vlastní sílu během hodin na Univerzitě plně nevyužila.

– *Přestaň.*

Poslechla. Když Akkarinovy ruce sklouzly z její hlavy, znovu otevřela oči.

„Dobře," řekl. „Teď můžeš Takana vyléčit."

Sklopila oči k Takanově paži a soustředila se. Rána rychle zahojila a vědomí jeho těla a síly zvolna zmizel. Sluha se ušklíbl a jí poskočilo srdce.

„Jsi v pořádku?"

Široce se usmál. „Ano, lady Soneo. Jste velice jemná. To jen, že léčení svědí." Vzhlédl k Akkarinovi a zvážněl „Bude dobrým spojencem, pane."

Akkarin neodpověděl. Sonea se obrátila a viděla, že odešel ke skříňce s knihami, stojí tam a mračí se. Ucítil její pohled a otočil se, aby se s ní setkal očima. Ve tváři měl nečitelný výraz.

„Gratuluji, Soneo," řekl měkce. „Je z tebe černá čarodějka."

Překvapeně zamrkala. „To je všechno? Je to tak snadné?"

Přikývl. „Ano. Za tak krátkou chvíli se naučíš, jak zabít během okamžiku. Od této chvíle nesmíš nikomu dovolit, aby ti četl myšlenky. Stačila by jedna zbloudilá myšlenka, abys toto tajemství odhalila jinému čaroději."

Podívala se na skvrnku krve na své dlani a mráz jí přeběhl po zádech.

Právě jsem použila černou magii, pomyslela si. *Nedá se to vrátit. Už ne. Už nikdy.*

Takan na ni pozorně pohlédl. „Litujete, lady Soneo?“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Ne tolik, jako bych litovala, kdyby bylo Společenství zničeno a já tomu mohla zabránit. Ale… ale doufám, že to nikdy nebudu muset využít.“ Pousmála se a podívala se na Akkarina. „To by totiž znamenalo, že Nejvyšší lord zemřel, a já jsem si přitom teprve nedávno přestala přát, aby se to stalo.“

Akkarin povytáhl obočí. Pak Takan vyprskl smíchy.

„To děvče se mi líbí, pane,“ řekl. „Když jste převzal její poručnictví, zvolil jste si velice dobře.“

Akkarin si tiše odfrkl a uvolnil paže. „Dobře víš, Takane, že jsem si nic nevybral.“ Přistoupil ke stolu a prohlédl si předměty, které na něm ležely.

„Teď bych chtěl, Soneo, aby sis prohlédla všechny živé věci na tomto stole a zamyslela se nad tím, jak by se na ně dala použít dovednost, kterou jsem tě naučil. Také jsem ti připravil další zajímavé knihy.“

KAPITOLA 12

CENA ZA UDRŽENÍ HROZNÉHO TAJEMSTVÍ

Rothen vstal z postele, odsunul jednu z okenních clon a povzdechl si. Jednu stranu oblohy ozařovalo mdlé světlo. Úsvit se teprve blížil a on už byl úplně probuzený. Pohlédl na sídlo Nejvyššího lorda, které leželo skryté na okraji lesa. Sonea se brzy probudí a vydá se k lázním.

Poslední týden ji bedlivě pozoroval. I když už ji v Akkarinově společnosti neviděl, něco v jejím chování se rozhodně změnilo.

Ve způsobu její chůze byla nová sebejistota. O polední přestávce sedávala v zahradě a učila se, což mu dávalo příležitost sledovat ji z okna. Během posledního týdne se dala snadno vyrušit. Často se zarazila, rozhlédla se po Společenství a ustaraně nebo znepokojeně se zamračila. Občas se s ponurým výrazem zadívala do prázdna. V těch okamžicích vypadala tak dospěle, že ji sotva poznával.

Co mu však zavdávalo největší důvod k obavám, byly chvíle, kdy se dívala k sídlu Nejvyššího lorda. Tvářila se tak zamyšleně, nejvíce ho však děsilo to, co v jejím výrazu chybělo. Nebyla v něm žádná nelibost nebo strach.

Otřásl se. Jak se mohla dívat na Akkarinův dům, aniž by dala najevo alespoň náznak znepokojen? Dříve to dělala. Proč ne teď?

Rothen zabubnoval prsty o okenní parapet. Rok a půl se podřizoval Akkarinově příkazu držet se od Soney dál. Jediné chvíle, kdy spolu mluvili, byly situace, kdy se na ně dívali jiní lidé a vypadalo by divně, kdyby to nedělali.

Už jsem spolupracoval dost dlouho. Jistě jí neublíží, když si s ní jedinkrát o samotě promluvím.

Obloha byla nyní o něco světlejší. Zahrady se rozjasňovaly. Stačilo jenom sejít dolů a odchytit ji cestou do lázní.

Odešel od okna a začal se oblékat. Teprve až když došel ke dveřím, zastavil se a znovu to zvážil. *Jen pár otázek,* řekl si. *To je vše. Nejspíš si nás ani nevšimne.*

Chodba sídla čarodějů byla prázdná a ztichlá. Rothenovy boty vyťukávaly rychlý rytmus, jak spěchal po schodech dolů k východu. Vyšel na nádvoří a zamířil k zahradám.

Rozhodl se, že počká v jedné z menších zahrádek u hlavní pěšiny. Ta byla dobře ukrytá před sídlem Nejvyššího lorda. Téměř do celé zahrady bylo vidět z nejvyššího patra Univerzity, ale bylo ještě příliš brzy, než aby se tam některý z čarodějů potuloval.

O půl hodiny později zaslechl, jak se blíží lehké kroky. Podíval se mezi stromy a vydechl úlevou. Šla pozdě, ale stále ještě dodržovala své každodenní zvyky. Pak se mu rozbušilo srdce. Co když s ním odmítne mluvit? Postavil se a došel k východu se zahrádky, zrovna když jej míjela.

„Soneo."

Trhla sebou a pak se k němu obrátila.

„Rothene!" zašeptala. „Co tady děláš tak časně ráno?"

„Snažím se s tebou setkat přeci.“

Skoro se usmála a pak se do jejího výrazu vrátila známá ostražitost a pohlédla směrem k Univerzitě.

„Proč?“

„Chci vědět, jak se ti daří.“

Pokrčila rameny. „Docela dobře. Je to už dlouho. Zvykla jsem si na to – a dokážu se mu dobře vyhýbat.“

„Trávíš tam teď každý večer.“

Její pohled se zachvěl. „Ano.“ Zaváhala a pak se chabě usmála. „Je dobré vědět, že na mě dohlížíš, Rothene.“

„Ne tak bedlivě, jak bych rád.“ Rothen se zhluboka nadechl. „Musím se tě na něco zeptat. Nutí… nutí tě dělat něco, co nechceš, Soneo?“

Zamrkala, pak se zamračila a sklopila oči. „Ne. Kromě toho, že musím být jeho chráněnkou a pořád se učit.“

Počkal, až zvedla oči, aby se na ni znovu podíval. Na výrazu kolem jejích úst mu bylo něco povědomého. Bylo už to dlouho, ale připomnělo mu to, jak se…

… jak se skoro usmívá, když říká pravdu, ale ví, že to není úplná pravda!

Rychle si rozmyslel otázku. „Požádal tě, abys udělala něco, o co bych tě *já* nepožádal?“

Znovu se jí zvedl koutek rtů. „Ne, Rothene. Nepožádal.“

Rothen přikývl, i když ho její odpověď nepřesvědčila. Nemohl se jí přece znovu a znovu ptát jinými způsoby na to samé. *Možná má Ezrille pravdu,* pomyslel si. *Třeba si jenom dělám moc starosti.*

Sonea se smutně usmála. „Stále čekám, že se stane něco hrozného,“ řekla, „ale každý den se učím víc. Kdyby došlo k souboji, nebude mě tak snadné porazit.“ Podívala se směrem k sídlu Nejvyššího lorda a pak od

něj o krok ustoupila. „Ale nedávejme nikomu důvod ho začít.“

„To ne,“ souhlasil. „Buď opatrná, Soneo.“

„Budu.“ Otočila se k odchodu, pak zaváhala a ohlédla se přes rameno. „Ty na sebe taky dávej pozor, Rothene. O mě si starosti nedělej. No, alespoň ne příliš.“

Podařilo se mu usmát. Díval se, jak odchází, zavrtěl hlavou a povzdechl si. Chtěla po něm nemožné.

*

Sonea došla doprostřed arény a všimla si, že slunce už je nízko. Byl to dlouhý den, ale zanedlouho skončí. Už ji čeká jen tenhle poslední zápas.

Čekala, až novicové, které vybral Balkan, zaujmou svá místa. Utvořil se kolem ní kruh dvanácti lidí, jako body na kompasu. Otočila se dokola a postupně se všem podívala do tváře. Sebevědomě jí pohled opláceli, bezpochyby uklidnění svou početní převahou. Přála si, aby si byla sama sebou stejně tak jistá. Její protivníci byli všichni ze čtvrtých a pátých ročníků a většina z nich měla válečnictví v oblibě.

„Začněte,“ zvolal Balkan.

Všech dvanáct noviců zaútočilo najednou. Sonea zvedla silný štít a vyslala na oplátku spršku silových úderů. Novicové spojili svůj štít do jednoho.

To by se nestalo, kdyby bojovala proti ichani. Zamračila se, když si vzpomněla na Akkarinovy lekce.

Ichani nejsou příliš dobře sehraní. Celé roky bojovali proti sobě a nedůvěřují si. Jen málokteří z nich ví, jak spojit svou silu, aby vytvořili bariéru o síle několika čarodějů, nebo jak při boji spolupracovat.

Doufala, že s ichani nikdy bojovat muset nebude. Bude se muset utkat pouze se zvědy a jedině kdyby

Akkarin zemřel. I když ten poslední – ta žena – *byla* ichani.

„I přes to, co jim Kariko pověděl, mají zvědové ze Společenství velký strach. Když zabíjejí, je to pečlivě naplánováno a provedeno tak, aby neupoutali pozornost Společenství. Nabírají sílu pomalu. Kdyby ses s některým z nich střetla a byla na to připravená, měla bys být schopná jej porazit rychle a tiše.“

Novicové zesílili svůj útok a přiměli Soneu opět se soustředit na souboj. Oplatila jim útok. Jako jednotlivci pro ni neznamenali žádnou výzvu. Společně by ji nakonec porazit mohli. Stačilo však, aby udeřila do vnitřního štítu pouze jednoho z nich, aby souboj vyhrála.

V sázce bylo mnohem víc než její hrdost. Musela vyhrát, a to rychle, aby ušetřila svou sílu.

Každou noc posledního týdne dávala Akkarinovi většinu své síly. Ve městě se o vraždách mluvilo čím dál víc, protože se každý den objevovaly nové oběti. Bylo těžké odhadnout, nakolik se tou dobou sachakanská žena zotavila. Akkarin měl však pouze Soneu a Takana, ze kterých každou noc čerpal sílu.

Při tomto souboji se nesmí vyčerpat.

Nebude to však lehké. Její soupeři měli ve spojování štítů zjevně dobrý výcvik. Vzpomněla si, jak se její třída poprvé učila bojovat tímto způsobem. Dokud se všichni nenaučili správně reagovat na různé druhy útoků a jednat jako celek, bylo snadné nechat se zmást.

Takže bych je měla zmást něčím naprosto nečekaným. Něčím, s čím se ještě nesetkali.

Jako tehdy v noci, kdy ji Regin a jeho kumpáni napadli v lese. Za bílého dne novice nemohla účinně oslnit, kdyby ale provedla něco podobného, aby netušili kde je, mohla by se k jednomu z nich připlížit a…

Potlačila úsměv. Její štít *nemusel* být průhledný.

Stačilo pouze pozměnit svou vůli a její štít se proměnil v bílou světelnou kouli. Jak si opožděně uvědomila, nevýhodou bylo, že ani ona nevidí je.

A teď ke klamu. Vytvořila několik dalších štítů stejných jako ten první a poslala je různými směry. Zároveň se dala do pohybu a jeden štít vzala s sebou.

Cítila, že útok noviců slábne, a musela si zakrýt ústa, aby se nerozesmála, když si představila, jak musí aréna vypadat, když po ní poletuje několik velkých bílých bublin. Nemohla však zaútočit, protože by zjistili, za kterým štítem stojí.

Když se štíty dostaly blíže k jejím soupeřům, ucítila, jak narazily na bariéru noviců. Zastavila se a všechny až na jeden nechala trochu zpomalit. Novicové začali útočit na ten, který plul stále dál. Pak nechala jeden z nehybných štítů zachvět se a zmizet: další rozptýlení pozornosti.

Znovu nechala štít zprůhlednět a zjistila, že stojí poblíž tří noviců. Uchopila svou moc a zaútočila na jednoho z nich nelítostnou salvou silových úderů. Nadskočil a jeho sousedé se začali rozhlížet kolem, aby ji našli, ale zbytek noviců byl pořád příliš zaměstnán ostatními štíty, než aby si uvědomili, že jejich spojenci potřebují pomoc.

Společný štít se před jejími zraky zachvěl a rozpadl.

„Stačí!“

Sonea se obrátila k Balkanovi. Překvapilo ji, když zjistila, že se usmívá.

„Zajímavá strategie, Soneo,“ řekl. „V opravdovém boji bychom ji zřejmě nevyužili, ale pro arénu je rozhodně účinná. Vyhrála jsi souboj.“

Sonea se uklonila. Věděla, že až příště navštíví jeho hodinu, bude už nápad se zmnoženými štíty naprosto neúčinný. Zazvonil univerzitní gong na znamení, že

hodina je u konce, a Sonea mezi novici zaslechla několik povzdechů. Usmála se, ale spíše proto, že ukončila souboj aniž by vyplýtvala příliš ze své síly, než nad jejich zjevnou úlevou.

„Hodina je u konce," oznámil jim Balkan. „Můžete jít."

Novicové se uklonili a odcházeli z arény. Sonea si všimla, že hned u vchodu stojí dva čarodějové. Srdce jí poskočilo, když je poznala: byli to Akkarin a Lorlen.

Následovala ostatní novice ven z arény. Když míjeli Vyšší čaroděje, uklonili se jim. Akkarin je ignoroval a pokynul Sonei.

„Nejvyšší lorde," uklonila se. „Pane Správce."

„Vedla sis dobře, Soneo," řekl jí Akkarin. „Odhadla jsi jejich sílu, poznala, v čem je jejich slabost, a originálně na to zareagovala."

Překvapeně zamrkala a cítila, že se červená.

„Děkuji."

„Balkanovy poznámky bych nebral příliš vážně," dodal. „Ve skutečném souboji čaroděj používá jakoukoli strategii, která funguje."

Lorlen se na Akkarina tázavě podíval. Vypadal, jako by mu chtěl zoufale položit nějakou otázku, ale netroufal si. *Nebo moře otázek*, pomyslela si Sonea. Zaplavila ji vlna soucitu vůči Správci a pak si vzpomněla na prsten, který nosil.

Umožňoval Akkarinovi cítit všechno, co Lorlen viděl, a na co myslel. Byl si Lorlen jeho moci vědom? Jestliže ano, musel mít pocit, že ho jeho přítel hrozně zradil. Otřásla se. Kdyby mu tak Akkarin mohl říct pravdu.

Ale kdyby to udělal, řekl by Lorlenovi i to, že se dobrovolně naučila černou magii? Když na to pomyslela, cítila se velmi nesvá.

Akkarin se vydal směrem k Univerzitě. Sonea a Lorlen jej následovali.

„Společenství se přestane zajímat o vraha, jakmile dorazí velvyslanec Dannyl s potulným čarodějem, Lorlene," řekl Akkarin.

Sonea se doslechla o rebelech, které Dannyl lapil. Novinka o potulném čaroději, kterého s sebou přiváží do Společenství, se mezi novici roznesla rychleji než chřipka.

„Možná," odpověděl Lorlen. „Ale nezapomenou na to. Na tolik vražd lidé určitě nezapomenou. Nepřekvapilo by mě, kdyby se někdo dožadoval, aby s tím Společenství něco udělalo."

Akkarin si povzdechl. „Copak magie ulehčí hledání jednoho člověka v mnohatisícovém městě?"

Lorlen otevřel pusu, aby něco řekl, pak pohlédl na Soneu a zdálo se, že si to rozmyslel. Zůstal potichu, dokud nedošli k Univerzitě, pak jim popřál dobrou noc a odspěchal pryč. Akkarin vykročil směrem k sídlu.

„Takže Zloději zvěda stále ještě nenašli?" zeptala se Sonea tiše.

Akkarin zavrtěl hlavou.

„Trvá to vždycky tak dlouho?"

Pohlédl na ni a zvedl obočí. „Nemůžeš se dočkat boje?"

„Nemůžu dočkat?" Zavrtěla hlavou. „Ne, nejsem nedočkavá. Jen musím pořád myslet na to, že čím déle je tam venku, tím více lidí zabije." Odmlčela se. „Moje rodina bydlí v Severní čtvrti."

Jeho výraz poněkud změkl. „Ano. Ve slumech ale bydlí tisíce lidí. Pravděpodobnost, že si vezme jednoho z tvých příbuzných, je malá, zvláště pokud po setmění zůstávají doma."

„To ano.“ Povzdechla si. „Dělám si ale starosti o Ceryho a své staré přátele.“

„Jsem si jistý, že tvůj zlodějský kamarád se o sebe dokáže postarat.“

Přikývla. „Zřejmě máte pravdu.“ Když procházeli zahradami, vzpomněla si na své ranní setkání s Rothenem. Pocítila další bodnutí viny. Vlastně mu *nelhala*. Akkarin ji nikdy *nepožádal*, aby se naučila černou magii.

Bylo jí však hrozně, když si pomyslela, jak by se Rothen cítil, kdyby zjistil pravdu. Tolik toho pro ni udělal a někdy měla pocit, že ona ho jen dostala do problémů. Možná bylo dobře, že byli odloučení.

A neochotně musela přiznat, že Akkarin jí zajistil kvalitnější výcvik, než by dokázal Rothen. Kdyby ji k tomu nedotlačil, nikdy by ve válečnictví nebyla tak dobrá. Teď to vypadalo, že tyto dovednosti bude potřebovat, aby mohla bojovat se zvědy.

Když došli k sídlu a dveře se otevřely, Akkarin se zastavil a pohlédl nahoru. „Myslím, že Takan už nás očekává.“ Vešel dovnitř a přistoupil k sekretáři s vínem. „Běž nahoru.“

Zatímco stoupala po schodech, vzpomněla si na to, co poznamenal v aréně. Zaslechla v jeho hlase náznak pýchy? Opravdu ho, jako novicka, potěšila? Ta představa byla podivně příjemná. Možná si opravdu zasloužila svůj titul: oblíbenkyně Nejvyššího lorda.

Ona. Holka ze slumů.

Zpomalila krok. Když se nad tím zamyslela, nevybavovala si, že by dal někdy najevo pohrdání nebo znechucení nad jejím původem. *Byl* děsivý, manipulující a krutý, ale ani jedinkrát jí nepřipomněl, že pochází z nejchudší části města.

Jak by se také mohl dívat na jiné svrchu? uvědomila si náhle. *Kdysi to byl otrok.*

*

Loď patřila k flotile elynského krále a byla větší než vindská plavidla, na kterých Dannyl dříve cestoval. Nebyla postavena pro přepravu nákladu, ale spíše důležitých osobností. Uvnitř byl prostor pro několik malých, zato luxusních kajut.

I když se Dannylovi podařilo prospat skoro celý den, nemohl se během vstávání, koupele a oblékání ubránit zívání. Sluha mu přinesl talíř s pečeným harrelem a nějakou složitě připravovanou zeleninou. Po jídle se cítil lépe a šálek sumi mu pomohl probudit se docela.

Malými lodními okénky viděl, jak plachty ostatních lodí oranžově září ve světle zapadajícího slunce. Opustil svou kajutu a vydal se dlouhou chodbou k Farandově cele.

Vlastně to ani nebyla cela. I když to byl nejmenší a nejprostší pokoj na lodi, byl pohodlně zařízený. Dannyl zaklepal na dveře. Přivítal ho malý čaroděj s kulatým obličejem.

„Tak jste na řadě, velvyslanče," řekl lord Barene, kterému se zjevně ulevilo, že jeho směna skončila. Chvíli na Dannyla zíral, pak potřásl hlavou, zamumlal si něco pod vousy a odešel.

Farand ležel na posteli. Podíval se na Dannyla a chabě se usmál. Na malém stolku ležely dva talíře. Podle kostí z harrela se Dannyl domyslel, že dostali stejné jídlo jako on.

„Jak se cítíte, Farande?"

Mladík zívl. „Unaveně."

Dannyl se posadil na jednu z čalouněných židlí. Bylo mu jasné, že Farand nespí moc dobře. *Ani mně by se nespalo dobře, kdybych byl přesvědčen, že do týdne můžu být mrtvý*, pomyslel si.

Nevěřil, že by Společenství Faranda popravilo. Potulného čaroděje však neobjevili už více než sto let a musel uznat, že nemá tušení, co se s ním stane. Nejtěžší na tom všem bylo, že by Faranda rád uklidnil, ale nemohl. Bylo by kruté, kdyby se ukázalo, že se spletl.

„Co jste dělal?“

„Mluvil jsem s Barenem. Nebo spíš on mluvil se mnou. O vás.“

„Opravdu?“

Farand si povzdechl. „Royend všem vykládá o vás a vašem příteli.“

Dannyla zamrazilo. Tak už to začalo.

„Je mi to líto,“ dodal Farand.

Dannyl překvapeně zamrkal. „To nemusí, Farande. Byla to součást plánu. Způsob, jak ho přimět, aby nám věřil.“

Farand se zamračil. „Tomu nevěřím.“

„Ne?“ Dannyl se přinutil usmát. „Až dorazíme do Kyralie, Nejvyšší lord to potvrdí. Byl to jeho nápad nechat nás předstírat, že jsme milenci, aby měli rebelové pocit, že mají něco, čím nás mohou vydírat.“

„Ale to, co všem vykládá, je pravda,“ řekl Farand měkce. „Když jsem vás dva viděl spolu, bylo to zjevné. Nebojte se. Nikomu jsem svůj názor neřekl.“ Znovu zívl. „A neřeknu. Ale nemůžu se ubránit myšlence, že se ve Společenství pletete.“

„Jak to?“

„Stále říkáte, že Společenství je vždycky spravedlivé a rozumné. Ale ze způsobu, jakým ostatní čarodějové reagují na tuhle novinku o vás, si začínám myslet, že

tomu tak není. A od vašeho Nejvyššího lorda nebylo správné, že vás nechal odhalit něco takového, když věděl, jak budou ostatní mágové reagovat.“ Jeho víčka se zavřela, pak se se zachvěním znovu otevřela. „Jsem tak unavený. A není mi dobře.“

„Tak si odpočiňte.“

Mladík zavřel oči. Jeho dech se okamžitě zpomalil a Dannyl se domyslel, že usnul. *Dneska žádné povídání*, pomyslel si. *To bude dlouhá noc.*

Podíval se okénkem na ostatní lodě. *Takže Royend už se začal mstít. Nezáleží na tom, jestli Farand věří, že je to pravda*, řekl si. *Když Akkarin potvrdí, že to všechno byla součást plánu, Demovi nikdo neuvěří.*

Měl však Farand pravdu? Bylo od Akkarina nefér, že jeho a Tayenda takto využil? Dannyl už nemohl dále předstírat, že neví, že je Tayend hoch. Budou lidé očekávat, že se mu začne vyhýbat? A co řeknou, jestli nezačne?

Povzdechl si. Hnusil se mu život v obavách. Nenáviděl předstírání, že pro něj Tayend neznamená víc, než by pro něj měl znamenat schopný pomocník. Nedělal si iluze, že by mohl statečně přiznat pravdu a přístup Kyraliánců nějak změnit. A už se mu po Tayendovi stýskalo, jako by jednu svou část nechal v Elyne.

Mysli na něco jiného, přikázal si.

Jeho myšlenky zabloudily ke knize, kterou si Tayend „půjčil“ od Dema a která byla nyní uložená v Dannylově zavazadle. Nezmínil se o ní nikomu, dokonce ani Errendovi. Nález knihy mu pomohl k rozhodnutí, že přišel čas zatknout rebely, nebylo nezbytné prozradit, že existuje. A ani to nechtěl. Už jen tím, že četl její úryvky, porušil Dannyl zákon o učení se černé magii. Ta slova mu stále ležela v paměti.

Vedlejší část těchto dovedností zahrnuje schopnost vytvořit „krvavé kameny“ nebo „krvavé drahokamy“, které zvyšují schopnost jejich tvůrce hovořit v duchu s jinou osobou na dálku…

Vzpomněl si na výstředního Dema, jehož s Tayendem před rokem navštívili v horách, během své druhé výpravy za hledáním informací o staré magii. K působivé sbírce knih a artefaktů Dema Ladeiriho patřil také prsten, který měl v lůžku pro rudý skleněný „drahokam“ vyryt symbol vyšší magie. Prsten, který podle Dema umožňuje jeho nositeli komunikovat s jiným čarodějem, aniž by jejich rozhovor někdo zaslechl. Byl kámen v tomto prstenu jedním z oněch krvavých drahokamů?

Dannyl se otřásl. Držel v ruce předmět černé magie? Z té myšlenky ho zamrazilo. Vlastně si ten prsten nasadil.

…a „zásobní kameny“ nebo „zásobní drahokamy“, které umožňují určitým způsobem zadržet a uvolnit magii.

On a Tayend prošli horami nad Ladeiriovým domem do starověkého zničeného města. Našli ukrytou chodbu, která podle Tayendova překladu nápisu vyrytého do zdi vedla do „Komnaty posledního soudu“. Dannyl prošel chodbou do prostorné místnosti s klenutým stropem posázeným třpytivými kameny. Tyto kameny na něj zaútočily magickými údery a on jen o vlásek unikl smrti.

Naskočila mu husí kůže. Byl strop v Komnatě posledního soudu vytvořen z těchto zásobních kamenů? Měl Akkarin na mysli tohle, když řekl, že jsou politické důvody pro to, aby existence komnaty zůstala v utajení? Byla to místnost plná kamenů černé magie.

Akkarin také řekl něco v tom smyslu, že komnata ztrácí svou sílu. Zjevně mu bylo jasné, o co šlo.

Schopnost rozpoznat a poradit si s černou magií patří k odpovědnostem Nejvyššího lorda. Což byl důvod navíc, proč kniha zatím musí zůstat ukryta. Až dorazí, předá ji Akkarinovi.

Farand ve spánku vydal bolestný zvuk. Dannyl vzhlédl a zamračil se. Mladý muž byl bledý a vypadal, že mu není dobře. Úzkost z uvěznění si vybírala svou daň. Dannyl se podíval pozorněji. Farandovy rty byly tmavší. Byly skoro modré…

Přiskočil k posteli. Popadl Faranda za rameno a zatřásl s ním. Muž otevřel oči, ale jeho pohled byl rozostřený. Dannyl přiložil dlaň na jeho čelo a vyslal svoje myšlenky do jeho těla. Zalapal po dechu, když ucítil chaos uvnitř.

Někdo ho otrávil.

Dannyl sáhl pro svou moc a vyslal léčivou energii, bylo však těžké zjistit, kde začít. Nejdříve se soustředil na nejvíce zasažené orgány. Ale poškození se zhoršovalo, jak se jed postupně šířil po těle.

Tohle je nad moje síly, pomyslel si Dannyl zoufale. *Potřebuji léčitele.*

Vzpomněl si na další dva čaroděje na lodi. Ani jeden z nich nebyl léčitel. Oba byli z Elyne. Vzpomněl si na varování Dema Maraneho.

Uvědomil si, že by ho král dal raději zabít, než aby dopustil, aby Společenství zjistilo, co všechno ví.

Barene byl tady když se podávalo jídlo. Dal Farandovi jed on? Raději ho tedy nevolat, jen pro jistotu. Další čaroděj, lord Hemend, byl s elynským králem zadobře. Ani jemu Dannyl nedůvěřoval.

Zbývala jen jediná možnost. Dannyl zavřel oči.

– *Vinaro!*

– *Dannyle?*

– Potřebuji vaši pomoc. Potulného čaroděje někdo otrávil.

Další dva mágové tento rozhovor uslyší, ale tomu Dannyl nedokázal zabránit. Zamkl dveře magií. I když to čaroděje nezdrží nadlouho, zabrání to tomu, aby ho nečekaně obtěžoval nebo vyrušil někdo jiný.

Vědomí osobností lady Vinary zesílilo, plné znepokojení a spěchu.

– Popište mi symptomy.

Dannyl jí ukázal obraz Faranda, jehož kůže byla nyní bílá a jeho dech přerývaný. Pak poslal svou mysl zpátky do jeho těla a zprostředkoval jí své dojmy.

– Musíte vyčistit jed a pak se zaměřit na poškození.

Dannyl se řídil jejími pokyny a začal s bolestně složitým procesem. Nejdříve přiměl Faranda, aby se vyzvracel. Pak vzal jeden z nožů používaných na maso, magií ho očistil a naostřil a rozřízl žílu na mužově paži. Vinara mu vysvětlila, jak udržet mužovy skomírající orgány v chodu, bojovat s následky jedu a povzbudit tělo, aby vytvářelo více krve, zatímco znečištěná krev pomalu odtékala ven.

Na Farandově těle si to vybralo obrovskou daň. Léčivá magie nedokáže nahradit živiny, které krev a tkáně potřebují. Tukové a některé svalové zásoby byly vyčerpány. Až se vzbudí – pokud se vzbudí – bude Farand sotva dost silný, aby dýchal.

Když Dannyl udělal všechno, co mohl, otevřel oči, a když se znovu zorientoval v pokoji kolem sebe, uvědomil si, že někdo buší na dveře.

– Víte, kdo to je? zeptala se Vinara.

– Ne, ale tuším, proč je tady. Mohl bych vyšetřovat…

– Vyšetřování nechte na jiných. Vy musíte zůstat a dohlédnout na nemocného.

– Nedůvěřuji jim. Tak. A bylo to venku.

– Nicméně za Faranda máte odpovědnost vy. Nemůžete ho chránit a zároveň hledat traviče. Buďte ostražitý, Dannyle.

Samozřejmě měla pravdu. Dannyl se zvedl z postele, napřímil se a připravil se střetnout tím, kdo buší na dveře, ať už to byl kdokoliv.

KAPITOLA 13

VRAŽEDKYNĚ

Když Sonea vešla do podzemní místnosti, všimla si předmětů na stole. V misce ležely skleněné střepy. Vedle ní byla zlomená stříbrná vidlička, číše a kus látky. O kousek dál ležela dřevěná truhlička, ve které byl uložen Akkarinův nůž.

Už dva týdny prováděla černou magii. Naučila se s ní zacházet a nyní dokázala nabrat rychle velké množství síly nebo trochu energie z malých zvířat, rostlin a dokonce i vody. Předměty na stole byly jiné než obvykle a Sonea přemítala, co dalšího ji chce Akkarin naučit.

„Dobrý večer, Soneo."

Vzhlédla. Akkarin se skláněl nad otevřenou truhlou, ve které leželo několik starých knih. Jednu z nich si prohlížel.

„Dobrý večer, Nejvyšší lorde," uklonila se.

Zavřel knihu, pak přešel místnost a položil ji vedle ostatních věcí na stole.

„Už jsi dočetla zápisky o Sachakanské válce?"

„Skoro. Nechce se mi věřit, že Společenství ztratilo tak mnoho ze své historie."

„Neztratili ji," opravil ji. „Zbavili se jí. Ty historické knihy, které nebyly zničeny, byly přepsány tak, aby v nich nebyla žádná zmínka o vyšší magii."

Sonea potřásla hlavou. Když uvážila, kolik úsilí kdysi Společenství vynaložilo, aby se zbavilo všech zmínek o

černé magii, chápala, proč Akkarin nehodlá vyzradit Společenství svou minulost. Stále si však nedokázala představit Lorlena a Vyšší čaroděje, že by na černou magii reagovali tak zaslepeně, kdyby znali důvod, proč se ji Akkarin naučil, nebo kdyby pochopili hrozbu, kterou představují ichani.

Byla bych to já, koho by odsoudili, pomyslela si náhle, *protože jsem si zvolila, že se ji chci naučit.*

„Dnes ti ukážu, jak vytvářet krvavé drahokamy," řekl jí Akkarin.

Krvavé drahokamy? Srdce jí poskočilo, když si uvědomila, o čem mluví. Bude vytvářet kámen, jako ten, který měl v zubu zvěd a jaký nosí Lorlen v prstenu.

„Krvavý drahokam umožňuje čaroději vnímat vše, co vidí, slyší a myslí si jeho nositel," řekl jí Akkarin. „Když nositel nevidí, nevidí ani jeho tvůrce. Kámen také soustředí myšlenkovou komunikaci k jeho tvůrci, takže rozhovor mezi tvůrcem a nositelem nemůže nikdo odposlechnout.

Má však svá omezení," varoval ji. „Tvůrce je neustále spojený s kamenem. Část jeho myšlenek stále přebírá obrazy a myšlenky nositele, což může být poměrně rozptylující. Časem se naučíš, jak tomu zabránit.

Spojení s tvůrcem nelze přerušit, dokud není zničen drahokam. Takže když nositel drahokam ztratí a někdo jiný jej najde, tvůrce se bude muset vyrovnat s nechtěnými myšlenkami, které se mu pletou v hlavě." Slabě se usmál. „Takan mi jednou vyprávěl historku o čaroději, který přivázal ke kůlu otroka, aby jej zaživa sežrali divocí limkové.

Dal tomu muži drahokam, aby si vychutnal jeho utrpení. Jedno ze zvířat kámen polklo a ichani strávil několik dní zmatený jeho myšlenkami."

Jeho úsměv se rozplynul a zahleděl se do dálky. „Ichani s velkou oblibou zneužívají magii k páchání ukrutností. Dakova kdysi vytvořil kámen z krve jednoho muže, kterého tak přinutil sledovat, jak mučí jeho bratra.“ Ušklíbl se. „Naštěstí se skleněné krvavé kameny dají snadno zničit. Bratrovi se podařilo kámen rozbít.“

Promnul si čelo a zamračil se. „Protože spojení s myslí jiného člověka může být rozptylující, není dobré vytvářet příliš mnoho drahokamů. Já mám v tuto chvíli tři. Víš, kdo je nosí?“

Sonea přikývla. „Lorlen.“

„Ano.“

„A… Takan?“ Zamračila se. „Ten ale nenosí prsten.“

„Ne, nenosí. Takanův drahokam je skrytý.“

„Kdo je ten třetí?“

„Přítel na dobrém místě.“

Pokrčila rameny. „Nemyslím si, že bych to mohla uhodnout. Proč Lorlen?“

Akkarin při té otázce povytáhl obočí. „Potřebuji na něj dohlížet. Rothen by nikdy neudělal nic, co by ti ublížilo. Lorlen by tě však obětoval, kdyby to znamenalo, že tím zachrání Společenství.“

Obětoval? Ale jistě, že ano. Otřásla se. *Zřejmě bych to na jeho místě udělala taky*. Když zjistila tohle, o to víc si přála, aby Akkarin mohl říct Lorlenovi pravdu.

„Nicméně, ukázalo se to jako velmi užitečné,“ dodal Akkarin.

„Je v kontaktu s kapitánem stráží, který vyšetřuje vraždy. Podle počtu nalezených těl dovedu odhadnout, jak silní jsou zvědové.“

„Ví, co je to za drahokam?“

„Ví, k čemu slouží.“

Ubohý Lorlen, pomyslela si. *Věří, že se jeho přítel obrátil ke zlé magii, a ví, že Akkarin dokáže přečíst*

každou jeho myšlenku. Zamračila se. *Ale jak těžké to musí být pro Akkarina, když si je neustále vědom toho, jak se ho jeho přítel bojí a odsuzuje ho?*

Akkarin se obrátil ke stolu. „Pojď sem."

Když obešla stůl z druhé strany, Akkarin odklopil víko truhličky. Vytáhl z ní nůž a podal jí ho.

„Když jsem poprvé viděl Dakovu vytvářet krvavý drahokam, pomyslel jsem si, že v krvi musí být něco magického. Teprve o několik let později jsem zjistil, že to není pravda. Krev pouze vtiskne tvůrcovu identitu do skla."

„Naučil jste se je tvořit podle knih?"

„Ne. Velkou část magie jsem se naučil studiem starověkého vzorku, na který jsem narazil během prvního roku svého výzkumu. Tehdy jsem ještě nevěděl, o co jde, ale později jsem si jej na nějaký čas půjčil, abych ho prozkoumal. I když byl jeho tvůrce dávno mrtvý a kámen už nefungoval, stále bylo do skla vtisknuto dost magie, abych pochopil, jak fungoval."

„Máte ho ještě?"

„Ne, vrátil jsem ho jeho majiteli. Naneštěstí brzy poté zemřel a nevím, kam se jeho sbírka starodávných šperků poděla."

Přikývla a pohlédla na předměty na stole. „Dá se použít jakákoli tvoje živá část," řekl jí Akkarin. „Vlasy fungují také, ale ne moc dobře, protože je z nich živá jen malá část. Slyšel jsem lidový příběh, ve kterém jsou použity slzy, ale mám podezření, že to je pouhý romantický výmysl. Mohla bys také vyříznout kousek svého masa, ale to by nebylo příjemné ani vhodné. S krví je to nejsnazší." Poklepal na číši. „Budeš potřebovat jenom pár kapek."

Sonea pohlédla na číši a pak na ostří. Akkarin ji mlčky pozoroval. Podívala se na svou levou paži. Kde

by měla říznout? Když otáčela rukou, všimla si staré, nevýrazné jizvy na dlani, kde se jako dítě pořezala o okapovou trubku. Přiblížila nůž k dlani a dotkla se jí. Ke svému překvapení necítila žádnou bolest, když jí ostří prořízlo kůži.

Pak vytryskla krev a na její smysly začala dotírat ostrá bolest. Nechala krev skapat do číše.

„Měla by ses vyléčit," pobídl ji Akkarin. „Svou ránu musíš vždy neprodleně uzdravit. I napůl vyléčený řez narušuje tvoji bariéru."

Soustředila se na zranění. Krev přestala vytékat a okraje rány se pomalu uzavřely. Akkarin jí podal kousek látky, aby si mohla z dlaně otřít krev.

Pak jí podal kousek skla. „Drž jej ve vzduchu a roztav ho. Vytvaruje se snáze, když s ním budeš otáčet."

Sonea zaměřila svou vůli na kousek skla a zvedla jej. Vyslala k němu žár a přiměla ho otáčet se. Začal se na okrajích tavit a pak se pomalu roztekl do kuličky.

„Konečně!" sykl Akkarin.

Lekla se a ztratila kontrolu nad kuličkou. Ta dopadla na stůl, kde vypálila tečku.

„Jejda."

Akkarin si však ničeho nevšiml. Jeho pohled směřoval kamsi daleko za stěny pokoje. Když se na něj zadívala, jeho pohled se zaostřil. Ponuře se usmál a pozvedl nůž.

„Takan právě obdržel zprávu. Zloději našli zvěda."

Sonei poskočilo srdce.

„Tvoje výuka musí počkat, dokud se nevrátíme." Přistoupil ke skříni a vytáhl z ní kožený opasek s pochvou, který na něm viděla tu noc, když ho kdysi špehovala. Otřel ostří svého nože do látky a zasunul ho do pochvy. Sonea překvapeně zamrkala, když rozvázal

šerpu svého hábitu a svlékl si vrchní část oděvu. Pod ním měl oblečenou černou vestu.

Utáhl si opasek, přešel k další skříni a vytáhl z ní dlouhý, ošumělý kabát pro sebe, plášť pro Soneu a lucernu.

„Snaž se mít svůj hábit pořád dobře zakrytý," řekl jí, když se oblékala. Na přední straně měl plášť od shora dolů spoustu malých knoflíků a po stranách dva otvory pro ruce.

Zastavil se, aby si ji prohlédl, a zamračil se.

„Kdybych se tomu mohl vyhnout, nebral bych tě s sebou. Jenže jestli tě mám připravit na střet s těmito zvědy, musím ti ukázat, jak se to dá udělat. Musíš dělat *přesně*, co ti řeknu."

Přikývla. „Ano, Nejvyšší lorde."

Akkarin přistoupil ke stěně a skryté dveře do podzemních chodeb se otevřely. Sonea ho následovala. Lucerna zaprskala a rozhořela se.

„Nesmíme dovolit, aby tě ta žena viděla," řekl jí, když vykročil chodbou kupředu. „Tavakův pán tě pravděpodobně zahlédl skrz drahokam, než jsem ho zničil. Kdyby tě se mnou některý ichani znovu viděl, domysleli by se, že tě cvičím. Pokusili by se tě zabít, dokud jsi příliš nezkušená a nezvládneš se ubránit."

Když dorazili k první bariéře, zmlkl a nepromluvil po celou dobu, co se proplétali labyrintem chodeb, dokud nedorazili k zatarasenému tunelu. Akkarin ukázal na sutiny.

„Vytvoř si v hlavě dobrou představu a přesuň schody na správné místo."

Sonea rozprostřela své smysly a prozkoumala uspořádání kamenů. Nejdříve vypadaly jako náhodná hromada, ale pak v nich uviděla určité schéma. Bylo to jako zvětšená verze dřevěných hlavolamů, jaké se

prodávaly na tržištích. Stačí posunout jednu určitou část a kousky skládačky do sebe zapadnou a vytvoří nový tvar – nebo se úplně rozpadnou. Chodbu se rozlehl zvuk skřípajících kamenů a schody se přesunuly na své místo.

„Dobrá práce," zamumlal Akkarin. Vykročil kupředu a bral schody po dvou. Sonea mu šla v patách. Nahoře se otočila a vůlí vrátila kamenné desky do původní polohy.

Světlo lucerny ozářilo známé cihlové stěny Zlodějské cesty. Akkarin vykročil kupředu. Po několika stech krocích došli k místu, kde se posledně setkali s průvodcem. Ze tmy vystoupil menší stín a přivítal je.

Sonea tipovala, že chlapci bude přibližně dvanáct. Jeho pohled však byl tvrdý a ostražitý – jako pohled někoho mnohem staršího. Oba si je změřil, pak sklopil pohled k Akkarinovým botám a pokynul jim. Beze slova jim naznačil, aby ho následovali, a vyrazil chodbou kupředu.

I když se jejich cesta čas od času stáčela, vedla je jedním směrem. Jejich průvodce se konečně zastavil u žebříku a ukázal na poklop. Akkarin zaclonil lucernu a chodbu naplnila temnota. Sonea zaslechla, jak položil botu na příčku žebříku a začal šplhat nahoru. Když opatrně zvedl poklop a vykoukl ven, do chodby dopadlo slabé světlo. Pokynul jí, a když začala stoupat po žebříku, otevřel poklop úplně a vylezl ven.

Sonea ho následovala a zjistila, že se ocitli v uličce. Domy kolem byly nahrubo postavené ze všech možných sesbíraných materiálů a některé z nich vypadaly, jako by se měly každou chvíli zbortit. Zápach odpadků a splašků byl silný. Probudila se v ní dávno zapomenutá obezřetnost. Byli ve vnější části slumů, kde přežívali ti nejubožejší žebráci. Bylo to smutné a nebezpečné místo.

Ze dveří poblíž se vynořil rozložitý muž a zamířil k nim. Sonea tiše vydechla úlevou, když v něm poznala

muže, který hlídal předchozího zvěda. Chvilku na ni zíral a pak se obrátil k Akkarinovi.

„Zrovna odešla," řekl muž. „Sledovali jsme ji dvě hodiny. Místní říkají, že se tam neobjevila už dvě noci." Ukázal na dveře.

„Jak víte, že se dnes v noci vrátí?" zeptal se Akkarin.

„Prohlídl jsem to místo, když odešla. Má tam nějaký věci. Vrátí se."

„Jinak tady nikdo není?"

„Chodí sem pár žebráků a děvek, ale řekli jsme jim, ať si na noc najdou něco jinýho."

Akkarin přikývl. „Podíváme se dovnitř a uvidíme, jestli je to vhodné místo na léčku. Postarej se, aby dovnitř nikdo nechodil."

Muž přikývl. „Její pokoj je poslední napravo."

Sonea následovala Akkarina ke dveřím. Když je otevíral, bolestně zaskřípaly. Sestoupili po drolících se schodech z udusané hlíny, které podpíraly hnijící dřevěné trámy, a pokračovali chodbou dál.

Uvnitř byla tma a hliněná podlaha byla hrbolatá. Akkarin otevřel clonu své lucerny právě natolik, aby jim posvítila na cestu. Vstupy do pokojů neměly žádné dveře, některé byly zakryty hrubou pytlovinou. Stěny byly obloženy dřevem, ale na některých místech laťky vypadly a špína za nimi vytvářela na zemi kupky.

Většina pokojů byla prázdná. Poslední vchod napravo byl zakrytý pytlovinou. Akkarin napjatě zíral na závěs, pak jej odhrnul stranou a otevřel clonu lucerny.

Pokoj uvnitř byl překvapivě velký. Několik dřevěných beden a zprohýbaných prken tvořilo stůl. Podél jedné stěny pokoje stály hrubě zbité police a v rohu ležela tenká matrace a nějaké pokrývky.

Akkarin začal procházet po pokoji a všechno si pečlivě prohlížel. Prohrábl se pokrývkami a zavrtěl hlavou.

„Morren mluvil o cennostech. Jistě tím nemyslel tohle.“

Sonea potlačila úsměv. Přistoupila k nejbližší zdi a začala zasouvat prst pod dřevěné laťky. Akkarin sledoval, jak obchází pokoj. Poblíž matrace ucítila, že je dřevo zrádně měkké.

Laťky se daly snadno odstranit. Pytlovina za nimi byla pokryta uschlým blátem, ale tu a tam bylo vidět šlápoty. Opatrně nadzvedla roh. Uvnitř byl přístěnek dost velký na to, aby se do něj mohlo posadit dítě, a jeho stříšku podpíraly další hnijící dřevěné trámy. Uprostřed ležela hromádka hadrů.

Akkarin přistoupil k ní a uchechtl se. „Ale ale, ty jsi *opravdu* užitečná.“

Sonea pokrčila rameny. „Kdysi jsem na podobném místě žila. Místní jim říkají Díry.“

Odmlčel se. „Dlouho?“

Vzhlédla a zjistila, že se na ni dívá hodnotícím pohledem.

„Jednu zimu. Už je to dávno, tehdy jsem byla hodně malá.“ Otočila se zpátky k výklenku. „Pamatuju si, že to bylo přelidněné a studené místo.“

„Ale pár lidí tady žije i teď. Proč?“

„Očista. Nechodí sem, dokud nenapadne první sníh. Scházejí se tady všichni lidé, které Společenství vyžene z města. Takoví, o kterých bohatí tvrdí, že jsou nebezpeční zloději. Ve skutečnosti prostě nechtějí, aby město hyzdili nevábně vyhlížející žebráci a mrzáci. Skutečných Zlodějů se Očista nijak nedotkne.“

Odněkud zezadu se ozvalo tiché, vzdálené zaskřípění dveří. Akkarin se otočil.

„To je ona.“

„Jak to…“

„Morren by nikoho jiného dovnitř nepustil.“ Zaklapl téměř úplně clonu lucerny a rychle se rozhlédl po pokoji. „Žádná jiná cesta ven,“ zamumlal. Nadzvedl pytlovinu zakrývající výklenek. „Vlezeš se tam?“

Sonea se ani neobtěžovala s odpovědí. Okamžitě se otočila, vklouzla do rohu výklenku a pevně se přitiskla k zadní stěně. Skrčila nohy v malém prostoru, Akkarin nechal spadnout pytlovinu a zatlačil desky zpátky na místo.

Rozhostila se kolem ní absolutní temnota. Tlukot vlastního srdce jí v tichu připadal hlasitý. Najednou zjistila, že vidí řady jasných hvězd.

„Zase ty,“ řekla žena s podivným přízvukem. „Už jsem si říkala, kdy mi dáš další šanci tě zabít.“

Hvězdy se rozjasnily a Sonea ucítila brnění magie. Došlo jí, že světelné body jsou ve skutečnosti díry v provlhlé pytlovině, naklonila se dopředu a doufala, že uvidí do pokoje.

„Přišel jsi připravený,“ odtušila žena.

„Jistě,“ odpověděl Akkarin.

„Já také,“ řekla. „Tvoje špinavé město je teď o něco menší. A to vaše Společenství bude brzy o jednoho čaroděje chudší.“

Jedním místem, kde byla vyschlá vrstva bláta pokrývající pytlovinu tenká a popraskaná, Sonea viděla pohybující se stíny ozářené záblesky světel. Odškrábala z pytloviny kousek bláta, aby vytvořila větší otvor.

„Co si Společenství pomyslí, až zjistí, že je jejich vůdce mrtvý? Přijdou na to, jak zemřel? Myslím, že ne.“

Sonea nyní viděla celou postavu. Na jedné straně pokoje stála žena v haleně a kalhotách nevýrazné barvy. Stále však neviděla na Akkarina. Pokračovala tedy v

odškrabávání vrstvy bláta, aby měla lepší výhled. Jak se má naučit boji se zvědy, když souboj neuvidí?

„Nebudou vědět, kdo po nich jde," pokračovala sachakanská žena. „Nejdříve jsem přemýšlela nad tím, že prostě přijdu a zabiju je všechny najednou, ale teď si myslím, že mnohem zábavnější bude vylákat je postupně a vraždit je po jednom."

„Doporučil bych ti druhou možnost," odpověděl Akkarin. „Jinak se daleko nedostaneš."

Žena se zasmála. „Že ne?" ušklíbla se. „Ale já vím, že má Kariko pravdu. Vaše Společenství nezná vyšší magii. Jsou slabí a hloupí – tak hloupí, že před nimi musíš tajit, co ses naučil."

Pokoj rozzářila sprška úderů do čarodějčina štítu, na niž žena odpověděla podobným způsobem. Odněkud shora se ozval skřípavý zvuk. Sonea viděla, že žena vzhlédla a pak ustoupila směrem k výklenku.

„To, že nezneužíváme naše umění magie, ještě neznamená, že jsme nevzdělaní," řekl Akkarin tiše. Teď už ho Sonea viděla, udržoval si pozici naproti Sachakance.

„Zkoumala jsem myšlenky vašich lidí a viděla jsem pravdu," odpověděla žena. „Vím, proč mě pronásleduješ sám – proč nechceš dovolit, aby nás někdo viděl bojovat. Ať se tedy podívají na tohle."

Pokoj se náhle naplnil ohlušujícím rachotem praskajícího dřeva. Ze střechy popadala hromada dřevěných trámů a šindelů a vzduch se naplnil prachem. Žena se zasmála a přesunula se blíž k výklenku a Sonei.

Pak se zarazila, když jí další cestu zatarasil sesuv suti. Akkarinův úder rozvibroval i podlahu výklenku a sprška zdiva dopadla také Sonei na záda.

Žena se odstrčila ode zdi, něco zavrčela, vykročila směrem k sutinám… a prošla jimi. Sonea překvapeně

zamrkala, když si uvědomila, že šlo o iluzi. Vzápětí jí zatrnulo, když zjistila, že žena míří přímo jejím směrem.

Akkarin zaútočil a přinutil svou protivnici zpomalit. Když se zastavila před jejím úkrytem, Sonea si uvědomila, že sedí v cestě Akkarinova útoku. Znepokojilo ji to a spěšně kolem sebe vytvořila silný štít.

Pokoj se třásl, jak na sebe oba mágové útočili. Sonei dopadlo na záda další smetí. Sáhla nad sebe a ucítila, že trámy, které drží strop přístěnku, začínají praskat a prohýbat se. Vyděsilo ji to a zvětšila svůj štít, aby je podepřela.

Smích přitáhl její pozornost zpátky do pokoje. Vykoukla dírou v pytlovině a viděla, že Akkarin ustupuje. Jeho údery se zdály být slabší. Couval směrem ke dveřím.

Dochází mu síla, uvědomila si náhle. Žaludek se jí sevřel, když se blížil ke dveřím.

„Tentokrát mi neunikneš," řekla žena.

Otvor dveří vyplnila bariéra. Akkarinův výraz potemněl. Žena vypadala, jako by se napřímila a vyrostla. Místo, aby postupovala kupředu, o několik kroků couvla a obrátila se směrem k Sonei.

Sonea sledovala Akkarina a viděla, jak se jeho výraz změnil ve zděšený a plný znepokojení.

Předstíral to, uvědomila si Sonea náhle. Snažil se odlákat její pozornost ode mě. Ale místo, aby šla po něm, mířila žena k výklenku. Proč? Ví, že jsem tu? Nebo jde o něco jiného?

Sonea zatápala kolem sebe a nahmatala hromádku látky. Dokonce i poslepu dokázala poznat, že je z kvalitního materiálu.

Vytvořila maličkou, slabou světelnou kouli. Rozvinula látku a uviděla, že je to dámská šála. Když ji

zvedla, vypadl z jejích záhybů drobný předmět. Stříbrný prsten.

Zvedla ho. Byl to pánský prsten, jaký nosí starší členové rodů, aby dali najevo své postavení. Plochý čtvereček na jedné jeho straně nesl incal rodu Sarilů.

Pak výklenek vybuchl v bouři prachu a rámusu.

Sonea cítila, jak ji výbuch odhodil dozadu. Stočila se do klubíčka a soustředila se na to, aby kolem sebe udržela štít. Dopadalo na něj stále více trosek, až po chvíli se tíha ustálila. Najednou byl všude kolem klid. Otevřela oči a vytvořila další maličkou kouli světla. Ze všech stran ji obklopovala hlína. Její štít ji zadržoval a vytvářel kolem ní kulovitý prostor. Narovnala se, pak se přikrčila a zvážila svou situaci.

Byla zavalená. Štít sice dokáže udržet dlouho, jenže brzy vydýchá vzduch uvnitř. Nebylo by těžké dostat se ven. Jakmile to však udělá, prozradí se.

Takže bych tu měla zůstat tak dlouho, jak to bude možné, rozhodla se. *Sice mi unikne souboj, ale s tím už nic nenadělám.*

Zamyslela se nad tím, čeho byla svědkem, a zavrtěla hlavou. Souboj vypadal úplně jinak, než Akkarin předvídal. Ta žena byla silnější než ostatní zvědové. Nechovala se jako otrokyně a na rozdíl od předchozího zvěda o ichani mluvila jako o „nás“, ne jako o „pánech“. Dokázala obratně bojovat. Bývalí otroci, které do Kyralie posílali dosud, neměli čas získat pořádné bojové dovednosti.

Pokud tato žena nebyla otrokyně, zbývala jediná možnost.

Ichani.

Sonei se sevřel žaludek, když si to uvědomila. Akkarin bojoval se sachakanskou čarodějkou.

Soustředila se a zjistila, že někde blízko cítí vibrace jejich magie. Bitva stále zuřila.

Tlak na její štít začal povolovat. Vzhlédla a uviděla malý otvor v místě, kde z něj odpadávaly nánosy trosek. Ze štítu sklouzávalo čím dál více suti a otvor se stále zvětšoval.

Pomalu se před ní vynořoval výhled na pokoj. Zvedla hlavu a s hrůzou zatajila dech. Sachakanka stála jen pár kroků před ní.

Zděšená Sonea zmenšila svůj štít, ale tím dosáhla jen toho, že z něj hlína začala opadávat ještě rychleji. Mezitím se Akkarin objevil na dohled. Na zlomek vteřiny se na ni podíval, ale jeho výraz se nezměnil. Začal postupovat kupředu.

Sonea se skrčila za svým štítem a bezmocně sledovala čarodějčina záda, zatímco ze štítu opadávalo stále více hlíny. Neodvážila se ani pohnout, aby ji žena nezaslechla a neotočila se. Sachakanka o krok ustoupila, když se k ní Akkarin blížil. Její tělo bylo napjaté soustředěním.

Sonea cítila, jak se Akkarinova magie otřela o její štít, když ženu obklopil bariérou a snažil se ji přitáhnout k sobě. Žena však jeho sevření zlomila a znovu o krok ustoupila. Když se její štít přiblížil, Sonea ten svůj znovu zmenšila, aby se vyhnula kontaktu. Ženin štít jí nyní vibroval na dosah ruky. Ještě krok a čarodějka ji odhalí.

Pokud mě odhalí, přemítala Sonea. *Když se přestanu chránit, její štít by mohl proklouznout kolem mě, aniž by si toho všimla*.

Ženin štít byl kulovitý, jelikož takový tvar se nejsnáze udržuje. Štít ve tvaru koule chránil mágova chodidla tím, že se poněkud ponořil do země. Jenže aby byl štít dost odolný proti útokům zespoda, nelze se s ním pohybovat. Všichni novicové se učí oslabit při pohybu tu

část svého štítu, která překrývá překážku nebo zem, a znovu jej posílit, jakmile se zastaví.

Kdyby měla žena stejný zvyk, mohla by dovolit svému štítu, aby proklouzl kolem Soney – a považovat ji pouze za nějakou překážku – když znovu o krok ustoupí.

Ona si mě ale povšimne. Vycítí mou přítomnost.

Sonea zatajila dech. To už ale budu uvnitř jejího štítu. Na chvilku, než si uvědomí, co se stalo, bude bezbranná. Jen potřebuji něco, čím…

Sonea sklouzla očima k zemi. Poblíž ležel úlomek dřeva z výklenku, napůl zahrabaný v zemi. Když uvažovala nad tím, měla v úmyslu, srdce se jí rozbušilo ještě rychleji. Zhluboka a neslyšně se nadechla a čekala, až Sachakanka znovu ustoupí. Nemělo by to trvat dlouho.

Když štít proplul kolem ní, Sonea popadla kus dřeva a řízla jím ženu zezadu do krku. Čarodějka se začala otáčet, ale to Sonea předvídala. Druhou ruku přitiskla na ženinu ránu a soustředila se na to, aby z ní vysála energii, jak nejrychleji to dokázala.

Když si ichani uvědomila, co se děje, s hrůzou vytřeštila oči. Její štít zmizel a podlomila se jí kolena. Sonea ji téměř upustila a rychle ovinula volnou paži kolem ženina pasu. Sachakanka však byla příliš těžká a tak ji Sonea nechala sklouznout na zem.

Soneou proudila síla a pak náhle ustala. Odtáhla dlaň a žena spadla na záda. Její oči už jen nepřítomně zíraly do prázdna.

Byla mrtvá. Soneu zaplavila vlna úlevy. *Funguje to*, pomyslela si. *Opravdu to funguje*.

Pak se podívala na svou ruku. V měsíčním světle, které pronikalo rozbořenou střechou, vypadala krev na její dlani černě. Ohromeně se postavila.

Právě jsem zabila člověka černou magií.

Náhle se jí zatočila hlava a zapotácela se. Věděla, že dýchá příliš rychle, ale nedokázala to zastavit. Něčí ruce ji uchopily za ramena a zabránily jí v pádu.

„Soneo," řekl hlas, „zhluboka se nadechni. Zadrž dech. Pak pomalu vydechni."

Akkarin. Pokusila se řídit jeho radou. Musela to zkusit několikrát. Vytáhl kousek látky a otřel jí ruku.

„Není to nic příjemného, že?"

Zavrtěla hlavou.

„Nemělo by."

Znovu zavrtěla hlavou. Hlavou jí vířily protichůdné myšlenky.

Zabila by mě, kdybych nezabila já ji. Zabila by i další. Tak proč je mi tak hrozně, že jsem to udělala?

Možná proto, že se jim teď trochu podobám.

Co když sem už nepřijdou žádní další zvědové, které bude třeba zabít? Takan nebude stačit a já se budu muset posílit pro boj s ichani? Začnu obcházet po ulicích a zabíjet náhodné zločince a lupiče? Budu obranou Kyralie ospravedlňovat vybíjení nevinných?

Sonea zavrtěla hlavou nad matoucí směsicí emocí, které ji zaplavovaly. Nikdy předtím nebyla tolik na pochybách.

„Podívej se na mě, Soneo."

Otočil ji k sobě. Zdráhavě mu pohlédla do očí. Natáhl ruku a ona ucítila, že jí něco jemně vytáhl z vlasů. Z dlaně mu na zem vypadl kousek pytloviny.

„Volba, kterou jsi učinila, není snadná," řekl, „ale časem se naučíš věřit si." Vzhlédl. Sledovala jeho pohled a viděla, že uprostřed díry ve střeše visí měsíc v úplňku.

Oko, pomyslela si. *Je otevřené. Buď mám jeho svolení, protože jsem neprovedla nic špatného, nebo propadnu šílenství.*

Ale já přece téhle hloupé pověře nevěřím, připomněla si.

„Musíme odsud rychle zmizet," řekl. „O tělo se postarají Zloději."

Sonea přikývla. Když se vzdálil, uhladila si vlasy. V místě, kde se jí dotkl, ji brněla kůže. Vyhnula se pohledem tělu mrtvé ženy a vyšla za ním z místnosti.

KAPITOLA 14

SVĚDEK

Cerymu se něco jemně přitisklo na záda. Něco teplého. Ruka.

Savařina ruka, uvědomil si.

Ten dotyk ho vrátil zpátky do reality. Uvědomil si, že byl jako omráčený. Ve chvíli, kdy Sonea zabila sachakanskou čarodějku, se svět obrátil vzhůru nohama. Od té doby nedokázal myslet na nic jiného než na to, co udělala.

Tedy, skoro na nic. Savara mu něco říkala. Zamračil se. Něco o tom, že Akkarin má učedníka. Otočil se a pohlédl na ženu po svém boku.

Pousmála se. „To mi ani nepoděkuješ?“

Podíval se dolů. Seděli na dosud neporušené části střechy. Původně jim střecha Díry připadala jako dobré místo, odkud by mohli sledovat souboj. Střecha byla poskládaná z různých kusů dřeva a plná děr, které byly místy zalátané popraskanými taškami. Dokud se drželi na trámech, byli poměrně v bezpečí.

Ceryho ani Savaru bohužel nenapadlo, že jim bojovníci vyhodí bidýlko do povětří.

Když se však střecha probořila, něco zachránilo Ceryho před pádem. Než stačil pochopit, jak je možné, že se Savara dokáže vznášet ve vzduchu, přemístili se na zbývající kus střechy, mimo dohled čarodějů.

Všechno, co se týkalo Savary, náhle dávalo smysl: jak věděla, že dorazil nový vrah, jak je možné, že toho věděla tolik o lidech, se kterými bojoval Nejvyšší lord, a proč si byla tak jistá, že tyto vrahy dokáže zabít sama.

„Kdys mi to chtěla prozradit?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Až mi budeš dost věřit. Kdybych ti všechno pověděla hned na začátku, mohla jsem dopadnout jako ta dole.“ Podívala se na mrtvolu, kterou Gol a jeho pomocníci táhli pryč.

„To pořád ještě můžeš. Začíná bejt opravdu těžký poznat rozdíl mezi váma Sachakanama.“

V očích se jí zlostně zablýsklo, ale odpověděla klidným hlasem.

„Ne všichni mágové v mé zemi jsou jako ichani, Zloději. Naše společnost je rozdělená do mnoha skupin… frakcí…“ Podrážděně zavrtěla hlavou. „Nemáte pro to dostatečně výstižné slovo. Ichani jsou vyděděnci, vyhnaní za trest do pustiny. Jsou to nejhorší, co v mé zemi najdeš. Nesuď nás všechny podle nich.

Moji lidé se vždy obávali, že se jednoho dne ichani spojí. Jenže nemáme na krále žádný vliv a nedokážeme ho přesvědčit, aby přestal posílat lidi do vyhnanství. Sledujeme je už po mnoho staletí a zabili jsme všechny ty, o kterých jsme si mysleli, že vládnou ostatním. Snažíme se zabránit tomu, co se děje tady, ale musíme být velmi opatrní, aby nás nebylo vidět, protože mnohým lidem v Sachace stačí jenom nepatrná záminka, aby nás napadli.“

„A co se tady vlastně děje?“

Zaváhala. „Nejsem si jistá, kolik ti toho můžu povědět.“

K Ceryho pobavení si začala kousat ret, jako dítě, které vyslýchají rodiče. Když se uchechtl, podívala se na něj a zamračila se. „Co je?“

„Nevypadáš jako někdo, kdo se musí ptát na svolení.“

Nevzrušeně mu oplatila pohled a pak se podívala dolů. Cery sledoval, kam se dívá, a uviděl, že Gol i tělo zmizeli.

„Nečekal jsi, že tady uvidíš ji, že?“ zeptala se jemně. „Rozrušil tě pohled na to, jak tvoje ztracená láska někoho zabila?“

Zíral na ni a najednou se cítil nesvůj. „Jak to víš?“

Usmála se. „Máš to vepsané ve tváři, když ji vidíš nebo o ní mluvíš.“

Podíval se na místnost pod nimi. Hlavou mu probleskla představa Soney vrhající se na ženu. Ve tváři se jí zračilo odhodlání. Opravdu urazila kus cesty od nejisté dívenky, která byla tak zděšená, když zjistila, že má čarodějné schopnosti.

Pak si vzpomněl, jak se zatvářila, když jí Akkarin smetl něco z vlasů.

„Bylo to jen dětské pobláznění,“ vysvětlil Savaře. „Už dávno jsem věděl, že není pro mě.“

„Ne, nevěděl,“ řekla a střecha zavrzala, když přenesla svou váhu. „Přišel jsi na to až dnes.“

Obrátil se k ní. „Jak to můžeš…“

K jeho překvapení se k němu naklonila. Když se na ni podíval, ovinula mu ruku kolem krku, přitáhla ho blíže k sobě a políbila ho.

Její rty byly teplé a pevné. Cítil, jak ho zaplavila vlna horka. Natáhl se k ní, aby ji přitáhl blíže, ale podklouzl pod ním kus dřeva, na kterém seděl, a ztratil rovnováhu. Jejich rty se rozdělily a Cery začal padat dozadu.

Něco ho zastavilo. Poznal dotek magie. Savara se rozverně zasmála, naklonila se a popadla ho za košili. Svěsila se ze střechy a vytáhla ho k sobě. Trámy děsivě vrzaly, když se kutáleli pryč od zborceného místa. Když

se zastavili, ležela na něm. Usmála se – byl to ten okouzlující úsměv, který mu pokaždé rozbušil srdce.

„No," řekl, „to je pěkné."

Tiše se zasmála a sklonila se, aby ho znovu políbila. Na vteřinu zaváhal, když mu myšlenkami problesklo něco jako neblahé tušení.

Ten den, kdy Sonea přišla na to, že má magické schopnosti, už patřila do jiného světa. Savara je taky čarodějka. A už taky patří do jiného světa…

Ale starosti teď hodil za hlavu.

*

Lorlen se zamračil a otevřel oči. V jeho ložnici byla téměř úplná tma. Měsíční světlo se slabě odráželo v okenních clonách a znaky Společenství v něm vypadaly jako ostré černé tvary na jemném papíře.

Pak si uvědomil důvod, proč je vzhůru. Někdo bušil na dveře.

Kolik je hodin? Posadil se a promnul si oči, aby zaplašil rozespalost. Bušení pokračovalo. Povzdechl si, vstal a vyšel z ložnice ke hlavním dveřím svých komnat.

Venku stál lord Osen a vypadal neupraveně a zoufale.

„Pane Správce," zašeptal. „Lord Jolen a jeho rodina byli zavražděni."

Lorlen zíral na svého asistenta. Lord Jolen. Jeden z léčitelů. Mladý muž, nedávno se oženil. *Zavražděn?*

„Lord Balkan poslal pro Vyšší čaroděje," oznámil mu Osen naléhavě. „Máte se sejít v Denním salónku. Mám se tam vrátit, než se oblečete, a vyřídit jim, že už jste na cestě?"

Lorlen pohlédl na svou noční košili. „Jistě."

Osen přikývl a odspěchal pryč. Lorlen zavřel dveře a vrátil se do ložnice. Vytáhl ze skříně modrý hábit a začal se převlékat.

Jolen byl mrtvý. Stejně tak jeho rodina. Podle toho, co povídal Osen, byli zavražděni. Lorlen se zamračil a hlavou mu začaly vířit otázky. Jak je tohle možné? Čaroděj není snadná oběť. Vrahem musel být buď někdo dobře informovaný a mazaný, nebo jiný čaroděj. *Nebo hůř*, pomyslel si. *Černý mág*.

Pohlédl na svůj prsten a začaly ho napadat děsivé myšlenky.

Ne, zarazil se. *Počkej, dokud si nevyslechneš podrobnosti.*

Utáhl si šerpu svého hábitu okolo pasu a chvatně vyšel z pokoje. Jakmile se ocitl před sídlem čarodějů, zamířil přes nádvoří k budově zvané Sedm oblouků. Místnost úplně nalevo je Noční salónek, kde se konají každotýdenní společenská setkání čarodějů. Uprostřed je hodovní síň a v pravém křídle budovy se nachází Denní salónek, místnost určená pro přijímání a pohoštění významných hostů.

Lorlen vešel a zamžoural do nečekaného světla. Noční salónek byl tmavě modrý a stříbrný, zatímco Denní salónek byl vymalován v odstínech bílé a zlaté a nyní jej osvětlovalo několik světelných koulí. Výsledek byl přímo oslnivý.

Uprostřed místnosti stálo sedm mužů. Lord Balkan a lord Sarrin pokynuli Lorlenovi. Ředitel Jerrik právě hovořil s dvěma vedoucími studia, Peakinem a Telanem. Lord Osen stál vedle jediného muže, který na sobě hábit neměl.

Když Lorlen poznal kapitána Barrana, srdce mu pokleslo. Zemřel čaroděj a kapitán, který vyšetřoval

všechny ty podivné vraždy, je tady. Situace je zřejmě tak špatná, jak se obával.

Balkan přistoupil a přivítal ho. „Pane Správce.“

„Lorde Balkane,“ odpověděl Lorlen. „Myslím, že budete chtít, abych s otázkami počkal, než dorazí lady Vinara, správce Kito a Nejvyšší lord.“

Balkan zaváhal. „Ano, ale Nejvyššího lorda bych do toho nezahrnoval. Brzy vám vysvětlím své důvody.“

Lorlen se snažil vypadat překvapeně.

„Akkarina ne?“

„Zatím ne.“

Když se otevřely dveře, všichni se otočili. Díky svému postavení zahraničního správce trávil lord Kito většinu času mimo Společenství a Kyralii. Právě před pár dny se vrátil z Vinu, aby mohl jednat s potulným čarodějem, kterého Dannyl vezl k soudnímu procesu.

Lorlen si vzpomněl na Akkarinovu předpověď: *Jakmile dorazí velvyslanec Dannyl s potulným čarodějem, Společenství se přestane zajímat o vraha, Lorlene.*

Jestli je to tak špatné, jak se obávám, pomyslel si Lorlen, *řekl bych, že situace bude právě opačná.*

Když Balkan přivítal Kita, kapitán Barran přistoupil k Lorlenovi. Mladému muži se podařilo vyloudit ponurý úsměv.

„Dobrý večer, pane Správce. To je poprvé, kdy mě Společenství upozornilo na vraždu, místo aby to bylo naopak.“

„Skutečně?“ odpověděl Lorlen. „Kdo vás informoval?“

„Lord Balkan. Vypadá to, že se lordu Jolenovi podařilo s ním navázat spojení krátce předtím, než zemřel.“

Lorlen zatajil dech. Ví tedy Balkan, kdo je vrahem? Když se otočil, aby se podíval na válečníka, otevřely se dveře Denního salónku a vešla lady Vinara.

Rozhlédla se po tvářích, chvíli sledovala, kdo dorazil, a pak si pro sebe přikývla. „Všichni jste tady. Dobrá. Myslím, že bychom se raději měli posadit. Musíme probrat závažnou a šokující situaci.“

Židle po stranách místnosti připluly doprostřed. Ve tváři kapitána Barrana se zračila směsice úžasu a bázně, když pozoroval, jak se židle samy rovnají do kruhu. Když se všichni posadili, Vinara pohlédla na Balkana.

„Myslím, že začít by měl lord Balkan,“ řekla, „protože byl první, kdo se o vraždách dozvěděl.“

Balkan přikývl na souhlas. Rozhlédl se po kroužku přítomných. „Přede dvěma hodinami upoutalo mou pozornost myšlenkové volání lorda Jolena. Bylo velmi slabé, ale zaslechl jsem své jméno a zaznamenal obrovský strach. Když jsem se však na něj soustředil, dokázal jsem zachytit jen identitu volajícího a pocit, že ho někdo zranil magií. Poté se se komunikace náhle přerušila. Snažil jsem se navázat s lordem Jolenem spojení, ale nedostal jsem odpověď.“

„Informoval jsem o tom lady Vinaru a ta mi řekla, že lord Jolen přebývá s rodinou ve městě. Ani jí se nepodařilo s ním spojit a tak rozhodla, že bude lepší rodinu navštívit osobně. Když jsem dorazil, nepřišel mi žádný sluha otevřít. Odemkl jsem a naskytl se mi strašlivý pohled.“

Balkanův výraz potemněl. „Všichni lidé v domě byli zabiti. Prohledal jsem dům a našel jsem těla Jolenovy rodiny a služebnictva. Prohlédl jsem oběti, ale nenašel nic než škrábance a modřiny. Pak jsem objevil Jolenovo tělo.“

Odmlčel se a lord Telano se zmateně ozval.

„Jeho tělo? Jak mohl být stále celý? Byl vyčerpaný?“

Lorlen si povšiml, že Vinara hledí do země a potřásá hlavou.

„Pak jsem zavolal lady Vinaru a požádal ji, aby přijela a prohlédla oběti,“ pokračoval Balkan. „Jakmile dorazila, spěchal jsem na strážnici, abych zjistil, jestli obdrželi nějaké zprávy o neobvyklé činnosti v této oblasti. Kapitán Barran byl na místě a právě hovořil se svědkyní.“ Balkan se odmlčel. „Kapitáne, myslím, že byste nás měl seznámit s tím, co vám pověděla.“

Mladý strážník se rozhlédl po kroužku a odkašlal si.

„Ano, pánové… a paní.“ Složil ruce do klína. „Jak poslední dobou narůstá počet vražd, vyslechl jsem již mnoho svědků, ale jen pár z nich vidělo něco, co by nám pomohlo. Někteří lidé přicházeli s nadějí, že by nám mohlo být užitečné alespoň něco z toho, co viděli – například cizinec potulující se v noci ulicemi. Příběh této ženy byl velice podobný, ale obsahoval jeden nápadný prvek.“

„Vracela se pozdě domů, poté co roznášela ovoce a zeleninu po domech ve Vnitřní čtvrtí. Cestou zaslechla z domu nějaké výkřiky – šlo o sídlo rodiny lorda Jolena. Chtěla utéct pryč, ale když byla téměř u vedlejšího domu, zaslechla za sebou zvuk. Vyděsilo ji to a schovala se ve stínu domovních dveří. Ohlédla se a viděla, jak se z domu, který právě minula, vynořil muž.“

Barran se odmlčel a rozhlédl se po kroužku přítomných. „Dosvědčila, že ten muž měl na sobě kouzelnický hábit. Černý hábit.“

Vyšší mágové se mračili a vyměňovali si pohledy. Lorlen si všiml, že všichni až na Balkana a Osena vypadali, že jsou na pochybách. Vinara nevypadala překvapeně.

„Byla si jistá, že byl černý?“ zeptal se Sarrin. „Ve tmě může každá barva vypadat jako černá.“

Barran přikývl. „Položil jsem jí stejnou otázku. Byla si tím jistá. Prošel kolem dveří, ve kterých se ukrývala. Popsala černý hábit s incalem na rukávě.“

Jejich výrazy se změnily z pochybovačných na zděšené. Lorlen zíral na Barrana. Sotva popadal dech.

„Určitě n–“ začal Sarrin, ale zmlkl, když mu Balkan naznačil, aby počkal.

„Pokračujte, kapitáne,“ vyzval ho Balkan tiše, „povězte jim zbytek.“

Barran přikývl. „Řekla, že měl ruce pokryté krví a nesl nůž. Dobře jej popsala. Zahnutá čepel s drahokamy na rukojeti.“

Následovala dlouhá odmlka a pak se Sarrin zhluboka nadechl. „Jak spolehlivá je ta svědkyně? Můžete ji přivést sem?“

Barran pokrčil rameny. „Zeptal jsem se jí na jméno a opsal si z jejího průkazu adresu pracoviště. Abych se přiznal, nepřikládal jsem jejímu příběhu žádnou váhu, dokud jsem neslyšel, co lord Balkan objevil v tom domě. Nyní si přeji, abych jí byl položil více otázek nebo ji na strážnici zdržel déle.“

Balkan přikývl. „Znovu ji vyhledáme.“ Obrátil se k Vinaře: „A teď je zřejmě čas si vyslechnout, co zjistila lady Vinara.“

Léčitelka se napřímila. „Obávám se, že ano. Lord Jolen žil se svou rodinou, aby mohl pečovat o svou sestru, která měla rizikové těhotenství. Nejprve jsem ohledala jeho tělo a našla jsem dvě znepokojující věci. První…“ sáhla do záhybů hábitu a vytáhla kousek černé látky se zlatou výšivkou, „bylo tohle, svíral to v ruce.“

Když jej zvedla, Lorlena zamrazilo. Výšivka tvořila část znaku, který znal až příliš dobře: incal Nejvyššího

lorda. Vinara mu krátce pohlédla do očí a zamračila se, plná obav a soucitu.

„A ta druhá věc?“ zeptal se lord Balkan tichým hlasem.

Vinara zaváhala a pak se zhluboka nadechla. „Tělo lorda Jolena stále existuje z jediného důvodu – byla z něj vyčerpána úplně všechna energie. Na těle měl jen jedno zranění, a to mělký zářez podél jedné strany krku. Ostatní těla měla stejné znaky. Tyto znaky mě naučil rozpoznat můj předchůdce.“ Odmlčela se a rozhlédla se po přítomných. „Lord Jolen, jeho rodina a jejich služebnictvo byli zabiti černou magií.“

Následovaly výkřiky a lapání po dechu a pak dlouhé ticho, jak ostatním začaly docházet důsledky tohoto zjištění. Lorlen téměř slyšel, jak přemýšlejí nad Akkarinovou silou a zvažují, jaké jsou šance Společenství porazit ho v bitvě. Z jejich tváří vyčetl zděšení a paniku.

Cítil podivný klid a… úlevu. Po dobu dvou let ho tížilo tajemství Akkarinova zločinu. Ať už je to dobře nebo ne, Společenství nyní odhalilo toto tajemství samo. Rozhlédl se po Vyšších čarodějích. Měl by přiznat, že o Akkarinově zločinu věděl? Ne, dokud nebudu muset, pomyslel si.

Co by měl tedy dělat? Společenství nebylo o nic silnější a Akkarin – pokud byl tímto zločinem vinen – nebyl o nic slabší. Cítil, jak pocit úlevy zahání známý strach.

Kvůli ochraně Společenství bych měl udělat cokoli, abych zabránil konfrontaci mezi ním a Akkarinem, jestli to však Akkarin udělal… Ne, možná, že ne. Vím, že Kyraliánce zabíjel jiný černý čaroděj.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Telano slabým hlasem.

Všechny tváře se obrátily k Balkanovi a Lorlen cítil, že ho to trochu rozčílilo. Nebyl snad vůdcem Společenství po Akkarinovi on? Balkan se na něj s očekáváním podíval a on pocítil zahořklou lítost, jak na něj dopadla známá tíha jeho postavení.

„Co navrhujete, pane Správce? Znáte ho nejlépe."

Lorlen se přinutil trochu se napřímit. Tolikrát si nacvičoval, co jim v této situaci řekne.

„Musíme být opatrní," varoval je. „Jestliže je vrahem Akkarin, bude nyní ještě silnější. Navrhuji, abychom všechno velmi pečlivě zvážili, než jej s tím budeme konfrontovat."

„Jak silný vlastně je?" otázal se Telano.

„Když jsme ho zkoušeli na pozici Nejvyššího lorda, snadno přemohl dvacet našich nejsilnějších čarodějů," odpověděl Balkan. „Při použití černé magie se nedá určit, jak silný čaroděj je."

„Zajímalo by mě, jak dlouho ji asi praktikuje," zamyslela se Vinara ponuře. Podívala se na Lorlena. „Všiml jste si na Akkarinovi někdy něčeho zvláštního, pane Správce?"

Lorlen ani nemusel předstírat, že ho tato otázka pobavila. „Zvláštního? Na Akkarinovi? Vždycky působil záhadně a tajnůstkářsky dokonce i na mě."

„Mohl už ji praktikovat celé roky," zamumlal Sarrin. „Jak moc ho to mohlo posílit?"

„Mě spíše zajímá, jak k těmto vědomostem přišel," dodal Kito tiše. „Naučil se to během svých cest?"

Lorlen si povzdechl, když začali probírat všechny možnosti, které zvažoval, když odhaloval pravdu sám. Dal jim nějaký čas, a právě když začal uvažovat, že je přeruší, vystoupil do debaty Balkan.

„Prozatím je jedno, jak nebo kde se naučil černé magii. Záleží hlavně na tom, zda bychom ho dokázali porazit.“

Lorlen přikývl. „Pochybuji, že máme velkou šanci. Myslím, že bychom si to možná měli nechat pro sebe…“

„Navrhujete, abychom to přehlíželi?“ vykřikl Peakin. „Ponechat v čele Společenství černého mága?“

„Ne,“ zavrtěl Lorlen hlavou. „Ale potřebujeme čas, abychom si rozmysleli, jak se ho bezpečně zbavit. Tedy, pokud je vrahem opravdu on.“

„My už o nic silnější nebudeme,“ poznamenala Vinara. „On ano.“

„Lorlen má pravdu. Dobrý plán je základ,“ odpověděl Balkan. „Můj předchůdce mne učil, jakým způsobem se dá s černým mágem bojovat. Není to snadné, ale ani nemožné.“

Lorlena zaplavila vlna naděje a zájmu. Kdyby tak byl schopný promluvit si s válečníkem dřív, než Akkarin prozradí, že o jeho tajemství věděl. Snad by nakonec měli naději, že Akkarina svrhnou.

Pak se ale zarazil. Opravdu si přál, aby Akkarin zemřel? *Co když ale opravdu zabil Jolena a všechny v jeho domě? Copak by si za to nezasloužil trest?*

Ano, ale raději bychom se měli ujistit, že to skutečně spáchal on.

„Měli bychom také zvážit možnost, že vrahem není Akkarin,“ podotkl Lorlen. Podíval se na Balkana. „Máme výpověď jednoho svědka a kousek látky. Nemohl se jiný čaroděj převléci za Akkarina? Nemohl pak dát ten cár látky Jolenovi do ruky?“ Pak Lorlena něco napadlo. „Ukažte mi to ještě.“

Vinara mu podala útržek. Lorlen si jej prohlížel a přitom přikyvoval. „Podívejte, byl odříznutý, ne odtržený. Kdyby Jolen dokázal udělat tohle, musel by

mít v ruce něco ostrého. Proč by namísto toho útočníka raději nebodl? A to je také divné. Copak by si útočník nevšiml, že má uříznutý kus rukávu? Chytrý vrah by přece nezanechal tak usvědčující důkaz – ani by nevyšel na ulici se zbraní, kterou použil.“

„Takže si myslíte, že by mohlo jít o jiného čaroděje ve Společenství, který se nás snaží přesvědčit, že jeho zločiny spáchal Akkarin?“ zeptala se Vinara a zamračila se. „Připouštím, že i to je možné.“

„Nebo čaroděj, který nepatří ke Společenství,“ dodal Lorlen. „Když Dannyl našel potulného čaroděje v Elyne, možná existují i další.“

„V Kyralii jsme žádný důkaz o přítomnosti potulného čaroděje nenašli,“ zaprotestoval Sarrin. „A potulní mágové jsou obvykle necvičení a nevzdělaní. Jak by se takový čaroděj naučil černou magii?“

Lorlen pokrčil rameny. „Stejně jako kterýkoli jiný čaroděj. Zjevně tajně. Možná se nám ta představa nemusí zamlouvat, ale ať už je vrahem Akkarin nebo někdo jiný, nějak se černou magii naučil.“

Ostatní se odmlčeli a zamysleli se.

„Takže Akkarin možná není vrah,“ shrnul Sarrin. „Jestliže není, dobře ví, že to musíme vyšetřit obvyklým způsobem, a bude s námi spolupracovat.“

„A jestli je, může se obrátit proti nám,“ dodal Peakin.

„Co tedy uděláme?“

Balkan se postavil a začal přecházet po pokoji. „Sarrin má pravdu. Jestliže je nevinný, bude spolupracovat. Jestliže je vinen, měli bychom jednat hned. Podle počtu úmrtí dnes v noci, kdy se vůbec nenamáhal zahladit stopy, to vypadá na černého mága, který se připravuje k boji. Musíme se mu postavit hned, než bude příliš pozdě.“

Lorlenovi se sevřelo srdce. „Ale říkal jste, že potřebujeme čas na přípravu.“

Balkan se ponuře usmál. „Řekl jsem, že pečlivé naplánování je základ. Součástí mých povinností vrchního válečníka je zajistit, abychom byli kdykoli připraveni takovémuto nebezpečí čelit. Podle mého předchůdce je klíčem k úspěchu zaskočit nepřítele, když není v přítomnosti svých spojenců. Můj sluha mne informoval, že v noci zůstávají v sídle Nejvyššího lorda pouze tři lidé. Akkarin, jeho sluha a Sonea.“

„Sonea!“ vykřikla Vinara. „Jakou roli v tom hraje ona?“

„Nemá ho ráda,“ řekl Osen. „Dokonce bych řekl, že ho nenávidí.“

Lorlen se překvapeně podíval na svého asistenta.

„Jak to?“ zeptala se Vinara.

Osen pokrčil rameny. „Všiml jsem si toho, když se stala jeho chráněnkou. Stále se v jeho společnosti zdržuje nerada.“

Vinara se zatvářila zamyšleně. „Zajímalo by mě, jestli něco ví. Mohla by být užitečným svědkem.“

„A spojencem,“ dodal Balkan. „Pokud ji nezabije kvůli její síle.“

Vinara se otřásla. „Tak jak je od sebe rozdělíme?“

Balkan se usmál. „Mám plán.“

* * *

Jejich průvodce na zpáteční cestě podzemními chodbami byl stejný chlapec s vážnýma očima. Zatímco ho následovali, Sonea cítila, že se zmatek v její hlavě pomalu urovnává do rozvážného klidu. Než je průvodce opustil, její mysl opět zaplnila spousta nových otázek. „Patřila k ichani, že?“

Akkarin na ni pohlédl. „Ano, byla jedna z těch slabších. Nedokážu si ale představit, jak ji Kariko přesvědčil, aby sem přišla. Snad úplatkem nebo vydíráním.“

„Pošlou sem více takových?“

Zamyslel se. „Možná. Přál bych si, abych měl příležitost přečíst si její myšlenky.“

„To mě mrzí.“

Zvedl koutek rtů. „Neomlouvej se. Mnohem víc mě těší, že jsi naživu.“

Usmála se. Během zpáteční cesty byl odtažitý a zamyšlený. Nyní se zdálo, že má strach z návratu. Následovala ho chodbou. Došli k výklenku vyplněnému kameny. Akkarin se na ně upřeně podíval a balvany se začaly formovat do schodiště. S další otázkou počkala, než ustane hluk, který vydávaly posouvající se kameny.

„Proč nechala ve výklenku prsten rodu Sarilů a drahou šálu?“

Na půli cesty dolů se zarazil a zíral na ni. „Opravdu? To jsem…“

Jeho pohled se přesunul někam za ni. Na tvář se mu vrátil stejný zamyšlený výraz, jaký měl celou poslední hodinu. Pak se zamračil.

„Co se děje?“

Zvedl ruku, aby ji umlčel. Zatímco ho Sonea pozorovala, prudce se nadechl a rozšířily se mu oči. Pak zaklel tak, jak zatím slyšela jen ve slumech.

„Co se děje?“ zopakovala otázku.

„V mém sídle jsou Vyšší mágové. V podzemní místnosti.“

Dech se jí zadrhl v krku a tělo jí zaplavil chlad. „Proč?“

Akkarin upřel pohled někam za stěny chodby. „Lorlen…“

Sonea cítila, jak se jí sevřel žaludek. Lorlen se jistě nerozhodl poštvat Společenství proti Akkarinovi.

Cosi v Akkarinově výrazu jí bránilo klást další otázky. Tušila, že usilovně přemýšlí. Zvažuje nesnadná rozhodnutí. Po dlouhé chvíli ticha se konečně zhluboka nadechl a pomalu vydechl.

„Odteď se všechno mění," pohlédl na ni. „Musíš dělat, co ti řeknu, ať ti to bude připadat jakkoli těžké."

Jeho hlas byl tichý a nepřirozený. Přikývla a snažila se ovládnout rostoucí strach.

Akkarin vystoupal po schodech nahoru, až se ocitli tváří v tvář. „Lord Jolen byl dnes zavražděn s celou svou rodinou a služebnictvem. Pravděpodobně to provedla ta žena, kterou jsi právě zabila. Proto měla u sebe šálu a prsten rodu Sarilů – předpokládám, že šlo o trofeje. Vinara našla v Jolenově dlani cár mého hábitu – bezpochyby mi jej Sachakanka utrhla z rukávu během našeho prvního souboje – a poznala, že příčinou smrti byla černá magie. A nějaká svědkyně viděla, jak někdo v převleku za mě opouští dům s nožem v ruce."

Odvrátil pohled. „Zajímalo by mě, kde vzala ten hábit a kde ho pak nechala."

Sonea na něj zírala. „Takže Společenství si myslí, že jste vrah."

„Ano, zvažují tuto možnost. Balkan správně rozhodl, že pokud jsem nevinný, budu spolupracovat, a pokud jsem vinen, musí se mi neodkladně postavit. Přemýšlel jsem, jak si s tím poradím a co bys měla říct a udělat ty, když se situace změnila."

Odmlčel se a těžce si povzdechl. „Balkan moudře naplánoval, že mě od tebe a Takana izoluje. Poslal kurýra se zprávou o Jolenově smrti a svolává Vyšší čaroděje k setkání. Když se dozvěděl, že nejsem ve svém sídle, poslal pro tebe. Neprobíral s ostatními, co udělá,

když tam nebudeš ani ty. Předpokládám tedy, že to udělá teď, a já se prostřednictvím Lorlena dozvím, co zamýšlí. Ale určitě už nějaký plán nosí v hlavě.“ Akkarin se zamračil. „Jistě, že ano.“

Sonea potřásla hlavou. „Začalo se to dít už během naší cesty zpátky, že ano?“

Akkarin přikývl. „Nemohl jsem nic říct před naším průvodcem.“

„Co tedy Balkan udělal?“

„Vrátil se do sídla a prohledal je.“

Soneu zamrazilo, když pomyslela na knížky a předměty, které musel v podzemní místnosti najít. „Ach.“

„Ano. Ach. Nejprve se do podzemního pokoje nevloupali. Ale jakmile našli knihy o černé magii ve tvé ložnici, rozhodli se prohledat každý kout.“

Sonei ztuhla krev v žilách. Knihy o černé magii. V jejím pokoji.

Vědí to.

Před očima jí proběhla budoucnost, kterou si v duchu malovala. Poslední dva roky studia, promoce, volba oboru. Možná, že přesvědčí léčitele, aby pomáhali chudým, možná dokonce přesvědčí krále, aby zastavil Očistu.

Nic z toho se nestane. Nikdy.

Společenství ví, že hledala informace o černé magii. Trestem za tento zločin bylo vyloučení. Kdyby zjistili, že se černou magii naučila a použila ji, aby zabila…

Ale udělala to, a riskovala tím svou budoucnost, z dobrého důvodu. Kdyby ichani zaútočili, ukončení studia nebo zastavení Očisty by se stejně nikdy nekonalo.

Rothena to hrozně, hrozně zdrtí.

S velkým úsilím tuto myšlenku zaplašila. Potřebovala přemýšlet. Co můžou dělat, když je Společenství odhalilo? Jak můžou s Akkarinem bojovat s ichani?

Bylo jasné, že do Společenství se vrátit nemohou. Budou se muset ukrýt ve městě. Skrývání před Společenstvím všechno zkomplikuje, ale nemožné to není. Akkarin se zná se Zloději. I ona má pár užitečných kontaktů. Podívala se na Akkarina.

„Co teď budeme dělat?“

Podíval se na schody vedoucí dolů. „Vrátíme se.“

Zírala na něj. „Do Společenství?“

„Ano. Povíme jim o Sachakanech.“

Srdce jí poskočilo.

„Řekl jste, že si myslíte, že vám nebudou věřit.“

„To je pravda. Ale musím jim dát příležitost.“

„Ale co když vám neuvěří?“

Akkarinův pohled se zachvěl. Sklopil oči. „Je mi líto, že jsem tě do toho namočil, Soneo. Pokud to bude v mých silách, uchráním tě před nejhorším.“

Nadechla se a pak se v duchu proklela.

„Neomlouvejte se,“ odpověděla mu pevně. „Bylo to mé rozhodnutí. Věděla jsem, co riskuji. Řekněte mi, co mám udělat, a já to udělám.“

Jeho oči se lehce rozšířily, otevřel ústa a pak se znovu zahleděl do dálky.

„Odvádějí Takana. Musíme si pospíšit.“

Zmizel na schodech. Sonea spěchala za ním. Když vyrazil bludištěm chodeb, ohlédla se.

„Co schody?“

„Nech je tak.“

Rozběhla se, aby ho dohnala. Bylo obtížné stačit jeho dlouhým krokům a Sonea tiše hartusila, že nikdo nebere ohled na lidi s kratšíma nohama.

„Musíme ochránit dva lidi," oznámil jí. „Takana a Lorlena. Nijak se nezmiňuj o Lorlenově prstenu, nebo že cokoli z toho věděl dříve. Mohli bychom ho v budoucnu potřebovat."

Netrvalo dlouho a zastavil se před dveřmi podzemní místnosti. Svlékl si kabát, složil ho a položil ke dveřím. Pak si odepjal opasek s pochvou a položil ho na kabát. Nad hlavami se jim rozzářila světelná koule. Akkarin zhasl lampu a položil ji vedle kabátu.

Drahnou chvíli jen stál a hleděl na dveře podzemní místnosti, holé paže zkřížené na černé vestě. Sonea tiše čekala vedle něj.

Bylo těžké uvěřit náhlé změně situace. Zítra se měla učit, jak vyléčit zlomená žebra. Za pár týdnů začnou pololetní zkoušky. Cítila, jak ji to táhne ke dveřím, podivný pocit, že stačí jen dojít do postele a ráno se vzbudí a zjistí, že všechno pokračuje jako obvykle.

Ale místnost za nimi je pravděpodobně plná čarodějů, kteří čekají, až se Akkarin vrátí. Vědí, že se naučila černou magii. Podezírají Akkarina, že zabil Jolena. Budou připraveni bojovat.

Akkarin se stále ani nepohnul. Už přemýšlela, jestli nezměnil názor, když se k ní obrátil.

„Zůstaň tady, dokud tě nezavolám."

Pak se přimhouřenýma očima podíval na dveře a ty se otevřely.

Vstup do pokoje blokovala záda dvou čarodějů. Za nimi Sonea zahlédla lorda Balkana, jak pomalu přechází sem a tam po místnosti. U stolu seděl lord Sarrin, prohlížel si předměty na něm a zmateně se mračil.

Zatím si nevšimli, že se dveře otevřely. Pak se jeden z čarodějů stojících přede dveřmi otřásl a ohlédl se přes rameno. Při pohledu na Akkarina zalapal po dechu, ustoupil a svého kolegu odtáhl s sebou.

Hlavy všech přítomných se obrátily k Akkarinovi, který vkročil do místnosti. I bez svrchní části hábitu vypadal impozantně.

„To jsou k nám hosti," řekl. „Co vás přivádí do mého sídla v tuto pozdní hodinu?"

Balkan povytáhl obočí. Podíval se směrem ke schodišti, na kterém se objevil Lorlen. Správce se podíval na Akkarina a jeho výraz byl nečekaně klidný.

„Lord Jolen a všichni v jeho domě dnes byli zavražděni."

Lorlenův hlas byl klidný a umírněný. „Byly nalezeny důkazy, které nám daly důvod k podezření, že vrahem jsi ty."

„Chápu," pronesl Akkarin tiše. „To je vážná věc. Nezabil jsem lorda Jolena, ale na to budete muset přijít sami." Odmlčel se. „Vysvětlíte mi, jak lord Jolen zemřel?"

„Černou magií," sdělil mu Lorlen. „A protože jsme ve tvém domě našli knihy o černé magii, mimo jiné také v Soneině pokoji, máme o to větší důvod tě podezřívat."

Akkarin pomalu přikývl. „Jistě, že máte." Zvedl koutek rtů. „A jistě jste tímto objevem k smrti vyděšení. Tak tedy. Nemusíte být. Vysvětlím vám to."

„Budeš spolupracovat?" zeptal se Lorlen.

„Ovšem."

Všem se viditelně ulevilo.

„Mám ale podmínku," dodal Akkarin.

„Jakou?" zeptal se Lorlen ostražitě. Balkan na něj pohlédl.

„Můj sluha," odpověděl Akkarin. „Kdysi jsem mu slíbil, že jeho svobodu mu už nikdy nikdo nevezme. Přiveďte ho sem."

„A když to neuděláme?"

Akkarin ustoupil o krok stranou. „Sonea půjde místo něj.“

Sonea cítila, jak jí zatrnulo, když si mágové všimli, že stojí v chodbě. Otřásla se při představě, co si asi musí myslet. Naučila se černou magii? Je nebezpečná? Pouze Lorlen by mohl doufat, že by se mohla Akkarinovi vzepřít; ostatní pravý důvod, proč se stala novickou Nejvyššího lorda, neznají.

„Když je oba necháme tady, budeme mít pohromadě dva spojence,“ varoval je Sarrin.

„Takan není čaroděj,“ řekl Balkan tiše. „A dokud není s Akkarinem, nepředstavuje pro nás žádnou hrozbu.“ Podíval se na Vyšší čaroděje. „Otázkou zůstává, jestli chceme zadržet Soneu nebo sluhu?“

„Soneu,“ odpověděla bez váhání Vinara. Ostatní přikývli.

„Dobrá tedy,“ souhlasil Lorlen. Jeho pohled byl na chvilku nepřítomný a pak se zase zaostřil. „Přikázal jsem, aby ho přivedli.“

Následovalo dlouhé ticho. Nakonec se ozvaly kroky směřující po schodech dolů. Objevil se Takan, jehož paže pevně svíral jeden z válečníků. Byl bledý a plný úzkosti.

„Odpusťte mi, pane,“ omlouval se. „Nemohl jsem je zastavit.“

„Já vím,“ řekl mu Akkarin. „Ani ses o to neměl pokoušet, příteli.“ Ustoupil o pár kroků a zastavil se u stolu na jedné straně místnosti. „Bariéry jsou spuštěny a nechal jsem otevřené schodiště. Vše, co budeš potřebovat, najdeš hned za dveřmi.“

Takan pokýval hlavou. Chvíli na sebe hleděli, pak sluha znovu přikývl. Akkarin se obrátil k chodbě.

„Pojď dál, Soneo. Až bude Takan propuštěn, běž k Lorlenovi.“

Sonea se zhluboka nadechla a vešla do místnosti. Podívala se na válečníka, který držel Takana, a pak na Lorlena. Správce přikývl.

„Nechte ho jít.“

Když Takan ustoupil od svého věznitele, Sonea zamířila k Lorlenovi. Když ji sluha míjel, zastavil se a uklonil se.

„Postarejte se o mého pána, lady Soneo.“

„Udělám, co budu moci,“ slíbila mu.

Najednou se jí sevřelo hrdlo. Když došla k Lorlenovi, otočila se a sledovala, jak sluha odchází. Uklonil se Akkarinovi a vyšel do chodby. Když zmizel ve tmě, deska se zasunula zpátky na své místo.

Akkarin se obrátil k Lorlenovi, pak se podíval na stůl a židle za ním. Svrchní část jeho hábitu byla stále přehozená přes opěradlo židle. Zvedl černý oděv a zahalil se do něj.

„Takže, pane Správce, jak vám se Soneou můžeme pomoci při vyšetřování?“

KAPITOLA 15

ŠPATNÉ ZPRÁVY

Rothen si právě oblékal čerstvě vypraný hábit, když zaslechl, že se otevřely dveře.

„Lorde Rothene?“ zavolala na něj Tania.

Naléhavost v jejím hlase ho přiměla rychle zamířit ke dveřím ložnice. Tania stála uprostřed pokoje a lomila rukama.

„Co se děje?“ zeptal se.

Podívala se na něj s bolestným výrazem. „V noci zatkli Nejvyššího lorda a Soneu.“

Prudce se nadechl a zaplavila ho vlna naděje a úlevy. Akkarin je konečně zatčen! Společenství muselo odhalit jeho zločin – a střetnout se s ním – a zvítězit!

Ale proč by Společenství uvěznilo také Soneu?

Proč vlastně? Vzrušení z něj opadlo a vystřídal je známý, neodbytný strach.

„Za co byli zatčeni?“ přinutil se zeptat.

Tania zaváhala. „Slyšela jsem jen různé drby. Možná to ani není pravda.“

„Tak za co?“ zopakoval otázku.

Ušklíbla se. „Nejvyšší lord byl uvězněn za to, že zavraždil lorda Jolena a všechny v jeho domě, a za to, že se naučil nějaký druh magie. Myslím, že to byla černá magie. Co je to?“

„Nejhorší magie ze všech,“ odpověděl Rothen ztěžka. „Ale co Sonea? Za co zatkli ji?“

Tania rozhodila rukama. „Nejsem si jistá. Snad za to, že se s ním spolčila.“

Rothen se posadil do jednoho z křesel. Dlouze a zhluboka se nadechl. Společenství musí vzít v potaz možnost, že do toho byla Sonea zapletená. To ještě neznamená, že je vinná.

„Nepřinesla jsem žádné jídlo,“ řekla Tania omluvně. „Věděla jsem, že to budete chtít slyšet co nejdříve.“

„Nevadí,“ odpověděl. „Stejně teď asi nebudu mít na jídlo čas.“ Postavil se a vykročil ke dveřím. „Myslím, že bych si měl raději trochu popovídat se Soneou.“

Tania se na něj strhané usmála. „Taky si myslím. Dejte mi vědět, co říkala.“

*

Mladý muž, který seděl v kočáře naproti Dannylovi, byl žalostně hubený. I když se Farand během týdne zotavil z otravy dost na to, aby dokázal chodit, stále bude chvíli trvat, než znovu získá svou dřívější sílu. Byl ale naživu a byl za to velmi vděčný.

Dannyl na mladíka dohlížel každou noc a den, po celou dobu cesty. Ospalost a vyčerpání mohl snadno zaplašit léčitelskými schopnostmi, ale když to dělal neustále, vybíralo si to svou daň. Po týdnu se cítil skoro tak špatně, jako Farand vypadal.

Kočár zamířil k branám Společenství, a když se před nimi otevřel pohled na Univerzitu, Farand zalapal po dechu.

„Je nádherná,“ vydechl.

„Ano.“ Dannyl se usmál a vyhlédl z okna. Na úpatí schodiště stáli tři mágové: Správce Lorlen, zahraniční správce Kito a lady Vinara.

Dannyl pocítil bodnutí úzkosti a zklamání. Doufal, že ho přivítá Nejvyšší lord. *Nejspíš chce všechno probrat v soukromí*.

Kočár se zastavil před schodištěm a Dannyl vystoupil. Když se za ním objevil také Farand, trojice Vyšších mágů si ho změřila s ostražitou zvědavostí.

„Velvyslanče Dannyle," pozdravil ho Lorlen. „Vítejte zpátky."

„Děkuji, Správce Lorlene. Správce Kito. Lady Vinaro," odpověděl Dannyl a pokynul jim. „Toto je Farand Darellasu."

„Vítejte, mladý pane Darellasi," obrátil se k němu Lorlen. „Obávám se, že několik příštích dnů budeme poněkud zaneprázdnění jinou záležitostí. Pokusíme se vám však poskytnout co největší pohodlí a vaší jedinečné situaci se budeme věnovat, jakmile vyřešíme tu druhou záležitost."

„Děkuji, pane Správce," odpověděl Farand nejistě.

Lorlen přikývl a vyrazil po univerzitním schodišti nahoru. Dannyl se zamračil. Na Lorlenově chování bylo něco divného. Vypadal ještě uštvaněji než obvykle.

„Pojďte se mnou, Farande," řekla Vinara mladíkovi. Pohlédla na Dannyla a zvážněla. „Vyspěte se, velvyslanče. Potřebujete dohnat, co jste ztratil."

„To ano, lady Vinaro," souhlasil Dannyl. Když odvedla Faranda pryč, pohlédl tázavě na Kita.

„O jaké záležitosti hovořil Správce Lorlen?"

Kito si ztěžka povzdechl. „Včera v noci byl zavražděn lord Jolen."

„Zavražděn?" vytřeštil Dannyl oči. „Jak?"

Čaroděj se ušklíbl. „Černou magií."

Dannyl cítil, jak se mu vytrácí barva z obličeje. Pohlédl na kočár, ve kterém ležela kniha, hluboko ukrytá v jeho zavazadle.

„Černou magií? Kdo…?“

„Byl zatčen Nejvyšší lord,“ dodal Kito.

„Akkarin!“ Dannylovi projel tělem mráz. „To ne!“

„Obávám se, že ano. Důkazy jsou usvědčující. Souhlasil, že bude spolupracovat při vyšetřování. Zítra proběhne Slyšení.“

Dannyl ho sotva poslouchal. Podivné shody okolností a náhod najednou dávaly smysl. Pomyslel na výzkum, o který ho požádal Lorlen a který pak zastavil. Vzpomněl si na Rothenův náhlý zájem o stejné informace – hned poté, co se Sonea stala Akkarinovou chráněnkou. Pomyslel na to, co mu odhalila Demova kniha. Starodávná magie – vyšší magie – byla černá magie.

Předpokládal, že Akkarinovo pátrání skončilo neúspěchem.

Zdá se, že se mýlil.

Měl Lorlen nějaké podezření? A Rothen? Bylo to důvodem pro jeho výzkum?

A já jsem se chystal předat tu knihu Akkarinovi!

„Situaci kolem potulného čaroděje probereme po Slyšení,“ řekl Kito.

Dannyl zamrkal a pak přikývl. „Jistě. No, raději bych měl uposlechnout doporučení lady Vinary.“

Vindský čaroděj se usmál. „Tak se dobře vyspěte.“

Dannyl přikývl a pak zamířil k sídlu čarodějů. Spát? Jak by mohl spát po takovémto zjištění?

Pokračoval jsem ve výzkumu s Akkarinovým požehnáním a v kufru mi leží kniha o černé magii. Bude to stačit k tomu, abych byl obviněn ze stejných zločinů jako on? Mohl bych knihu ukrýt. Rozhodně ji nepředám Akkarinovi… ani s ním nebudu cokoli probírat.

Zalapal po dechu, když si uvědomil, co to znamená pro něj. Kdo teď uvěří Akkarinovi, až bude vysvětlovat,

že vztah mezi Dannylem a Tayendem byla jen lest, jak dopadnout rebely?

*

Naposledy byla Sonea v Dómu, když se připravovala na Výzvu. Byla to obrovská dutá kopule z kamene, která kdysi sloužila pro výcvik válečníků. Po dostavbě arény ji Společenství přestalo využívat. Ona ji používala, když se připravovala na souboj s Reginem, aby její lekce nemohl pozorovat on, ani jeho příznivci. Ironií bylo, že stejná magie ji nyní pomáhala držet pod zámkem.

Ne, že by se jakkoli snažila uprchnout. Slíbila Akkarinovi, že udělá, co jí přikáže. Řekl jí pouze, že musí chránit Lorlena a Takana. A to pro ni znamenalo zůstat tady.

Buď to bylo tak, nebo ji byl ochotný obětovat, aby dodržel slib, který dal svému sluhovi.

Ne, pomyslela si, *potřebuje mě, abych potvrdila jeho výpověď.* Takan si byl s Akkarinem příliš blízký. Nikdo by mu nevěřil.

Přecházela sem a tam uvnitř Dómu. Zásuvné dveře zůstaly otevřené, aby dovnitř proudil vzduch. Za nimi stála dvojice čarodějů a pozorovala ji, kdykoli byla uvnitř sama.

Moc často ale sama nebyla. Vinara, Balkan i Sarrin se jí postupně vyptávali na Akkarinovu činnost. Nechtěla riskovat, že odhalí něco dřív, než bude Akkarin připravený, takže odmítala odpovídat. Nakonec to vzdali.

Když konečně osaměla, zjistila, že se jí to nelíbí. Stále musela přemýšlet nad tím, kde je Akkarin a jestli dělá dobře, když odmítá cokoliv říct. Bylo těžké odhadnout, kolik je hodin, ale tipovala, že už dávno

svítalo. Celou noc nespala, ale pochybovala, že by dokázala usnout, i kdyby měla místo podlahy pokryté pískem měkkou postel.

Koutkem oka zachytila pohyb za dveřmi. Vzhlédla a srdce se jí bolestně sevřelo.

Rothen.

Vešel do Dómu a tvářil se ustaraně. Když se mu podívala do očí, pokusil se usmát, a ji přepadl pocit viny.

„Soneo," pozdravil ji, „jak se máš?"

Zavrtěla hlavou. „To je ale hloupá otázka, Rothene."

Rozhlédl se po Dómu a přikývl. „Ano, opravdu hloupá." Povzdechl si a znovu se na ni podíval. „Zatím se nerozhodli, co s tebou udělají. Lorlen mi pověděl, že ve tvém pokoji našli knihy o černé magii. Podstrčil ti je Akkarin nebo jeho sluha?"

Povzdechla si. „Ne. Četla jsem je."

„Proč?"

„Abych poznala svého nepřítele."

Zamračil se. „Přece víš, že číst o černé magii je zločin."

„Ano, vím."

„A stejně jsi je četla?"

Podívala se mu do očí. „Některá rizika je potřeba podstoupit."

„V naději, že bychom tyto informace mohli použít, abychom ho porazili?"

Sklopila oči. „Ne tak docela."

Odmlčel se. „Tak proč, Soneo?"

„Nemůžu vám to říct. Ještě ne."

Rothen o krok přistoupil. „Proč ne? Co ti řekl, že si z tebe udělal komplice? Vyhledali jsme tvou tetu Jonnu a strýčka Ranela. Jsou v bezpečí a daří se jim dobře, stejně jako jejich dětem. Dorrien je živý a vede se mu dobře. Chráníš ještě někoho?"

Povzdechla si. *Celou Kyralii*.

„Nemůžu vám to říct, Rothene. Zatím ne. Nevím, co Akkarin komu řekl nebo co chce, abych řekla já. Musím prostě počkat do Slyšení.“

Rothenovy oči se hněvivě zaleskly. „Odkdy tě zajímá, co si přeje on?“

Vydržela jeho pohled. „Od chvíle, kdy jsem zjistila, jaké má důvody pro své činy. Ale to už je jeho příběh, ne můj. Pochopíte proč, až to poví.“

Pochybovačně se na ni podíval. „Je těžké tomu uvěřit. Ale pokusím se. Mohl bych pro tebe udělat ještě něco?“

Zavrtěla hlavou a pak zaváhala. Rothen ví, že Lorlen o Akkarinově zločinu věděl celé dva roky. Co by se stalo, kdyby to Společenství řekl? Podívala se na něj.

„Ano,“ řekla tiše. „Ochraňte Lorlena.“

*

Savara přejela rukou po pokrývce a usmála se.

„Pěkné.“

Cery se uchechtl. „Zloděj se musí postarat, aby se jeho host cítil příjemně.“

„Nejsi jako ostatní Zloději,“ poznamenala. „V tom všem má prsty on, že?“

„Kdo?“

„Nejvyšší lord.“

Rozhořčeně si odfrkl. „*Všecko* nezařídil on.“

„Ne?“

„Částečně to bylo díky Sonei. Faren souhlasil, že ji schová před mágama, jenže ostatní Zloději ho přinutili, aby ji vydal. Podle některých lidí nedodržel svoji část dohody.“

„Takže?“

„Když sem byl ochotný jednat s Farenem, byli ostatní lidi taky. S pár věcma mi pomoh.“

„Takže s tím Akkarin nemá nic společného?“

„No, trochu jo,“ uznal Cery. „Možná bych neměl dost kuráže, kdyby mě nepostrčil. Nebo kdyby mi neřek ty správný informace o každým ze Zlodějů, aby mi nelezli do cesty. Je těžký odmítnout někoho, kdo zná každý tvý tajemství.“

Zatvářila se zamyšleně. „Vypadá to, jako by to plánoval už dlouho.“

„Taky mi to tak připadá.“ Cery pokrčil rameny. „Když ten vrah začínal lízt ostatním Zlodějům na nervy, nabídl jsem se, že ho najdu. Zamlouvalo se jim to. Netušili, že na tom dělám už celý měsíce. Hrozně se bavili, že jsem ho ještě nenašel – ale žádnýmu z nich se to taky nepodařilo.“

„Tys je ale *našel*.“

„Myslí si, že je vrah jenom jeden.“

„Aha.“

„Teda podle mě si to mysleli,“ dodal.

„A teď už vědí, že to tak není, protože ten poslední byla žena.“

„Asi jo.“

Rozhlédl se po nábytku v pokoji. Kvalitní kousky ale nic výstředního. Nerad myslel na to, že to všechno byla Akkarinova pomoc.

„Snažil jsem se zařídit i jinak,“ řekl. „Kšefty s hledáním vrahů pro čaroděje jednou skončí a já chci zůstat naživu a pracovat dál.“

Lišácky se usmála a přejela mu prstem po hrudi.

„To by se mi rozhodně líbilo.“

Vzal ji za ruku a přitáhl si ji blíž. „Fakt? A jaký druh práce děláš ty?“

„Navazuji kontakty s potenciálními spojenci," řekla a ovinula kolem něj paži. „Především velmi blízký kontakt s jedním konkrétním."

Její polibky byly silné a svůdné. Cítil, jak se mu znovu rozbušilo srdce.

Pak někdo zaklepal na dveře. Odtáhl se a omluvně se ušklíbl. „Musím to vyřídit."

Zklamaně našpulila rty. „Musíš?"

Přikývl. „Gol by neklepal, kdyby to nebylo důležitý."

„Doufám, že bude."

Vstal, natáhl si kalhoty a košili a vyklouzl z pokoje. Gol přecházel po obývacím pokoji a jeho výraz se na hony lišil od bodrého úšklebku, který Cery očekával.

„Společenství zatklo Nejvyššího lorda," oznámil Gol. „A Soneu taky."

Cery na něj chvilku nevěřícně zíral. „Proč?"

„Včera v noci byl zabitej čaroděj ze Společenství. A taky plno lidí v jeho domě. Myslí si, že to spáchal Nejvyšší lord." Odmlčel se. „Ví o tom celý město."

Cery se odploužil k nejbližší židli a posadil se. Akkarina *zatkli*? Za *vraždu*? A Soneu taky? Zaslechl, jak se otevřely dveře jeho ložnice. Vykoukla Savara, nyní už oblečená. Když se mu podívala do očí, zamračila se.

„Můžeš mi to říct?"

Krátce se usmál, pobaven její otázkou. „Nejvyššího lorda zatkli. Společenství si myslí, že včera v noci zabil nějakého čaroděje ze Společenství."

Vykulila oči a vešla do pokoje. „Kdy?"

Gol pokrčil rameny. „Nevím. Všecky v jeho domě zabili taky. Nějakým druhem zlý magie. Černá magie. Jo, tak to bylo."

Prudce se nadechla. „Takže je to pravda."

„Co je pravda?" zeptal se Cery.

„Někteří ichani prohlašují, že Společenství nezná vyšší magii a tvrdí o ní, že je špatná. Akkarin ji používá, takže jsme si mysleli, že to nemůže být pravda.“ Odmlčela se. „Tak proto pracuje tajně. Myslela jsem si, že nechce, aby ostatní zjistili, že k této situaci přispěly jeho dřívější činy.“

Cery zamrkal. „Jaký dřívější činy?“

Podívala se na něj a usmála se. „O Nejvyšším lordovi toho nevíš ještě hodně.“

„Jako co?“

„Já o tom mluvit nemůžu,“ odpověděla. „Můžu ti ale říct, že…“

Zarazila se, když se ozvalo zaklepání na dveře. Cery pokynul Golovi. Velký muž přistoupil ke stěně, vykoukl kukátkem a pak odsunul obraz. Dovnitř nakoukl kluk, kterého Cery příležitostně zaměstnával.

„Chce tě vidět nějakej chlap, Ceryni. Zná to dlouhý heslo a prej má špatnou zprávu o tvým příteli. Říká, že je to naléhavý.“

Cery přikývl a pak se obrátil k Savaře. „Radši zjistím, o co jde.“

Pokrčila rameny a vrátila se do ložnice. „Zatím si vlezu do vany.“

Cery se otočil a zjistil, že se Gol zubí.

„Přestaň se takhle ksichtit,“ varoval ho Cery.

„Ano, Ceryni,“ odpověděl muž pokorně, ale úsměv na tváři mu zůstal, zatímco Ceryho doprovázel do chodby.

Ceryho kancelář byla kousek odtud. Existovalo několik způsobů, jak se dostat dovnitř a ven. Gol vybral obvyklou cestu, která Cerymu umožňovala podívat se kukátkem na návštěvníka v čekárně.

Muž byl ze Sachaky všiml si Cery zděšeně. Pak poznal jeho kabát a srdce mu poskočilo.

„Proč má ten chlap oblečený kabát, který měl včera na sobě Akkarin?“

Když se muž otočil, kabát se rozevřel a odhalil uniformu sluhy ze Společenství.

„Už vím, kdo to je,“ vydechl Cery. Došel ke dveřím své kanceláře. „Pošli ho dovnitř hned, jak se posadím.“

O několik minut později se Cery usadil za svým stolem. Dveře se otevřely a muž vešel dovnitř.

„Takže,“ začal Cery, „prý mi nesete špatný zprávy o mým příteli.“

„Ano,“ odpověděl muž. „Jsem Takan, sluha Nejvyššího lorda. Byl zatčen za vraždu čaroděje ze Společenství. Poslal mě, abych vám pomáhal.“

„Pomáhal mi? Jak?“

„Dokážu s ním v duchu komunikovat,“ vysvětlil Takan a dotkl se svého čela.

„Jste čaroděj?“

Takan zavrtěl hlavou. „Ne, ale jsme ve spojení, které mezi námi kdysi vytvořil.“

Cery přikývl. „Tak mi teda řekněte něco, co ví jenom on a já.“

Takan se zahleděl do dálky. „Když jste se setkali naposledy, řekl vám, že s sebou Soneu podruhé nepřivede.“

„To je pravda.“

„Lituje, že to nemohl dodržet.“

„Řek bych, že Sonea taky. Za co zatkli ji?“

Takan si povzdechl. „Za to, že se naučila černou magii. V jejím pokoji našli knihy.“

„Ta černá magie je…“

„Zakázaná,“ řekl Takan. „Hrozí jí vyloučení ze Společenství.“

„A Nejvyšší lord?“

Takan vypadal opravdu zoufale. „Obvinili ho z vraždy a používání černé magie. Pokud ho uznají vinným třeba jen z jednoho zločinu, trestem je poprava.“

Cery pomalu přikývl. „Kdy se Společenství rozhodne?“

„Zítra proběhne Slyšení, aby prošetřili důkazy, a rozhodnou, jestli je vinen nebo ne.“

„A je?“

Takan vzhlédl a v očích mu zlostně zaplálo. „Lorda Jolena nezavraždil.“

„A co se týče obvinění z černý magie?“

Sluha přikývl. „Ano, tím se provinil. Kdyby ji nepoužíval, nebyl by schopen porazit vrahy.“

„A co Sonea. Je vinná?“

Takan znovu přikývl. „Společenství ji obvinilo pouze z toho, že se učila černou magii. Proto jí hrozí menší trest. Kdyby znali celou pravdu, čelila by stejnému obvinění jako Akkarin.“

„Použila černou magii, aby zabila tu ženskou, že?“

Takan se zatvářil překvapeně. „Ano. Jak to víte?“

„Tip jsem si. Měl bych jít na to Slyšení jako svědek?“

Muž se odmlčel a znovu se zahleděl do prázdna.

„Ne. Děkuje vám za nabídku. Neměl byste odhalit, že jste do toho zapletený Jestli všechno půjde dobře, možná bude vaši pomoc potřebovat později. Prozatím vás žádá o jednu laskavost.“

„Ano?“

„Abyste zařídil, aby stráž našla tělo té vražedkyně. A zajistil, aby u sebe měla svůj nůž.“

Cery se usmál. „Jo, to bych mohl.“

*

Lorlen vyhlédl z okna své pracovny a viděl, že Akkarin sedí ve stejné pozici jako předtím. Zavrtěl hlavou. Akkarinovi se stále dařilo vypadat důstojně a sebejistě, dokonce i když seděl na zemi v aréně, opíral se o jeden z jejích sloupů a kolem stálo dvacet čarodějů, kteří ho sledovali.

Lorlen se otočil a přelétl pohledem pokoj. Uprostřed sem a tam přecházel Balkan. Lorlen válečníka nikdy neviděl takhle rozčileného. Před chvílí zaslechl, jak si zamumlal něco o zrádci. Bylo to pochopitelné. Lorlen věděl, že válečník si Akkarina velice vážil.

Sarrin seděl v křesle a listoval jednou z knih z Akkarinovy truhly. Rozhodli se, že si jednu z nich musí přečíst, i když se vlastně jednalo o zločin. V Sarrinově výrazu se mísilo zděšení a úžas a čas od času si pro sebe něco tiše zamumlal.

Vinara stála mlčky u knihovny. Akkarina nazvala netvorem. Balkan jí připomněl, že si nemohou být jistí, jestli Akkarin udělal cokoli jiného, než že o černé magii četl, ale příliš ji to nepřesvědčilo. Když však došlo na Soneu, tvářila se nešťastně a nejistě.

Lorlen se podíval na předměty na svém stole: skleněné úlomky, částečně roztavená stříbrná vidlička a nádoba pokrytá zaschlou krví. Ostatním stále nebylo jasné, k čemu tyto předměty slouží. Malá skleněná kulička, kterou našli na stole, potvrdila Lorlenovy domněnky. Vytvářel Akkarin další prsten, jako byl ten Lorlenův, nebo učil Soneu, jak to udělat?

Stejně jako Sonea odmítl Akkarin odpovědět na jakoukoli otázku. S vysvětlením se rozhodl počkat, dokud se nesejde celé Společenství ke Slyšení. To byla veškerá jeho spolupráce.

To není fér, pomyslel si Lorlen. Zamyslel se nad prstenem ve své kapse. Akkarin Lorlenovi řekl, aby si ho

sundal a měl jej po ruce. Když bude Sarrin číst dál, o těchto prstenech se dozví a pozná, co Lorlen nosí. Lorlen přemýšlel, že by ho přestal nosit úplně, ale viděl ve spojení s Akkarinem určité výhody. Zdálo se, že jeho někdejší přítel mu stále důvěřuje. Jedinou nevýhodou bylo, že když jej nosil, Akkarin mohl odposlouchávat rozhovory, to však nyní nebyl problém. Lorlen mohl prsten prostě odložit, a tak Akkarinovi zabrání poslouchat.

Akkarin chtěl informaci, že si byl Lorlen jeho zájmu o černou magii vědom, udržet v tajnosti.

– *Společenství potřebuje vůdce, kterému důvěřuje*, poslal mu Akkarin myšlenku. *Příliš mnoho změn a nejistoty ho oslabí.*

Rothen a Sonea byli jediní lidé, kteří to věděli. Sonea mlčela a Rothen souhlasil, že si tuto informaci nechá pro sebe, dokud to nebude nikomu na škodu. Lorlen mu na oplátku dovolil navštívit Soneu.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře a všichni vzhlédli. Lorlen vůlí otevřel dveře a dovnitř vešel kapitán Barran, následován lordem Osenem. Barran se uklonil, formálně pozdravil a pak se obrátil k Lorlenovi.

„Navštívil jsem obchod, ve kterém pracuje naše svědkyně," referoval. „Její zaměstnavatel říká, že dnes ráno nedorazila do práce. Zkontrolovali jsme její dům a její rodina nám řekla, že se včera v noci nevrátila domů."

Vedoucí oborů si vyměnili pohledy. „Děkuji vám, kapitáne," řekl Lorlen. „Je to všechno?"

Mladý muž pokýval hlavou. „Ano. Pokud nebudu mít nové informace, přijdu zítra ráno podle vašich pokynů."

„Děkuji. Můžete jít."

Když se dveře zavřely, Vinara si povzdechla. „Není pochyb, že hlídka během pár dní najde její tělo. Včera měl jistě spoustu práce."

Balkan zavrtěl hlavou. „Ale to nedává smysl. Jak by se o ní dozvěděl? Kdyby si všiml, že ho pozoruje, zařídil by, aby na strážnici nedošla.“

Sarrin pokrčil rameny. „Leda, že by ji nedokázal chytit. A když vyšla ze strážnice, ujistil se, že už proti němu více důkazů nepodá.“

Balkan si povzdechl. „Od černého mága bych takové chování nečekal. Kdyby mu záleželo na odstranění důkazů, proč by byl předtím tak neopatrný? Proč se nepřestrojil? Proč –“

Zarazil se při dalším zaklepání na dveře. Lorlen si povzdechl a otevřel je. K jeho překvapení do kanceláře vešel Dannyl. Pod očima měl tmavé kruhy

„Pane Správce,“ pozdravil Dannyl. „Mohl byste na slovíčko? Soukromě?“

Lorlen se podrážděně zamračil. „Týká se to potulného čaroděje, pane velvyslanče?“

„Částečně.“ Dannyl pohlédl na ostatní a zdálo se, že pečlivě volí slova. „Ale ne výhradně. Nepřišel bych za vámi, kdybych s vámi nechtěl probrat něco důležitého.“

Vinara se postavila. „Stejně už se mi z toho věčného přemýšlení točí hlava,“ prohlásila. Významně se zavrtala pohledem do Sarrina a Balkana. „Když nás budete potřebovat, pane Správce, stačí zavolat.“

Dannyl ustoupil stranou a zdvořile se uklonil trojici čarodějů, která vyšla z pokoje. Když se za nimi zavřely dveře, Lorlen odešel ke svému stolu a posadil se.

„O jaké naléhavé záležitostí si přejete mluvit?“

Dannyl přistoupil ke stolu. „Nejsem si jistý, kde začít, pane Správce. Dostal jsem se do nepříjemné situace. Do dvou nepříjemných situací, jestli to tak můžu říct.“ Odmlčel se. „Přestože jste mi řekl, že už mou pomoc nepotřebujete, pokračoval jsem ve výzkumu staré magie ze svého vlastního zájmu. Když se o tom dozvěděl

Nejvyšší lord, pobídl mne, ať pokračuji dál, ale v té době už toho v Elyne k prozkoumání moc nezbývalo. Alespoň jsem si to myslel.“

Lorlen se zamračil. Akkarin Dannyla *pobídl*, aby pokračoval?

„Když jsme se já a můj asistent snažili získat důvěru rebelů, objevili jsme u Dema Marane knihu.“ Dannyl sáhl do záhybů svého hábitu a vytáhl starou knížku. Položil ji Lorlenovi na stůl. „Zodpověděla nám mnoho otázek, které se týkají staré magie. Vypadá to, že jeden z druhů staré magie, známý jako vyšší magie, je ve skutečnosti černá magie. Tato kniha obsahuje návod k jejímu použití.“

Lorlen zíral na knihu. Byla to jen shoda okolností, nebo si byl Akkarin vědom toho, že ji mají? Nebo pracoval s rebely? Prudce se nadechl. Naučil se černou magii takto?

A kdyby ano, proč by je nechal zajmout?

„Takže vidíte,“ pokračoval Dannyl. „Jsem v nepříjemné situaci. Někdo by si mohl myslet, že jsem zkoumal černou magii se svolením Nejvyššího lorda a že Akkarinův příkaz dopadnout rebely byl pokus, jak získat více informací.“ Ušklíbl se. „Po pravdě, část té knihy jsem přečetl, což znamená, že jsem porušil zákon zakazující studium černé magie. Ale než jsem začal číst, netušil jsem co obsahuje.“

Lorlen potřásl hlavou. Není divu, že si Dannyl dělal starosti.

„Chápu vaše znepokojení. Nemohl jste tušit, kam vás výzkum zavede. Ani já sám jsem nevěděl, kam povede. Kdyby vás chtěl někdo podezřívat, musel by stejně tak podezřívat i mě.“

„Měl bych to vysvětlit u Slyšení?“

„Proberu to s Vyššími čaroději, ale myslím, že to nebude nutné," odpověděl Lorlen.

Dannylovi se zjevně ulevilo. „Mám ještě jednu věc," dodal tiše.

Ještě jednu? Lorlen potlačil zaúpění. „Ano?"

Dannyl se podíval do země. „Když mě Nejvyšší lord požádal, abych vypátral rebely, navrhl, abychom jim já a můj asistent dali něco, čím by nás mohli vydírat. Akkarin slíbil, že zajistí, aby Společenství vědělo, že tato informace je pouhý podvod vymyšlený za účelem získání důvěry rebelů." Dannyl vzhlédl. „Akkarin teď ale zjevně není v postavení, aby to mohl udělat."

Lorlen si náhle vzpomněl na rozhovor s Akkarinem u arény, když sledovali Sonein souboj.

„Jakmile dorazí velvyslanec s potulným čarodějem, Společenství se přestane zajímat o vraha, Lorlene."

Mluvil o něčem víc, než jen o existenci rebelů? Jakou informaci si Dannyl vymyslel, aby získal důvěru rebelů?

Podíval se na Dannyla; muž odvrátil pohled, zjevně se cítil trapně. Lorlen si dal pomalu dohromady střípky drbů, které zaslechl, než si domyslel, co Dannyl rebelům namluvil.

Zajímavé, pomyslel si. *A velice smělý nápad, když vezmeme v potaz potíže, kterým Dannyl čelil jako novic.*

Co bych měl dělat? Lorlen si protřel spánky. Akkarin tyto záležitosti řešil mnohem lépe.

„Takže se obáváte, že nikdo nebude věřit tomu, co o vás říká Akkarin, protože jeho bezúhonnost byla zpochybněna."

„Ano."

„Mají ale slova rebelů větší váhu?" Lorlen zavrtěl hlavou. „O tom pochybuji. Jestli však máte obavu, že Akkarinovi nikdo věřit nebude, ať si lidé myslí, že to byl váš nápad."

Dannyl vykulil oči. Napřímil se a přikývl. „Jistě. Děkuji, pane Správce.“

Lorlen pokrčil rameny a pak se na Dannyla podíval o něco pozorněji.

„Vypadáte, jako byste týden nespal.“

„Také, že nespal. Nechtěl jsem, aby někdo zmařil všechnu dřinu, kterou jsem podstoupil, abych Farandovi zachránil život.“

Lorlen se zamračil. „Tak byste se měl raději vrátit do svého pokoje a odpočinout si. Možná vás zítra budeme potřebovat.“

Mladý čaroděj se pokusil o unavený úsměv. Pokynul ke knize na Lorlenově stole. „Když jsem se zbavil téhle věci, usnout by neměl být problém. Ještě jednou vám děkuji, pane Správce.“

Když se vzdálil, Lorlen si povzdechl. *Alespoň někdo se dnes vyspí.*

KAPITOLA 16

SLYŠENÍ

Jako první po probuzení Soneu napadlo, že ji Viola nepřišla vzbudit a přijde pozdě do vyučování. Zamrkala, aby zaplašila rozespalost. Pak ucítila mezi prsty písek a uviděla slabě osvětlené kamenné zdi Dómu, které ji obklopovaly, a rozpomněla se.

Udivilo ji, že vůbec usnula. Z předchozí noci si jako poslední pamatovala, jak ležela ve tmě a hlavou jí vířily myšlenky celého dne. Stálo ji obrovské úsilí nezavolat v duchu Akkarina, aby se ho mohla zeptat, jestli by už měla Společenství něco říct, nebo aby prostě zjistila, kde je a jak s ním zacházejí… nebo jestli je vůbec naživu.

Ve chvílích, kdy ji pochyby sužovaly nejvíce, nedokázala zaplašit myšlenku na to, že ho už Společenství odsoudilo, aniž by jí o tom řekli. V minulosti se Společenství snažilo až děsivě svědomitě vymýtit černou magii ze Spojených zemí. Ti dávno mrtví mágové by Akkarina neodkladně popravili.

A mě taky, pomyslela si a otřásla se.

Znovu zatoužila si s ním promluvit. Řekl, že Společenství poví o ichani. Chtěl také přiznat, že se naučil černou magii? Měl v úmyslu říct jim, že ona se ji naučila také?

Nebo snad chtěl popřít, že by černou magii používal?

Nebo se přizná sám, ale prohlásí, že ona nic špatného neudělala?

Ale *udělala*. Myslí jí probleskl nezvaný obraz sachakanské ženy. Zároveň ji zaplavily silné protichůdné pocity.

Jsi vrah, obvinil ji hlas v hlavě.

Musela jsem, odpověděla mu. *Neměla jsem na výběr. Zabila by mě.*

Udělala bys to tak jako tak, odpovědělo jí svědomí, *i kdybys měla na výběr.*

Ano. Abych ochránila Společenství. Abych ochránila Kyralii. Pak se zamračila. *Odkdy si lámu hlavu se zabíjením? Kdyby mě někdo býval přepadl ve slumech, zabila bych ho bez zaváhání. Vlastně už jsem možná zabila. Nemám tušení, jestli ten pobuda, který mě odvlekl z cesty, přežil moje bodnutí.*

To je něco jiného. Neuměla jsi čarovat, podotklo její svědomí.

Povzdechla si. Nemohla se ubránit myšlence na to, že se všemi výhodami, které jí magické schopnosti daly, by měla být schopná vyhnout se tomu, aby kohokoli zabila. Ichani však také ovládali magii.

Bylo potřeba ji zastavit. A já k tomu měla jedinečnou příležitost. Nelituji, že jsem ji zabila, jen toho, že jsem neměla jinou možnost.

Její svědomí zmlklo.

Klidně na mě dorážej dál, řekla mu. *Je to lepší, než kdybych někoho zabila a bylo by mi to jedno.*

Pořád nic.

Skvělé. Potřásla hlavou. *Možná, že ta stará pověra o Oku je pravdivá. Nejen, že si povídám sama se sebou, ale teď sama se sebou dokonce odmítám mluvit. To vypadá na první příznaky šílenství.*

Zvuk zvenčí vrátil její pozornost zpět do místnosti. Posadila se a uviděla, že hlídkující válečníci ustoupili stranou a ve dveřích se objevil lord Osen. Nad hlavou

mu zářila světelná koule a naplňovala kruhový prostor světlem.

„Slyšení brzy začne, Soneo. Přišel jsem, abych tě odvedl do Síně Společenství.“

Náhle se jí rozbušilo srdce. Postavila se, oprášila si písek z hábitu a vykročila ke dveřím. Osen ustoupil a nechal ji projít.

K dalším otevřeným dveřím vedlo krátké schodiště. Zarazila se, když uviděla kroužek čarodějů čekajících za nimi. Její doprovod tvořila skupinka léčitelů a alchymistů. Válečníci a silnější mágové Společenství nejspíš hlídají Akkarina, domyslela se.

Když vešla doprostřed kroužku, pozorně ji sledovali a ona z jejich výrazů vyčetla podezření a nelibost. Ucítila, jak jí začínají hořet tváře. Rozhlédla se a všimla si, že kroužek doplnili i dva válečníci, kteří ji hlídali. Osen proklouzl dočasnou mezerou v bariéře, kterou kolem ní vytvořili.

„Soneo,“ řekl. „Tvůj poručník je obviněn z vraždy a praktikování černé magie. Jako jeho novicky se tě budou ptát na tvé vědomosti v této oblasti. Rozumíš tomu?“

Polkla, aby zahnala sucho v krku. „Ano, můj pane.“

Odmlčel se. „Protože ve tvém pokoji byly objeveny knihy týkající se černé magie, budeš také obviněna ze studia černé magie.“

Takže i ji budou soudit.

„Rozumím,“ odpověděla.

Osen přikývl. Obrátil se k zahradám za Univerzitou. „Pojďme tedy k Síni Společenství.“

Osen ji vedl pěšinou kolem Univerzity a jejich doprovod s nimi poctivě držel krok. Školní pozemky byly prázdné a děsivě ztichlé. Klid narušovaly pouze jejich kroky a občasné zaštěbetání nějakého ptáka. Pomyslela na rodiny čarodějů a sluhů, které tady žily.

Poslali je pryč pro případ, že by se Akkarin pokusil zmocnit Společenství?

Když její doprovod dorazil téměř k Univerzitě, Osen se náhle zastavil. Mágové kolem nich si vyměnili znepokojené pohledy. Když si uvědomila, že poslouchají mentální komunikaci, napjala smysly.

– …*říká, že nepůjde dovnitř, dokud tady není Sonea*, vzkazoval Lorlen.

– *Co máme dělat?*

– *Počkejte. Zvážíme to.*

Sonei se poněkud ulevilo. Akkarin odmítá vstoupit do Síně Společenství bez ní. Chtěl ji tam mít. Osen a jejich doprovod však byli napjatí a zjevně se obávali, co by mohl Akkarin udělat, jestliže Lorlen odmítne. Neměli představu, jak silný Akkarin je.

Zvážněla. *To ani já*.

Zatímco čekali, pokoušela se odhadnout jeho sílu. Před soubojem s čarodějkou si po dobu dvou týdnů bral její a Takanovu sílu. Sonea netušila, jak silný byl předtím, ale souboj jeho sílu jistě povážlivě zmenšil. Stále mohl být několikrát silnější než kterýkoli čaroděj ve Společenství, ale pochybovala, že byl dost mocný, aby dokázal bojovat s celým Společenstvím.

A co já?

Byla si vědoma obrovského nárůstu síly od chvíle, kdy si vzala energii ichani, ale nedokázala odhadnout, o kolik je nyní silnější. Nejsem tak silná jako Akkarin, odhadovala. Než se do souboje vložila, Akkarin nad čarodějkou vyhrával, takže ichani už byla oslabená. Moc, kterou si z ní vzala, tedy nemohla být taková, aby se mu vyrovnala.

Leda by ichani z nějakého důvodu předstírala, že je slabší…

– *Přiveďte ji.*

Lorlen nezněl příliš šťastně. Osen si nespokojeně odfrkl a pak znovu vykročil. Doprovod je následoval. Když se blížili ke vstupu do Univerzity, Sonei se znovu rozbušilo srdce, tentokrát to však bylo očekáváním.

Před vchodem do budovy se shromáždil dav čarodějů. Když se objevila Sonea s doprovodem, dav se otočil a pak se rozdělil, když začali stoupat po schodech nahoru.

Uprostřed vstupní síně stál Akkarin a při pohledu na něj se zachvěla. Když si jí všiml, koutek jeho úst se zvedl do známého úsměvu. Málem mu také odpověděla úsměvem, ale ovládla se, když si všimla napjatých tváří čarodějů, kteří jej obklopovali.

Vstupní síň praskala ve švech. Akkarinův doprovod tvořilo padesát čarodějů a většina z nich byli válečníci. Přítomni byli také téměř všichni Vyšší mágové a vypadali nervózně a rozhněvaně. Lord Balkan se tvářil ponuře.

Předstoupil Lorlen a změřil si Akkarina.

„Můžete vejít společně," řekl a v jeho hlase bylo slyšet varování, „ale nesmíte se k sobě přiblížit na dosah."

Akkarin přikývl a pokynul jí. Soneu překvapilo, když se její doprovod stáhl dozadu a umožnil jí projít.

Když vešla do kruhu čarodějů obklopujících Akkarina, vstupní hala se naplnila mumláním. Zastavila se vedle něj, ale dost daleko, aby se nemohli natáhnout a chytit se za ruce. Akkarin se podíval na Lorlena a usmál se.

„A teď uvidíme, jestli se nám podaří vysvětlit tohle nedorozumění."

Otočil se a vydal se chodbou do Síně Společenství.

*

Rothen se ještě nikdy necítil tak špatně. Včerejší den byl jeden z nejdelších v jeho životě. Děsil se Slyšení a zároveň se nemohl dočkat, až začne. Potřeboval slyšet Akkarinovy omluvy a vědět, co přivedlo Soneu k tomu, aby porušila zákon. Chtěl vidět, jak bude Akkarin potrestán za to, co Sonei udělal. A také se děsil chvíle, kdy bude vyřčen rozsudek nad Soneou.

Podél Síně Společenství stály dvě dlouhé řady čarodějů. Za nimi stály dvě řady noviců, připravených poskytnout své síly, kdyby to bylo nutné. Místnost naplňoval tichý bzukot hlasů, jak všichni čekali, až Slyšení začne.

„Už přicházejí," zamumlal Dannyl.

Do sálu vstoupily dvě postavy. Jedna byla zahalená v černé, druhá na sobě měla hnědý hábit novicky. Akkarin kráčel stejně sebejistě jako vždy. Sonea… Rothena zaplavila vlna soucitu, když viděl, jak se zavrtává pohledem do země a ve tváři má vyděšený a plachý výraz.

Za nimi následovali Vyšší mágové a tvářili se ostražitě a pochmurně. Když Akkarin se Soneou došli na konec sálu, zastavili se. Rothena potěšilo, když si všiml, že se Sonea drží od Nejvyššího lorda dál. Vyšší čarodějové se rozestoupili kolem dvojice a vytvořili řadu před stupňovitě se svažujícími sedadly v sále. Zbývající čarodějové, kteří dvojici doprovázeli, utvořili kolem dvou obviněných velký kruh.

Jakmile se ostatní čarodějové a novicové přesunuli na svá místa po obou stranách, Rothen a Dannyl je následovali. Když byli všichni usazeni, Lorlen udeřil na malý gong.

„Nyní všichni poklekněme před králem Merinem, vládcem Kyralie," přednesl.

Sonea překvapeně vzhlédla. Zírala na vrchol řad stupňovitých sedadel, kde se objevil král se dvěma čaroději. Na ramenou mu spočíval zářivě oranžový plášť ze třpytivé látky, zdobený zlatou, honosnou výšivkou. Na hrudi mu visel obrovský zlatý půlměsíc: korunovační klenot.

Když celé Společenství pokleklo, Rothen se pozorně zadíval na Soneu. Pohlédla na Akkarina a když viděla, že se také chystá pokleknout, napodobila ho.

Tušil, co si asi myslí. To je ten člověk, který rok co rok pořádá Očistu, člověk, který před dvěma a půl lety přikázal, aby její rodina a sousedé byli vyhnáni ze svých domovů.

Král přelétl pohledem místnost a pak se s nečitelným výrazem zadíval na Akkarina. Sklouzl pohledem k Sonei a ta sklopila oči k zemi. Spokojený udělal krok zpět a usadil se do svého křesla.

Po chvíli se čarodějové začali opět zvedat. Vyšší mágové se usadili na svá místa v první řadě. Akkarin stále klečel, dokud se všechno opět nezklidnilo, a pak vstal.

Lorlen se rozhlédl po sále a poté přikývl. „Svolali jsme dnes Slyšení, abychom soudili Akkarina z rodiny Delvonů, rodu Velanů, Nejvyššího lorda Společenství čarodějů a Soneu, jeho novicku. Akkarin byl obviněn z vraždy lorda Jolena z rodu Sarilů, jeho rodiny a služebnictva a z vyhledávání vědomostí, studia a provozování černé magie. Sonea byla obviněna z vyhledávání vědomostí o černé magii.“

„Tyto zločiny patří k těm nejzávažnějším. K posouzení viny nám budou předloženy důkazy. Předvolávám prvního mluvčího, lorda Balkana, vrchního válečníka.“

Balkan vstal a sestoupil ze schodů, pak se obrátil čelem ke králi a poklekl. „Přísahám, že zde pronesu pouze pravdu.“

Král měl ve tváři neurčitý výraz a neudělal žádné gesto, kterým by naznačil, že vzal jeho slova na vědomí.

Válečník se napřímil a obrátil se ke shromážděným čarodějům.

„Před dvěma dny jsem v noci zaslechl slabé myšlenkové volání lorda Jolena. Bylo zjevné, že má nějaké potíže. Když se mi jej nepodařilo znovu kontaktovat, navštívil jsem jej doma.

Lorda Jolena a všechny obyvatele jeho domu jsem našel mrtvé. Všichni členové rodiny i služebnictvo zahynuli. Při bližším prozkoumání jsem našel důkaz, že vrah dovnitř pronikl oknem ložnice lorda Jolena, což zřejmě znamená, že první obětí byl právě lord Jolen.

Neohledával jsem těla, abych určil příčinu smrti, a přenechal jsem tento úkol lady Vinaře. Po jejím příjezdu jsem zamířil na strážnici. Když jsem tam dorazil, kapitán Barran, vyšetřující nedávnou sérii vražd ve městě, zrovna vyslýchal svědka tohoto zločinu.“

Balkan se odmlčel a pohlédl na Lorlena. „Než však předvolám kapitána Barrana, navrhuji, abychom si vyslechli, co při svém pátrání zjistila lady Vinara.“

Lorlen přikývl. „Předvolávám tedy lady Vinaru, vrchní léčitelku.“

Lady Vinara vstala a ladně sestoupila ze svého místa. Otočila se, poklekla před králem a přísahala, že bude vypovídat pravdivě. Pak se znovu postavila a vážným pohledem si změřila všechny přítomné.

„Když jsem dorazila do domu, ve kterém žila rodina lorda Jolena, prohlédla jsem těla dvaceti devíti obětí. Všichni měli několik škrábanců a modřin na krku a žádná další zranění. Nebyli uškrcení, udušení ani

otrávení. Tělo lorda Jolena bylo stále neporušené, což byl první znak, který mě upozornil na možnou příčinu smrti. Při ohledání jsem zjistila, že z jeho těla byla vysáta naprosto všechna moc. To mě přivedlo k závěru, že lord Jolen buď vyčerpal všechnu svou moc, když umíral, nebo ji z něj někdo vysál. Prohlídka ostatních těl potvrdila druhou možnost. Ze všech členů domácnosti byla odčerpána energie, a protože nikdo kromě lorda Jolena se nemohl vyčerpat sám, zbývalo mi pouze jedno vysvětlení.“ Odmlčela se a na tváři měla pochmurný výraz. „Lord Jolen, jeho rodina a služebnictvo byli zabiti černou magií.“

Při tomto odhalení se sál naplnil šumem hlasů. Rothen se otřásl. Bylo až příliš snadné představit si Akkarina, jak se plíží do domu, kde pronásleduje a zabíjí své oběti. Podíval se dolů, na Nejvyššího lorda. Ten s vážným výrazem hleděl na lady Vinaru.

„Při bližším ohledání těla lorda Jolena jsem našla nepatrné krvavé otisky prstů na jeho krku,“ pokračovala vrchní léčitelka. Pohlédla na Akkarina. „Objevila jsem také, že v ruce stále svíral jistou věc.“

Vinara pohlédla stranou a pokynula. Přistoupil čaroděj nesoucí truhličku. Vinara ji otevřela a zvedla kus černé látky.

Ve světle se zaleskla zlatá výšivka. Byla na ní dostatečně velká část incalu, aby bylo zřejmé, že jde o znak Nejvyššího lorda.

Sál naplnilo vrzání dřeva a šustění hábitů, jak se mágové nakláněli na svých místech, a hukot hlasů zesílil.

Vinara přehodila látku přes truhličku a obojí předala asistentovi, který se vzdálil stranou. Vinara se podívala na Akkarina, který se nyní mračil, a ohlédla se přes rameno, aby pokynula Lorlenovi.

„Předvolávám kapitána Barrana, vyšetřujícího strážníka.“

Místnost znovu utichla, když předstoupil muž v uniformě městské stráže, poklekl před králem a složil přísahu. Rothen odhadoval, že mu může být asi pětadvacet let. Vzhledem k věku byla jeho hodnost docela vysoká, ale takové pozice se příležitostně udělovaly urozeným mladým mužům, kteří měli nadání a dokázali tvrdě pracovat.

Kapitán si odkašlal. „Půl hodiny předtím, než mne navštívil lord Balkan, přišla na strážnici mladá žena a tvrdila, že zahlédla vraha, který poslední týdny sužoval město.“

„Řekla mi, že se vracela domů poté, co prodávala ovoce a zeleninu ve Vnitřní čtvrti. Ještě u sebe měla prázdný košík a doklad o povolení prodávat v této části města. Když míjela dům lorda Jolena, zaslechla zevnitř křik. Výkřiky ustaly a ona spěchala pryč. Když však došla k vedlejšímu domu, zaslechla, že se za ní otevřely dveře. Schovala se proto ve vstupních dveřích, odkud viděla muže, který se vynořil ze vchodu pro služebnictvo v domě lorda Jolena. Tento muž měl na sobě černý kouzelnický hábit s incalem na rukávě. Ruce měl od krve a nesl zahnutou dýku s drahokamy na rukojeti.“

Sálem zaburácely výkřiky, jak Společenství zaplavila vlna zděšení. Rothen si pro sebe přikývl, když si vzpomněl na nůž, který podle Soneina popisu používal Akkarin, když ho kdysi špehovala. Lorlen zvedl ruku a hluk se postupně utišil.

„Co jste udělal potom?“

„Zapsal jsem si její jméno a adresu pracoviště, kterou měla na povolence. Na vaši žádost jsem ji šel na druhý den vyhledat. Její zaměstnavatel mi řekl, že ráno

nedorazila do práce, a dal mi její adresu. Její rodina si dělala starosti, protože se v noci ani nevrátila domů.

Obával jsem se, že byla zavražděna," pokračoval Barran. „Později toho dne jsem našel její tělo. Stejně jako lord Jolen, jeho rodina a mnoho dalších zavražděných neměla žádná zranění, až na mělké zářezy."

Odmlčel se a očima zabloudil k Akkarinovi, který vypadal klidný a zdánlivě chladný.

„I když jsem ji dokázal identifikovat jako naši svědkyni, pozvali jsme na strážnici její rodinu, aby to potvrdila. Pověděli nám, že tato žena není jejich dcera, ale potvrdili, že má na sobě její šaty. Velmi je rozrušilo, když zjistili, že jejich dcera je jiná mrtvá dívka, kterou jsme našli nahou a zjevně uškrcenou. Další znepokojující objev byl ten, že svědkyně u sebe měla nůž odpovídající popisu vrahovy zbraně. Není třeba dodávat, že tohle všechno vyvolalo určité pochybnosti o bezúhonnosti svědkyně."

Sálem zazněly tlumené hlasy. Kapitán se obrátil k Lorlenovi. „To je vše, co vám prozatím mohu říct."

Správce vstal. „Nyní si uděláme přestávku, abychom vše projednali a prošetřili svědectví. Lady Vinara, lord Balkan a lord Sarrin mi sdělí vaše stanovisko."

Sálem se rázem začaly rozléhat zvýšené hlasy jak se mágové seběhli do kroužků, aby celou věc mohli prodiskutovat a společně přemýšlet. Yaldin se obrátil k Dannylovi a Rothenovi.

„Nůž mohl svědkyni někdo podstrčit, když už byla mrtvá."

Dannyl potřásl hlavou. „Možná ano, ale proč by lhala o tom, kdo je? Proč na sobě měla šaty jiné ženy? Uplatili ji, aby se převlékla za jinou ženu, aniž by si uvědomila,

že ji zabijí? To by ale znamenalo, že to bylo celé připravené předem.“

„To nedává smysl. Proč by Akkarin zařizoval, aby ho svědkyně poznala?“ zeptal se Yaldin.

Dannyl zalapal po dechu. „Pro případ, že by existovalo více svědků. Kdyby někdo vyvrátil výpověď téhle, všechny ostatní už by tím byly zpochybněny.“

Yaldin se uchechtl. „Buď to, nebo existuje další černý čaroděj, který se snaží hodit svoje zločiny na Akkarina. Akkarin je možná nevinný.“

Rothen zavrtěl hlavou.

„Ty si to nemyslíš?“ zeptal se ho Dannyl.

„Akkarin používá černou magii,“ řekl mu Rothen.

„To nemůžeš vědět. V jeho sídle našli knihy o černé magii,“ podotkl Dannyl. „To ještě neznamená, že ji opravdu *používá*.“

Rothen se zamračil. *Já ale vím, že ano. Mám důkaz. Ale… ale prostě to nikomu nemůžu říct. Lorlen mě požádal, ať se o naší účasti v této záležitosti nikomu nezmiňuji, a Sonea chce, abych Lorlenovi pomáhal.*

Nejdříve se Rothen domníval, že se je Správce snaží oba ochránit. Později si uvědomil, že by utrpělo Lorlenovo postavení ve Společenství, pokud by se přišlo na to, že už o Akkarinově zločinu ví celé roky. Kdyby Společenství pojalo podezření, že se Lorlen spolčil s Akkarinem, ztratilo by důvěru v někoho, komu potřebuje věřit.

Ledaže… by Lorlen stále ještě doufal, že se mu podaří vyhnout se konfrontaci s Akkarinem, když zařídí, aby se prokázala jeho nevina. Rothen se zamračil a zavrtěl hlavou. Jeden ze zločinů byl prokázán nepochybně: Akkarin i Sonea vlastnili zakázané knihy. Už jenom za tohle je oba vyloučí ze Společenství a Lorlen tomu nemůže nijak zabránit.

Rothena bodlo u srdce. Pokaždé, když pomyslel na to, že Soneu vyloučí, zabolelo ho to. Po tom všem, čím si prošla – byla přesvědčená, že ji chce Společenství zabít, málem ztratila kontrolu nad svou mocí, byla polapena, vydíral ji Fergun, musela čelit obtěžování ostatních noviců, snášet jejich pohrdání, stát se Akkarinovým rukojmím, vzdát se Dorrienových citů – všechno, co si tak těžce vydobyla, by ztratila.

Zhluboka se nadechl a znovu se soustředil na otázku Lorlenova záměru. Možná Lorlen doufal, že se Akkarin smíří s vyloučením a odejde. Kdyby však Akkarina odsoudili k popravě, nejspíš už by tak ochotně nespolupracoval. A pokud by hrozba popravy přiměla Akkarina se Společenstvím bojovat, Sonea by mu pravděpodobně pomáhala. Mohla by při tom boji zemřít. Snad by tedy bylo lepší, kdyby ho Společenství pouze vyloučilo.

Pokud by ho však Společenství vyloučilo, muselo by nejdříve zablokovat jeho moc. Rothen pochyboval, že by tohle Akkarin přijal. Existoval nějaký jiný způsob, jak to vyřešit, aniž by muselo dojít k boji?

Rothen jen matně zaregistroval, že se Dannyl vzdálil, aby si promluvil s lordem Sarrinem. Yaldin si zřejmě uvědomil, že je Rothen ponořený do vlastních myšlenek, a nechal ho o samotě. Po několika minutách se sálem rozlehl Lorlenův hlas.

„Prosím, vraťte se na svá místa.“

Dannyl se vynořil z davu a tvářil se samolibě. „Už jsem ti řekl, jak miluji práci velvyslance?“

Rothen přikývl. „Stokrát.“

„Lidé mi teď *naslouchají*.“

Když se mágové vrátili na svá místa, sál se znovu utišil. Lorlen se podíval na vrchního válečníka.

„Předvolávám lorda Balkana, aby pokračoval.“

Válečník se napřímil. „Když jsme se před dvěma dny dozvěděli o vraždách, Vinara prohlédla těla, prověřili jsme důkazy a vyslechli si svědectví. Na základě zjištěných skutečností jsme rozhodli, že je nutné vyslechnout Nejvyššího lorda. Brzy jsem zjistil, že v jeho sídle až na sluhu nikdo není, a tak jsem nařídil, aby bylo prohledáno."

Pohlédl na Soneu. „První znepokojující objev byly tři knihy o černé magii v Soneině ložnici. V jedné byly založeny kousky papíru s poznámkami napsanými její rukou."

Odmlčel se a kolem se ozvalo nesouhlasné mumlání. Rothen se přinutil pohlédnout na Soneu. Zírala do podlahy a tvářila se odhodlaně. Vzpomněl si na její omluvu: *Abych poznala svého nepřítele.*

„Pokračovali jsme v pátrání a zjistili jsme, že všechny dveře, až na jedny, jsou odemčené. Tyto dveře byly chráněny silnou magií a zdálo se, že vedou do podzemní místnosti. Sluha Nejvyššího lorda prohlásil, že je to skladiště, do kterého nemá přístup. Lord Garrel mu přikázal, aby se dotkl kliky, protože tušil, že muž lže. Když to sluha odmítl udělat, chytil ho lord Garrel za ruku a položil ji na kliku.

Dveře se otevřely a my jsme vešli do velkého pokoje. V něm jsme našli truhlu obsahující další knihy o černé magii, mnohé z nich byly velmi staré. Některé z těchto knih Nejvyšší lord sám přepsal. Jedna z nich obsahovala poznámky k jeho vlastním experimentům a používání černé magie. Na stole…" Balkan se zarazil, když rozhořčené výkřiky v sále přehlušily jeho slova.

Dannyl se obrátil k Rothenovi s vytřeštěnýma očima.

„*Používání* černé magie," zopakoval. „Víš, co to znamená."

Rothen přikývl. Sotva dýchal. Společenství musí podle zákona Akkarina popravit. Lorlen už nebude schopen zabránit konfrontaci s ním.

A já nemám co ztratit, když se budu snažit zabránit Soneině vyloučení.

*

Ze svého místa Lorlen viděl, jak lidé vrtí hlavami a prudce gestikulují. Někteří mágové seděli nehybně a tiše, zjevně ohromeni tímto zjištěním.

Akkarin klidně stál a celou scénu sledoval.

Lorlen uvažoval nad tím, jak daleko zatím ve Slyšení pokročili. Jak očekával, zpráva kapitána Barrana způsobila, že mágové zpochybňovali důkazy a možnost, že vrahem je Akkarin. Některé z nich napadlo, proč by se Nejvyšší lord, poté co spáchal zločin, troufale procházel po ulici. Jiní se domnívali, že Akkarin záměrně zajistil, aby svědkyně vypovídala, a pak ji zdiskreditoval, aby jakákoli další svědectví ztratila na váze. To se však nedalo nijak dokázat. Nejeden čaroděj si všiml zjevně uřezaných okrajů na útržku látky. Akkarin by si určitě všiml, kdyby mu Jolen odřízl kousek hábitu. Takový usvědčující důkaz by na místě nenechal.

Lorlen si byl jistý, že by Akkarina zprostili obvinění z vraždy, kdyby se u něj nenašly knihy o černé magii. Avšak teď, když Společenství o Akkarinově tajemství vědělo, uvěří, že je schopen čehokoliv. Obvinění z vraždy bylo vedlejší. Pokud se Společenství bude řídit zákonem, bude muset hlasovat pro jeho popravu.

Zabubnoval prsty o opěradlo své židle. V Akkarinových poznámkách byly mučivé odkazy na skupinu čarodějů, která používala černou magii. Lordu

Sarrinovi dělala starosti možnost, že taková skupina stále existuje. Akkarin přece tvrdil, že má pro své činy dobrý důvod.

Teď se ho Lorlen konečně bude moci zeptat, jaký.

Postavil se a zvedl ruce, aby si vyžádal klid. Povyk utichl překvapivě rychle. Čarodějové se nemohou dočkat, až si poslechnou Akkarinovu výpověď, pomyslel si.

„Má ještě někdo další důkazy, které by předložil na tomto Slyšení?“

Následovala chvíle ticha a odněkud zprava se ozval hlas.

„Já, pane Správce.“

Rothenův hlas zněl jasně a klidně. Všechny tváře v místnosti se obrátily k alchymistovi. Lorlen na něj s hrůzou zíral.

„Lorde Rothene,“ vysoukal ze sebe, „prosím předstupte.“

Rothen sešel po schodech dolů a postavil se vedle Balkana. Pohlédl na Akkarina a zlost v jeho tváři byla zjevná. Lorlen sledoval jeho pohled a všiml si, že se na něj Akkarin dívá. Vklouzl rukou do kapsy a ucítil hladký povrch prstenu.

– *Požádal jsem ho, aby mlčel*, vzkázal Lorlen.

– *Zřejmě ne dost mile.*

Rothen poklekl a přísahal, že bude vypovídat pravdivě. Poté znovu vstal a pohlédl na Vyšší čaroděje.

„Před dvěma lety mi Sonea prozradila, že Nejvyšší lord praktikuje černou magii.“

Sál se naplnil šepotem a mumláním.

„Byla svědkem toho, jak si bere sílu svého sluhy. I když nerozuměla tomu, co viděla, já ano. Já…“ Sklopil oči. „Slyšel jsem toho o síle Nejvyššího lorda hodně a bál jsem se, co by se mohlo odehrát, kdyby ho

Společenství vyzvalo na souboj. Váhal jsem, zda mám promluvit. Než jsem se však stačil rozhodnout, co mám udělat, Nejvyšší lord zjistil, že jsme jeho tajemství odhalili. Převzal Soneino poručnictví a od té doby je jeho rukojmím, abych si netroufl jeho zločin odhalit.“

Když sál naplnily výkřiky zlosti a pobouření, Lorlen vydechl úlevou. Rothen jeho účast zatajil a sám nic neriskoval. Pak mu došlo, proč Rothen předstoupil. Prozradil, že Sonea byla Akkarinovou obětí, a dal jí tak možná naději na udělení milosti.

Rozhlédl se po sále a ve tvářích čarodějů četl zděšení a účast. Všiml si, že Dannyl na Rothena šokovaně zírá s otevřenými ústy. Postřehl také, že ostatní novicové na ni nyní hledí se soucitem a dokonce s obdivem. Dlouhou dobu si mysleli, že je jen nespravedlivě zvolenou oblíbenkyní Nejvyššího lorda. A zatím byla jeho vězněm.

Je jím i teď? Pomyslel si Lorlen.

– Ne.

Lorlen pohlédl z Akkarina na Soneu. Vzpomněl si na to, jak poslouchala každé Akkarinovo slovo, když je v podzemní místnosti zatkli. Vybavil si její výraz, když se přidala k Akkarinovi ve vstupní hale. Přepadla ho netrpělivost.

Znovu pozvedl ruku a mágové se neochotně utišili. Podíval se na Rothena.

„Chcete nám sdělit ještě něco, lorde Rothene?“

„Ne, pane Správce.“

Lorlen se rozhlédl po sále. „Má ještě někdo nějaký další důkaz pro toto Slyšení?“ Když se nikdo neozval, pohlédl na Akkarina.

„Akkarine z rodu Velanů, budete na všechny otázky odpovídat pravdivě?“

Akkarin zvedl koutek rtů. „Budu.“

„Přísahejte tedy.“

Akkarin upřel pohled někam za Lorlenovu hlavu a pak poklekl. „Přísahám, že během Slyšení budu vypovídat pouze pravdu.“

V Síni se rozhostilo naprosté ticho. Když Akkarin vstal, Lorlen obrátil svou pozornost k Sonei.

„Soneo, budeš pravdivě odpovídat na naše otázky?“

Její oči se rozšířily. „Ano, budu.“

Poklekla a pronesla přísahu. Když se znovu postavila, Lorlen se zamyslel nad otázkami, které chtěl položit. *Začněme s obviněními*, rozhodl se.

„Akkarine,“ obrátil se ke svému někdejšímu příteli. „Zabil jste lorda Jolena?“

„Ne.“

„Studoval a praktikoval jste černou magii?“

„Ano.“

V sále se ozvalo mumlání a rychle se opět utišilo. „Jak dlouho už studujete a praktikujete černou magii?“

Akkarin se mírně zamračil.

„Poprvé… k tomu došlo před osmi lety, než jsem se vrátil do Společenství.“

Po tomto odhalení následovalo chvilkové ticho a pak se sálem rozlehl bzukot dohadů.

„Naučil jste se ji sám nebo vás ji naučil někdo jiný?“

„Naučil jsem se ji od jiného čaroděje.“

„Kdo byl tento čaroděj?“

„Neznám jeho jméno. Vím pouze, že to byl Sachakan.“

„Takže nepatřil ke Společenství.“

„Ne.“

Sachakan? Lorlen ztěžka polkl, když ho přepadla zlá předtucha.

„Vysvětlete nám, jak jste se naučil černou magii od sachakanského čaroděje.“

Akkarin se usmál. „Už jsem si myslel, že se k tomu nikdy nedostaneme.“

KAPITOLA 17

DĚSIVÁ PRAVDA

Když začal Akkarin vyprávět svůj příběh, Sonea zavřela oči. Krátce promluvil o svém pátrání po starověké magii, a jak ho jeho objevy zavedly do Sachaky. V jeho hlase zaznínval posměšný tón, jako by chtěl naznačit, že byl mladý a pošetilý.

Pak popsal své setkání s ichani Dakovou. Sonea sice jeho vyprávění slyšela již dříve, ovšem tehdy byla natolik zaujatá příběhem, že v jeho hlase nezachytila střípek nezapomenutého strachu a hrůzy. Pak se do něj vplížila hořkost, když líčil roky, po něž byl otrokem, a Sachakanovo kruté zacházení.

Uvědomila si, že o tom zřejmě nikdy nikomu neřekl, až do toho dne, kdy svůj příběh povyprávěl u pramene jí. Roky skrýval tuto část své minulosti a nejen proto, aby neprozradil, že se naučil černou magii. Působilo mu bolest a ponížení vzpomínat, co všechno viděl a čím si prošel.

Otevřela oči a skoro čekala, že v jeho tváři uvidí bolest, ale jeho výraz byl vážný a nedával najevo žádné emoce.

Čarodějům v sále musel připadat klidný a vyrovnaný. Nejspíš si ani nevšimli napětí v jeho hlase. Před pár měsíci by si ho nevšimla ani ona. Ale nějak si už zvykla na jeho vystupování a dokázala trochu poznat, co se skrývá za ním.

Když vyprávěl o čaroději, který mu nabídl, že ho naučí černou magii, aby mohl zabít svého pána, zaslechla v jeho hlase lítost. Vysvětloval, že ani nečekal, že by to přežil; i kdyby se mu podařilo zabít Dakovu, jeho bratr Kariko by ho dopadl a pomstil se. S chladnou jednoduchostí mluvil o tom, jak zabil nejdříve otroky a pak Dakovu. Pak v několika krátkých větách vylíčil dlouhou cestu domů.

Jeho hlas trochu změkl, když popisoval úlevu, kterou cítil, když dorazil do Společenství, a jak jeho jediným přáním bylo zapomenout na Sachaku i černou magii. Mluvil o tom, jak přijal postavení Nejvyššího lorda, aby se zaměstnal a také mohl snáze sledovat ichani. Pak se odmlčel a v sále zavládlo naprosté ticho.

„Dva roky po mém zvolení se ke mně donesly zvěsti o podivných, rituálních vraždách ve městě," vyprávěl. „Strážní říkali, že oběti byly označeny určitým způsobem, který vypovídá o tom, že byly potrestány Zloději. Já jsem však věděl, o co jde.

Pozorně jsem tyto případy sledoval a přestrojil jsem se, abych se mohl dostat do slumů, kde k vraždám docházelo, abych se mohl vyptávat a naslouchat. Když jsem vraha našel, moje zlá předtucha se naplnila – byl to sachakanský černý čaroděj.

Naštěstí byl slabý a dal se snadno porazit. Z jeho myšlenek jsem vyčetl, že je to otrok, kterého osvobodili a naučili černou magii, výměnou za to, že splní nebezpečný úkol. Kariko ho poslal, aby zjistil, jak je Společenství silné, a aby mě zabil, kdyby se mu náhodou naskytla příležitost.

Dakova pověděl Karikovi většinu z toho, co o mě zjistil, včetně toho, že Společenství zakázalo černou magii a je mnohem slabší než kdysi. Kariko se však bál zaútočit na Společenství sám. Potřeboval přesvědčit

ostatní, aby se k němu přidali. Kdyby se mu podařilo dokázat, že je Společenství tak slabé, jak tvrdil jeho bratr, snadno by mezi ichani našel spojence.“

Akkarin vzhlédl. Sonea sledovala jeho pohled a viděla, že se dívá na krále. Monarcha Akkarina pozorně sledoval. Sonea ucítila jiskřičku naděje. I kdyby král Akkarinově příběhu úplně nevěřil, jistě bude považovat za moudré jeho pravdivost ověřit. Mohl by Akkarinovi dovolit žít a zůstat ve Společenství, dokud…

Králův pohled se náhle přesunul k ní. Uvědomila si, že hledí do páru zelených, nehybných očí. Těžce polkla a přinutila se jeho pohled vydržet. Je to pravda, pomyslela si. *Věřte mu*.

„Co jste udělal s otrokem, kterého jste našel ve městě?“

Sonea pohlédla na Správce a pak na Akkarina.

„Nemohl jsem ho nechat, aby dále zabíjel obyvatele Imardinu,“ řekl Akkarin. „Stejně tak jsem ho nemohl přivést do Společenství. Všechno, co by zjistil, včetně naší slabosti, by oznámil Karikovi. Neměl jsem jinou možnost, než ho zabít.“

Lorlen povytáhl obočí. Než stačil položit další otázku, Akkarin pokračoval a jeho hlas potemněl varováním.

„Za posledních pět let jsem vypátral a zabil devět takových zvědů. Jejich prostřednictvím jsem zjistil, že Karikův plán sjednotit ichani dvakrát selhal. Obávám se, že tentokrát uspěje.“ Akkarin přimhouřil oči. „Poslední zvěd, kterého poslal, nebyl otrok. Patřila k ichani a bezpochyby si přečetla myšlenky lorda Jolena, a tak zjistila vše, co jsem se snažil před Sachakany utajit. Kdyby se snažila, aby smrt lorda Jolena vypadala přirozeně, a nechala naživu jeho rodinu a služebnictvo, nikoho z nás by nenapadlo se tím zabývat a já bych

nejspíš nezjistil, že se ichani dozvěděli pravdu o Společenství. Tím, že se pokusila svést vraždu na mě, přinutila mě odhalit vám, že ichani existují.“ Potřásl hlavou. „Přeji si pouze, aby vám to nějak pomohlo.“

„Takže se domníváte, že lorda Jolena zabila tato sachakanská čarodějka?“

„Ano.“

„A tito zvědové jsou důvodem, proč jste začal praktikovat černou magii?“

„Ano.“

„Proč jste nám o tom neřekl už před pěti lety?“

„Hrozba tehdy nebyla tak velká. Doufal jsem, že když zabiji zvědy, podaří se mi pak ichani přesvědčit, že Společenství není tak slabé, jak Kariko tvrdí. Nebo že se Kariko nakonec vzdá myšlenky, že získá jejich podporu. Nebo že ho někdo z vyhnanců zabije; už ho nechrání bratr.“

„Stejně jste nás o tom měl nechat rozhodnout.“

„Bylo to příliš velké riziko,“ odpověděl Akkarin. „Kdybych byl veřejně obviněn z používání černé magie, Sachakané by zjistili, že Kariko měl pravdu. Kdyby se mi vás podařilo přesvědčit o pravdě, mohli byste se rozhodnout, že jedinou možností, jak ochránit Kyralii, je naučit se černou magii. To bych si nevzal na svědomí.“

Vyšší mágové si vyměnili pohledy. Lorlen vypadal zamyšleně.

„Použil jste černou magii, abyste se posílil a dokázal porazit zvědy a tu čarodějku,“ opakoval pomalu.

„Ano,“ přikývl Akkarin. „Ale šlo o sílu, která mi byla poskytnuta dobrovolně mým sluhou a později Soneou.“

Sonea zaslechla, jak zalapali po dechu. „Použil jste černou magii na Soneu?“

„Ne,“ usmál se Akkarin. „Nebylo třeba. Je to čarodějka, takže mi může předat sílu jiným, konvenčnějším způsobem.“

Lorlen se zamračil a pohlédl na Soneu. „Kolik toho Sonea do dnešního dne věděla?“

„Všechno,“ odpověděl Akkarin. „Jak vypověděl lord Rothen, kdysi náhodou zjistila více, než měla, a já jsem potřeboval učinit pár opatření, abych se pojistil, že ona a její někdejší poručník budou mlčet. Nedávno jsem se rozhodl, že jí řeknu pravdu.“

„Proč?“

„Uvědomil jsem si, že by o sachakanské hrozbě měl kromě mne vědět ještě někdo jiný.“

Lorlen přimhouřil oči. „A tak jste si vybral novicku? Ne čaroděje nebo některého z Vyšších čarodějů?“

„Ano. Je silná a její znalost života ve slumech se ukázala být užitečná.“

„Jak jste ji přesvědčil?“

„Vzal jsem ji podívat se na jednoho ze zvědů a naučil ji, jak mu číst myšlenky. Viděla víc než dost, aby uvěřila, že jsem jí o svých zkušenostech vyprávěl pravdu.“

Sálem se rozlehlo mumlání, když jim začaly docházet důsledky. Pohledy Vyšších čarodějů se obrátily k Sonei. Cítila, že jí hoří tváře, a odvrátila pohled.

„Říkal jste mi, že nikoho jiného tuto dovednost naučit nemůžete,“ ohradil se Lorlen tiše. „Lhal jste mi.“

„Ne, nelhal,“ usmál se Akkarin. „Nemohl jsem to tehdy nikoho naučit, jinak byste si uvědomil, že jsem se to naučil i já, a zeptal byste se mě kde.“

Lorlen se zamračil. „Co dalšího jste Soneu naučil?“

Při té otázce Sonei ztuhla krev v žilách.

Akkarin zaváhal. „Dal jsem jí přečíst některé knihy, aby lépe poznala našeho nepřítele.“

„Knihy z té truhly? Kde jste k nim přišel?“

„Našel jsem je v chodbách pod Univerzitou. Společenství je tam ukrylo poté, co byla černá magie zakázána, pro případ, že by tyto znalosti znovu potřebovalo. Jsem si jist, že jste z nich přečetli dost na to, abyste věděli, že je to pravda.“

Lorlen se ohlédl na lorda Sarrina.

Postarší alchymista přikývl. „Podle zápisků, které jsem našel v truhle, je to pravda. Pečlivě jsem je prostudoval a zdá se, že jsou pravé. Je v nich uvedeno, že než před pěti sty lety Společenství černou magii zakázalo, používala se běžně. Čarodějové měli učedníky, kteří jim poskytovali svou moc výměnou za vědomosti. Jeden učedník zabil svého mistra a zmasakroval tisíce lidí, jelikož chtěl ovládnout zemi. Po jeho smrti Společenství černou magii zakázalo.“

Sál naplnilo mumlání, které rychle přerostlo v hlasitý povyk. Sonea pozorně naslouchala a zaslechla útržky rozhovorů.

„Jak máme zjistit, jestli je něco z toho pravda?“

„Proč jsme o ichani nikdy neslyšeli?“

Lorlen zvedl ruce, aby si vyžádal klid. Hluk se utišil.

„Mají Vyšší mágové nějaké otázky na Akkarina?“

„Ano,“ zaburácel Balkan. „Kolik takových vyvržených čarodějů existuje?“

„Něco mezi deseti a dvaceti,“ odpověděl Akkarin. Ozval se roztroušený smích. „Každý den si berou sílu ze svých otroků, kteří mají silný magický potenciál, jímž se vyrovnají komukoli z nás. Představte si černého čaroděje s deseti otroky. Kdyby každých pár dní čerpal sílu jen poloviny z nich, během několika týdnů byl by stokrát silnější než kterýkoli čaroděj Společenství.“

Po jeho slovech se rozhostilo ticho.

„Tato síla se ale zmenší, když ji použijí," řekl Balkan. „Černý čaroděj je po souboji slabší."

„Ano," odpověděl Akkarin.

Balkan vypadal zamyšleně. „Chytrý útočník by nejdříve zabil otroky."

„Proč jsme se o ichani nedoslechli dříve?" rozlehl se sálem hlas správce Kita. „Kupci putují do Sachaky každý rok. Čas od času podávají zprávu o tom, že se v Arvice setkali s čaroději, ale nikdy s černými čaroději."

„Ichani jsou vyhnanci. Žijí v pustině a v Arvice se o nich veřejně nemluví," odpověděl Akkarin. „Dvůr v Arvice je nebezpečné politické bojiště. Sachakanští čarodějové nechtějí, aby ostatní věděli o jejich dovednostech a síle. Nedávají kyraliánským obchodníkům a velvyslancům možnost odhalit to, o čem neví ani jejich lidé."

„Proč chtějí napadnout Kyralii?" zeptal se lord Balkan.

Akkarin pokrčil rameny. „Z mnoha důvodů. Tím hlavním podle mne je, že chtějí opustit pustinu a znovu získat postavení a vliv v Arvice. Ale někteří z nich se také touží pomstít za Sachakanskou válku."

Balkan se zamračil. „Výprava do Arvice by to potvrdila."

„Každý čaroděj Společenství zemře, jestliže na ichani narazí," varoval ho Akkarin. „A řekl bych, že v Arvice ví o Karikových plánech jen hrstka lidí."

„Jak jinak ale potvrdíme, jestli je to pravda?" optala se Vinara. „Podstoupíte čtení pravdy?"

„Ne."

„Pak vám můžeme jen těžko věřit."

„Čitatel by se z mých myšlenek mohl naučit černé magii," dodal Akkarin. „To nebudu riskovat."

Vinara přimhouřila oči a podívala se na Soneu. „Tak tedy Sonea?“

„Ne.“

„Ta se také se naučila černou magii?“

„Ne,“ odpověděl, „ale svěřil jsem jí informace, o které by se neměla s nikým dělit, jedině v případě nejvyšší potřeby.“

Sonei bušilo srdce. Očima se zavrtávala do země. Lhal o ní.

„Je Rothenova výpověď pravdivá?“

„Ano, je.“

„Přiznáváte, že jste převzal její poručnictví pouze proto, abyste Rothena a Soneu přinutil mlčet?“

„Ne, stal jsem se jejím poručníkem také proto, že má velký potenciál. Potenciál, který byl ostudně zanedbáván. A zjistil jsem, že je čestná, velmi pilná a výjimečně nadaná.“

Sonea na něj překvapeně pohlédla. Náhle cítila silnou touhu široce se usmát, ale podařilo se jí ovládnout.

Pak ji zamrazilo, když pochopila, o co se Akkarin snaží.

Snaží se je přesvědčit, aby ji nechali ve Společenství tím, že jim naznačí, že má dovednosti a informace, které by se jim mohly hodit. I když mu nevěří, mohli by se nad ní slitovat. Byla jeho rukojmím. Ošálil ji, aby mu pomáhala. Společenství by ji dokonce mohlo zprostit obvinění. Koneckonců pouze přečetla pár knih a to ještě na Akkarinův popud.

Zamračila se. To ale na Akkarina vrhalo špatné světlo. A on se je snažil utvrdit v tom, aby tímto směrem uvažovali. Od chvíle, kdy se dozvěděla o ichani, v sobě chovala naději, že kdyby Společenství zjistilo pravdu, omilostnilo by ho. Ale teď si říkala, jestli on sám vzal vůbec tuhle možnost v potaz.

Jestliže nedoufal, že ho zprostí viny, co měl tedy v plánu? Jistě jim nechtěl dovolit, aby ho popravili?

Ne, kdyby k tomu došlo, bojoval by a unikl jim. Podařilo by se mu to?

Znovu se zamyslela nad tím, kolik své síly mohl v souboji s čarodějkou vydat. Srdce se jí rozbušilo, když si uvědomila, že by klidně mohl být příliš slabý na to, aby Společenství unikl.

Leda by mu dala všechnu svou sílu, včetně té, kterou vzala sachakanské ženě.

Stačilo by se ho dotknout a sílu mu předat. Ale válečníci, kteří je obklopovali, by se ji pokusili zastavit. Musela by s nimi bojovat.

Kdyby s ní však bojovali, zjistili by, že používá více síly, než kolik by měla mít.

A pak by je sotva napadlo, že by ji mohli omilostnit.

Takže jediný způsob, jak by mohla Akkarina zachránit, bylo odhalit, že sama používá černou magii.

„Soneo."

Vzhlédla a viděla, že si ji Lorlen pozorně měří.

„Ano, pane Správce."

Přimhouřil oči.

„Naučil tě Akkarin, jak číst myšlenky proti vůli člověka?"

„Ano."

„A jsi si jistá, že jsi ve zvědově mysli viděla pravdivé představy?"

„Jsem si jistá."

„Kde jsi byla té noci, kdy lord Jolen zemřel?"

„Byla jsem s Nejvyšším lordem."

Lorlen se zamračil. „Co jste dělali?"

Sonea zaváhala. Teď přišla chvíle, aby se přiznala. Akkarin však mohl mít důvod, proč nechtěl, aby to udělala.

Chce, aby ve Společenství zůstal někdo, kdo zná pravdu. K čemu bych ale byla, kdyby byl mrtvý? Raději ať utečeme spolu. Kdyby Společenství potřebovalo pomoc, mohou se s námi spojit prostřednictvím Lorlenova prstenu.

„Soneo?“

Jednou věcí jsem si jistá. Nesmím dovolit, aby Akkarina zabili.

Zhluboka se nadechla a zvedla oči, aby se setkala s Akkarinovým pohledem.

„Učil mě černou magii.“

Sálem se rozlehly zděšené výkřiky. Koutkem oka zahlédla Akkarina, který na ni zíral, ale stále se dívala na Lorlena. Srdce jí tlouklo a dělalo se jí mdlo, ale přinutila se pokračovat. „Požádala jsem ho, aby mě učil. Nejdříve odmítl. Bylo to poté, co ho zranila špionka, když jsem…“

„Ty ses naučila černou magii *dobrovolně*?“ vykřikla Vinara.

Přikývla. „Ano, má paní. Když byl Nejvyšší lord zraněn, uvědomila jsem si, že kdyby zemřel, nezůstal by nikdo, kdo by v boji pokračoval.“

Lorlen pohlédl na Akkarina. „A teď ani nezůstane.“

Po jeho slovech jí přeběhl mráz po zádech. Lorlen jistě pochopil, o co se Akkarin snaží. Vědomí, že se její podezření potvrdilo, jí dodávalo pocit hořkého zadostiučinění.

Pohlédla na Akkarina a šokovalo ji, když v jeho tváři uviděla hněv. Rychle se odvrátila. Slíbila jsem, že udělám, co mi řekne. Začaly ji přepadat pochyby. Spletla jsem se? Zhatila jsem nějaký plán, protože jsem nebyla dost chytrá, abych ho pochopila?

Akkarin si ale určitě uvědomil, že pochopila, že se chce obětovat, aby mohla zůstat ve Společenství. Bude muset vzít na vědomí, že ho odmítá opustit.

„Soneo."

Srdce jí stále divoce bušilo a přinutila se pohlédnout na Lorlena.

„Zabil Akkarin lorda Jolena?"

„Ne."

„Zabil svědkyni?"

Při té otázce se jí sevřel žaludek. „Nevím. Tu svědkyni jsem neviděla, takže vám nemůžu odpovědět. Můžu jen říct, že jsem ho nikdy neviděla zabít ženu."

Lorlen přikývl a vzhlédl k Vyšším čarodějům.

„Nějaké další otázky?"

„Ano," řekl Balkan. „Když jsme dorazili do sídla, nebyl tam Akkarin, ani ty. Dorazili jste později společně. Kde jste byli?"

„Ve městě."

„Proč?"

„Zneškodnit dalšího zvěda."

„Zabil Akkarin tohoto zvěda?"

„Ne."

Balkan se zamračil, ale neřekl nic. Lorlen se pohlédl na Vyšší čaroděje a pak se otočil, aby se podíval na zbytek sálu.

„Má ještě někdo nějaké otázky?" Odpovědělo mu ticho. Sonea si oddechla. Lorlen přikývl.

„Nyní budeme probírat, co jsme –"

„Počkat!"

Lorlen se obrátil dopředu. „Ano, lorde Balkane."

„Mám ještě jednu otázku. Pro Soneu."

Přinutila se opětovat Balkanův pohled.

„Zabila jsi tu ichani *ty*?"

Zamrazilo ji. Pohlédla na Akkarina. Zíral do podlahy s tvrdým a rezignovaným výrazem.

Teď už je jedno, jestli jim to řeknu? pomyslela si. *Alespoň dám najevo, že věřím jeho slovům*. Zvedla bradu a podívala se na Balkana.

„Ano."

Sálem zaburácely výkřiky. Balkan si povzdechl a mnul si spánky.

„Říkal jsem vám, ať je nenecháváte stát vedle sebe," zamumlal.

KAPITOLA 18

ROZSUDEK SPOLEČENSTVÍ

Jakmile Lorlen požádal o další přestávku k diskuzi, přispěchal Dannyl k Rothenovi. Viděl, že jeho přítel reagoval na Soneino přiznání, jako by do něj udeřil blesk. Teď jen stál a zíral do země.

Dannyl došel ke svému příteli a položil mu ruku na rameno.

„Vy dva mě nikdy nepřestanete překvapovat," řekl mu mírně. „Proč ses mi nesvěřil se skutečným důvodem, proč jsi přišel o Soneino poručnictví?"

Rothen potřásl hlavou. „Nemohl jsem. Mohl by ji… no řekl bych, že už to udělal." Podíval se na Soneu a povzdechl si. „Je to moje chyba. To já jsem ji přesvědčil, aby vstoupila do Společenství."

„Ne, není. Nemohl jsi tušit, co se stane."

„To ne, ale přiměl jsem ji pochybovat o tom, čemu věřila, když sem poprvé přišla. Učil jsem ji dívat se dál, aby přijala své místo mezi námi. Zřejmě dělala to samé pro… pro…"

„Ale co když je to všechno pravda? Pak by měla pro své jednání dobrý důvod."

Rothen vzhlédl a zatvářil se nešťastně. „Co na tom záleží? Právě si podepsala rozsudek smrti."

Dannyl přelétl pohledem po místnosti a pozoroval výrazy Vyšších čarodějů a krále. Vypadali ustaraně a neklidně. Pak se podíval na Soneu a Akkarina. Sonea

stála zpříma a odhodlaně, i když nedokázal říct, nakolik je to vynucené. Nejvyšší lord se tvářil… vyrovnaně. Když se však zadíval trochu pozorněji, všiml si, že polyká hněv.

Nechtěl, aby toho Sonea prozradila tolik, domyslel si Dannyl.

Ale i přesto nyní stáli blíže k sobě. Stačilo by pár kroků a mohli se dotknout. Dannyl si pro sebe pokýval hlavou.

„Tím bych si nebyl tak jistý."

*

Jakmile se Vyšší mágové vrátili na svá místa, začali si vzájemně sdělovat, co si myslí členové jejich oboru. Lorlen pozorně naslouchal.

„Mnohým jeho příběh připadal neuvěřitelný," prohlásila Vinara, „ale někteří poznamenali, že kdyby se své jednání snažil ospravedlnit smyšlenou historkou, jistě by přišel s něčím přesvědčivějším."

„Mé válečníky to také znepokojilo," dodal Balkan. „Říkají, že nemůžeme přehlížet možnost, že mluví pravdu a skutečně nám hrozí útok ze Sachaky. Musíme to ještě prověřit."

Sarrin přikývl. „Ano, moji kolegové si myslí totéž. Mnozí z nich se ptali, zda by se v knize daly najít informace, které bychom mohli využít ke své obraně, kdyby na nás opravdu zaútočili. Obávám se, že nikoli. Jestli Akkarin říká pravdu, mohli bychom ho potřebovat."

„Také bych Akkarinovi rád položil další otázky," dodal Balkan. „Navrhuji ho zadržet, než se potvrdí pravdivost jeho výpovědi."

„Nemáme prostředky, jak ho uvěznit," připomněla mu Vinara.

„To ne." Balkan našpulil rty a pohlédl na Lorlena. „Myslíte, že bude spolupracovat?"

Lorlen pokrčil rameny. „Prozatím spolupracoval."

„To ještě neznamená, že v tom hodlá pokračovat," odvětila Vinara. „Mohlo by to dopadnout tak, že budeme plnit jeho přání. A mohl by být velmi neochotný, kdybychom se zachovali jinak."

Sarrin se zamračil. „Kdyby nás chtěl ovládat násilím, už by se o to pokusil."

„To zjevně nechce," souhlasil Balkan. „I když si celou tu historku se Sachakany mohl vymyslet, aby nás zmátl a zdržel."

„Zdržel od čeho?" zeptal se Sarrin.

Balkan pokrčil rameny. „To netuším."

„Rozhodně ho nemůžeme pustit," řekla Vinara pevně. „Akkarin se otevřeně přiznal k tomu, že praktikuje černou magii. Ať už ty vraždy spáchal nebo ne, nemůžeme tolerovat, že člověk v jeho postavení porušil jeden z našich nejpřísnějších zákonů. Akkarin musí být veřejně potrestán."

„Příslušným trestem je poprava," připomněl jí Sarrin. „Spolupracovala byste, kdybyste věděla, že vás čeká tohle?"

„Bezpochyby by se bránil i pokusům svázat jeho sílu," povzdechla si Vinara. „Jak silný může být, Balkane?"

Válečník se zamyslel. „Těžko odhadnout. Říká nám pravdu? Tvrdil, že černý mág s deseti otroky může během pár týdnů dosáhnout síly stokrát větší, než jakou disponují čarodějové ve Společenství. On na to měl osm let, i když tvrdí, že ji začal používat teprve před pěti lety.

Pět let je dlouhý čas na to, aby dostatečně zesílil, i když si bral sílu pouze od svého sluhy – tedy až donedávna.“

„Za tu dobu bojoval s devíti otroky,“ dodal Sarrin. „To ho také oslabilo.“

Balkan přikývl. „Možná není tak silný, jak se obáváme. Jestli nám ale neříká pravdu, situace může být daleko horší. Mohl nabírat sílu déle. Mohl zabíjet lidi ve městě. A pak je tady lord Jolen a jeho rodina.“ Balkan si povzdechl. „I kdybych si mohl být jistý jeho upřímností a silou, předvídat výsledek konfrontace nám znemožňuje ještě další faktor.“

„Co je to?“ zeptala se Vinara.

Balkan se ohlédl nalevo. „Podívejte se pozorně na Soneu. Cítíte to?“

Otočili se a chvíli hleděli na novicku.

„Moc,“ konstatoval Sarrin.

„Ano,“ odpověděl Balkan. „Spousta moci. Ještě se ji nenaučila skrýt tak dobře, jako on.“ Odmlčel se. „Vypověděla, že ji začal učit před dvěma dny. Nevím, jak dlouho by měl výcvik trvat, ale on tvrdí, že se základy naučil během jediné lekce. Když Sonea před týdnem cvičila v aréně, takovou auru kolem sebe neměla. Jsem si jistý, že bych to vycítil. Myslím, že zdrojem náhlého nárůstu její moci byla žena, k jejíž vraždě se přiznala. Kdyby zabila obyčejnou ženu, během jedné noci by tak výrazně nezesílila.“

Otočili se, mlčky na novicku hleděli a přemýšleli.

„Proč se Akkarin snažil zatajit, že je do toho Sonea zapletená?“ podivil se Sarrin nahlas.

„A proč se to ona rozhodla prozradit?“ dodala Vinara.

„Snad chtěl zajistit, aby přežil někdo, kdo dokáže bojovat se Sachakany,“ uvažoval Sarrin. Zamračil se. „To jen potvrzuje, že pouhé knihy nestačí.“

„Možná ji chtěl jenom chránit,“ řekla Vinara.

„Lorde Balkane," ozval se nový hlas.

Válečník překvapeně vzhlédl. „Ano, Vaše Veličenstvo?"

Všichni se obrátili ke králi. Opíral se o opěradlo prázdného křesla Nejvyššího lorda a jeho zelené oči byly jasné a pronikavé.

„Myslíte si, že by Společenství dokázalo vyhnat Akkarina ze Spojených zemí?"

Balkan zaváhal. „Abych byl upřímný, nevím, Vaše Veličenstvo. I kdyby se nám to opravdu podařilo, vyčerpalo by to většinu čarodějů. Pokud sachakanští mágové existují, mohli by v tom vidět skvělou příležitost k útoku."

Mladý král se nad tím zamyslel.

„Správce Lorlene, myslíte si, že se podrobí, když mu bude přikázáno opustit Spojené země?"

Lorlen překvapeně zamrkal. „Máte na mysli… vyhoštění?"

„Ano."

Vyšší mágové si vyměnili zamyšlené pohledy. „Nejbližší země, která nepatří k našim spojencům, je Sachaka," podotkl Balkan. „Jestli je jeho výpověď pravdivá…"

Lorlen se zamračil a vklouzl rukama do kapes. Prsty se dotkl prstenu.

– *Akkarine?*

– *Ano?*

– *Přijal bys vyhoštění?*

– *Další možností je vybojovat si cestu ven?* Lorlen zachytil chabé pobavení. *Doufal jsem v něco lepšího.*

Následovalo ticho.

– *Akkarine? Víš, kam tě pošlou.*

– *Ano.*

– *Mám se pokusit přesvědčit je, aby tě odvezli jinam?*

– Ne. Museli by mě odvézt daleko z Kyralie. Společenství potřebuje, aby se mágové, které se mnou pošle jako doprovod, mohli rychle vrátit, kdyby ichani zaútočili.

Znovu umlkl. Lorlen pohlédl na ostatní čaroděje. S očekáváním se na něj dívali.

– Akkarine? Král čeká na odpověď.

– Tak dobře. Uvidíš, jestli je dokážeš přesvědčit, aby Sonea zůstala tady.

– Zkusím, co se dá dělat.

„Myslím, že se můžeme pokusit přesvědčit ho, aby pokojně odešel sám," prohlásil Lorlen. „Pokud se chcete vyhnout konfrontaci, můžeme mu dovolit, aby zde zůstal jako vězeň."

Král přikývl. „Uvěznit muže, kterého nedokážete uhlídat, by bylo velmi pošetilé, a jak už řekla lady Vinara, musí být veřejně potrestán. Hrozbu ze Sachaky však musíme prošetřit a potvrdit. Jestliže se ukáže, že je to tak a dá se mu důvěřovat, můžeme ho vyhledat a poradit se s ním."

Balkan se zamračil. „Rád bych Akkarinovi položil ještě nějaké otázky."

Král se zatvářil neústupně. „To můžete udělat cestou na hranice."

Ostatní si vyměnili ustarané pohledy, ale nikdo neprotestoval.

„Mohu promluvit, Vaše Veličenstvo?"

Všichni se obrátili k Rothenovi, který stál pod schodištěm.

„Můžete," odpověděl král.

„Děkuji." Rothen se krátce uklonil a pak pohlédl na každého z Vyšších čarodějů.

„Prosím vás, abyste při posuzování Soneina provinění zvážili její věk a ovlivnitelnost. Dlouhou dobu byla jeho

vězněm. Nevím, jak ji dokázal přesvědčit, aby se k němu přidala. Je paličatá a má dobré srdce, ale když jsem ji přesvědčoval, aby vstoupila do Společenství, podporoval jsem ji, aby pochybovala o své nedůvěře vůči čarodějům. To ji možná vedlo k tomu, aby odložila svou nedůvěru vůči Akkarinovi.“ Slabě se usmál. „Jakmile by zjistila, že ji oklamal, potrestala by se lépe, než by to dokázal kdokoli z nás.“

Lorlen pohlédl na krále. Ten přikyvoval. „Vezmu na vědomí vaše slova, lorde…?“

„Rothen.“

„Děkuji vám, lorde Rothene.“

Rothen poklekl, pak vstal a vzdálil se. Panovník sledoval, jak odchází, a zabubnoval prsty o křeslo Nejvyššího lorda.

„Jak myslíte, že bude novicka Nejvyššího lorda reagovat na vyhoštění svého poručníka?“

*

Sonea stála v absolutním tichu.

Válečníci, kteří ji i Akkarina obklopovali, je uzavřeli v bariéře, která dovnitř nepropustila žádný zvuk ze sálu. Sledovala, jak mágové tvoří hloučky a debatují spolu. Po dlouhé přestávce se Vyšší čarodějové vrátili na svá místa a začali intenzivně diskutovat.

Akkarin se posunul o krok blíže, ale nepodíval se na ni.

„Nevybrala sis právě nejlepší chvíli k neposlušnosti, Soneo.“

Trhla sebou, když v jeho hlase uslyšela hněv. „Opravdu si myslíte, že je nechám, aby vás popravili?“

Dlouze se odmlčel, než odpověděl.

„Potřebuji, abys zůstala tady a pokračovala v boji.“

„Jak bych mohla, když bude Společenství sledovat každý můj krok?“

„Malá příležitost je pořád lepší než žádná. Když nic jiného, měli by tě tu jako poslední možnost.“

„Kdyby měli mě, nikdy by nepřemýšleli nad tím, že by nechali žít vás,“ odsekla mu. „Nedovolím jim, aby mě použili jako omluvu pro vaši popravu.“

Začal se k ní otáčet, ale zarazil se, když se zvuk z okolí náhle vrátil. Předstoupil Lorlen a udeřil na gong.

„Nastal čas rozhodnout, zda se Akkarin z rodiny Delvonů, rodu Velanů, a Sonea, jeho novicka, provinili zločiny, ze kterých byli obviněni.“

Zvedl ruku. Nad ní se objevila světelná koule a vzlétla ke stropu. Ostatní Vyšší mágové ho následovali a po nich vzlétly další stovky světelných koulí ostatních čarodějů, až celou Síň Společenství naplnila záře.

„Považujete Akkarina z rodiny Delvonů, rodu Velanů, nezpochybnitelně vinného vraždou lorda Jolena, jeho rodiny a služebnictva?“

Několik světelných koulí pozvolna zrudlo, ale většina zůstala bílá. Vyšší čarodějové dlouho zírali vzhůru a Sonea si uvědomila, že počítají koule. Když znovu sklonili hlavy k Lorlenovi, každý z nich zavrtěl hlavou.

„Většina odpovědí je záporných,“ prohlásil lord Lorlen. „Považujete Akkarina z rodiny Delvonů, rodu Velanů za vinného vyhledáváním, studiem a praktikováním černé magie a kromě předchozích obvinění také vraždou s pomocí černé magie?“

Všechny koule okamžitě zrudly. Lorlen nečekal, než Vyšší mágové koule spočítají.

„Většina odpovědí je kladná,“ zvolal Lorlen.

„Považujete Soneu, novicku Nejvyššího lorda za vinnou vyhledáváním vědomostí a kromě předchozího

obvinění také vinnou studiem, praktikováním a vraždou s pomocí černé magie?“

Světelné koule zůstaly rudé. Lorlen pomalu přikývl.

„Většina odpovědí je kladná. Podle zákona je trestem za tento zločin poprava. Ve světle důvodů pro spáchání těchto zločinů – jsou-li pravdivé – jsme zvážili přiměřenost tohoto trestu. Dali bychom přednost odložení rozsudku do chvíle, než bude prokázána pravdivost těchto důvodů, ale vzhledem k povaze zločinu cítíme, že musíme jednat.“ Odmlčel se. „Akkarina jsme se rozhodli potrestat vyhoštěním.“

Sálem se rozlehlo mumlání. Sonea zaslechla několik chabých protestů, ale nikdo z čarodějů se neozval nahlas.

„Akkarine z rodiny Delvonů, rodu Velanů, už nejste dále vítán ve Spojených zemích. Budete převezen do nejbližší sousední země. Přijímáte tento rozsudek?“

Akkarin pohlédl na krále a poklekl.

„Jestliže je to králova vůle.“

Panovník povytáhl obočí.

„Ano,“ sdělil mu.

„Pak tedy půjdu.“

Když Akkarin znovu vstal, v sále se rozhostilo ticho. Lorlen si slyšitelně oddechl. Obrátil se k Sonei.

„Soneo. Vyšší čarodějové se rozhodli nabídnout ti druhou šanci. Zůstaneš zde pod následujícími podmínkami: musíš přísahat, že nikdy znovu nepoužiješ černou magii, ode dnešního dne ti nebude povoleno opustit pozemky Společenství a nikdy ti nebude umožněno učit jiné. Přijímáš tento rozsudek?“

Sonea na Lorlena nevěřícně hleděla. Přestože oba spáchali stejný zločin, Společenství Akkarina vyhostilo a ji omilostnilo.

Nebylo to však stejné. Akkarin byl jejich vůdce a jeho provinění bylo horší, protože on měl reprezentovat

hodnoty Společenství. Ona je jenom ovlivnitelná mladá žena. Holka ze slumů, která se dá snadno podplatit. Mysleli si, že sešla z cesty, kdežto Akkarin přijal černou magii dobrovolně. Ve skutečnosti si ona zvolila, že se ji naučí, a on k tomu byl donucen.

Takže jí dovolí zůstat v dočasném bezpečí a pohodlí Společenství, zatímco Akkarin bude vyhoštěn do nejbližšího státu mimo Spojené země a tím je… zatajila dech.

Sachaka.

Náhle se nemohla nadechnout. Chystali se ho vydat do rukou nepřátel. Vždyť jim musí být jasné, že jestliže je jeho výpověď pravdivá, zemře.

Takhle ale nebudou muset riskovat souboj, v němž by mohli prohrát.

„Soneo," zopakoval Lorlen. „Přijímáš tento rozsudek?"

„Ne."

Vztek v jejím hlase ji samotnou překvapil. Lorlen na ni chvíli zděšeně zíral a pak pohlédl na Akkarina.

„Zůstaň," řekl jí Akkarin. „Nemá smysl, abychom odešli oba."

Obzvlášť když pojedeme do Sachaky, pomyslela si. *Ale spolu bychom snad mohli přežít*. Mohla by mu pomáhat načerpávat sílu. Sám by jenom slábl. Chytla se této malé naděje a obrátila se k němu.

„Slíbila jsem Takanovi, že se o vás postarám. Chci tento slib dodržet."

Přimhouřil oči. „Soneo –"

„Nesnažte se mi říct, že vám budu překážet," řekla neslyšitelně, vědomá si spousty svědků. „Nezastavilo mě to předtím a nezastaví mě to ani teď. Jdu s vámi, ať se vám to líbí, nebo ne."

Otočila se dopředu a zvýšila hlas, aby ji všichni slyšeli.

„Jestliže posíláte Nejvyššího lorda do vyhnanství, musíte tam poslat také mě. V takovém případě, až přijdete k rozumu, bude možná stále naživu a schopný vám pomoct.“

V sále se rozhostilo ticho, Lorlen na ni nevěřícně zíral a pak pohlédl na Vyšší čaroděje. Sonea z jejich tváří vyčetla porážku a zklamání.

„Soneo, ne! Zůstaň tady.“

Když uslyšela ten hlas, sevřelo se jí srdce. Přinutila se podívat napříč sálem na Rothena.

„Je mi líto, Rothene,“ odpověděla, „ale nezůstanu.“

Lorlen se zhluboka nadechl. „Soneo, dávám ti poslední šanci. Přijímáš tento rozsudek?“

„Ne.“

„Pak tedy prohlašuji, že Akkarin z rodiny Delvonů, rodu Velanů, dříve Nejvyšší lord Společenství čarodějů, a Sonea, dříve novicka Nejvyššího lorda, byli vyhoštěni za zločiny studia, praktikování černé magie a zabití s pomocí černé magie.“

Obrátil se k lordu Balkanovi a cosi mu pošeptal. Pak sestoupil ze svého místa, došel ke kruhu válečníků a zastavil se krok před Akkarinem. Natáhl se a oběma rukama uchopil černý hábit. Sonea zaslechla trhání látky.

„Vyháním tě, Akkarine. Nikdy se nevracej do mé země.“

Akkarin hleděl na Lorlena, ale nepromluvil. Správce se otočil a přistoupil k Sonei. Na zlomek vteřiny se jí podíval do očí, pak sklopil oči, uchopil ji za rukáv a natrhl ho.

„Vyháním tě, Soneo. Nikdy se nevracej do mé země.“

Otočil se na patě a odkráčel. Sonea se podívala na trhlinu na svém rukávu. Byl malý, sotva na délku prstu. Tak nenápadné gesto a přitom tak definitivní.

Vyšší mágové vstali a jeden po druhém začali sestupovat ze svých míst. Sonei se sevřelo srdce, když do kruhu vstoupil lord Balkan a přistoupil k Akkarinovi. Když Balkan natrhl jeho hábit a vyřkl obřadná slova, zbytek Vyšších čarodějů za ním utvořil zástup a Sonea si uvědomila, že čekají, až přijdou na řadu.

Když k ní Balkan přistoupil, přinutila se dívat, jak válečník trhá její hábit a odříkává obřadní slova. Stálo ji to nesmírné úsilí, ale podařilo se jí pohlédnout mu do očí a pak také všem, kteří následovali po něm.

Když všichni Vyšší čarodějové dokončili rituál, Sonea vydechla úlevou. Zbytek Společenství se vstal. Místo aby se vydali ke dveřím Síně Společenství, začali po jednom přistupovat k Akkarinovi.

To zjištění ji zneklidnilo. Musela vynaložit veškerou vůli, aby se na ně dokázala dívat. Když k ní s pohoršeným nebo zklamaným výrazem přistupovali její učitelé, aby roztrhali její hábit, klidně stála. Lady Tya vyslovila obřadní formuli skoro neslyšitelně a rychle odspěchala pryč. Lord Yikmo se na ni chvíli zkoumavě díval a pak smutně zavrtěl hlavou. Konečně zbývalo posledních pár čarodějů. Když vešli do kruhu, zvedla hlavu a bodlo ji u srdce.

Rothen a Dannyl.

Její bývalý poručník pomalu přistoupil k Akkarinovi. Zíral na něj, oči mu plály hněvem a pak se Akkarinovy rty pohnuly. Neslyšela, co říkal, ale oheň v Rothenových očích pohasl. Rothen zamumlal odpověď a Akkarin přikývl. Zamračený Rothen se natáhl, aby natrhl Akkarinův hábit. Vyslovil obřadní frázi a poté s pohledem upřeným do země došel k ní.

Cítila, jak se jí svírá hrdlo. Rothen byl přepadlý a tvář mu brázdily hluboké vrásky. Vzhlédl k ní a oči se mu zaleskly, jak se do nich draly slzy.

„*Proč*, Soneo?“ zašeptal ochraptěle.

Cítila, jak jí vlhnou oči. Pevně je zavřela a těžce polkla.

„Posílají ho na smrt.“

„A co tebe?“

„Dva mohou přežít, kde by jeden neuspěl. Společenství si musí uvědomit pravdu samo. Až se to stane, vrátíme se.“

Zhluboka se nadechl, pak k ní přistoupil a objal ji. „Dávej na sebe pozor, Soneo.“

„Budu, Rothene.“

Jeho jméno polkla. Odstoupil. Když se vzdaloval, uvědomila si, že nenatrhl její hábit. Cítila, jak jí po tvářích stékají slzy, a rychle si je otřela, když před ni předstoupil Dannyl.

„Soneo.“

Přinutila se na něj podívat a on její pohled nevzrušeně opětoval.

„Tak Sachakané?“

Mlčky přikývla, protože nedůvěřovala svému hlasu.

Našpulil rty. „Na to se musíme podívat.“ Poplácal ji po rameni a otočil se. Dívala se, jak se připojil k Rothenovi.

Její pozornost odvedli válečníci, kteří obklopovali ji a Akkarina a kteří nyní jeden po druhém přistupovali, aby vykonali obřad. Když skončili, rozhlédla se kolem a zjistila, že čarodějové utvořili dvě řady vedoucí ke dveřím Síně Společenství. Za nimi stáli novicové. Oddechla si, že ti se rituálu neúčastnili. Střetnout se v takové situaci s Reginem by bylo… zajímavé.

Vyšší čarodějové s Lorlenem v čele utvořili druhý kruh okolo válečníků, kteří je hlídali. Když Správce zamířil směrem ke dveřím, tato dvojitá ochranka ho následovala a postupovala mezi dvěma řadami čarodějů ven ze Síně k branám Univerzity.

Před budovou stál kroužek koní, které hlídali čeledíni. Dva z nich čekali uprostřed. Akkarin k nim zamířil a Sonea ho následovala. Když se vyhoupl do sedla jednoho z nich, zaváhala a nejistě pohlédla na druhého koně.

„Zvažuješ svoje rozhodnutí?“

Sonea se ohlédla a zjistila, že vedle ní stojí lord Osen a drží koně za otěže.

Sonea zavrtěla hlavou. „To ne, jen jsem… nikdy předtím na koni neseděla.“

Ohlédl se k zástupům čarodějů, kteří proudili z vrat, a obrátil koně tak, aby na ně nebylo vidět.

„Ruku polož dopředu na sedlo a pak zasuň špičku levé boty sem.“ Chytl třmen na sedle jejího koně a držel ho, aby se nehýbal. Sonea se řídila jeho radou a po několika dalších instrukcích se jí podařilo vyškrábat do sedla.

„S jeho vedením si hlavu nedělej,“ uklidnil ji. „Půjde za ostatními.“

„Děkuji, lorde Osene.“

Pohlédl na ni a přikývl, pak se otočil a vyhoupl se na vlastního koně.

Z nové výhodné pozice mohla pozorovat dav čarodějů, kteří se sešli před branami Společenství. Vyšší mágové stáli v dlouhé řadě podél úpatí schodiště, všichni až na lorda Balkana. Ten se přidal k válečníkům na koních, kteří je měli doprovázet. Sonea vyhlížela krále, ten ale nebyl nikde v dohledu.

Z davu vystoupil Lorlen a přistoupil k Akkarinovi. Pohlédl na něj a zavrtěl hlavou.

„Dalo by se říct, žes dostal druhou šanci, Akkarine. Užívej ji dobře.“

Akkarin na něj na okamžik mlčky hleděl. „Ty také, příteli, i když se obávám, že budete muset čelit horším problémům než já. Brzy se zase uslyšíme.“

Lorlen se pousmál. „O tom nepochybuji.“

Vzdálil se, vrátil se na své místo mezi Vyššími čaroději a pokynul Balkanovi. Válečník pobídl svého koně a zbytek doprovodu jej následoval.

Když se dal její kůň do pohybu, Sonea se chytla hrušky svého sedla a pohlédla na Akkarina, ten však upíral oči k branám Společenství.

Najednou ji k jejímu překvapení přepadl smutek a lítost.

Ani jsem si neuvědomovala, jak moc mi to tady přirostlo k srdci, pomyslela si. *Přežiji a zavítám sem ještě někdy?*

Nebo, dodal temnější hlas, *se vrátím a najdu tady jen hromadu kamení?*

ČÁST DRUHÁ

KAPITOLA 19

ŽÁDOST

Sonea poposedla v sedle a protáhla si bolestivě namožené svaly. I když svou bolest noc co noc léčila, po chvilce jízdy ji celé tělo rozbolelo znovu. Lord Osen jí sice řekl, že když se nebude léčit, časem si na sedlo zvykne, ona však neviděla důvod, proč by se měla zocelovat, když jí koně stejně brzy vezmou.

Povzdechla si a pohlédla na hory před sebou. Na obzoru se poprvé objevily včera. Nejasná linie se pomalu zvětšovala a dnes ráno slunce odkrylo pohled na drsné skály a lesy táhnoucí se k jejich vrcholkům. Hory vypadaly divoce a nesjízdně, ale když teď dorazili s doprovodem k nízkým kopcům na jejich úpatí, všimla si Sonea cesty, která se jako bílá stuha vinula mezi stromy a nořila se mezi dva vrcholy. Někde na konci této cesty ležela Tvrz a vstup do Sachaky.

Pozvolna se měnící krajina ji fascinovala. Ještě nikdy se nedostala za hranice města Imardin. Cestování pro ni byla nová zkušenost a nebýt okolností, mohla by si ho vychutnávat.

Nejdříve cesta vedla kolem polí, rozdělených na pásy různých plodin. Rolníci, kteří obdělávali půdu a zasévali nebo sklízeli úrodu, byli muži i ženy, mladí i staří. Děti i dospělí hnali podél cesty stáda rozličných domácích zvířat. Na rozlehlých lánech země stály osamocené

domečky. Sonea by ráda věděla, zda se jejich majitelům tak osamělý život líbí.

Čas od času je cesta vedla kolem skupinek domků. V několika takových vesničkách poslal lord Balkan jednoho ze svých válečníků nakoupit jídlo. Každého dne v poledne se cestou setkali s čarodějem a několika místními muži, kteří na ně čekali s novými koňmi. Střídali koně, aby mohli v jízdě pokračovat celou noc. Jejich doprovod neodpočíval, ani nezastavil ke spánku, a tak usoudila, že i oni si léčí únavu. Když se lorda Osena zeptala, proč neosvěží také koně, vysvětlil jí, že zvířata na rozdíl od lidí nesnesou duševní únavu, která nedostatek odpočinku doprovází.

Zatím měla pocit, že nedostatek spánku snáší poměrně dobře. První noc byla jasná a na cestu jim svítil měsíc a hvězdy. Sonea si zdřímla, jak jen to bylo na koňském hřbetě možné. Druhého dne se obloha zatáhla, a tak putovali pod trsem světelných koulí.

Sonea pozorovala hory, které se nyní tyčily blízko, a říkala si, jestli stráví ještě jednu noc v Kyralii.

„Stát!“

Klapot kopyt se změnil v šoupání, když jejich doprovod zpomalil a zastavil se. Její kůň popošel dopředu a postavil se vedle Akkarinova. Sonea ucítila jiskřičku naděje, že se Akkarin ohlédne a podívá se na ni. Od chvíle, co opustili Imardin, nepromluvil na ni, ani na nikoho jiného.

Neřekl však ani slovo a mlčky hleděl na Balkana. Vrchní válečník něco předal jednomu ze svých kolegů. Sonea si pomyslela, že to asi budou peníze, aby v příští vesnici mohl nakoupit nějaké jídlo. Rozhlédla se kolem a zjistila, že stojí na rozcestí. Jedna cesta pokračovala do hor, druhá, užší pěšina klesala do malého, řídce

zalesněného údolí, kde se krčila skupinka domů podél úzké říčky.

„Lorde Balkane," ozval se Akkarin.

Všechny tváře se k němu okamžitě obrátily a Sonea potlačila nutkání usmát se jejich překvapeným a polekaným výrazům. *Tak se konečně rozhodl promluvit.*

Balkan si Akkarina ostražitě změřil. „Ano?"

„Když vstoupíme do Sachaky v těchto hábitech, poznají nás. Dovolíte nám převléci se do běžného oblečení?"

Balkanův pohled se přesunul k Sonei a pak znovu k Akkarinovi. Přikývl a obrátil se k čekajícímu válečníkovi.

„Oblečení také. Nic noblesního nebo nápadného."

Čaroděj přikývl a než se vzdálil, změřil si Akkarina a Soneu hodnotícím pohledem.

Sonei se sevřel žaludek. Znamená to, že už budou u cíle? Dorazí ještě dnes na hranici? Vzhlédla k horám a otřásla se.

Mnohokrát doufala, že zaslechne Lorlenovo volání, kterým je povolá zpět. Samozřejmě doopravdy nevěřila, že přijde. Ze způsobu, jakým Imardin opustili, bylo naprosto jasné, že v Kyralii už nejsou vítáni.

Při té vzpomínce se ušklíbla. Balkan zvolil klikatou cestu městem, která je provedla každou čtvrtí. Zastavili na každé větší křižovatce a veškerá činnost v okolí ustala, aby mohl Balkan vyhlásit její a Akkarinovy zločiny a trest, který jim Společenství uložilo. Akkarinova tvář potemněla hněvem. Sdělil čarodějům, že jsou hlupáci, a od té doby nepromluvil.

Procesí přilákalo pozornost davu, a než dorazili k Severní bráně, už na ně čekal dav obyvatel slumů. Když na Soneu začaly pršet kameny, spěšně vytvořila štít.

Když po ní i Akkarinovi lidé házeli, co jim přišlo pod ruku, přepadl ji hrozný pocit zrady, ten se však brzy rozplynul. Chudina v nich zřejmě viděla jen dva zlé čaroděje ze Společenství, kterým tak jako tak opovrhovala, a chopila se příležitosti beztrestně si po nich hodit kamenem.

Otočila se v sedle a ohlédla se na cestu za sebou. Město nyní leželo za obzorem. Válečníci stojící za ní ji upřeně sledovali.

Mezi nimi byl také lord Osen. Když se jejich oči setkaly, zamračil se. Během cesty s ní několikrát promluvil, většinou aby jí pomohl s koněm, na kterém zrovna jela. Párkrát naznačil, že by jí Společenství mohlo dovolit vrátit se do Imardinu, kdyby snad změnila názor. Kdykoli jí něco takového navrhl, rozhodla se neodpovídat.

Ale strach, nepohodlí a Akkarinova zamlklost její odhodlání podrývaly. Odvrátila pohled od Osena a znovu se zadívala na Akkarina. Všechny její pokusy promluvit si s ním narazily na zaryté mlčení. Vypadal, že se rozhodl ji přehlížet.

Čas od času si ale všimla, že na ni hledí. Když nijak nedala najevo, že si toho všimla, hleděl na ni dlouho, když se však podívala jeho směrem, obrátil pozornost k něčemu jinému.

Bylo to nesnesitelné a podivné. Nevadilo jí, že se na ni dívá, ale rozčilovalo ji, že nechce, aby si toho všimla. Sonea se pousmála. Že by jí začínaly chybět jeho pronikavé, těžko snesitelné pohledy, kterým se tak dlouho vyhýbala?

Zvážněla. Bezpochyby se snažil, aby se cítila nevítaná, obrátila koně a pelášila zpátky do Společenství. Nebo byl důvod jednodušší? Co když s ní opravdu být nechtěl? Častokrát přemýšlela nad tím, jestli jí dává za

vinu, že odhalila jeho tajemství. Snažil by se Balkan proniknout do Akkarinova podzemního pokoje, kdyby v její ložnici nenašel knihy o černé magii? Akkarin jí přece říkal, aby je schovávala. To sice udělala, zjevně však ne dost pečlivě.

Možná si jen myslel, že mu bude lépe bez ní.

To se tedy mýlí, pomyslela si. Bez společníka, od něhož by si mohl brát sílu, bude slabší pokaždé, když svou moc použije. Když mu bude nablízku, snad se dokáže ubránit útoku ichani.

Nezáleží mi na tom, jestli bude rád, že jsem s ním.

Ach, ale kdyby byl, bylo by to mnohem příjemnější.

Jakmile dorazí do Sachaky začne se chovat přátelštěji, jelikož už nebude mít smysl snažit se ji přesvědčit, aby ho opustila? Smíří se s její volbou nebo bude dále naštvaný za to, že ho neposlechla? Zamračila se. Copak nechápe, že se vzdala všeho, aby ho zachránila?

Potřásla hlavou. Na tom nezáleží. Nestála o jeho vděk. Jestli ho to baví, klidně ať si je zamlklý a nerudný. Chtěla si jen být jistá, že přežije. Nejen proto, aby se mohl vrátit a zachránit Společenství před ichani. Kdyby jí na něm opravdu nezáleželo, zůstala by v Imardinu, i kdyby to znamenalo žít ve Společenství jako vězeň. Ne, odešla s ním, protože nedokázala snést pomyšlení, že by ho po všem, čím si prošel, opustila.

Nahradila jsem Takana, napadlo ji náhle. Bývalý otrok doprovázel Akkarina na cestě ze Sachaky a stal se jeho věrným sluhou. Ona ho teď doprovázela do Sachaky. Čím to, že u lidí vyvolává takovou oddanost?

Já a oddaná Akkarinovi? Málem se rozesmála nahlas. *Tolik se toho změnilo. Myslím, že ho mám dokonce ráda.*

Pak jí poskočilo srdce.

Nebo je to něco víc?

Důkladně se nad touto otázkou zamyslela. Kdyby v tom opravdu bylo něco víc, uvědomila by si to už dříve. Najednou si vzpomněla na noc, kdy zabila čarodějku. Akkarin jí pak vytáhl něco z vlasů. Ten dotyk v ní zanechal tak zvláštní pocit. Lehký. Povznášející.

To bylo určitě následkem souboje. Když člověk o vlásek unikne smrti, je jasné, že to v něm vyvolá radostné pocity. Neznamená to, že by byla… že by cítila…

Stačí se na něj podívat a zjistím to.

Najednou dostala strach. Co když je to pravda? Co kdyby se na ni podíval a vyčetl z jejího pohledu něco pošetilého? Pak by se ještě pevněji rozhodl přimět ji, aby zůstala v Kyralii.

Zachránilo ji mumlání jejich doprovodu. Vzhlédla a uviděla, že válečník, kterého poslali do vesnice, se vrací. V klíně mu ležel vak a ranec. Když dojel ke skupině, předal ranec Balkanovi.

Balkan ho rozbalil a zvedl nahrubo utkanou košili, dvoje úzké kalhoty a vlněnou tuniku, jakou nosily vesnické ženy. Pohlédl na Akkarina.

„Je to vhodné?“

Akkarin přikývl. „Bude.“

Balkan oblečení znovu smotal a hodil je Akkarinovi. Sonea zaváhala, když Akkarin začal slézat z koně, a pak přinutila svoje rozbolavělé nohy k pohybu. Když se dotkla chodidly země, Akkarin jí vrazil do rukou dlouhou tuniku a druhé kalhoty.

„Otočte se,“ zavelel Balkan.

Sonea se rozhlédla kolem a uviděla, že se k nim ostatní mágové obracejí zády. Zaslechla, jak se hedvábí natrhlo, když si Akkarin svlékl svrchní část svého hábitu a nechal ji spadnout na zem. Látka se zatřpytila ve slunečním světle a cáry roztrhané látky se rozlétly, když

je zachytil vítr. Akkarin se zarazil, pohlédl na ně s nečitelným výrazem ve tváři a pak se sehnul pro kalhoty.

Sonei začaly hořet tváře a rychle se odvrátila. Sklopila oči ke svému hábitu a těžce polkla.

Raději ať to mám rychle za sebou.

Zhluboka se nadechla, rozvázala opasek a rychle si svlékla horní část hábitu. Když oděv upustila na zem a spěšně si přetáhla přes hlavu tuniku, její kůň nervózně ustoupil.

Když se převlékala do kalhot, byla vděčná za její velkorysou délku, sahala jí skoro až ke kolenům. Rozhlédla se a zjistila, že Akkarin upřeně zírá na opratě svého koně. Krátce na ni pohlédl a pak se vyhoupl do sedla.

Pak si všimla, že Balkan se neotočil. Někdo na nás přeci musí dohlížet, pomyslela si jízlivě. Přistoupila ke svému koni, vsunula nohu do třmenu a vyškrábala se nahoru.

Akkarin vypadal ve volném oblečení podivně. Na jeho štíhlém těle košile směšně visela. V místech, kde mu začínalo vyrážet strniště, mu ztmavla brada. Vůbec nepřipomínal impozantního Nejvyššího lorda, který tolik let děsil většinu členů Společenství.

Podívala se na sebe a tiše si odfrkla. Také nebyla právě vzorem elegance. Tunika vypadala jako po farmářově ženě. Hrubá tkanina ji kousala, nebyla však o nic horší, než oděv, který nosila před vstupem do Společenství.

„Nemáš hlad?“

Trhla sebou, když si všimla, že lord Osen přivedl svého koně vedle jejího. Podal jí kus zrnitého chleba a džbánek. S vděkem se pustila do jídla a spláchla chléb doušky ředěného vína. Víno bylo levné a trpké, ale

aspoň trochu otupilo bolest ve svalech. Vrátila Osenovi džbánek.

Jakmile všichni dojedli, znovu koně pobídli do kodrcavého kroku. Sonea potlačila zaúpění a smířila se s dalšími dlouhými hodinami jízdy a bolavými svaly.

*

Když Gol vešel do Ceryho přijímacího pokoje, zabloudil očima k Savaře. Zdvořile jí pokynul a obrátil se k Cerymu.

„Podle Takana už sou blízko hranic," oznámil mu. „Ke Tvrzi dorazí zejtra v noci."

Cery přikývl. Poskytl Takanovi pohodlné podzemní pokoje, ale byl dost opatrný, aby si najal sluhy, kteří nikdy neslyšeli o záhadné cizince, v níž Ceryni našel zalíbení. Savara ho poprosila, aby zařídil, že se o ní Takan nikdy nedozví. Správně se domyslela, že se Akkarin dokáže se svým sluhou dorozumívat, a vysvětlila mu, že kdyby Akkarin padl do rukou ichani, mohli by se jeho prostřednictvím dozvědět o její přítomnosti v Kyralii. „Mezi mými lidmi a ichani panuje nenávist," prozradila mu. Neřekla sice proč, ale Cery dobře věděl, že je lepší z ní další informace netahat.

Gol se posadil a povzdechl si. „Co teď budem dělat?"

„Nic," odpověděl Cery.

Gol se zamračil. „A co když do města přijde další vrah?"

Cery se podíval na Savaru a usmál se. „Myslím, že to zvládnem. Dalšího jsem slíbil Savaře."

K jeho překvapení zavrtěla hlavou.

„Nemůžu vám teď pomáhat. Ne, když je Akkarin pryč. Kdyby vyhnancům dále umírali otroci, určitě by pojali podezření, že jsou do toho zapletení i jiní lidé."

Cery si ji vážně změřil. „Tak by přestali posílat další, ne?“

„Možná. Já mám ale rozkaz neupoutávat pozornost k našim lidem.“

„Takže je to teď na nás. Jak navrhuješ, abychom je oddělali?“

„Nemyslím si, že to bude nutné. Mají to, kvůli čemu sem otroky posílali.“

„Takže šli po Akkarinovi?“

„Ano i ne,“ odpověděla. „Zabili by ho, kdyby mohli. Ale teď, když vědí, jak je Společenství slabé, bude to jejich další cíl.“

Gol na ni zíral. „Napadnou Společenství?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Už brzy. Společenství mohlo získat nějaký čas na přípravu, kdyby bylo poslalo Akkarina pryč v tichosti. Oni o něm ale řekli všem zemím.“

Cery si povzdechl a třel si spánky. „Procesí.“

„Ne,“ odpověděla. „I když od nich bylo pošetilé, že Akkarinův zločin veřejně rozhlásili, trvalo by několik dní, možná dokonce týden či dva, než by se to k ichani doneslo.“ Zavrtěla hlavou. „Mágové ve Společenství o Akkarinovi celé dny mentálně diskutovali. Ichani to všechno slyší.“

„Má Společenství nějakou šanci?“ zeptal se Gol.

Zatvářila se smutně. „Ne.“

Gol vytřeštil oči. „*Společenství* je nedokáže zastavit?“

„Ne bez vyšší magie.“

Cery se postavil a začal přecházet po místnosti. „Kolik těch ichani je?“

„Dvacet devět. Ale těch, kteří by vám měli dělat starosti, je deset.“

„Cože! Jen *deset*?“

„Každý z nich je mnohokrát silnější než kterýkoli čaroděj Společenství. Deset dohromady Společenství porazí velmi snadno.“

„Sakra.“ Cery ještě párkrát přešel po místnosti. „Tvrdila jsi, že bys tu ženskou dokázala zabít sama. Takže jsi silnější než čarodějové ve Společenství.“

Usmála se. „Mnohem silnější.“

Cery si všiml, že Gol poněkud zbledl. „A co ostatní tví lidé?“

„Mnoho z nich se mi vyrovná nebo jsou silnější.“

Zamyšleně si skousl ret. „Co by tvoji lidé chtěli výměnou za pomoc Kyralii?“

Usmála se. „Vaši lidé by o pomoc našich lidí nestáli o nic víc než o nadvládu ichani. I my používáme to, čemu Společenství říká černá magie.“

Cery zamítavě mávl rukou. „Kdyby přišli ichani, možná by změnili názor.“

„Možná ano. Moji lidé se ale neprozradí.“

„Říkala jsi, že nechtějí ichani v Kyralii.“

„To je pravda, ale nezasáhli by, pokud by to znamenalo riziko. Jsme jen jedna ze skupin v Sachace, které se mnoho lidí obává a kterou by rádo zničilo. Nic víc dělat nemůžeme.“

„A *ty* nám pomůžeš?“ zeptal se Gol.

Těžce si povzdechla. „Přála bych si, abych mohla. Ale mám rozkazy nezasahovat do konfliktu. Mám rozkaz…“ pohlédla na Ceryho, „vrátit se domů.“

Cery pomalu přikývl. Takže přece odjíždí. Už tu noc na střeše tušil, že odjede. Nebude snadné se rozloučit, ale ani on si nemohl dovolit, aby mu city zatemnily hlavu.

„Kdy?“

Sklopila oči. „Hned. Čeká mě dlouhá cesta. Ichani budou sledovat hranice, takže musím jet přes Elyne.

Ale…“ Lišácky se usmála. „Určitě příliš nezáleží na tom, jestli odjedu dnes nebo zítra.“

Gol si zakryl ústa rukou a odkašlal si.

„Nevím,“ odpověděl Cery. „Může na tom záležet hodně. V zájmu Kyralie bych měl zařídit, abys změnila názor. S kouskem pečeného rasooka a lahví anurenského tmavého to snad půjde lépe.“

Zvedla obočí. „Anurenské tmavé? Zlodějům se daří lépe, než jsem myslela.“

„Vlastně jsem uzavřel obchod s několika pašeráky vína.“

Široce se usmála. „To se dalo čekat.“

*

Když se ozvalo zaklepání na dveře, Rothen si povzdechl a vůlí je otevřel. Neobtěžoval se otočit, aby zjistil, kdo přišel.

„Zase ty, Dannyle? Od svého příjezdu u mě trávíš více času než ve vlastním pokoji. Copak nemáš žádné rebely nebo tajné mise, kterými by ses zabavil?“

Dannyl se uchechtl. „Na příští týden nic nemám. Říkal jsem si, že bych se mezitím mohl věnovat svému starému příteli, než mě zase pošlou pryč.“ Vešel do půlkruhu židlí v obývacím pokoji a posadil se naproti Rothenovi. „Dnes večer asi do Nočního salónku nepůjdeš.“

Rothen vzhlédl a uviděl Dannylových očích porozumění. „Ne.“

Dannyl si povzdechl. „Já bych tam vážně jít měl. Postavit se drbům a tomu všemu. Ale…“

Není to lehké, dokončil Rothen. Dannyl mu pověděl, co bylo součástí Akkarinova plánu na dopadení rebelů. Řeči, které Dem Marane roznášel, nyní kolovaly po

celém Společenství. I když se zdálo, že většina čarodějů by to vše pustila z hlavy, Rothenovi bylo jasné, že se vždy najde někdo, kdo uvěří každému drbu, který se k němu donese.

Před dvěma lety musel sám snášet stejné zamyšlené a opovržlivé pohledy, když Společenství zpochybňovalo vhodnost toho, že Sonea bydlí u něj. Postavit se klevetám bylo těžké, ale důležité – a pomohlo mu také, že při něm stáli Yaldin a Ezrille.

Teď bych měl být oporou já.

Rothen se zhluboka nadechl a postavil se. „Raději bychom měli jít, ať o tu legraci nepřijdeme."

Dannyl překvapeně zamrkal. „Myslel jsem, že se nechystáš…?"

„Ať se mi to líbí nebo ne, musím dohlížet na dva své bývalé novice." Rothen pokrčil rameny. „A ani jednomu z vás neprospěje, když si budu zoufat zavřený ve svém pokoji."

Dannyl se postavil. „Jsi si jistý?"

„Ano."

„Díky."

Rothen se usmál nad vděčností v Dannylově hlase. Ulevilo se mu, že v soukromí je jeho přítel pořád stejný jako dříve. Dannyl si to zřejmě neuvědomoval, ale na veřejnosti nyní vystupoval jinak. Choval se sebejistěji a autoritativněji a to v kombinaci s jeho vysokou postavou působilo ohromným dojmem.

Zvláštní, co zmůže trocha zodpovědnosti, zamyslel se Rothen.

Spolu s Dannylem prošli chodbou a pak po schodech dolů k východu. Slunce zrovna zapadalo a nádvoří se koupalo v jeho rudozlatém světle. Přešli přes něj a zamířili do Nočního salónku.

Déle než hodinu k nim přicházeli mágové, kteří se chtěli dozvědět více o rebelech. Rothen z jejich tváří vyčetl uznání a zvědavost a jen velmi málo podezření. Dannyl se nejdříve ostýchal, ale pak se poněkud osmělil. Když se od nich vzdálila skupinka léčitelů, se kterou probírali Vinařiny instrukce při záchraně potulného čaroděje před smrtí, Dannyl se obrátil k Rothenovi a smutně se usmál.

„Obávám se, že tě okrádám o veškerou jejich pozornost, příteli."

Rothen pokrčil rameny. „Jakou pozornost? Těžko jim odpovím na otázky ohledně Soney."

„Tak to není. Zřejmě se rozhodli nechat tě pro jednou vydechnout."

„To si nemyslím. Spíš jde o to, že…"

„Velvyslanče Dannyle."

Ohlédli se a zjistili, že se k nim blíží lord Garrel. Rothen se zamračil, když jim válečník zdvořile pokynul. Nikdy neměl Garrela příliš v lásce a stále v něm zůstával pocit, že se mohl více snažit, aby svého novice Regina odradil od obtěžování Soney.

„Lorde Garrele," odpověděl Dannyl.

„Vítejte zpátky," pozdravil válečník. „Je příjemné být zase doma?"

Dannyl pokrčil rameny. „Ano, je pěkné zase vidět své přátele."

Garrel pohlédl na Rothena. „Vykonal jste pro nás další skvělou službu. A také učinil velkou oběť osobního rázu, zaslechl jsem." Naklonil se o něco blíž. „Obdivuji vaši odvahu. Já sám bych takové riziko nepodstoupil. A také dávám přednost přímé akci před lstí."

„A jak jsem slyšel, jde vám to také mnohem lépe," odpověděl Dannyl.

Rothen překvapeně zamrkal a pak se odvrátil, aby skryl úsměv. Jak rozhovor pokračoval, uvědomil si, že je čím dál radši, že do salónku nakonec přišel. Elynský dvůr Dannyla zjevně naučil víc, než jen vypadat a mluvit autoritativně.

„Lorde Garrele," ozval se nový hlas. Zpoza válečníkova ramene vykoukl mladý alchymista. Byl to lord Larkin, učitel architektury a stavitelství.

„Ano?" odpověděl Garrel.

„Napadlo mě, že to možná budete chtít slyšet. Lord Harrison vyjádřil touhu promluvit si s vámi o tom, jak váš novic postupuje v léčení lehčích onemocnění."

Válečník se zamračil. „Pak bych ho měl raději vyhledat. Dobrou noc, lorde Rothene, dobrou noc, velvyslanče Dannyle."

Když Garrel odešel, Larkin se ušklíbl. „Připadalo mi, že možná potřebujete zachránit," svěřil se mladý čaroděj. „Ne, že byste to potřeboval, velvyslanče. Jen jsme si s některými kolegy všimli, že lidé, s nimiž si Garrel začne povídat, se obvykle dříve nebo později dožadují nějakého vyrušení. Tedy spíše dříve než později."

„Děkuji vám, lorde Larkine," řekl Dannyl. Pohlédl na Rothena a pousmál se. „Myslel jsem si, že jsme jediní, kdo si toho všiml."

„Ach, chce to léta praxe, aby se po rozhovoru s vámi lidé začali cítit nepříjemně. Došlo mi, že si vás Garrel vybere jako vhodný terč kvůli tomu nedávnému povyku pro nic."

Dannyl překvapeně povytáhl obočí. „Myslíte?"

„No, je to stěží tak vážné jako… jako používání černé magie," řekl mladý čaroděj. Podíval se na Rothena a začervenal se. „Ne, že bych věřil tomu, co říkají rebelové, ale…" Rozhlédl se po místnosti a o krok ustoupil. „Omluvte mne, velvyslanče, lorde Rothene.

Lord Sarrin mi právě naznačil, že si se mnou přeje hovořit.“

Larkin jim oběma pokynul a odspěchal pryč. Dannyl se rozhlédl kolem.

„Jak zajímavé. Sarrin tu dokonce ani není.“

„Ano,“ odpověděl Rothen. „Je to opravdu zajímavé. Zvláště ta část s tím, že potřebuješ zachránit. Zjevně ne, Dannyle. Vlastně ani nevěřím, že jsi mě tady vůbec potřeboval.“ Přehnaně si povzdechl. „Člověk opravdu přijde na jiné myšlenky.“

Dannyl se zazubil a poplácal Rothena po rameni. „Musí to být hrozné zklamání vidět, že to tví novicové dotáhli tak daleko.“

Rothen pokrčil rameny a pak se jeho úsměv zkřivil úšklebku.

„Ach, jen kdyby to nebylo do Sachaky.“

KAPITOLA 20

TREST SPOLEČENSTVÍ

Když Dannyl došel ke dveřím pracovny správce Lorlena, zastavil se, aby se zhluboka nadechl a narovnal se. Žádost o setkání s Vyššími čaroději přišla dříve, než čekal, a jeho přepadl nepříjemný pocit, že se měl připravit lépe. Podíval se na složku se svou zprávou a pokrčil rameny. I kdyby ho teď napadlo něco nového, na změny bylo příliš pozdě.

Zaklepal na dveře. Otevřely se a Dannyl vešel dovnitř. Pokynul čarodějům usazeným v židlích. Byli zde lady Vinara, lord Sarrin i zahraniční správce Kito. Lorlen jako obvykle čekal za svým stolem. Správce pokynul k prázdné židli.

„Posaďte se prosím, velvyslanče Dannyle," řekl Lorlen. Odmlčel se, zatímco se Dannyl usazoval na nabídnuté židli. „S vyslechnutím všech podrobností vašeho střetu s rebely bych byl rád počkal do návratu lorda Balkana, ale potřeba prošetřit co nejdříve Akkarinovu výpověď nás přesvědčila, že bude lepší to dále neodkládat, a váš příběh by nám jeho jednání mohl trochu osvětlit. Takže nám povězte, jaké byly Akkarinovy příkazy."

„Přibližně před šesti týdny jsem od něj obdržel dopis." Dannyl otevřel složku a dopis z ní vyndal. Poslal ho vzduchem na Lorlenův stůl.

Správce dopis zvedl a nahlas jej přečetl.

„Po několik let jsem sledoval snahu malé skupiny elynských dvořanů naučit se magii bez pomoci Společenství. Teprve nedávno dosáhli určitého úspěchu. Nyní, když se přinejmenším jednomu z nich podařilo rozvinout svoji moc, je Společenství oprávněno a zavázáno s nimi jednat. Informace týkající se této skupiny přikládám k tomuto dopisu. Váš osobní vztah s učencem Tayendem z Tremmelinu Vám bude užitečný při Vaší snaze přesvědčit je, že Vám mohou důvěřovat.

Je možné, že jakmile je zadržíte, rebelové se pokusí použít tuto osobní informaci proti Vám. Zajistím, aby bylo jasné, že jsem Vás požádal dát jim tuto informaci, abyste dosáhl svého cíle.“

Jak Dannyl očekával, ostatní mágové si vyměnili zmatené pohledy.

„Předpokládám, že měl na mysli váš pracovní vztah s tímto učencem?“ zeptal se lord Sarrin.

Dannyl rozhodil rukama. „Ano a ne. Domnívám se, že také odkazoval na zvěsti kolující o našem osobním vztahu. Tayend je, jak se říká v Elyne, hoch.“ Sarrin zvedl obočí, ale nezdálo se, že by některý z Vyšších čarodějů nevěděl, co tento termín znamená, a tak Dannyl pokračoval dál. „Od doby, co mi Tayend ochotně pomáhal s výzkumem, přemýšleli Elyňané nad tím, zda v našem vztahu není něco víc než jen společný vědecký zájem.“

„A vy jste tedy rebelům dovolil, aby si mysleli, že je to pravda, aby měli pocit, že vás tím mohou vydírat, kdybyste dělal potíže?“

„Ano.“

„Akkarin nebyl příliš konkrétní. Mohl mít na mysli, že je máte nechat myslet si, že by vás i vašeho asistenta čekalo vyloučení nebo poprava, kdyby se prozradilo, že učíte magii.“

Dannyl přikývl. „To jsem samozřejmě také zvážil, ale došel jsem k závěru, že by to nestačilo, abych rebely přesvědčil, že mi můžou věřit.“ K Dannylově úlevě Kito přikývl.

„Akkarin se tedy chystal povědět Společenství, že vás požádal, abyste předstíral, že máte vztah se svým asistentem,“ ozvala se Vinara, „když jste však dorazil, byl už zatčen. Správce Lorlen vám navrhl, abyste prohlásil, že tato lest byla váš nápad.“

„Přesně tak.“

Léčitelka zvedla obočí. „A zabralo to?“ Dannyl pokrčil rameny. „Domnívám se, že víceméně ano. Jaký je váš dojem?“

Přikývla. „Většina tu historku přijala.“

„A ten zbytek?“

„To jsou známé drbny.“

Dannyl přikývl. Když si vzpomněl na otázky lorda Garrela v Nočním salónku, zajímalo ho, jestli by Vinara zařadila válečníka mezi „drbny“.

Dannyl pokračoval ve vyprávění a popsal, jak si sjednal schůzku s Demem Marane a domluvil návštěvu Demova domu. Popsal, jak učil Faranda a jak jej kniha, kterou si Tayend půjčil, přesvědčila, aby rebely zatkl.

„Zvažoval jsem, jestli mám vyčkávat, zda se mnou budou chtít jednat i poté, co se Farand naučí kontrole. Myslel jsem si, že tak možná zjistím jména dalších rebelů. Když jsem však viděl, co obsahuje ta kniha, bylo mi jasné, že by to bylo příliš riskantní. I kdyby mi ji Dem nechal, mohli mít další takové. A kdyby poté, co by se Farand naučil kontrole, zmizeli, mohli by se naučit černé magii a my bychom měli na práci něco horšího než jen potulného čaroděje.“ Dannyl se odmlčel a ušklíbl. „Nikdy bych si nepomyslel, že už to tak je.“

Sarrin poposedl na židli a zamračil se. „Především nevím, odkud tyto rebely znal.“

„Možná vycítil Farandovu sílu stejným způsobem, jako vycítil Soneu, než se naučila kontrole,“ napadlo Vinaru.

„Až z Elyne?“ zeptal se Sarrin.

Vinara pokrčila rameny. „Má mnoho výjimečných schopností, které bezpochyby získal díky černé magii. Proč ne tuhle?“

Sarrin se zamračil. „Mluvil jste o tom, že jste se svým asistentem prováděli nějaký výzkum. Na co jste se zaměřili?“

„Zkoumali jsme starověkou magii,“ odpověděl Dannyl. Rozhlédl se po místnosti. Když se setkal s Lodenovýma očima, čaroděj se mírně usmál.

„Prozradil jsem, že jste s ním začal na mou žádost,“ řekl Lorlen.

Dannyl přikývl. „Ano, i když nevím proč.“

„Chtěl jsem znovu najít některé vědomosti, které Akkarin ztratil,“ vysvětlil Lorlen. „Akkarin se však o výzkumu dozvěděl a dal jasně najevo, že s ním nesouhlasí. Řekl jsem tedy lordu Dannylovi, že už jeho pomoc nepotřebuji.“

„A vy jste tento příkaz neuposlechl?“ zeptal se Sarrin Dannyla.

„Nebyl to příkaz,“ řekl Lorlen. „Jen jsem nadnesl, že již nepotřebuji, aby ve výzkumu dále pokračoval. Předpokládám, že v něm Dannyl pokračoval z vlastního zájmu.“

„Ano,“ přitakal Dannyl. „Později se to k Akkarinovi doneslo a povolal mne zpátky do Společenství. Zdálo se, že jej můj postup potěšil a povzbudil mne, abych pokračoval. Naneštěstí jsem se už příliš daleko nedostal.

Jediné zdroje, které jsem neprozkoumal, jsou v Sachace a on dal jasně najevo, že tam odjet nesmím.“

Sarrin se opřel v židli. „Zajímavé. Nejdříve výzkum odvolal, pak ho podpořil. Možná, že jste už našel něco, co nechtěl, ale vy jste významu tohoto objevu neporozuměl. Pak získal pocit, že je bezpečné, aby vám dovolil pokračovat.“

„To jsem si také myslel,“ souhlasil Dannyl. „Dokud jsem neviděl knihu toho rebela, neuvědomil jsem si, že starověká magie, po které pátráme, je vlastně černá magie. Nemyslím si, že chtěl, abych to zjistil.“

Sarrin zavrtěl hlavou. „To ne. Jestli je to tak, nechtěl by, abyste tu knihu četl. Takže zřejmě nevěděl, že ji Dem Marane vlastní, a polapení rebelů nemělo posloužit k tomu, aby se mu dostala do rukou.“ Zamračil se. „A možná obsahuje informace, které nezná. Velice zajímavé.“

Dannyl těkal očima z jednoho na druhého, zatímco nad tím mágové přemýšleli.

„Mohl bych se na něco zeptat?“

Lorlen se usmál. „Samozřejmě, velvyslanče.“

„Už jste objevili něco, co dokazuje, zda je Akkarinův příběh pravdivý?“

Správce zvážněl. „Zatím ne.“ Zaváhal. „Napadá nás jediný způsob, jak zjistit pravdu. A to poslat do Sachaky zvědy, i když nás před tím Akkarin varoval.“

Dannyl přikývl. „Předpokládám, že jejich identita bude tajná i pro členy Společenství.“

„Ano,“ odpověděl Lorlen. „Někteří lidé se to ale mohou dozvědět, jelikož by si stejně domysleli skutečný důvod nepřítomnosti určitých čarodějů. To platí například pro vás.“

Dannyl se napřímil. „Opravdu?“

„Jedním z těchto zvědů bude váš učitel, lord Rothen.“

*

Stoupání do hor se zdálo být nekonečné. Ranní slunce odkrylo příkré, hustě zalesněné svahy po obou stranách. Cesta byla dobře udržovaná a byly na ní patrné známky nedávných oprav, okolí vypadalo jako divočina. Jestliže výprava během noci minula nějaké domky, byly dobře ukryté v temnotě.

Cesta opisovala záhyby horských svahů a šplhala příkrými roklinami. Sonea si tu a tam všimla záblesku skalnatého výchozu nad nimi. Vzduch se neustále ochlazoval, až byla donucena vytvořit kolem sebe tepelnou bariéru, aby se přestala třást.

Toužila, aby už cesta skončila, a zároveň se toho děsila. Neustálé stoupání do kopce zákeřně změnilo její polohu v sedle a začaly protestovat nové svaly. Navíc jí hrubý materiál kalhot rozdíral kůži a musela se každých pár hodin léčit, aby ulevila bolesti.

„Stát!“

Při Balkanově povelu Sonea vydechla úlevou. Jeli už od rána jen s krátkou přestávkou. Když se její kůň zastavil, nasál vzduch a pak jej opět vypustil.

Několik členů doprovodu sesedlo, aby se postarali o koně. Akkarin se zahleděl do dálky. Sledovala jeho pohled a mezerou mezi stromy zahlédla zemi pod horami. Kopce se vlnily dál a postupně se svažovaly do rovné planiny, která se rozkládala v dálce před nimi. V jejích záhybech se třpytily úzké říčky a potůčky. Všechno zářilo v teplém světle večerního slunce. Obzor byl zamlžený. Někde za ním ležel Imardin. Její domov.

Každým krokem se vzdalovala od všeho, co jí bylo známé: své rodiny, svých starých přátel, Ceryho, Rothena, Dorriena. Hlavou jí proběhla jména lidí, které si během posledních pár let oblíbila: Taniu, Dannyla,

Tyiu a Yikma – a dokonce i některé novice. Možná, že nikoho z nich už nikdy nespatří. Dostala příležitost rozloučit se jen s několika málo lidmi. Hrdlo se jí sevřelo a oči ji začaly pálit.

Zavřela oči a přinutila se dýchat pomalu a klidně. *Teď není vhodná chvíle na pláč. Navíc mě sleduje lord Balkan a ostatní mágové – a obzvláště Akkarin.* Těžce polkla a přinutila se odtrhnout oči od tohoto pohledu.

Když je znovu otevřela, všimla si změny v Akkarinově výrazu. Na zlomek vteřiny, než se mu na tváři usadila známá maska, zahlédla v jeho pohledu silné zklamání a hořkost. Sklopila oči, znepokojená tím, co viděla.

Osen začal rozdávat chléb, studenou vařenou zeleninu a kousky nasoleného masa. Akkarin přijal svůj příděl mlčky a opět se zahloubal. Sonea pomalu žvýkala, odhodlaná vypudit z hlavy myšlenky na Společenství, místo toho se soustředila na dny, které ji čekaly. Kde v Sachace seženou jídlo? Krajina před nimi byla pustina. Možná by si jej mohli koupit. Dá jim Balkan nějaké peníze?

Osen se k ní vrátil a nabídl jí džbánek plný ředěného vína. Rychle se napila a nádobu mu vrátila. Zarazil se, jako by chtěl něco říct, a ona se rychle napřímila a odvrátila pohled. Zaslechla povzdech a pak kroky, jak se vracel zpátky ke svému koni. „Nasedat," zvolal Balkan.

Jak pokračovali dál, mezery mezi stromy byly čím dál častější a odkrývaly dlouhé pruhy holé skály. Mrazivý vítr pročesával koním ocasy. Slunce se neustále sklánělo za obzor, pak se cesta narovnala a vedla je mezi dvěma vysokými, hladkými, kamennými zdmi. Vpředu, zalitý zapadajícím sluncem, se tyčil obrovský kamenný sloup prošpikovaný řadami malých čtvercových otvorů.

Tvrz.

Když přijeli blíž, Sonea zírala na stavbu. V hodinách historie je učili, že Tvrz byla zbudována krátce po Sachakanské válce. Byla mnohem vyšší, než si ji představovala, určitě dvakrát či třikrát vyšší než hlavní budova Univerzity. Obrovský válec vyplňoval úzkou mezeru mezi vysokými kamennými zdmi. Nikdo se tudy nedostal dovnitř ani ven, aniž by prošel touto stavbou.

Nebyly zde žádné známky puklin ani malty, přestože Tvrz byla postavena dávno předtím, než lord Coren objevil tajemství přetváření kamene. Udiveně zavrtěla hlavou. Dávno mrtví stavitelé museli Tvrz vytesat do samotné skály.

Když se přiblížili, začala se otevírat obrovská kovová vrata na úpatí budovy. Vynořily se z nich dvě postavy. Jedna na sobě měla uniformu kapitána stráží, druhá hábit válečníka. Sonea překvapeně zamrkala a nevěřícně na čaroděje zírala.

„Lorde Balkane," pozdravil Fergun, když se kapitán uctivě uklonil, „tohle je kapitán Larwen."

Jistě, pomyslela si. *Ferguna poslali do vzdálené pevnosti jako trest za to, že mě vydíral. Neuvědomila jsem si, že to bude právě tato Tvrz.*

Když kapitán oslovil lorda Balkana, Sonea sklopila oči a proklela svou smůlu. Fergun se na tuto chvíli jistě velice těšil. Ve své snaze přesvědčit Společenství, že by neměli přijímat nikoho, kdo nepatří k rodům, riskoval mnoho. *Teď se jeho prohlášení, že se lidem ze slumů nedá věřit, ukázalo jako pravdivé.*

Tak to ale není. Černou magii se naučila a použila ji jen proto, aby ochránila Společenství a Kyralii.

I on věřil, že Společenství zachraňuje. Byl mezi ní a jejím někdejším nepřítelem opravdu takový rozdíl?

Ano, pomyslela si. *Já se snažím zachránit celou Kyralii. On chtěl jenom zabránit chudým Kyraliáncům, aby se učili magii.*

Koutkem oka zahlédla, že na ni zírá.

Nevšímej si ho, pomyslela si. *Nestojí za to.*

Ale proč by ho měla ignorovat? Nebyl o nic lepší, než ona. Obrnila se, zvedla hlavu a oplatila mu pohled. Rty se mu zvlnily opovržením a v očích se mu odráželo uspokojení.

Myslíš si, že jsi lepší, pomyslela si, *ale pořádně se zamysli. Jsem silnější než ty. Dokonce i bez zakázané magie, kterou jsem se naučila, bych tě v aréně dokázala kdykoli porazit, válečníku.*

Přimhouřil oči a nenávistně zatnul zuby. Chladně mu oplatila pohled. *Zabila jsem čaroděje, který stejně jako ty, ubližoval bezbranným. Zabila bych znovu, kdyby to byl jediný způsob, jak ochránit Kyralii. Nebojím se tě, čaroději. Nejsi nic, jsi nicotný hlupák, jsi…*

Fergun se náhle otočil ke kapitánovi, jako by mu ten muž chtěl něco důležitého říct. Čekala, až se na ni znovu podívá, ale neudělal to. Formality byly u konce a kapitán ustoupil stranou a zapískal na píšťalku. Jejich doprovod se začal přesouvat k Tvrzi.

Průsmykem se rozlehl dusot kopyt. Doprovod pokračoval ještě několik kroků a pak zpomalil, když dorazili ke kamenné zdi blokující polovinu průchodu. Prošli tudy jeden po druhém a pak se zastavili před železnými vraty, které ležely v chodbě asi o sto kroků dál. Ty se pomalu otevřely. Prošli jimi, pak přešli po dřevěné podlaze, která se dutě rozezvučela pod koňskými kopyty, a nakonec se protáhli kolem další kamenné zdi.

Sonea na tváři ucítila chladný vzduch. Vzhlédla a uviděla otevřená kovová vrata vedoucí do další rokliny

obehnané kamennou zdí. Než došli na druhou stranu Tvrze, snesla se noc. Příkré zdi byly osvíceny řadami lamp. Cesta za nimi vedla do temnoty.

Když doprovod zamířil do volné krajiny, Sonea si uvědomila, že jí buší srdce. Jestliže prošli Tvrzí, znamenalo to, že její kůň nyní kráčí po sachakanské půdě. Podívala se dolů.

Příhodnější popis by byl skála, opravila se.

Otočila se v sedle a ohlédla se za pevností. V některých oknech se svítilo a bylo v nich vidět siluety přihlížejících lidí.

Zvuk kopyt utichl a její kůň se zastavil.

„Sesedat."

Když se Akkarin zhoupl ze sedla, uvědomila si, že příkaz patřil pouze jí a Akkarinovi. Sklouzla na zem a trhla sebou, když dopadla na ztuhlé nohy. Lord Osen se sklonil, aby převzal otěže koní, a odvedl je pryč.

Když se Osen s koňmi vzdálil, stáli teď s Akkarinem v kroužku válečníků sami. Nad Balkanovou hlavou svítila světelná koule a ozařovala krajinu kolem.

„Zapamatujte si tváře těchto dvou čarodějů," zvolal Balkan. „Jsou to Akkarin, bývalý Nejvyšší lord Společenství čarodějů, a Sonea, bývalá novicka Nejvyššího lorda. Byli vypovězeni ze Společenství a vyhnáni ze Spojených zemí za zločin praktikování černé magie."

Sonei přeběhl mráz po zádech. Konečně to bylo naposled, co slyší tato obřadná slova. Pohlédla na temnou cestu za světlem lamp.

„Počkejte!"

Srdce jí poskočilo. Předstoupil Osen. „Ano, lorde Osene?"

„Promluvím si naposledy se Soneou, než odejde."

Balkan pomalu přikývl. „Dobře."

Sonea si povzdechla, když Osel seskočil z koně. Pomalu k ní přistoupil s napjatým výrazem ve tváři.

„Soneo, toto je tvoje poslední šance.“ Mluvil tiše, možná proto, aby ho neslyšeli ostatní. „Vrať se se mnou.“

Sonea zavrtěla hlavou. „Ne.“

Obrátil se k Akkarinovi. „Nechal byste ji odmítnout tuto příležitost?“

Akkarin povytáhl obočí. „Ne. Připadá mi ovšem odhodlaná vše zahodit. Pochybuji, že bych mohl její názor změnit.“

Osen se zamračil a obrátil se zpátky k Sonei. Otevřel ústa, pak si to rozmyslel a jenom zavrtěl hlavou. Pohlédl znovu na Akkarina.

„Doufám, že se o ni dobře postaráte,“ zamumlal.

Akkarin na čaroděje lhostejně hleděl. Osen se zachmuřil a otočil se na patě. Vrátil se ke svému koni a vyhoupl se do sedla.

Když dal Balkan znamení, doprovod stojící v cestě do Sachaky ustoupil.

„Opusťte Spojené země,“ vyzval je Balkan. V jeho hlase nebyla zlost ani lítost.

„Pojď, Soneo,“ pobídl ji Akkarin tiše. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

Podívala se na něj. Jeho výraz byl nepřístupný a těžko čitelný. Když se odvrátil a vykročil, následovala ho s odstupem několika kroků.

Za nimi se ozvalo mumlání. Pozorně se zaposlouchala. Byl to lord Osen.

„…mé země. Vyháním tě, Soneo. Nikdy se nevracej do mé země.“

Otřásla se a zavrtala pohled do temné cesty před nimi.

*

Když se ze zahrady vytratily poslední sluneční paprsky, Lorlen odvrátil pohled od okna své pracovny a začal přecházet sem a tam. Obešel místnost, od židle k židli a pak zpátky ke svému stolu. Zastavil se, podíval se na hromadu papírů a povzdechl si.

Proč museli Akkarina poslat právě do Sachaky?

Věděl proč. S chladnou jistotou mu bylo jasné, že král doufal, že Akkarin v Sachace zahyne. Akkarin porušil jeden z nejzávažnějších zákonů Společenství. Nezáleželo na tom, jestli měl král Nejvyššího lorda rád nebo ne, věděl, že není nic nebezpečnějšího než čaroděj, který se neřídí zákony a je příliš silný, než aby se dal ovládat. Když ho nemohlo popravit Společenství, museli ho poslat k jediným čarodějům, kteří to dokážou: k ichani.

Jistě, ichani možná *neexistují*. Pokud tomu tak bylo, pak Společenství právě osvobodilo čaroděje, který se dobrovolně naučil černou magii. Mohl by se vrátit, silnější než kdy předtím.

S tím se však nedalo nic dělat.

Jestli ichani existují, zdá se být pošetilé poslat na smrt jediného čaroděje, který o jejich nepříteli něco ví. Akkarin ale nebyl jediný. Byla tu ještě Sonea.

Tady však král odhadl situaci špatně. Domníval se, že děvče, které vyrůstalo ve slumech a s nímž manipuloval a jež vedl více než jeden čaroděj, se nechá snadno ovlivnit. Lorlen se pousmál, když si vzpomněl na její zlostné odmítnutí.

Jestliže posíláte Nejvyššího lorda do vyhnanství, musíte tam poslat také mě. Pak, až přijdete k rozumu, bude možná stále naživu a schopný vám pomoct.

Krále její vzdor rozhněval. *Co jste čekal?* Chtěl mu říct Lorlen. *Oddanost? Od dívky, která dříve žila s těmi, které každý rok při Očistě necháváte vyhnat z města?* Král nakonec došel k závěru, že když nepřijala rozsudek Společenství a svého panovníka, bude vyhnanství nejspíš nejlepší možnost.

Lorlen si povzdechl a začal znovu přecházet po pracovně. Společenství nepotřebovalo, aby jim Sonea pověděla o ichani, dokud měl u sebe Akkarinův prsten… a dokud byl Akkarin naživu. Kdyby ale Lorlen začal předávat Společenství informace, které by získal od Akkarina, musel by nakonec přiznat, kde k nim přišel. Prsten byl nástrojem černé magie. Jak by Společenství zareagovalo, kdyby zjistilo, že jeho Správce vlastní a používá takovou věc?

Měl bych ho zahodit, pomyslel si. Věděl však, že to neudělá. Vytáhl prsten, prohlédl si ho a nasadil si ho na prst.

– *Akkarine? Jsi tam?*

Nic.

Lorlen se již několikrát pokusil pomocí prstenu s Akkarinem spojit. Chvílemi měl pocit, jako by k němu doléhal slabý pocit zlosti nebo strachu, ale usoudil, že to byla pouze jeho představivost. Ticho ho mučilo. Kdyby nebylo Osenových myšlenkových zpráv z cesty, začínal by si dělat starosti, že Akkarin zahynul.

Obešel pracovnu dokola, zastavil se u stolu a klesl do židle. Sundal si prsten a vložil ho zpátky do kapsy. O chvíli později se ozvalo důrazné zaklepání na dveře.

„Vstupte.“

„Zpráva od krále, můj pane.“

Sluha vstoupil, uklonil se a položil na stůl dřevěný válec. Na zátce byl vtištěn králův incal a vosk byl poprášen zlatým práškem.

„Děkuji. Můžete jít.“

Sluha se znovu uklonil a opustil místnost. Lorlen rozlomil pečeť a vytáhl srolovaný list.

Král si tedy chce promluvit o Sachace, pomyslel si Lorlen, když dočetl formálně napsaný text. Nechal list znovu svinout do ruličky, vrátil ho do válce a uložil do truhly, kam si ukládal královskou poštu.

Setkání s králem ho nečekaně lákalo. Ze všeho nejvíc toužil po tom, aby konečně mohl něco *udělat.* Příliš dlouho se držel na uzdě a cítil se bezmocný. Vstal – a ztuhl, když na okraji svých smyslů zaslechl ozvěnu svého jména.

– Lorlene!

Osen. Lorlen ucítil, jak se mysli ostatních čarodějů, které zavolání upoutalo, pomalu vytrácejí a obracejí pozornost k něčemu jinému.

– Ano, Osene?

– Je to vyřízeno. Sonea a Akkarin jsou v Sachace.

Lorlenovi se sevřelo srdce.

– Mohl byste požádat Ferguna a kapitána, aby zjistili, jestli si někdo v Tvrzi nevšiml, zda se v Sachace děje něco neobvyklého?

– Zeptám se a zítra vám sdělím odpověď. Fergun požádal, aby zde někteří čarodějové zůstali, pokud by se Akkarin a Sonea pokusili vrátit.

– Vysvětlil jste mu, že by to nijak nepomohlo?

– Ne, nechtěl jsem je ještě víc rozrušit.

Lorlen se nad kapitánovou žádostí zamyslel.

– Nechám to rozhodnutí na Balkanovi.

– Vyřídím mu to. Pak nastala odmlka. *Musím jít.* Před Lorlenem se objevil obraz sálu s velkým krbem a čaroději, kteří se usazovali k dlouhému jídelnímu stolu. Usmál se.

– Dobrou chuť, Osene. Díky, že jste mě informoval.

– *Díky, že jste informoval i mě*, odpověděl další hlas.

Lorlen překvapeně zamrkal.

– *Co to bylo?* Zeptal se Osen.

– *Nevím*, odpověděl Lorlen. Přehrál si jejich rozhovor a otřásl se. Jestli někdo čeká za hranicemi, aby vyhnance přepadl, nyní mu potvrdili, že Akkarin a Sonea už jsou na cestě.

Zamyslel se nad tím, co všechno spolu mohli mágové probírat během posledních pár dní, a srdce mu pokleslo ještě hlouběji. *Byli jsme pošetilí*, pomyslel si Lorlen. *Nikdo se opravdu nezamýšlel nad tím, co by mohlo znamenat, kdyby byl Akkarinův příběh pravdivý.*

– *Balkane.*

– *Ano?*

– *Prosím řekněte svým mužům, že veškerá mentální komunikace musí od této chvíle ustat. Budu o tom informovat zbytek Společenství.*

Když přítomnost Osena a Balkana zmizela, Lorlen vytáhl Akkarinův prsten z kapsy. Když si ho nasazoval, ruce se mu třásly.

– *Akkarine?*

Odpovědělo mu pouze ticho.

KAPITOLA 21

NEBEZPEČNÁ CESTA

Devátý den pátého měsíce.

Dnes ráno jsme museli zastavit, protože jsme narazili na sesuv půdy, který zatarasil cestu. Sluhové strávili celý den kopáním, ale obávám se, že do zítřka se nepohneme. Vylezl jsem na vrcholek kopce. Hory nyní tvoří temný pás nad obzorem. Když se dívám před sebe, vidím, že prašné kopce pokračují dále na sever. Pustina mi připadá nekonečná. Teď už chápu, proč obchodníci z Kyralie nejezdí do Sachaky častěji. Je to nesnesitelná cesta a Riko mi řekl, že pro Sachakany je snazší obchodovat se zeměmi na severovýchodě. A kromě toho samozřejmě nedůvěřují Společenství…

Rothena vyrušilo zaklepání na dveře. Povzdechl si, odložil knihu a vůlí otevřel dveře. Do místnosti vešel Dannyl a čelo mu brázdily vrásky.

„Dannyle," pozdravil ho Rothen, „dal by sis trochu sumi?"

Dannyl zavřel dveře, došel k Rothenově židli a upřeně na něj zíral. „Ty chceš *dobrovolně* vyrazit do Sachaky?"

„Aha." Rothen zavřel knihu a odložil ji na stůl. „Takže už ti to řekli."

„Ano." Dannyl vypadal, že hledá vhodná slova. „Chci se zeptat proč, ale nemusím. Jedeš hledat Soneu, že?"

Rothen pokrčil rameny. „Svým způsobem.“ Pokynul k židli. „Posaď se. Dokonce i mně je nepříjemné, když se nade mnou takhle tyčíš.“

Dannyl se posadil a hleděl přes stůl na Rothena. „Udivilo mě, že Vyšší mágové souhlasili. Musí si přece uvědomovat, že hledání Soney je pro tebe důležitější než pátrání po tom, jestli existují ichani.“

Rothen se usmál. „Ano, vzali to v úvahu. Řekl jsem jim, že kdybych si měl vybrat mezi záchranou Soney a splněním úkolu, vybral bych si Soneu. Přistoupili na tuto podmínku, protože mám větší naději, že ji přesvědčím, aby se vrátila – a také protože nejsem jediný zvěd.“

„Proč jsi mi o tom neřekl?“

„Přihlásil jsem se dnes ráno.“

„Ale přemýšlet jsi o tom musel už dřív.“

„Jen od včerejší noci. Poté, co jsem viděl, jak sis poradil s Garrelem, jsem došel k závěru, že mou pomoc nepotřebuješ,“ usmál se Rothen. „Možná moji podporu, ale ne mou pomoc. Sonea však mou pomoc potřebuje. Dlouho jsem pro ni nedokázal nic udělat. Teď konečně můžu.“

Dannyl přikývl, šťastně ale nevypadal. „A co když je Akkarinův příběh pravdivý? Co když máš namířeno do země, které vládnou černí mágové? Tvrdil, že každý čaroděj patřící ke Společenství, který vstoupí do Sachaky, zemře.“

Rothen zvážněl. Samozřejmě, že to *bude* to nebezpečná mise. Možnost, že narazí na čaroděje, které Akkarin popisoval, ho velice děsila.

Pokud však ichani nebyli skuteční, Akkarin musel mít nějaký důvod, proč si je vymyslel. Možná to udělal prostě proto, aby ho Společenství nechalo žít. Možná to byla součást nějaké větší lsti. Kdyby to tak bylo, mohl by se horlivě snažit ukrýt pravdu. To on mohl být černý

mág, který zabije každého čaroděje ze Společenství, který vstoupí do Sachaky.

Jistě však očekával, že Společenství bude jeho výpověď prošetřovat. Když jim pověděl svůj příběh, pojistil tím, že do Sachaky vyšlou zvědy. Rothen se zamračil. Co když si to Akkarin všechno vymyslel, aby mohl dopadnout čaroděje, kteří přijedou do Sachaky, a jednoho po druhém zabít kvůli moci?

„Rothene?“

Rothen vzhlédl a podařilo se mu vyloudit úsměv. „Vím, že to bude nebezpečné, Dannyle. Nehodláme se motat po Sachace v hábitech a vychloubat se, že umíme čarovat. Vynasnažíme se, aby si nás nikdo nevšiml.“ Ukázal na knihu. „Přepsali nám všechny záznamy z cest do Sachaky. Budeme se vyptávat kupců a jejich sluhů. Bude nás cvičit profesionální špeh, kterého nám pošle král, a ten nás naučí, jak se chovat a mluvit jako obyčejní lidé.“

Dannyl se váhavě pousmál. „Soneu by to pobavilo.“

Rothen pocítil známý záchvěv zármutku. „To ano. Jednou ji to pobaví.“ Povzdechl si. „Tak a teď mi pověz o svém setkání s Vyššími čaroději. Měli nějaké nepříjemné otázky?“

Dannyla překvapila náhlá změna tématu. „Jen pár. Mám dojem, že se jim Tayend moc nezamlouvá, ale to mě nijak nepřekvapuje.“

„To ne,“ souhlasil Rothen. Upřeně se podíval na Dannyla. „Tobě se ale zamlouvá.“

„Je to dobrý přítel.“ Dannyl setkal s Rothenovým pohledem. Zahlédl v něm náznak nesouhlasu. „Očekává se ode mne, že se mu začnu vyhýbat?“

Rothen pokrčil rameny. „Víš, co o tobě začne kolovat, když to neuděláš. Nemůžeš ale dovolit klepům,

aby ovládaly tvůj život, a Elyne je Elyne. Všichni vědí, že společenská pravidla jsou tam jiná.“

Dannyl mírně povytáhl obočí. „Ano. Co se tady považuje za moudré, by tam považovali za hrubé.“

„Dáš si teď šálek sumi?“

Dannyl se usmál a přikývl. „Ano, díky.“

Rothen vstal a přistoupil k sekretáři, ve kterém měl uloženy šálky a lístky sumi, a náhle ztuhl.

– *Mágové, poslouchejte mě!*

Rothen překvapeně zamrkal, když poznal Lorlenův hlas.

– *Veškerá mentální komunikace musí od této chvíle ustat, pokud nepůjde o stav nejvyšší nouze. Pokud se nebudete moci vyhnout rozhovoru touto cestou, dávejte si pozor, o čem hovoříte. Pokud zaslechnete některého čaroděje mentálně komunikovat, informujte ho prosím o tomto nařízení.*

„No,“ dodal Dannyl po chvíli, „velice nerad to říkám, když uvážím, co se chystáš udělat, ale s každým dnem se stále více děsím.“

„Čeho?“

„Že nám Akkarin řekl pravdu.“

*

Když Cery Savaře dolil skleničku, ztuhla a zahleděla se do prázdna. „Co se děje?“

Zamrkala. „Společenství udělalo první správné rozhodnutí.“

„No?“

Usmála se. „Zakázalo myšlenkovou komunikaci.“

Cery si dolil sklenici. „A pomůže jim to?“

„Mohlo by kdyby to udělali už před týdnem.“ Pokrčila rameny a zvedla sklenici. „Dobré je, že se ichani nedozví, co má Společenství v plánu teď.“

„Ty ale taky ne.“

Pokrčila rameny. „Ne, ale na tom už nesejde.“

Cery se na ni podíval. Odněkud vytáhla perfektně padnoucí šaty ušité z jemné, sytě purpurové látky. Barva jí ladila k pleti. Když se na něj podívala, zdálo se, že její oči zlatavě září.

Tyto oči však nyní sklopila a plné rty sevřela do úzké linky.

„Savaro…“

„Nežádej mě, abych zůstala.“ Vzhlédla a umlčela ho upřeným pohledem. „Musím jít. Musím poslechnout své lidi.“

„Jen jsem…“

„Nemůžu zůstat.“ Postavila se a začala přecházet po místnosti. „Přeji si, abych mohla. Odešel bys, když víš, čemu bude tvoje země čelit? Ne. Musíš chránit své lidi. Musím –“

„No tak! Nech mě domluvit!“

Zarazila se a omluvně se usmála. „Promiň. Pokračuj.“

„Jen jsem ti chtěl povědět, že chápu, jak to myslíš. Byl bych radši, kdybys zůstala, ale nebudu ti bránit.“ Pousmál se. „Vsadím se, že bych stejně neměl šanci.“

Zvedla obočí a pokynula ke stolu. „Ale pozval jsi mě na večeři, abys mi to mohl rozmluvit.“

Zavrtěl hlavou. „Jen jsem ti chtěl poděkovat za pomoc – a musel jsem ti vynahradit, žes nedostala šanci vyřídit žádnýho otroka.“

Našpulila rty. „To bude chtít víc než jenom večeři.“

Uchechtl se. „Fakt? Hmm, víš, že Zloději neradi ruší dohodu. Odpustíš mi, když ti to vynahradím jinak?“

V očích se jí zablýsklo a lišácky se usmála. „Já už něco vymyslím.“ Přistoupila k němu a políbila ho. „Hmm, teď mě pár věcí napadá.“

Usmál se, vzal ji kolem pasu a posadil si ji na klín. „Seš si jistá, že tě nepřesvědčím, abys zůstala?“ zeptal se tiše.

Naklonila hlavu na stranu a zamyslela se. „Možná ještě na jednu noc.“

*

Cesta do Sachaky byla temná a tichá. Akkarin promluvil pouze jednou, když upozorňoval Soneu, aby nevytvářela světelnou kouli a nemluvila hlasitěji než šeptem. Od té chvíle byla jediným zvukem ozvěna jejich kroků a vzdálený hukot větru někde v dálce.

Sklonila hlavu ke svým botám, které jediné jí zbyly z uniformy. Poznali by je ichani? Uvažovala, že by se zeptala Akkarina, jestli je nemá zahodit, ale představa, že by měla jít v tomhle studeném a kamenitém terénu bosky, ji vůbec nelákala.

Když její oči přivykly tmě, dokázala rozlišit delší kus cesty před nimi. Po každé straně se tyčily dvě vysoké skalnaté stěny, které se vlnily jako obrovské závěsy. Vzhlédla a viděla, že se táhnou ještě několik set metrů k obloze, ale postupně se zmenšují.

Po několika zatáčkách stěna po levé straně náhle skončila a před nimi se objevil velký temný prostor. Zastavili se a hleděli na zemi pod sebou.

Nekonečná temnota se táhla od úpatí hor až k záři vycházející za obzorem. Jak se Sonea dívala, záře začala sílit. Vynořil se bílý srpek, který začal stoupat nahoru, a když měsíční světlo ozářilo krajinu, Sonea zatajila dech. Hory se nyní třpytily jako hroudy stříbra. Jejich hřebeny

se prodíraly planinou jako mohutné kořeny stromů. Tam, kde končil kámen, začínala holá, zpustošená země. Na některých místech narušila půdu voda stékající z hor a vytvořila rozvětvené a klikaté pukliny táhnoucí se až k obzoru. V dálce viděla podivné zubaté kopce, které vypadaly jako zamrzlé vlny na jezeře. To byla pustina Sachaky.

Ucítila na paži dotek. Překvapeně nechala Akkarina, aby ji vtáhl do stínu stěny.

„Možná nás zpozorovali," zamumlal. „Musíme sejít z cesty."

Když se dívala před sebe, nechápala, jak by to bylo možné. Cesta se stáčela doprava, zařezaná do skalní stěny. Z obou stran se kolem nich tyčily příkré, téměř svislé skalnaté srázy.

Akkarin ji stále držel za paži. Uvědomila si, že jí rychle buší srdce a že to není jenom strachem. Jeho pozornost se však upírala k útesu nad nimi.

„Můžeme jenom doufat, že nás odtud nikdo nepozoruje," řekl. Pustil ji a vyšel zpátky na cestu. Sonea ho následovala. Když došli do místa, kde skalní stěna po levé ruce zastiňovala skoro celou pravou stěnu, otočil se a uchopil ji za ramena.

Sonea vytušila, co se chystá udělat a zpevnila nohy. Skutečně začali stoupat vzhůru, nadnášeni kotoučem magie pod chodidly. Odvrátila pohled, když si náhle příliš silně uvědomila, jak blízko Akkarin stojí.

Zastavil jejich let kousek od vrcholku, aby mohl nakouknout za okraj stěny. Spokojený, že je pro ně oblast bezpečná, je přenesl přes okraj a přistál na kamenitém povrchu.

Sonea se zděšeně rozhlédla. Svah nebyl tak příkrý jako kamenná stěna pod nimi, ale stále byl děsivé strmý. Povrch narušovaly pukliny a sesuvy půdy, na jiných

místech byla země tak hladká, že si nedokázala představit, jak by po ní mohli jít, aniž by sklouzli dolů. Jak tudy mohli projít, když jim na cestu svítil jenom měsíc?

Akkarin vyrazil kupředu a opatrně volil cestu svahem. Sonea se zhluboka nadechla a následovala ho. Od této chvíle se soustředila pouze na šplhání, obcházení balvanů, přeskakování trhlin a udržování rovnováhy na zrádném svahu. Úplně ztratila pojem o čase. Bylo snazší prostě jen jít za Akkarinem a přemýšlet pouze o tom, jak překoná další překážku.

Měsíc stál vysoko na obloze a ona si už po několikáté vyléčila unavené svaly, když Akkarin konečně zastavil na vrcholu hřebene. Nejdříve si myslela, že narazil na obzvláště širokou puklinu nebo jinou překážku na druhé straně, ale když se na něj podívala, zjistila, že jí hledí přes rameno.

Náhle ji popadl za ruce a stáhl ji do dřepu. Srdce jí poskočilo.

„Drž se při zemi," řekl jí naléhavě. „Proti obloze nás mohou snadno zahlédnout."

Skrčila se vedle něj a srdce jí rychle tlouklo. Zíral na cestu a pak ukázal na drsný svah, kterým přišli. Hledala na něm něco neobvyklého. Když nic nenašla, zavrtěla hlavou.

„Kde?"

„Je za tou skálou, která vypadá jako mullook," zašeptal. „Počkej chvilku… tamhle."

Asi pět nebo šest set kroků od nich zahlédla pohybující se stín. Skákal a kráčel po svahu s vycvičenou jistotou.

„Kdo je to?"

„Bezpochyby jeden z Karikových spojenců," zamumlal Akkarin.

Ichani, pomyslela si. *Tak brzy. Nemůžeme se s ním utkat. Akkarin ještě není dost silný*. Srdce jí bušilo tak rychle, až se jí z toho dělalo zle.

„Musíme být rychlí," řekl Akkarin. „Je od nás asi hodinu cesty. Musíme tu vzdálenost zvětšit."

Stále přikrčený vyrazil podél hřebene až k místu, kde kamenná deska přečnívala přes druhou a vytvářela tak úzkou štěrbinu. Proklouzl jí, napřímil se a téměř seběhl po druhé straně hřebene. Sonea spěchala za ním a nějak se jí dařilo udržet rovnováhu i na kamenech, které jí stále podkluzovaly pod botami.

Udržet s ním krok ji nyní stálo veškeré soustředění. Obcházel kameny, sbíhal po příkrých svazích, kde jim pod nohama prokluzovala kamenná drť, a když měl přeskočit puklinu, jen lehce zpomalil. Každý krok důkladně prověřil Soneiny reflexy a rovnováhu.

Když se Akkarin znovu zastavil ve stínu obrovského balvanu, málem do něj vrazila. Uviděla, že znovu zírá zpět, a ohlédla se, aby našla jejich pronásledovatele. S hrůzou viděla, že vzdálenost mezi nimi se o nic nezvětšila.

Aspoň, že není blíž, pomyslela si.

„Je čas ho setřást," zašeptal Akkarin. Obešel balvan a Sonea zatajila dech, když se podívala na hlubokou puklinu u jejich nohou. V místě, kde stáli, byla asi dvacet kroků široká, ale rozevírala se do široké rokle se strmými zdmi mizejícími v temnotě.

„Asi čtvrt hodiny půjdu doleva a pak k okraji. Bude si myslet, že jsme sestoupili do rokle. Ty přeleť na druhou stranu a postupuj podél hor. Drž se co nejvíce ve stínech, i kdyby to znamenalo, že zpomalíš."

Přikývla. Otočil se a zmizel ve tmě. Na okamžik ji přepadl hrozný strach, že zůstala sama, ale zhluboka se nadechla a zaplašila ho.

Postavila se, vytvořila kotouč a zvedla se do vzduchu. Když se vznášela nad propastí, na okamžik se podívala dolů. Propast sahala velmi hluboko. Upřela pohled na druhou stranu a přelétla roklinu. Když se znovu dotkla chodidly pevné země, vydechla úlevou. Nikdy se nebála výšek, ale ve srovnání s hloubkou rokliny vypadaly i nejvyšší budovy ve městě jako pouhé schody.

Plně se soustředila na cestu kolem strmého úbočí hory. Držet se ve stínu bylo pozoruhodně snadné. Měsíc nyní stál přímo nad ní, ale skalní stěna popraskala nebo erodovala tak, že vytvořila několik obrovských schodů. Nejbližší schod vypadal jako jasná volba, proto sestoupila až na další.

Držet se ve stínu však znamenalo, že viděla hůře na cestu. Několikrát málem klopýtla o díru nebo prasklinu. Po nekonečném skákání a poklusu se zaklonila a viděla, že měsíc už skoro ozářil vrcholky nad ní.

Znovu ji přepadl strach, když si uvědomila, kolik času už uběhlo od Akkarinova odchodu. Zamyslela se nad tím, co jí řekl, že udělá. Čtvrt hodiny sestupoval po levé straně hřebenu, pak další čtvrt hodiny stoupal nahoru k balvanu, což znamenalo, že byl půl hodiny za ní. Co když se ale přepočítal? Co když byl jejich pronásledovatel pouze půl hodiny za nimi a ne hodinu? Akkarin se mohl k roklině vrátit ve stejnou chvíli jako Sachakan.

Uvědomila si, že zpomalila, a přinutila se pokračovat. Akkarin je naživu. Kdyby ho chytili, ozval by se jí, aby ji varoval, ať běží dál.

Co když ji ale obelstil, aby se jí zbavil?

Nebuď směšná, pomyslela si. *Přece by tě nevydal nepřátelům.*

Leda by… leda by pronásledovatele odvedl, protože věděl, že ho chytí a zabijí, aby ji zachránil?

Zastavila se, aby se ohlédla. Terén se vlnil podél hory a příliš daleko nedohlédla. Povzdechla si a pokračovala v cestě. *Neuvažuj nad tím*, pomyslela si. *Soustřeď se*.

Ta slova jí stále zněla v hlavě a proměnila se v nápěv. Po nějaké době se přistihla, že si je v duchu prozpěvuje. Jejich rytmus ji unášel dál, z jednoho schodu na druhý. Náhle oběhla balvan a zjistila, že došlápla do propasti.

Rozhodila rukama a podařilo se jí zachytit skály, vyhoupnout se nahoru a zastavit tak pád. Srdce jí divoce tlouklo, když se vyškrábala na okraj. V cestě jí bránila obrovská propast. Chvěla se strachem a námahou, zírala na protější stěnu a přemýšlela, co má dělat teď. Mohla by přeletět na druhou stranu, ale kdyby to udělala, mohli by ji zahlédnout.

Jediné varování, kterého se jí dostalo, byly spěšné kroky, které se ozvaly kousek za ní. Začala se otáčet, něco ji však strčilo do zad a ústa jí zakryla ruka, která zdusila její výkřik. Přepadla dopředu, přes okraj propasti.

Pak ji obklopila magie a ucítila, že pomalu klesá. Ve stejnou chvíli poznala známou vůni.

Akkarin.

Jeho ruce ji pevně držely. Otočili se ve vzduchu a začali stoupat. Kolem nich se rychle mihla rozpraskaná stěna rokliny a pak se před nimi objevila naprostá tma. Zamířili do ní.

Nohama dopadla na nerovnou zem, a když Akkarin povolil sevření, překvapilo ji to a rozhodila ruce. Dlaní se dotkla skalní stěny a znovu získala rovnováhu. Cítila se bezstarostně a točila se jí hlava a potlačovala podivné nutkání se rozesmát.

„Dej mi svou sílu.“

Akkarin vypadal jako stín v temnotě a v jeho hlase zaznívala naléhavost a příkaz. Snažila se znovu ovládnout svůj dech.

„Já…“

„Hned!“ naléhal. „Ichani to mohou vycítit. Rychle.“

Podala mu ruce. Přejel jí po prstech a pak sevřel její dlaně. Zavřela oči a vyslala rovnoměrný proud energie. Když jí došel význam Akkarinových slov, tok své síly ještě zrychlila.

„Stačí, Soneo.“

Otevřela oči a zaplavila ji náhlá únava.

„Dala jsi mi příliš mnoho,“ řekl. „Unavila ses.“

„Mně na nic není,“ zívla.

„Ne? A jak teď budeš pokračovat?“ Povzdechl si. „Snad bych tě mohl vyléčit, ale… možná, že bychom tu měli zůstat. Kdyby viděl, kudy jsme šli, už by nás dohnal. A nespali jsme celé dny.“

Otřásla se a vzhlédla. „Byl *tak* blízko.“

„Ano, byl. Šel jsem jinou cestou, takže jsem ho mohl sledovat. Všiml jsem si, jak neomylně míří za tebou, ale za mnou se nevydal, i když jsem vám několikrát přešel přes cestu. Pak jsem se dostal dost blízko, abych na něj viděl, a z jeho chování jsem si uvědomil, že tě mohl vycítit. Nejsi zvyklá uchovávat sílu navíc a dovolila jsi, aby unikla tvé kontrole.“

„Ach.“

„Naštěstí jsem tě dohnal, když jsi došla k téhle roklině. Ještě chvilku a našel by tě.“

„Ach.“

„Měla by ses prospat, já zatím budu hlídat.“

Vydechla úlevou. Byla k smrti unavená již předtím, než mu dala všechnu svou sílu. Objevila se maličká světelná koule a odhalila prasklinu, která kousek zasahovala do kamenné stěny. Zem tu byla pokrytá

směsicí velkých kamenů. I když si Sonea zoufale chtěla lehnout a spát, s nelibostí se podívala na podlahu.

Našla relativně rovné místo, odsunula několik kamenů a díry mezi nimi vyplnila menšími oblázky a lehla si. Nebylo to zrovna pohodlné. Křivě se usmála, když si vzpomněla na to, jak kdysi v jednom z Rothenových pokojů spala na podlaze, protože nebyla zvyklá na měkkou postel.

Akkarin se usadil u vchodu. Když jeho světelná koule znovu zhasla, napadlo ji, zda dokáže usnout s vědomím, že někde nad nimi po ní pátrá sachakanský čaroděj.

Ale únava otupila ostré hrany kamenů i strach a její myšlenky brzy odpluly daleko od všech momentálních starostí.

KAPITOLA 22

VÝMĚNA NÁZORŮ

Za vysokou zdí, která obklopovala Palác, byly zvenčí vidět pouze věže. Když kočár Společenství odbočil na kruhovou cestu vedoucí kolem hradeb, Lorlen vzhlédl a ucítil záchvěv úzkosti. Už to bylo dávno, co naposledy navštívil Palác. Záležitosti mezi králem a Společenstvím měl vždycky na starost Nejvyšší lord. I když krále pravidelně navštěvovali dva mágové – královští rádci – jejich úkolem bylo hájit a radit, nikoli zabývat se příkazy, které se týkaly Společenství. Když byl Akkarin pryč, připadly všechny povinnost Nejvyššího lorda Správci.

Jako bych toho neměl už tak na práci víc než dost, pomyslel si Lorlen. Dnes však král požádal o návštěvu všechny Vyšší čaroděje. Lorlen se podíval na ostatní spolusedící v kočáru.

Zatímco lady Vinara vypadala klidně, lord Sarrin se ustaraně mračil. Zahraniční správce Kito si poklepával prsty jedné ruky o druhou. Lorlen si nebyl jistý, jestli to bylo známkou nervozity nebo netrpělivosti. Nebylo to poprvé, co si přál, aby Kitovy povinnosti nevyžadovaly jeho častou nepřítomnost ve Společenství. Kdyby znal Kita lépe, dokázal by z tohoto nenápadného chování vyčíst jeho náladu.

Kočár zpomalil a zabočil ke vchodu do Paláce. Před nimi se otevřela obrovská železná vrata natřená načerno,

každé křídlo vrat hlídané dvojicí stráží. Po obou stranách vjezdu stálo několik dalších strážných, kteří se uklonili, když Lorlenův kočár vjel na rozlehlé, uzavřené nádvoří.

Kolem nádvoří se pyšně tyčily sochy bývalých králů. Kočár se zastavil před vysokými palácovými dveřmi. Jeden ze strážných přistoupil a uklonil se, když Lorlen vystoupil z kočáru.

Lorlen pohlédl na druhý kočár Společenství a vykročil, aby se setkal s těmi, kdo na ně čekali u palácových dveří.

Úkolem lidí, kteří je přišli přivítat, bylo pozdravit každého návštěvníka Paláce s náležitou formálností a později sepsat zprávu. Když byl Lorlen ještě dítě, fascinovalo ho, že si tito lidé vytvořili svůj vlastní, zkrácený způsob psaní, aby celý proces urychlili.

Muž se uctivě uklonil.

„Správce Lorlene. Je mi ctí, že vás poznávám.“ Jeho ostražitý pohled se přesouval z jednoho čaroděje na druhého a každého z nich náležitě pozdravil. „Vítejte v Paláci.“

„Děkujeme,“ odpověděl Lorlen. „Přijeli jsme na královu výzvu.“

„Byl jsem informován.“ Muž držel v ruce malou destičku. Ze štěrbiny na jejím boku vytáhl čtverec papíru a inkoustovým perem na něj napsal několik rychlých poznámek. Chlapec, který stál poblíž, k němu přispěchal, uklonil se a vzal si list papíru.

„Váš průvodce,“ řekl muž, „vás nyní uvede ke králi Merinovi.“

Chlapec pádil k jedněm z obrovských palácových dveří, s námahou je otevřel a ustoupil stranou. Lorlen s ostatními čaroději v patách zamířil do vstupní síně.

Síň byla navržena podlé té, kterou měli na Univerzitě, a zaplňovala ji křehce vypadající spirálovitá schodiště.

Bylo jich zde ale mnohem více, byla zdobena zlatem a osvětlena mnoha závěsnými lampami. Uprostřed místnosti tikal a vrčel složitě propracovaný hodinový stroj. Následovali svého mladého průvodce po schodech do druhého patra.

Čekala je složitá cesta. Jejich průvodce je prováděl obrovskými dveřmi, širokými chodbami a prostornými sály. Po dlouhém stoupání úzkým schodištěm dorazili ke dveřím běžné velikosti, které hlídali dva strážní. Chlapec Lorlena požádal, aby zde počkali, a proklouzl kolem stráží. Po chvilce se znovu objevil a oznámil jim, že se s nimi král setká.

Když Lorlen vešel do místnosti za dveřmi, jeho pozornost okamžitě upoutala vysoká, úzká okna. Byl z nich výhled na celé město a okolí. Uvědomil si, že se nacházejí v jedné z palácových věží. Když se podíval na sever, skoro čekal, že uvidí tmavou linii hor, hranice však samozřejmě ležely daleko za obzorem.

Král seděl ve velkém, pohodlném křesle na opačném konci místnosti. Po jeho boku stáli dva mágové, každý z jedné strany, a tvářili se ostražitě a vážně. Starším z dvojice byl lord Mirken. Lord Rolden byl blíže králově věku a Lorlen věděl, že jej král považuje spíše za přítele než za ochránce.

„Vaše Veličenstvo," oslovil ho Lorlen. Poklekl a zaslechl za sebou šustění hábitů, jak ho ostatní Vyšší mágové následovali.

„Správce Lorlene," odpověděl král, „a Vyšší mágové Společenství. Povstaňte." Lorlen i ostatní vstali.

„Rád bych s vámi a vašimi kolegy probral tvrzení bývalého Nejvyššího lorda," pokračoval král. Jeho pohled se přesouval z jednoho čaroděje na druhého a pak král se zamračil. „Kde je lord Balkan?"

„Vrchní válečník je u Severní Tvrze, Vaše Veličenstvo,“ vysvětlil Lorlen, „s čaroději, kteří doprovázeli Akkarina na hranice.“

„Kdy se vrátí?“

„Má v úmyslu zůstat tam, pro případ, že by se Akkarin pokusil vrátit, nebo že by se prokázalo, že jeho příběh byl pravdivý a ichani se pokusili vniknout do Kyralie.“

Král se zamračil ještě více. „Potřebuji ho tady, abych se s ním mohl poradit.“ Zaváhal. „Rádcové mi sdělili, že jste vydal zákaz veškeré mentální komunikace. Proč?“

„Minulou noc jsem zaslechl hlas čaroděje, kterého neznám.“ Lorlena zamrazilo, když si na to vzpomněl. „Ukázalo se, že odposlouchával rozhovor, který jsem vedl se svým asistentem.“

Král přimhouřil oči. „Co vám ten cizinec řekl?“

„Poděkoval jsem lordu Osenovi za to, že mne informoval o tom, že Akkarin a Sonea dorazili do Sachaky. Cizinec poděkoval také.“

„Nic víc?“

„Ano.“

„Nemůžete však vědět, jestli byl tento cizinec Sachakan.“ Král zabubnoval prsty na opěradlo své židle. „Jestli však ichani existují a odposlouchávali vaše rozhovory, mohli toho za posledních pár dní spoustu zjistit.“

„Bohužel ano.“

„A když povolám lorda Balkana domů, dozví se to. Dokáží válečníci ubránit Tvrz před útokem, když je opustí a vrátí se?“

„To opravdu nevím. Mohl bych se ho zeptat, ale jestli bude jeho odpověď záporná a on se vrátí, kdokoli, kdo by poslouchal, bude vědět, že Tvrz je zranitelná.“

Král přikývl. „Chápu. Promluvte s ním. Jestli má pocit, že nemůže odjet, musí zůstat.“

Lorlen navázal myšlenkové spojení s Balkanem. Reakce byla okamžitá.

– Lorlene?

– Když se vrátíte do Imardinu, budou vaši muži schopni ubránit pevnost?

– Ano. Naučil jsem lorda Makina, jak se spojit proti černému mágovi.

– Dobře. Ihned se vraťte. Král potřebuje vaše rady.

– Do hodiny vyrazím.

Lorlen přikývl a pohlédl na krále. „Je si jistý, že Tvrz dokáží ubránit. Měl by dorazit během dvou nebo tří dnů.“

Král se zatvářil spokojeně. „Teď mi tedy povězte, jak pokračuje vaše pátrání.“

Lorlen založil ruce za zády. „Během posledních několika dnů jsem vyhledal pár kupců, kteří v minulosti navštívili Sachaku, a jeden z nich si výraz ‚ichani‘ pamatoval. Říkal, že to znamená ‚bandita‘ nebo ‚lupič‘. Je známo, že se v pustině ztrácejí kupci a jejich zboží. Lidé se domnívají, že nejspíš zabloudili. To je vše, co zatím víme. Posíláme do Sachaky tři čaroděje, aby zjistili více informací. Odjedou během pár dní.“

„A jaká jste učinili obranná opatření pro případ, že by byla Akkarinova výpověď pravdivá?“

Lorlen se otočil a pohlédl na své kolegy. „Jestli nám říkal pravdu a tito ichani jsou stokrát silnější než kterýkoli čaroděj Společenství, pak nevím, jestli se dá vůbec něco dělat. Je nás asi tři sta, když počítáme i čaroděje žijící v sousedních zemích. Akkarin odhadoval, že ichani je něco mezi deseti a dvaceti. I kdyby jich bylo pouze deset, museli bychom zvýšit náš počet nejméně třikrát, abychom se jim mohli postavit. V nižších třídách

sice dříme nějaký magický potenciál, ovšem pochybuji, že najdeme sedm set nových čarodějů – a rozhodně by se nám je nepodařilo dost rychle vycvičit.“

Král poněkud zbledl. „Je nějaká jiná možnost?“

Lorlen zaváhal. „Jedna možnost by byla, ale nese s sebou určité nebezpečí.“

Král naznačil Lorlenovi, aby pokračoval.

Lorlen se obrátil k lordu Sarrinovi. „Vrchní alchymista studoval Akkarinovy knihy. To, co jsme zjistili, bylo zároveň znepokojující i poučné.“

„Jak to, lorde Sarrine?“

Starý čaroděj předstoupil. „Píše se v nich, že Společenství černou magii zakázalo teprve před pěti sty lety. Do té doby se běžně používala a nazývala se ‚vyšší magie‘. Poté, co byla zakázána, byly zápisky o ní zničeny nebo přepsány, aby byly odstraněny veškeré odkazy na ni. Knihy, které vlastnil Akkarin, byly zakopány pod Univerzitou pro případ, že by Kyralie musela čelit mocnému nepříteli.“

„Takže vaši předchůdci si přáli, aby se Společenství znovu naučilo černou magii, pokud by mu hrozilo nebezpečí?“

„Vypadá to tak.“

Král se nad tím zamyslel a Lorlena potěšilo, že z jeho výrazu vyčetl ostražitost a obavy. Žádnému panovníkovi by se nezamlouvala myšlenka svěřit čarodějům neomezenou moc.

„Jak dlouho by to trvalo?“

Sarrin rozhodil rukama. „To nevím. Déle než den. Domnívám se, že Sonea se černou magii naučila za týden, avšak pod Akkarinovým vedením. Učit se z knih bude možná obtížnější.“ Odmlčel se. „Nedoporučoval bych tak extrémní opatření, dokud existují jiné možnosti.“

„Proč ne?“ zeptal se král, ačkoliv se nezdálo, že by ho to překvapilo.

„Mohlo by se stát, že se zachráníme jen proto, abychom poté museli čelit zhoubnému dopadu černé magie na naše vlastní lidi.“

Král přikývl. „Nezdá se mi, že by na Akkarina měla černá magie zhoubný vliv. Kdyby si chtěl podmanit Společenství a mne, mohl to provést kdykoliv v uplynulých osmi letech.“

„To je pravda,“ souhlasil Lorlen. „Akkarin byl mým nejbližším přítelem ode dne, kdy jsme se seznámili jako novicové, a nikdy se nezachoval nečestně. Byl ambiciózní, to ano, ale nikdy nebyl nemorální, ani mu nechyběl soucit.“ Zavrtěl hlavou. „Ale Společenství je početné a já nemůžu zaručit, že všichni mágové budou stejně umírnění, když se jim dostane do rukou neomezená moc.“

Král přikývl. „Možná by se černou magii mohlo naučit pouze pár lidí. Těch, které považujeme za důvěryhodné… a jedině v případě, že by situace vypadala beznadějně, jak navrhujete. Teď je podstatné získat nějaký důkaz. Musíte zjistit, jestli je Akkarinova výpověď pravdivá.“ Pohlédl na Lorlena. „Měl bych vědět ještě něco?“

Lorlen pohlédl na ostatní a pak zavrtěl hlavou. „Přál bych si, abychom měli více informací nebo uklidňujících zpráv, Vaše Veličenstvo, ale nemáme.“

„Pak tedy vy ostatní můžete odejít. Vy prosím zůstaňte, pane Správce. Chtěl bych vám položit několik otázek ohledně Akkarina a jeho novicky.“

Lorlen ustoupil stranou a pokynul ostatním, kteří krátce poklekli a opustili místnost. Na královo znamení se jeho rádcové tiše vzdálili ke křeslům u dveří. Panovník vstal a přistoupil k severnímu oknu.

Lorlen ho v uctivé vzdálenosti následoval. Monarcha se opřel o parapet a povzdechl si.

„Akkarin na mě vždycky působil dojmem čestného člověka," zamumlal. „Doufal jsem, že je to vše jen omyl, ale ukázalo se, jak pošetilý jsem byl."

„Já také, Vaše Výsosti," odpověděl Lorlen. „Jestliže mluvil pravdu, právě jsme poslali našeho nejlepšího spojence do rukou nepřátel."

Král přikývl. „Přesto jsme to však museli udělat. Opravdu doufám, že přežije, pane Správce, a nejen proto, že bychom ho mohli potřebovat. I já jsem si ho cenil jako dobrého přítele."

*

Hned po probuzení Sonea ucítila bolest. Nejhůř na tom byly její nohy a záda, ale také ramena a paže měla celé pohmožděné a bolavé. Když se na bolest chvíli soustředila, uvědomila si, že ji bolí svaly, které nebyly přivyklé pohybu, a kromě nich také další svaly, namožené tím, jak se je při spánku na tvrdé zemi snažila zpevnit.

Sáhla po své moci a nepříjemné pocity vyléčila. Když bolest ustoupila, uvědomila si, že na ni dolehl hlad. Zamyslela se nad tím, kdy naposledy jedla, a zaplavily ji vzpomínky na předešlou noc.

Naposledy si pamatuji, že jsem byla v jeskyni s Akkarinem.

Nepatrně pootevřela oči. Nad ní se tyčily dvě kamenné stěny sbíhající se k sobě. Jeskyně. Nechala oči skoro zavřené a podívala se k východu. Akkarin seděl pár kroků od ní. Zatímco ho pozorovala, pohlédl na ni a ústa mu zvlnil křivý, poloviční úsměv, který tak dobře znala.

On se na mě usmívá.

Nevěděla, jestli si všiml, že je vzhůru, a nechtěla, aby se přestal usmívat, a tak zůstala nehybně ležet. Chvílí se na ni díval a pak se odvrátil, povzdechl si a jeho úsměv vystřídal ustaraný výraz.

Znovu zavřela oči. Měla by vstát, ale nechtělo se jí pohnout. Jakmile to udělá, začne nový den a před nimi bude další chůze, šplhání a utíkání před ichani. A Akkarin bude zase chladný.

Otevřela oči úplně a podívala se na něj. Kůži na tváři měl napjatou a vypadalo to, že má pod očima podlitiny. Stín strniště zvýrazňoval jeho čelist a lícní kosti. Vypadal pohuble a unaveně. Spal vůbec? Nebo celou noc seděl a hlídal ji?

Slehl po ní očima a zatvářil se nesouhlasně.

„Tak. Konečně jsi vzhůru.“ Postavil se. „Vstávej. Musíme urazit co nejdelší kus cesty, který leží mezi námi a průsmykem.“

Dobré ráno i tobě, pomyslela si. Překulila se a nejistě se zvedla na nohy.

„Kolik je hodin?“

„Už se skoro smráká.“

Takže prospala celý den. Znovu pohlédla na stíny pod jeho očima. „Spal jste?“

„Hlídal jsem.“

„Mohli jsme se střídat.“

Neodpověděl. Došla k východu z jeskyně. Z hloubky propasti se jí zatočila hlava. Položil jí ruku na rameno a pod nohama ucítila vibrace magie.

„Nechte to na mně.“

Ignoroval ji a jeho magie je oba zvedla ze země. Když stoupali nahoru, všimla si napětí v jeho tváři. Rozhodla se, že zítra v noci bude trvat na první hlídce.

Zjevně se nemůže spolehnout na to, že ji vzbudí, aby se mohl prospat.

Když přistáli na vrcholku útesu, pustil její rameno a začal prohledávat zem. Domyslela se, že hledá nějaké stopy po Sachakanovi, a tak se držela trochu stranou. Když ušel několik set kroků do kopce, zastavil se, vrátil se k ní a pak zamířil opačným směrem.

Otočila se, aby ho následovala, a ohromeně zatajila dech. Před ní se rozprostírala pustina. Barvy země byly stále zářivé, i když je trochu ztlumilo šero.

Úpatí hor pokrývala tmavě rezavá půda, ale v místech, kde zem narušily řeky, byly vidět pruhy černé a světle žluté barvy. Když se zadívala pozorněji, uviděla trsy trávy a tu a tam také řídké skupinky stromů, zohýbaných větrem.

Byla to bezútěšná krajina, ale zároveň i divoce krásná. Barvy byly tak jasné a zvláštní. Dokonce i nebe bylo jinak modré.

„Stalo se to, čeho jsem se obával. Pokračoval na jih, místo aby sestoupil do pustiny."

Překvapeně zamrkala, když viděla, že Akkarin jde znovu jejím směrem. Prošel kolem ní a pokračoval opět nahoru, do svahu. Povzdechla si a pospíchala za ním.

Následoval náročný výstup. Zdálo se, že Akkarin se zdráhá levitovat a dává přednost šplhání po stupňovitých kamenných deskách. Nezastavil, aby si odpočinuli, a než poslední sluneční paprsky zmizely za horami, byla už zase rozbolavělá a vyčerpaná.

Brzy toužila po tom, aby se zastavili. Nebo aby s ním alespoň dokázala udržet krok. Možná kdyby ho přiměla k hovoru, trochu by zpomalil.

„Kam vlastně jdeme?"

Akkarin zaváhal, ale nezastavil se, ani se neohlédl.

„Pryč od Průsmyku."

„A potom?“

„Někam, kde je bezpečno.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“

„Někam daleko od Sachaky a Spojených zemí.“

Sonea se zastavila a zírala na jeho záda. Pryč ze Sachaky a Kyralie? Copak nemá v úmyslu zůstat nablízku, aby mohl pomoci Společenství, kdyby zaútočili ichani? Určitě nechce Kyralii *opustit*.

Dávalo to však smysl. Co jiného by měli dělat? Nebyli dost silní, aby se Sachakany bojovali. Společenství také ne. A Společenství by jejich pomoc stejně nepřijalo. Jaký tedy mělo smysl zůstávat?

Přesto se jí nechtělo uvěřit, že se tak snadno vzdá. Ona by bojovala, i kdyby to znamenalo, že pravděpodobně prohraje.

Ale co kdyby to znamenalo opustit Akkarina?

Akkarin se na ni ohlédl. „Vlastně mám v plánu najít Karikovu skupinu a trochu si ji obhlédnout,“ řekl. „Až je najdu, pošlu Společenství obrazy toho, co uvidím.“

Sonea zamrkala a potřásla hlavou. Jenom ji zkoušel. Ulevilo se jí, ale zároveň se na něj zlobila. Pak se zamyslela nad tím, co řekl, a krev jí ztuhla v žilách.

„Ichani vás uslyší. Budou vědět, že se na ně díváte,“ řekla. „Budou…“

Zastavil se a podíval se na ni.

„Proč jsi se mnou šla, Soneo?“

Sonea na něj zírala. Jeho oči se výhružně leskly. Zabolelo ji to a pak v ní začala narůstat zlost.

„Potřebujete mne víc než Společenství,“ řekla mu.

Přimhouřil oči. „Potřebuji tě? Nepotřebuji ochranu nedovzdělané, neposlušné novicky.“

Neposlušné. Tak proto se na ni zlobí. Napřímila se. „Jestli se opravdu chystáte uskutečnit nedomyšlený plán, který jste mi právě sdělil, pak mě zjevně *potřebujete*.“

Jeho pohled zakolísal, ale jeho výraz nezměkl.

„Nezáleží na tom, jestli je nedomyšlený, ale proč bych tě měl zahrnovat do svých plánů, když nejsi ochotná se jimi řídit?“

Vydržela jeho pohled. „Nejsem ochotná se řídit jenom těmi plány, které vás zabijí.“

Zamrkal a chvíli na ni upřeně hleděl. Přinutila se ten pohled vydržet. Náhle se otočil a pokračoval ve šplhání.

„Tvoje přítomnost věci zkomplikovala. Nemůžu udělat to, co jsem zamýšlel. Musím znovu zvážit, co mám… *máme* dělat.“

Sonea spěchala za ním.

„Doopravdy jste neplánoval špehovat ichani a sdělit Společenství, co jste viděl, že ne?“

„Ano i ne.“

„Kdyby vás uslyšeli, odhalili by, kde se skrýváte.“

„Samozřejmě,“ odpověděl.

A kdyby ho chytili, už by ho znovu nezotročili. Zabili by ho. Sonea náhle pochopila, co chtěl Společenství předvést. Mráz jí přeběhl po zádech.

„No, kdybyste jim ukázal tohle, určitě by je to přesvědčilo, že ichani existují.“

Zastavil a napřímil se. „Nechtěl jsem naznačit, že mám v plánu se obětovat,“ řekl odměřeně. „Sachakané neuslyší, když budu komunikovat s Lorlenem.“

Lorlenův prsten. Cítila, že se červená. „Aha,“ odpověděla.

Já jsem ale pitomá, pomyslela si. *Právě se mi podařilo ze sebe pitomce udělat. Raději jsem měla držet jazyk za zuby.*

Zatímco šplhali dál, uvažovala nad jeho plánem. Nebyl důvod, proč by to nemohli zkusit. Upírala pohled na jeho záda a zvažovala, jestli se k tomuhle tématu má

znovu vracet, ale rozhodla se vyčkat. Až se příště zastaví, zeptá se ho, jestli by to pořád ještě šlo.

Právě když jim houstnoucí tma začala bránit v cestě, dorazili k úpatí strmého srázu. Akkarin se zastavil a otočil se, aby si prohlédl krajinu pod nimi. Přikrčil se k zemi a opřel se zády o útes. Posadila se vedle něj a zachytila slabou vůni jeho potu. Náhle si byla silně vědoma jeho přítomnosti i ticha mezi nimi. Teď byl vhodný čas se zeptat na špehování Sachakanů, ale nedokázala promluvit.

Co je to se mnou? zeptala se sama sebe.

Láska, zašeptal hlas v její hlavě.

Ne, nebuď směšná, odpověděla mu. *Rozhodně nejsem zamilovaná. A on zjevně taky ne. Jsem nedovzdělaná, neposlušná novicka. Čím dříve dostanu tyhle hloupé myšlenky z hlavy, tím lépe.*

„Máme společnost."

Akkarin zvedl ruku a ukázal jedním směrem. Sonea sledovala dráhu jeho prstu a zjistila, že se dívá na cestu, kterou ušli předchozí noci.

Daleko pod nimi se ze stínu oddělila tmavá silueta. Bylo těžké odhadnout, jak může být daleko. Ve městě takový odhad nikdy nepotřebovala.

Vzdálené pohyby byly podivné a rozhodně nepatřily člověku.

„Je to nějaké zvíře," řekla.

„Ano," odpověděl Akkarin. „Yeel. Je to menší, domestikovaný příbuzný limka. Ichani je učí stopovat a lovit. Podívej, za ním jde jeho pán."

V měsíčním světle se objevila postava, která šla za limkem.

„Další čaroděj?"

„Zřejmě ano."

Uvědomila si, že jí buší srdce, ale už to nebylo z nějakého hloupého pobláznění. Jeden ichani před nimi, druhý za nimi.

„Dokáže nás sledovat?“

„Pokud její yeel chytí naši stopu.“

Její? Sonea sledovala postavu. Ve způsobu její chůze je něco ženského, napadlo ji. Pohlédla na Akkarina. Mračil se.

„Co teď?“

Zvedl hlavu k útesu. „Nerad plýtvám silou na létání, ale nahoře to bude bezpečnější. Musíme si najít nějaký výklenek nebo puklinu, ve které se schováme.“

„A pak?“

„Najdeme vodu a jídlo.“

„Tam nahoře?“ zeptala se skepticky.

„Možná to vypadá jako pustina, ale trochu života se tu najít dá, když víš, kde hledat. Dál na jihu to bude lepší.“

„Takže míříme na jih?“

„Ano. Na jih.“

Vstal a podal jí ruku. Přijala ji a nechala si pomoct na nohy. Když se odvrátil, jeho prsty vyklouzly z jejích a v místě, kde se jí dotkl, ji brněla kůže. Sonea se podívala na svou ruku a povzdechla si.

Zbavit se těch hloupých myšlenek nebude snadné.

*

Dannyl vydechl úlevou, když se dveře jeho pokoje zavřely. Složil se do jednoho z křesel v obývacím pokoji a ztlumil světelnou kouli.

Konečně byl sám. Záhy si však uvědomil, že o samotě se necítí o nic lépe. Neklidně obcházel pokoj,

prohlížel si nábytek, zarámované mapy a plánky, které před lety sbíral a věšel si je na zeď.

Chybí mi Tayend, pomyslel si. *Chybí mi naše společné popíjení vína a dlouhé večerní rozhovory. Chybí mi sedět v našem pokoji a pracovat na výzkumu. Chybí mi… prostě všechno.*

Moc rád by Tayendovi pověděl Akkarinův příběh. Učenec by se zamyslel nad každou podrobností a vyšťáral by skrytý význam nebo rozpory. Viděl by možnosti, které by ostatní nikdy nenapadly.

Ale zároveň byl rád, že tu učenec není. Jestli byl Akkarinův příběh pravdivý, pak chtěl, aby se Tayend držel od Společenství co nejdál.

Zamyslel se nad tím, co se o černé magii dozvěděl během přípravy na úlohu velvyslance a co zjistil z Demovy knihy. S pomocí černé magie může čaroděj získat sílu z jiných. Člověk, který má magické nadání, má k dispozici více síly než obyčejný člověk – to však ještě neznamená, že čaroděj je lepší cíl. Poraženému čaroději moc síly nezbývá. Nejlákavější obětí by byla osoba nadaná magií, kterou nikdo nenaučil, jak ji používat.

Což přesně sedělo na Tayenda.

Dannyl si povzdechl. Cítil, že je tažený dvěma směry. Toužil se vrátit do Elyne a přesvědčit se, že je Tayend v bezpečí, ale zároveň nechtěl opustit Kyralii a Společenství.

Vzpomněl si na Rothena a ponuře se usmál. *Časem bych se mohl přidat k téhle skupině zvědů. Teď váhám, protože vím, jak bych se cítil, kdyby na tak nebezpečnou misi odjel Tayend. Neudělal bych mu to, ledaže bych neměl na výběr.*

Dannyl se posadil ke stolu a vytáhl papír, inkoust a pero. Zarazil se, aby si promyslel, co si může dovolit napsat.

Tayendovi z Tremmelinu.

Jak se Ti bezpochyby doneslo, ve Společenství máme pozdvižení, jakmile jsem dorazil, zjistil jsem, že Nejvyšší lord byl zatčen za používání černé magie, jistě chápeš, jak nevhodné to bylo načasování vzhledem k naší práci, ale přestože to přineslo určité problémy, žádný z nich nebyl příliš nepříjemný.

Dále mu vylíčil Akkarinův příběh a vysvětlil, že se nemůže vrátit do Elyne, dokud si nebude jistý, že Společenství nehrozí nebezpečí.

Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych se mohl vrátit až za několik měsíců. Takový vývoj situace by mě poměrně rozlítil. I když je pěkné znovu se vídat s Rothenem, mám pocit, že už sem nepatřím. Namísto toho si připadám jako návštěva, která čeká, až se bude moci vrátit domů. Až bude tato záležitost vyřešena, požádám Lorlena, zda bych mohl nastálo pokračovat ve své úloze velvyslance Společenství.

S přátelským pozdravem

Velvyslanec Dannyl

Dannyl se opřel v židli a pozorně si dopis pročetl. Byl formálnější, než by si přál, ale nehodlal svěřit papíru nic osobnějšího. Jestliže ve Spojených zemích zaměstnávali kupříkladu Faranda, aby odposlouchával myšlenkové hovory čarodějů, určitě se najde také dost lidí, kteří zadržují a čtou dopisy.

Postavil se, aby se protáhl. Může trvat celé měsíce, než Kyralii opustí. Jestli se ukáže, že měl Akkarin pravdu, Společenství bude v Kyralii potřebovat co nejvíce čarodějů. Mohl by tu zatvrdnout pěkně dlouho.

Jestli Akkarin nelhal, otřásl se, *pak se možná do Elyne nevrátím nikdy*.

KAPITOLA 23

ZVĚDOVÉ

Zatímco venku léto pomalu dosahovalo vrcholu, uvnitř Univerzity byl stále příjemný chládek. Rothen odpočíval v jednom z velkých, pohodlných křesel ve Správcově pracovně a pozoroval své společníky. Historik lord Solend mu pro roli zvěda připadal jako zvláštní volba, ovšem na druhou stranu, kdo by podezíral ospale vyhlížejícího postaršího muže, že sbírá informace pro Společenství? Dalším zvědem byl lord Yikmo, válečník, který dříve učil Soneu.

Solend pocházel z Elyne a Yikmo z Vinu, Rothen byl tedy jediný kyraliánský čaroděj, který byl pro tento úkol vybrán. Rothen očekával, že pro něj bude těžší získat od Sachakanů nějaké informace – jestli Kyraliánce skutečně nesnáší tak silně, jak tvrdil Akkarin.

Lorlen zabubnoval prsty o opěradlo židle. Čekali na setkání s profesionálním špiónem, kterého poslal král. Ten je měl během těch několika dní, než odjedou do Sachaky, naučit umění maskování a sbírání informací. Ozvalo se zaklepání na dveře a všichni se obrátili, aby se podívali, kdo vešel. Do místnosti vstoupil posel, uklonil se a informoval Lorlena, že Raven z rodu Tellenů se zdržel a omlouvá se.

Lorlen přikývl. „Děkuji. Můžete jít."

Posel se znovu uklonil, pak zaváhal a rozhlédl se po pokoji.

„Bývá v této místnosti často nevysvětlitelný průvan, můj pane?“

Lorlen muže probodl pohledem. Otevřel pusu, aby odpověděl, pak se zarazil, usmál se a opřel se v křesle. „Ravene.“

Muž se znovu uklonil. „Kde jste vzal tu uniformu?“

„Sbírám je.“

Tak takhle vypadá profesionální špeh, přemítal Rothen. Očekával někoho, kdo bude vypadat úskočně a mazaně. Namísto toho vypadal překvapivě obyčejně.

„To je ve vašem povolání užitečný zvyk,“ řekl Lorlen.

„Velmi.“ Muž se otřásl. „Přejete si, abych našel zdroj toho průvanu?“

Lorlen přikývl. Špión prošel pokojem a začal prohlížet stěny. Zastavil se, vytáhl kapesník a otřel jím rám obrazu, pak se usmál a vklouzl za rám rukou.

„Zdroj vašeho průvanu,“ oznámil mu Raven. Obrátil se k Lorlenovi a po tváři mu přelétl stín zklamání. „Ale vidím, že už jste o něm věděl.“ Znovu pohnul rukou a deska zapadla zpátky na své místo.

„Všichni zde vědí o chodbách ve zdech Univerzity,“ řekl Lorlen. „Ne každý ale ví, kde leží jejich vchody. Jejich používání je zakázáno, ale mám podezření, že bývalý Nejvyšší lord toto pravidlo ignoroval.“

Rothen potlačil úsměv. Navzdory Lorlenově uvolněnému chování mu mezi obočím naskočila vráska a neustále sklouzával pohledem k obrazu. Rothen tušil, že Správce přemýšlí, jestli ho Akkarin někdy špehoval.

Raven přistoupil k správcově stolu. „Proč je jejich používání zakázané?“

„Na některých místech jsou nebezpečné. Kdyby novicové viděli, že je mágové používají, svádělo by je to. Jenže se nedokáží ochránit před sesuvy půdy.“

Raven se usmál. „To je samozřejmě váš oficiální důvod. Ve skutečnosti nestojíte o to, aby se učitelé nebo novicové vzájemně špehovali.“

Lorlen pokrčil rameny. „Jsem si jistý, že můj předchůdce vzal při zavedení pravidla v potaz i tuto možnost.“

„Kdyby se předpověď vašeho bývalého Nejvyššího lorda ukázala jako pravdivá, mohli byste zákaz přehodnotit.“ Raven pohlédl na Solenda a pak na Yikma. Když stejným zamyšleným pohledem obdařil také Rothena, zauvažoval, co se o něm asi špión dozvěděl. Špehův výraz neprozrazoval nic z jeho myšlenek. „Mohly by posloužit jako cenné únikové cesty,“ dodal Raven. Obrátil se k Lorlenovi. „Prostudoval jsem všechny knihy, zprávy a mapy, které jste mi poslal. Potvrdit, zda tito ichani existují, by nemělo být obtížné, zvláště jestli je jejich způsob života takový, jak popisoval bývalý Nejvyšší lord. Není třeba, abyste do Sachaky posílali tři čaroděje.“

„Kolik tedy navrhujete?“ zeptal se Lorlen.

„Žádného,“ odpověděl Raven. „Měli byste poslat nečarující. Jestliže ichani existují a polapí jednoho z vašich čarodějů, zjistí toho o vás příliš mnoho.“

„Nezjistí o mnoho víc, než zjistili od Akkarina,“ poznamenal Lorlen.

„Vypadá to, že toho ví o Sachace dost, aby se o sebe dokázal postarat,“ odpověděl Raven. „Zatímco tito mágové nikoli.“

Lorlen mu klidně odvětil. „Poslat čaroděje má jednu výhodu. Mohou nám okamžitě sdělit, co zjistili.“

„A když to udělají, prozradí se.“

„Byli poučeni, aby použili komunikaci jen jako krajní možnost.“

Raven pomalu přikývl. „Pak bych vám něco silně doporučil.“

„Ano?“

Pohlédl na Rothena. „Pošlete pouze jednoho z nich a vyberte dva další. Vaši zvědové by neměli vědět, koho dalšího jste poslal. Kdyby polapili jednoho, prozradil by identitu ostatních.“

Lorlen pomalu přikývl. „Kterého byste tedy vybral?“

Raven pohlédl na Yikma. „Vy jste válečník, příteli. Kdyby vás zajali a přečetli si vaše myšlenky, zjistili by příliš mnoho o bojových schopnostech Společenství.“ Obrátil se k Solendovi. „Odpusťte, že to tak říkám, ale jste starý. Žádný kupec by s sebou na náročnou cestu pustinami nevzal muže vašeho věku.“ Pohlédl na Rothena a zamračil se. „Vy budete lord Rothen, nemám pravdu?“

Rothen přikývl.

„Jestliže ichani dopadnou vaši bývalou novicku a přečtou si její myšlenky, mohli by vás poznat. Protože však netuší, že máte v úmyslu odjet do Sachaky, zřejmě nezáleží na tom, jestli vás zná. Pokud ovšem nenarazíte na stejného čaroděje, který by ji zajal.“ Odmlčel se a pak přikývl. „Vaše tvář vzbuzuje důvěru. Zvolil bych vás.“

Když se Raven obrátil k Lorlenovi, Rothen udělal to samé. Správce si pohledem změřil všechny tři čaroděje i špeha a přikývl.

„Dám na vaši radu.“ Pohlédl na Solenda a Yikma.

„Děkuji vám za účast. Promluvím si s vámi později. Prozatím bychom se měli ujistit, že pouze Rothen uslyší, co mu chce Raven říct.“

Oba mágové vstali. Rothen pátral v jejich výrazech po známkách rozmrzelosti, ale nevyčetl z nich nic než zklamání. Díval se, jak jdou ke dveřím a odcházejí a

když se obrátil zpátky, zjistil, že si ho Raven pozorně měří.

„Takže," začal špeh, „čemu byste dal přednost? Zbavit se šedin nebo mít vlasy úplně bílé?"

*

Když se Sonea zastavila, aby popadla dech, rozhlédla se kolem. Obloha byla žíhaná jemnými pruhy červánků a vzduch se neustále ochlazoval. Tušila, že Akkarin se brzy rozhodne zastavit k odpočinku.

Tři noci od chvíle, kdy unikli Sachakanovi, následovala Akkarina podél pohoří. Vyráželi za soumraku, šli, dokud bylo vidět na cestu, a pak odpočívali, než vyšel měsíc. Putovali tak rychle, jak si troufli, a zastavovali se jen tehdy, když měsíc zmizel za vrcholky hor.

Když se zastavili v nejtemnějších hodinách druhého dne, řekla Akkarinovi, aby si vzal magickou sílu, kterou nabrala. Než sílu přijal, zdráhal se. Poté mu řekla, že první hlídku bude držet ona. Když se s ní začal přít, bez obalu mu řekla, že nevěří, že by ji vzbudil, až přijde čas na vystřídání. Léčitelé novicům často opakovali, že je nebezpečné používat magii, když příliš dlouho bděli, a Akkarin vypadal každým dnem vyčerpanější a přepadlejší.

Když se ke spánku neuložil, nejdřív si myslela, že je to způsob, jak její návrh odmítnout. Čekala až do poledne, než se poddala únavě. Druhý den si znovu vzala hlídku jako první, Akkarin se opřel o kámen a usnul, ale s trhnutím se probudil dlouho před polednem a už zůstal vzhůru.

Třetího rána přišla na pravý důvod, proč se brání spánku.

Oba se opřeli zády o strmou skalní stěnu vyhřátou sluncem. Po chvíli si všimla, že ho přepadla dřímota, a zaplavila ji radost a úleva, že konečně usnul. Zanedlouho však začal pomalu otáčet hlavou ze strany na stranu a oči mu těkaly pod víčky. Z výrazu bolesti a strachu v jeho tváři jí přeběhl mráz po zádech. Pak se s trhnutím probudil, hleděl na kamenitou krajinu před sebou a třásl se.

Noční můra, usoudila. Přála si, aby mu mohla nějak pomoci, ale z jeho výrazu vyčetla, že soucit je to poslední, o co by stál.

Kromě toho, pomyslela si, *nevoní zrovna příjemně*. Pach potu, který byl dříve příjemný, nyní na nemytém těle zapáchal. Byla si jistá, že sama nevoní o nic lépe. Občas našli kalužvody, ze které se napili, ale nic dost velkého, aby se mohli umýt. Toužebně si vzpomněla na lázně, čistý hábit a na ovoce a zeleninu – a na raku.

Zaskřehotání ji vrátilo zpátky do reality a srdce jí poskočilo leknutím. Akkarin se zastavil, zaklonil hlavu a pozoroval hejno ptáků kroužících nad nimi. Zatímco se na ně dívala, z nebe spadlo něco malého.

Snadno ptáka chytil a po něm dalšího. Než ho dohnala, oškubal z nich peří a začal s méně příjemným úkolem kuchání. Počínal si rychle a obratně, zjevně v tom měl dobrou praxi. Bylo zvláštní dívat se, jak používá magii i na takovou manuální práci. Až teď si uvědomila, že čarodějové z lenosti takřka automaticky používají magii i k otevírání dveří nebo přesouvání předmětů.

Pokaždé, když chytil a upekl zvíře, nebo ona vyčistila stojatou vodu, uvažovala, zda by dokázali přežít bez magie. Především by se nebyli schopni pohybovat tak rychle. Obyčejný muž nebo žena by museli obcházet hluboké rokliny a škrábat se do strmých svahů. I když se

Akkarin používání magie pokud možno vyhýbal, bez levitace by si nedokázali udržet náskok před čarodějkou, která je sledovala.

Když Akkarin začal opékat ptáčky v kouli horkého vzduchu, Sonea si uvědomila, že někde blízko slyší tiché zurčení. Vyrazila za zvukem a sledovala jej podél skalní stěny. Když na kameni zahlédla třpytící se skvrnu, zalapala po dechu. Puklinou ve skále stékal malý pramínek vody, kolem kterého poletovalo několik ptáků.

Spěchala ke stěně, odehnala ptáky a nastavila dlaně pod stékající vodu. Zaslechla za sebou kroky, ohlédla se a usmála se na Akkarina.

„Je čistá."

Podal jí dva ptáčky, které chytil. Nyní z nich byla malá, hnědá hrstka masa, ze které se kouřilo. „Jsou hotoví."

Přikývla. „Dejte mi chviličku."

Pobíhala kolem, dokud nenašla vhodný kámen, a pak se pustila do práce. Vzpomněla si na své lekce tavení kamene a vytvarovala kámen do velké mísy. Tu pak postavila pod pramínek, aby se naplnila. Akkarin její použití magie nijak nekomentoval.

Posadili se, aby se najedli. Malí horští ptáčci neměli sice moc masa, ale byli chutní. Olizovala tenké kostičky a ignorovala vtíravý pocit hladu, který stále přetrvával. Akkarin vstal a poodešel. Obloha rychle tmavla do černomodré a ona ho sotva viděla. Zaslechla tiché zašplouchání a polykání a domyslela se, že se šel napít z misky vody.

„Dnes v noci se pokusím sledovat naše pronásledovatele," řekl.

Sonea pohlédla směrem k jeho postavě zahalené ve stínu a ucítila, jak se jí zrychlil tep. „Myslíte, že jdou stále za námi?"

„Nevím. Pojď sem.“ Vstala a došla k němu.

„Podívej se dolů a trochu doprava. Vidíš to?“

V místě, kde stáli, se úbočí hory příkře svažovalo. Tam, kde se tříštilo do vrcholků a roklin, Sonea zahlédla malý světlý bod. Ve světle se něco hýbalo. Něco na čtyřech nohách.

Malý yeel, uvědomila si. Další pohled odvedl její pozornost k postavě.

„Jsou teď mnohem dál,“ poznamenala.

„Ano,“ souhlasil Akkarin. „Věřím, že naši stopu ztratili. Prozatím jsme v bezpečí.“

Sonea ztuhla, když se u vzdáleného světla pohnul další stín.

„Už jsou dva.“

„Ten, který tě málem chytil, se zřejmě potkal se ženou.“

„Proč si svítí?“ podivila se nahlas. „Vždyť je mohou odevšud vidět. Myslíte, že se nás snaží obelstít, abychom přišli blíž?“

Odmlčel se. „To pochybuji. Nejspíš nevědí, že jsme tak vysoko nad nimi. Táboří pod hromadou balvanů. Kdybychom stáli níž, světlo bychom neviděli.“

„Bude riskantní připlížit se k nim, jen abychom ukázali Lorlenovi pravdu.“

„To ano,“ souhlasil. „To ale není jediný důvod, proč to udělat. Mohl bych také zjistit, jak ichani plánují vpadnout do Kyralie. Severní průsmyk chrání Tvrz, ale Jižní průsmyk je otevřený. Jestliže přijdou z jihu, Společenství nedostane žádné varování, že se blíží.“

„Jižní průsmyk?“ Sonea se zamračila. „Tam žije Rothenův syn.“ To vystavuje Dorriena vážnému nebezpečí, uvědomila si.

„Půjdou blízko, ale ne po cestě nebo Průsmykem. Ichani se objeví jako malá skupinka cestovatelů z ciziny.

I kdyby si jich někdo všiml, Dorrien se to od místních lidí nemusí dozvědět celé dny.“

„Pokud ho Lorlen nepožádal, aby dohlížel na cestu a vyptával se pocestných.“

Akkarin neodpověděl. Stál mlčky a pozoroval vzdálené Sachakany. Obloha za obzorem se vyjasnila a ohlašovala východ měsíce. Když se objevily první paprsky světla, znovu promluvil.

„Budeme se muset přiblížit proti větru, jinak nás yeel ucítí.“

Sonea se ohlédla k misce s vodou. Byla plná a přetékala.

„Pokud tedy máme čas, měli bychom ze všeho nejdřív provést ještě něco.“

Díval se, jak jde ke kamenné míse. Trochou magie vodu ohřála a pak na něj pohlédla. „Otočit – a nekoukat.“

Po rtech mu přeběhl mírný úsměv. Otočil se zády a zkřížil ruce. Sonea si kousek po kousku svlékla oblečení, umyla se, vyprala šaty a vysušila je magií. Akkarina přitom měla celou dobu na očích. Několikrát musela čekat, než se mísa naplní, protože oblečení vodu nasálo. Nakonec si vodu vylila na hlavu. Vydrbala si vlasy a vydechla úlevou.

Narovnala se a odhrnula si vlasy z obličeje.

„A teď vy.“

Akkarin se otočil a došel k míse. Sonea poodešla a posadila se zády k němu. Zatímco čekala, dotírala na ni zvědavost, ale zahnala ji a soustředila se na to, aby si magií vysušila vlasy a konečky prstů si rozpletla zacuchané prameny.

„To je lepší,“ řekl konečně.

Ohlédla se a zkameněla, když si všimla, že jeho košile leží na zemi vedle něj. Při pohledu na jeho obnažený hrudník ucítila, jak rudne, a pohlédla stranou.

Nebuď směšná, pomyslela si. *Už jsi předtím viděla spousty nahých hrudníků*. Dělníci na tržištích toho na sobě v letním vedru neměli o moc víc než krátké kalhoty. Nikdy ji to neuvádělo do rozpaků.

To ne, odpověděl jí hlásek v hlavě. *Ale kdyby se ti některý z nich líbil, dívala by ses na něho jinak.*

Povzdechla si. Nechtěla se takhle cítit. Celou situaci to zbytečně komplikovalo. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Pro jednou by byla radši, kdyby byli na pochodu, aby mohla veškerou pozornost upřít výhradně na zdolávání drsného horského terénu.

Zaslechla za sebou kroky. Vzhlédla a s úlevou si všimla, že už je oblečený.

„Tak pojď," řekl Akkarin.

Vstala a následovala ho dolů po úbočí hory. Měla pocit, že cesta jí pročistila hlavu. Postupovali rychle, přímo směrem k ichani a jejich světlu. Když uběhla asi hodina, Akkarin zpomalil a pak se zastavil. Oči upíral do dálky.

„Co se děje?"

„Lorlen si nasadil prsten," řekl po dlouhé odmlce.

„Copak ho nenosí pořád?"

„Ne. Až doposud to bylo tajné. Sarrin přečetl moje knihy a poznal by, k čemu ten prsten slouží. Lorlen si ho obvykle nasazuje několikrát za večer." Znovu se dal do pohybu. „Kéž bych měl kousek skla," zamumlal. „Vyrobil bych ti prsten."

Sonea přikývla, i když byla upřímně ráda, že ho nemá. Krvavý prsten by z jejích myšlenek prozradil příliš mnoho. Dokud se jí nepodaří zbavit těch posedlých

citů k němu, nestojí o to, aby Akkarin věděl, co se jí honí hlavou.

Pomalu postupovali dál. Po několika stech krocích si přiložil prst na ústa. Pomalu se plížili kupředu a mnohokrát se zastavovali, když Akkarin sledoval, kterým směrem vane vítr. Sonea zahlédla záblesk světla mezi dvěma balvany a věděla, že jsou na místě.

Když došli k balvanům, tlumené hlasy zněly zřetelněji. Zastavili se a přikrčili se za skálou. První hlas, který Sonea zaslechla, patřil muži a zněl velmi hrubě.

„…větší šanci než já, s yeelem."

„Je to chytrá holka," odpověděla žena. „Proč si jednoho taky nepořídíš, Pariko?"

„Kdysi jsem jednoho měl. Minulý rok jsem získal novou otrokyni. Víš, jací ti noví někdy jsou. Utekla, a když ji yeel našel, zabila ho. Pokousal jí ale nohy, takže se moc daleko nedostala."

„Zabils ji?"

„Ne." Parika zněl rezignovaně. „Přestože jsem byl ve velkém pokušení. Je dost těžké najít dobré otroky. Navíc teď nemůže utéct, takže s ní nejsou potíže."

Žena souhlasně broukla. „Se všema jsou potíže – i když jsou věrní. Anebo jsou hloupí."

„Ale potřebujeme je."

„Hmm. Nesnáším, když musím cestovat sama a nemá mi kdo sloužit," postěžovala žena. „Ale je to rychlejší."

„Tihle Kyraliánci by mě jenom zpomalili. Jsem skoro ráda, že jsem je nenašla. Nelíbí se mi představa, že vězním čaroděje."

„Jsou slabí, Avalo. Nedělali by moc velké potíže."

„Mrtví by dělali ještě méně potíží."

Sonei přeběhl mráz po zádech a naskočila jí husí kůže. Najednou zatoužila zmizet odsud, jak nejrychleji

to šlo. Vědomí, že sedí pár kroků od dvou mocných čarodějů, kteří by ji rádi zabili, nebylo dvakrát příjemné.

„Chce je živé."

„Tak proč si je nechytí sám?"

Čarodějka se uchechtla. „To by zřejmě udělal hrozně rád, ale nedůvěřuje ostatním."

„A já nevěřím jemu, Pariko. Možná, že nás za nima poslal, aby se nás zbavil."

Muž neodpověděl. Sonea zaslechla měkké šustění látky a zvuk kroků.

„Udělala jsem, co jsem mohla, abych je našla," prohlásila Avala. „Nenechám se vyloučit. Vrátím se a přidám se k ostatním. Jestli ty dva tolik chce, bude si je muset chytit sám." Odmlčela se. „Co budeš dělat ty?"

„Vrátím se k Jižnímu průsmyku," odpověděl Parika. „Určitě se brzy uvidíme."

Avala tiše broukla. „Tak dobrý lov."

„Dobrý lov."

Sonea zaslechla kroky, které postupně slábly. Akkarin na ni pohlédl a trhl hlavou směrem, kterým přišli. Pomalu a tiše se za ním vzdalovala od balvanů. Po několika stech krocích zrychlil krok. Namísto toho, aby zamířil k vyšším stráním hor, vydal se směrem na jih.

„Kam to jdeme?" zamumlala Sonea.

„Na jih," odpověděl Akkarin. „Vypadalo to, že Avala se chce vrátit k ostatním, jako by se bála, že něco nestihne. Jestliže se vrací bez Pariky, který míří na jih, aby se setkala s Karikem, znamená to, že Kariko má v plánu projít Severním průsmykem."

„Ale řekli, že se zase brzy setkají."

„Zřejmě v Kyralii. Trvalo nám čtyři dny dojít sem a stejně tak dlouho bude Avale trvat zpáteční cesta. Když si pospíšíme, dostaneme se k Jižnímu průsmyku před

Parikou. Musíme doufat, že ho nehlídají další Sachakané.“

„Takže se vracíme do Kyralie?“

„Ano.“

„Bez povolení Společenství?“

„Ano. Dorazíme do Imardinu potají. Jestliže požádají o mou pomoc, chci být nablízku, abych mohl jednat rychle. Máme před sebou ale dlouhou cestu. Otázky si nech na později. Musíme získat náskok před Parikou.“

*

„Myslím, že víc nezjistíme,“ oznámil Lorlen. Pustil Balkanovy a Vinařiny ruce a opřel se ve svém křesle. Když dvojice pustila Sarrinovy ruce, všichni tři čarodějové upřeli pohledy na Lorlena.

„Proč jste nám o tomhle prstenu neřekl dříve?“

Lorlen si prsten stáhl a položil ho na stůl před sebe. Chvíli se na něj díval a pak si povzdechl.

„Nedokázal jsem se rozhodnout, co s ním mám dělat,“ řekl jim. „Je to předmět vytvořený černou magií, ale není nebezpečný a je to náš jediný bezpečný způsob, jak být v kontaktu s Akkarinem.“

Sarrin zvedl prsten a prohlížel si ho a přitom dával pozor, aby se nedotkl kamene. „Krvavý drahokam. Zvláštní magie. Umožňuje tvůrci proniknout do mysli nositele. Vidí a slyší vše jako nositel a vstřebává jeho myšlenky.“

Balkan se zamračil. „To mi tedy nepřipadá jako neškodný magický předmět. Cokoli víte, to on zjistí.“

„Nemůže prozkoumávat mou mysl,“ řekl Lorlen. „Pouze číst povrchové myšlenky.“

„Může být dost škodlivý, když si náhodou pomyslíte na něco, co by neměl vědět.“ Válečník se zamračil.

„Nemyslím si, že byste ten prsten měl nadále nosit, Lorlene.“

Ostatní přitakali. Lorlen zdráhavě přikývl.

„Dobrá, jestli s tím všichni souhlasíte.“

„Já ano,“ odpověděla Vinara.

„Ano, já také,“ dodal Sarrin. Odložil prsten. „Co s ním uděláme?“

„Uložíme ho někam, kde o něm budeme vědět pouze my čtyři,“ řekl Balkan.

„Kam?“

Lorlen pocítil záchvěv paniky. Jestliže ho někde zamknou, raději by měl být po ruce, kdyby potřebovali rychle přivolat Akkarina.

„Do knihovny?“

Balkan pomalu přikývl. „Ano. Do skříně se starými knihami a plánky. Odložím ho tam cestou do svého pokoje. A teď,“ podíval se postupně na každého ze svých kolegů, „si projdeme, co jsme z tohoto odposlechnutého rozhovoru zjistili.“

„Že Sonea je naživu,“ odpověděla Vinara. „A že ona a Akkarin zaslechli, jak žena Avala a muž Parika mluví o někom třetím.“

„Že by o Karikovi?“ napadlo Lorlena.

„Možná,“ odpověděl Balkan. „Dvojice nezmínila jeho jméno.“

„To od nich bylo bezohledné,“ zamumlal Sarrin. „Dvojice, kterou jsme neviděli, hovořila o otrocích, takže je pravda, že existují,“ řekla Vinara. „Také se bavili o stíhání Kyralianců.“

„O Sonei a Akkarinovi?“

„Zřejmě ano. Pokud to není lest, kterou na nás Akkarin připravil,“ řekl Balkan. „Mohl využít dva lidi a říct jim, aby spolu vedli rozhovor a poslat nám ho.“

„Proč by nám ale posílal tak nejednoznačnou zprávu?“ zeptal se Sarrin. „Proč by rovnou nezmínili Karika nebo jeho úmysl zaútočit na Kyralii?“

„Jsem si jistý, že má své důvody.“ Balkan zívl a omluvil se. Vinara si ho změřila.

„Spal jste vůbec od svého návratu?“

Válečník pokrčil rameny. „Trochu.“ Pohlédl na Lorlena. „Naše porada s králem se protáhla dlouho do noci.“

„Stále zvažuje možnost, že by se jeden z nás naučil černé magii?“ zeptal se Sarrin.

Balkan si povzdechl. „Ano. Raději by si vybral tohle, než povolat Akkarina zpátky. Akkarin porušil zákon Společenství a svou přísahu, tím se projevil jako nedůvěryhodný.“

„Ale kdyby se ji naučil jeden z nás, pak by také porušil zákon a přísahu.“

„Ne, pokud bychom udělali výjimku.“

Sarrin se zamračil. „Pokud jde o černou magii, neměly by existovat žádné výjimky.“

„Možná ale nebudeme mít jinou možnost. Mohl by to být jediný způsob, jak se ubránit před ichani. Kdyby jeden z nás dobrovolně získal sílu stovek čarodějů každý den, byl by během dvou týdnů dost silný, aby Sachakany porazil.“

Sarrin s otřásl. „Nikomu s takovou mocí se nedá věřit.“

„Král ví, že takto smýšlíte,“ řekl Balkan. „Což je také důvod, proč jste jedním z nejžhavějších kandidátů.“

Sarrin na válečníka zděšeně zíral. „Já?“

„Ano.“

„Já bych nemohl. Budu… budu to muset odmítnout.“

„Odmítnout krále?“ zeptal se Lorlen. „A dívat se, jak Společenství a celý Imardin padne kvůli hrstce barbarských čarodějů?“

Sarrin hleděl na prsten, celý bledý.

„Nebude to lehké břemeno,“ řekl mu Lorlen jemně, „a neponesete ho, dokud si nebudeme jistí, že nemáme na výběr. Naši zvědové vyrazí za pár dní. Doufejme, že jednou provždy zjistí, jestli říkal Akkarin pravdu.“

Balkan přikývl. „Měli bychom také poslat posily ke Tvrzi. Pokud jsme zaslechli skutečný rozhovor, je z něj zřejmé, že žena se na severu setká se skupinou ichani.“

„A co Jižní průsmyk?“ zeptala se Vinara. „Parika se vrací tam.“

Balkan se zamračil. „To musím ještě promyslet. Nedá se ubránit tak dobře jako Tvrz, ale z jejich rozhovoru vyplynulo, že větší skupina půjde na sever. Cestu k Jižnímu průsmyku musíme přinejmenším sledovat.“

Válečník si znovu zívl. Zjevně bojoval s únavou. Lorlen zachytil Vinařin výmluvný pohled.

„Je pozdě,“ řekl. „Můžeme se zde zase brzy sejít, abychom to probrali?“ Ostatní přikývli. „Děkuji, že jste dorazili tak rychle. Uvidíme se ráno.“

Když trojice vstala a popřála mu dobrou noc, Lorlen nedokázal setřást pocit zklamání. Doufal, že jim Akkarin ukáže něco, čím dokáže, že jeho výpověď byla pravdivá. Rozhovor mezi Sachakany jim neprozradil mnoho, ale upozornil na některé slabiny v obraně Kyralie.

Ale prsten byl pryč a s ním i jeho jediné pojítko s Akkarinem.

KAPITOLA 24

ODHALENÁ TAJEMSTVÍ

Šustění hábitů a šoupání bot vytvářelo v Síni Společenství neustálou zvukovou kulisu, dokonce i během Lorlenova krátkého proslovu. *Všichni jsme neklidní*, pomyslel si Dannyl. *Setkání zodpovědělo příliš málo otázek.*

Ozvalo se sborové vydechnutí, když Lorlen prohlásil Setkání za uzavřené.

„Před Slyšením, na kterém budeme soudit elynské rebely, si uděláme krátkou přestávku," oznámil jim Správce.

Při tomto prohlášení se Dannylovi sevřel žaludek. Pohlédl na Rothena.

„Je čas, abych se postavil všem drbnám."

Rothen se usmál. „Dopadne to dobře, Dannyle. Od té doby, co jsi odjel do Elyne, působíš velice schopně."

Dannyl se překvapeně podíval na svého učitele. „Schopně? Chceš říct, že předtím jsem schopně nepůsobil?"

Rothen se uchechtl. „Ale jistěže ano, jinak by si tě na to místo nezvolili. Jenom je ten dojem teď silnější. Nebo sis jen přivezl jednu z těch příšerných elynských voňavek?"

Dannyl se rozesmál. „Jestli sis myslel, že mi voňavka dodá na váženosti, mohl jsi mi to navrhnout dřív. Ne, že

bych tvou radu přijal. Některé zvyky raději přenechám Elyňanům.“

Starší čaroděj souhlasně přikývl. „Tak tedy do toho. Radši běž dolů, než začnou bez tebe.“

Dannyl vstal a zamířil na konec řady židlí. Když kráčel do přední části sálu, všiml si, že zahraniční správce Kito schází dolů, aby se připravil na jednání, které měl vést. Čaroděj pohlédl směrem ke dveřím, odkud v doprovodu stráží přicházeli muži a ženy. Dannyl poznal skupinu přátel a spojenců Dema Marane. Royend kráčel po boku své ženy. Podíval se na Dannyla a přimhouřil oči.

Dannyl mu pohled nevzrušeně oplatil. Nenávist v jeho pohledu byla něco nového. Po zatčení byl Dem rozhněvaný, ale během cesty do Kyralie a čekání na Slyšení musel jeho vztek přerůst v něco víc.

Chápu jeho nenávist, pomyslel si Dannyl. *Podvedl jsem ho. Je mu jedno, že jsem plnil Akkarinovy příkazy nebo že porušoval zákon. Vidí ve mně jenom člověka, který zničil jeho sny.*

Farand stál na protější straně místnosti, mezi dvěma alchymisty. Mladík vypadal nervózně, ale ne vyděšeně. Oči všech se obrátily k zadní části sálu, kde se s hlasitým cvaknutím otevřely jedny z masivních dveří. Uličkou vykročilo šest Elyňanů. Dva z nich byli mágové z lodí, které připluly s rebely do Kyralie, lord Barene a Hemend. Zbylí čtyři byli zástupci elynského krále.

Když Kito uvedl nově příchozí na jejich místa v přední části sálu, Dannyl přemýšlel, kam by se měl usadit on. Rozhodl se postavit poblíž Faranda, protože věděl, že tím dá mladému muži najevo svou podporu. Když se všichni usadili, Lorlen udeřil na malý gong a sál rychle utichl. Kito se rozhlédl kolem a přikývl.

„Svolali jsme dnes toto Slyšení, abychom soudili Faranda z Darellas, Royenda a Kaslie Marane a jejich spojence…“

Dannyl zaslechl zvuk z nečekaného směru a pohlédl do nejvyšší řady míst určených pro Vyšší čaroděje. Překvapilo jej, když tam spatřil jednoho z královských poradců.

Ale jistě, pomyslel si, náš král chce mít jistotu, že všichni cizinci, kteří budou dopadeni při zakládání vlastního společenství čarodějů, budou náležitě potrestáni.

„…Farand z Darellas byl obviněn ze studia magie mimo Společenství,“ pokračoval Kito. „Tito muži a ženy byli obviněni z hledání způsobu, jak by se sami mohli naučit magii. Dem Marane byl rovněž obviněn z vlastnictví zdroje vědomostí o černé magii.“

Kito se odmlčel a rozhlédl se po místností. „K posouzení těchto obvinění nám bude předložen důkaz. Předvolávám prvního svědka – druhého velvyslance Společenství pro Elyne, lorda Dannyla.“

Dannyl se zhluboka nadechl a předstoupil, aby se postavil vedle Kita.

„Přísahám, že na tomto Slyšení budu vypovídat pouze pravdu.“ Odmlčel se. „Před sedmi týdny jsem obdržel rozkazy od bývalého Nejvyššího lorda, abych našel a zadržel skupinu rebelů, kteří se snaží naučit magii mimo vliv a vedení Společenství.“

Posluchači seděli mlčky a Dannyl vypověděl svůj příběh. Celé týdny přemýšlel nad tím, kolik toho má prozradit, až dojde na vysvětlování, jak přesvědčil rebely, že mu můžou důvěřovat. Touhle dobou už se Demova tvrzení zřejmě rozkřikla po celém Společenství, a tak Dannyl nemusel zacházet do velkých podrobností.

Takže jim sdělil, že se postaral, aby Dem uvěřil „falešnému tajemství“ a myslel si, že jím Dannyla případně bude moci vydírat. Pak začal popisovat své setkání s Farandem. Elynští dvořané se začali tvářit napjatě, když popisoval, jak byl Farandovi odepřen vstup do Společenství, protože odhalil tajemství elynského krále. Dannyl vysvětlil, že Farandovi hrozilo vážné nebezpečí, že ztratí kontrolu nad svou mocí, a dodal, jaké by to mělo následky.

Pak Dannyl popsal knihu, kterou si Tayend půjčil od Dema. Vypověděl, jak ho její obsah přesvědčil, aby rebely zatkl okamžitě, místo aby dál navštěvoval Dema v naději, že se mu podaří identifikovat více rebelů. Svou výpověď zakončil varováním, že možná nenašel všechny členy skupiny.

Kito se obrátil k lordu Sarrinovi, aby potvrdil obsah knihy, a poté požádal, aby byl předveden Farand. Mladého muže přivedli dopředu.

„Farande z Darellas, přísaháte, že budete během tohoto Slyšení mluvit čistou pravdu?“ zeptal se Kito.

„Přísahám.“

„Je výpověď velvyslance Dannyla pravdivá, pokud jde o vás?“

Mladík přikývl. „Ano.“

„Jak jste se stal členem skupiny rebelů Dema Marane?“

„Moje sestra je jeho manželkou. Považoval za promarněnou příležitost, že jsem se nemohl stát čarodějem. Neustále mne povzbuzoval, abych naslouchal myšlenkovým rozhovorům.“

„A takto se vám podařilo uvolnit svou magii, jestli jsem to správně pochopil.“

„Ano. Zaslechl jsem rozhovor na toto téma.“

„Váhal jste, než jste zkusil udělat to, o čem mluvili?“

„Ano. Má sestra nechtěla, abych se magii učil. Tedy, nejdřív chtěla, ale potom začala mít obavy, že toho nevíme dost a mohlo by to být nebezpečné.“

„Co vás tedy přesvědčilo?“

„Royend řekl, že jakmile jednou začnu, bude to čím dál snazší.“

„Jak dlouho se Dem a jeho komplicové scházeli za účelem učení se magii?“

„Nevím. Déle než ho znám.“

„A jak dlouho ho znáte?“

„Pět let. Od doby, co se zasnoubil s mou sestrou.“

„Existují ještě nějací členové skupiny, kteří tady dnes nejsou?“

„Je jich víc, ale netuším, kdo to je.“

„Domníváte se, že se Dem Marane pokoušel naučit magii sám?“

Farand zaváhal a pak mu poklesla ramena. „Ano.“

Dannyla zaplavila vlna soucitu vůči tomuto mladému muži. Zvolil si, že bude pomáhat, bez ohledu na to, že Dem a jeho přátelé budou potrestáni. To jistě nebylo snadné.

„A ostatní ve skupině?“

„Nejsem si jistý. Někteří možná ano. Někteří se podle mě přidali jen kvůli pocitu vzrušení. Moje sestra tam byla kvůli Royendovi a mně.“

„Chcete ještě něco dodat?“ Farand zavrtěl hlavou.

Kito přikývl a obrátil se tváří k sálu. „Já bych rád doplnil, že Farand podstoupil čtení pravdy, a mohu potvrdit, že vše zde řečené je pravda.“

Ozvalo se tiché mumlání a Dannyl na Faranda překvapeně pohlédl. Dobrovolné čtení pravdy bylo známkou toho, jak ochotný byl spolupracovat.

Kito se obrátil k Vyšším čarodějům. „Nějaké připomínky nebo otázky?“ Zavrtěli hlavami. „Vraťte se

na své místo, Farande z Darellas. Nyní předvolávám k výslechu Royenda Marane.“

Dem předstoupil.

„Royende Marane, přísaháte, že budete během tohoto Slyšení mluvit pravdu?“

„Ano.“

„Je výpověď velvyslance Dannyla pravdivá, pokud jde o vás?“

„Ne.“

Dannyl potlačil povzdech a obrnil se proti nevyhnutelnému.

„Co konkrétně se nezakládá na pravdě?“

„Tvrdí, že si vymyslel to, že má tajný poměr se svým asistentem. Já věřím, že je to pravda. Komukoli, kdo ty dva viděl spolu, by bylo jasné, že nejde jenom… jenom o lest. Nikdo nedokáže tak dobře předstírat.“

„Je to jediná část jeho výpovědi, se kterou nesouhlasíte?“

Dem zíral na Dannyla. „Dokonce i Dem Tremmelin, otec Tayenda z Tremmelinu, si myslí, že je to pravda.“

„Deme Marane, prosím odpovězte na otázku.“

Dem ho ignoroval. „Proč se ho nezeptáte, jestli je hoch. Přísahal, že bude mluvit pravdu. Chci slyšet, jak to popře.“

Kito přimhouřil oči. „Toto Slyšení bylo svoláno, abychom posoudili, zda byl porušen zákon zakazující studium magie mimo omezení Společenství, ne zda se velvyslanec Dannyl podílel na ostudných a zvrácených praktikách. Prosím, odpovězte na otázku, Deme Marane.“

Dannyl se musel hodně přemáhat, aby sebou při těch slovech netrhl. Ostudný a zvrácený. Není pochyb o tom, že by se názor Společenství na něj – a jeho příběh – úplně změnil, kdyby znali pravdu. A Dem to věděl.

„Jestli lhal v tomhle, mohl lhát i ve všem ostatním," prskal Dem. „Pamatujte na to, až mě budete pohřbívat. Na vaše otázky nebudu odpovídat."

„Dobrá tedy," řekl Kito. „Vraťte se na své místo. Předvolávám k výslechu Kaslii Marane."

Demova žena byla nervózní, ale spolupracovala. Prozradila, že rebelové se scházeli už deset let, ale ujistila Společenství, že jejich zájmy byly čistě akademické. Když byli vyslýcháni i ostatní rebelové, bylo odhaleno pouze pár podrobností o celé skupině. Všichni prohlašovali, že se nechtěli naučit magii, jenom se o ní dozvědět více.

Následovala krátká diskuze, ve které se probíralo, jak byl Farand otráven. Dannyla ani nepřekvapilo zjištění, že vyšetřování elynských čarodějů traviče neodhalilo. Z pohledu na tvář lady Vinary však bylo zřetelné, že tuto záležitost nehodlá pustit k vodě.

*

Kito požádal, aby byli obžalovaní uzavřeni do zvukotěsné bariéry, zatímco Společenství rozhodovalo o jejich rozsudku. Sál se naplnil zvukem hlasů. Po dlouhé přestávce Kito všechny čaroděje požádal, aby se vrátili na svá místa a aby byla odstraněna zvukotěsná bariéra.

„Je čas, abychom přistoupili k rozsudku," prohlásil. Zvedl ruku, nad níž se objevila světelná koule a vzlétla vzhůru. Dannyl vytvořil svou vlastní a poslal ji ke koulím ostatních členů Společenství.

„Považujete Faranda z Darellas nezpochybnitelně vinným tím, že se učil magii mimo Společenství?"

Všechny světelné koule zrudly a Kito přikývl.

„Obvyklým trestem za tento zločin je poprava," oznámil, „ale Vyšší mágové se domnívají, že vzhledem

k okolnostem by měla být nabídnuta jiná možnost. Farand z Darellas je obětí okolností a manipulace. Po celou dobu s námi spolupracoval a podstoupil čtení pravdy. Doporučuji, aby mu bylo nabídnuto místo ve Společenství pod podmínkou, že se bude po zbytek svého života zdržovat na jeho pozemcích. Prosím, abyste změnili své světelné koule na bílé, pokud s mým doporučením souhlasíte.“

Světla pomalu zbělela, jen pár jich zůstalo rudých. Dannyl vydechl úlevou.

„Farandovi z Darellas bude nabídnuto místo ve Společenství,“ prohlásil Kito.

Dannyl se podíval na Faranda a viděl, že mladík se usmívá úlevou a vzrušením. Jeho úsměv se však rozplynul, když Kito pokračoval.

„Přejděme dále. Považujete Royenda Marane za nezpochybnitelně vinného tím, že se učil magii mimo Společenství a vlastnil zdroj vědomostí o černé magii?“

Síň Společenství naplnila děsivá záře, když všechny světelné koule zrudly.

„Vyšší čarodějové mají i v tomto případě pocit, že by měli nabídnout jinou alternativu než popravu,“ vyložil Kito. „Tento zločin je však závažný a domníváme se, že by vhodným trestem mělo být doživotní vězení. Prosím změňte svá světla na bílá, pokud souhlasíte se snížením trestu.“

Dannyl změnil svou světelnou kouli na bílou, ale zamrazilo ho, když viděl, že stejně se zachovala méně než polovina čarodějů. *Uplynulo již mnoho let od chvíle, kdy se Společenství naposledy rozhodlo někoho popravit.*

„Royend z Marane bude popraven,“ oznámil Kito ztěžka.

Rebelové zalapali po dechu. Dannyl ucítil bodnutí viny a přinutil se na skupinu pohlédnout. Dem byl ve

tváři bílý jako stěna. Jeho žena mu pevně svírala paži. Ostatní rebelové byli bledí a neklidní.

Kito pohlédl na Vyšší čaroděje, pak se obrátil tváří k sálu a vyslovil jméno dalšího rebela. Ostatním byly uděleny menší tresty než poprava. Společenství zjevně v Demovi Marane vidělo vůdce celé skupiny a chtělo z něj udělat výstražný případ. *A určitě mu nebylo ku prospěchu, že odmítl spolupracovat.*

Když přišla na řadu Kaslie, Dannyla překvapilo, že Kito promluvil na její obranu. Přesvědčoval Společenství, aby přihlédlo k jejím dvěma dětem. Jeho slova na čaroděje očividně zapůsobila, protože Demově ženě udělili milost a dovolili jí vrátit se domů.

Elynští mágové se zeptali, zda mohou rozsudky mentálně oznámit elynskému králi. Lorlen souhlasil pod podmínkou, že mu touto cestou nepředají žádnou jinou informaci. Poté prohlásil Slyšení za ukončené.

Když se Dannyl konečně zbavil své role, pocítil ohromnou úlevu. Snažil se najít Rothena v davu čarodějů sestupujících ze svých míst, než však svého přítele stačil zahlédnout, někdo za ním vyslovil jeho jméno. Otočil se a viděl, že k němu míří zahraniční správce Kito.

„Správce Kito," odpověděl Dannyl.

„Jste spokojen s výsledkem?" zeptal se Kito.

Dannyl pokrčil rameny. „Spíše ano. Musím přiznat, že podle mého názoru si Dem svůj trest nezasloužil. Je to cílevědomý muž, ale pochybuji, že by se dokázal ve vězení naučit magii."

„To ne," odpověděl Kito, „ale domnívám se, že mu Společenství mělo za zlé, že urazil vaši čest."

Dannyl na čaroděje vytřeštil oči. To přece nemohl být jediný důvod, proč se Společenství rozhodlo pro popravu.

„Znepokojilo vás to?"

„Samozřejmě.“

Kito se na něj zpříma zahleděl. „Ještě více znepokojující by bylo, kdyby jeho tvrzení byla pravdivá.“

„Ano, to by bylo,“ odpověděl Dannyl. Podíval se na muže přimhouřenýma očima. Chtěl ho Kito nachytat?

Kito se omluvně ušklíbl. „Promiňte. Nechtěl jsem nic takového naznačit. Vracíte se do Elyne brzy?“

„Pokud Lorlen nerozhodne jinak, zůstanu tady, dokud si nebudeme jistí, že nám ze Sachaky nic nehrozí.“

Kito přikývl a odvrátil se, když na něj někdo zavolal. „Brzy se zase uvidíme, pane velvyslanče.“

„Správce.“

Dannyl sledoval, jak odchází. Je pravda, co Kito naznačoval? Hlasovali čarodějové pro popravu, protože je rozhněvalo obvinění Dema Marane?

Ne, pomyslel si. *Hlasování ovlivnil Demův vzdor. Dovolil si hledat to, co Společenství považuje za své výhradní právo, a zjevně neměl žádnou úctu k zákonům nebo autoritám.*

Přesto však s rozhodnutím Společenství nesouhlasil. Dem si smrt nezasloužil. Ale s tím už Dannyl nemohl nic udělat.

* * *

Když Cery procházel podzemními chodbami Zlodějské stezky, uvažoval o svém posledním rozhovoru s Takanem. Bylo těžké odhadnout, co si Akkarinův bývalý sluha myslí, ale jeho chování vypovídalo jak o znuděnosti, tak o úzkosti. S tím prvním bohužel Cery mohl udělat velmi málo a s tím druhým vůbec nic.

Cerymu bylo jasné, že život v tajném podzemním domě, byť luxusním, se časem prostě změní v ubíjející a

frustrující nudu. Sonea bydlela na podobném místě, když Faren souhlasil, že ji ukryje před Společenstvím, a už po týdnu začala být neklidná. Pro Takana je to určitě ještě nepříjemnější, protože ví, že jeho pánovi hrozí nebezpečí a on s tím nemůže nic dělat.

Cery si také vzpomínal, v jaké utrpení se proměnila každá minuta, když byl osamělý a nemohl pomoci osobě, na které mu velmi záleželo. Stále vzpomínal, i když teď už jen občas, na týdny, které strávil jako Fergunův vězeň pod Univerzitou. Když si vzpomněl, jak ho Akkarin našel a osvobodil, cítil se o to více zavázán pomoci Takanovi, jak jen bylo v jeho silách. Nabídl, že mu sežene jakékoli rozptýlení, po kterém zatouží – od prostitutek až po knihy – ale Takan zdvořile odmítl. Cery požádal stráže, aby s jejich hostem občas promluvili, a snažil se ho každý den navštěvovat, jako to Faren kdysi dělával pro Soneu. Takan ale nebyl zrovna výřečný. Vyhýbal se vyprávění o svém životě z doby předtím, než se stal Akkarinovým sluhou, a o pozdějších letech hovořil jen málo. Cery z něj nakonec vytáhl alespoň několik směšných historek o čarodějích, které sluha vyprávěl se zjevným potěšením. Jak se zdálo, ani Takan se drbům nevyhýbal úplně.

Akkarin s ním za posledních pár dní komunikoval pouze párkrát. Takan pak Ceryho vždy ujistil, že Sonea je naživu a v pořádku. Ceryho tyto zprávy o Soneině zdraví vždycky potěšily a byl za ně vděčný. Sluha se od Akkarina zjevně dozvěděl o jeho dřívějším zájmu o Soneu.

To už je minulost, pomyslel si Cery s úšklebkem. *Teď mě pro změnu trápí Savara. Tedy* trápila *mě Savara*, opravil se. Rozhodl se, že tentokrát si stýskat nebude. *Oba jsme rozumní dospělí lidé*, řekl si, *a máme závazky, které nemůžeme zanedbávat*.

Došel k bludišti chodeb kolem svých vlastních pokojů. Cihly o sebe zašoupaly, když Gol otevřel první tajné dveře. Když Cery míjel stráže, pokynul jim.

Řekla, že se možná vrátí, připomněl si Cery. Na „návštěvu“. Usmál se. Tenhle druh vztahu má své výhody. Žádná očekávání. Žádné kompromisy…

A jeho čekaly horší starosti. Na Imardin si možná brousili zuby cizí čarodějové a on přemýšlel, co by s tím mohl udělat – jestli vůbec něco. Přeci jen, pokud je Společenství příliš slabé na to, aby mohlo čelit těmto ichani, jakou šanci by měli obyčejní lidé?

Moc velkou ne, pomyslel si. *Ale je to lepší než nic. Musí existovat způsob, jak by mohl obyčejný člověk zabít čaroděje.*

Vzpomněl si na rozhovor, který vedl se Soneou před rokem a půl. Tehdy v legraci vymýšleli, jak se zbavit novice, který ji obtěžoval. Ze zamyšlení ho vytrhl až posel, který mu oznámil, že na něj někdo čeká.

Vešel do své pracovny, posadil se, zkontroloval, jestli jsou yerimy stále v zásuvce, a pak poslal Gola ven, aby přivedl hosta. Když se dveře znovu otevřely, Cery vzhlédl a srdce mu poskočilo. Vyskočil ze židle.

„Savaro!“

Usmála se a pomalu se loudala k jeho stolu. „Tentokrát jsem tě překvapila, Ceryni.“

Znovu klesl na svou židli. „Myslel jsem, že jsi odjela.“

Pokrčila rameny. „To ano. Ale na půli cesty k hranicím se mi ozvali mí lidé. Na mé naléhání rozhodli, že by někdo měl zůstat zde a být svědkem invaze.“

„Na to moji pomoc nepotřebuješ.“

„To ne.“ Posadila se na okraj stolu a naklonila hlavu na stranu. „Ale řekla jsem, že tě navštívím, jestli se

vrátím. Než ichani dorazí, může to ještě chvilku trvat, a čekání by mě mohlo nudit.“

Usmál se. „To nesmíme dopustit.“

„Doufala jsem, že budeš mít tento názor.“

„Co nabízíš výměnou?“

Zvedla obočí. „Za návštěvy u tebe se teď platí?“

„Možná. Stačí mi jen malá rada.“

„Ano? Co tě trápí?“

„Jak může obyčejný člověk zabít čaroděje?“

Krátce se zasmála. „Nemůže. Tedy pokud je čaroděj schopný a ostražitý.“

„A jak se pozná, že není?“

Povytáhla obočí. „Myslíš to vážně? Ale jistě, že myslíš.“

Pokýval hlavou.

Zamyšleně našpulila rty. „Pokud neprozradím, že v tom jsou zapojení moji lidé, nevidím důvod, proč bych ti nemohla pomoct.“ Křivě se usmála. „A jsem si jistá, že najdeš způsob, i když se to nepodaří mně. Můžeš ale přijít o život, když to budeš zkoušet.“

„Tomu bych se radši vyhnul,“ řekl jí.

Zazubila se. „Taky by mě to potěšilo. Takže, když mě budeš informovat o tom, co se děje ve městě, poradím ti, jak zabít čaroděje. Zní to rozumně?“

„Jo.“

Zkřížila paže a chvíli se tvářila zamyšleně. „Nedokážu ti poradit žádný spolehlivý způsob, jak ichani zabít. Můžu ti říct jenom to, že v některých věcech se neliší od obyčejných lidí. A také oni dělají chyby. Můžeš je obelstít, když víš jak. Chce to jenom kuráž, lstivost a ochotu riskovat.“

Cery se usmál. „To zní jako můj denní chleba.“

*

„Slyším vodu.“

Akkarin se obrátil k Sonei, ale tvář měl ukrytou ve stínu, takže neviděla jeho výraz.

„Tak tedy běž,“ odpověděl.

Pozorně naslouchala a pak vyrazila za zvukem. Po tolika dnech v horách již dokázala rozeznat i nejnepatrnější zvuk vody dopadající na kámen. Ukrytá ve stínech skalní stěny, podél které šli, vyrazila soustředěně do temnoty a tápala kupředu.

Ve stejnou chvíli, kdy uviděla zlom ve stěně, zahlédla pramínek vody. Úzký průsmyk ústil na otevřené prostranství. Jak se skrz něj soukala, otírala se zády o skálu. Když se protáhla na druhou stranu skuliny, překvapením se zajíkla.

„Akkarine,“ zavolala.

Stála na okraji maličkého údolí. Jeho stráně se pozvolna zvedaly k příkřejším skalním stěnám. Zakrslé stromky, keře a tráva vyrůstaly podél úzkých potůčků, které vesele bublaly, aby se o kousek dál ztratily v puklinách.

Když za sebou zaslechla reptání, otočila se a zjistila, že Akkarinovi dělá potíže protáhnout se skulinou ve skalní stěně. Nakonec proklouzl dovnitř, napřímil se a uznale se zadíval do údolí.

„Vypadá to jako dobré místo, kde strávit noc – nebo den,“ řekla.

Akkarin se zamračil. Poslední tři dny putovali dlouho do rána směrem k Jižnímu průsmyku, s vědomím, že Sachakan je jim v patách. Sonea se neustále obávala, že by je Parika mohl dohnat, ale pochybovala, že by šel tak vražedným tempem, pokud by k tomu neměl dobrý důvod.

„Může to být slepá cesta," poznamenal Akkarin, ale ke skulině se nevrátil. Namísto toho vykročil směrem ke stromům.

Ozvalo se hlasité zaskřehotání, které se rozlehlo celým údolím, a Sonea sebou trhla, když ze stromu poblíž vzlétl velký bílý pták. Najednou se v letu zkroutil, Sonea zaslechla tiché křupnutí a jen se dívala, jak klesá k zemi.

Akkarin se uchechtl. „Řekl bych, že tady zůstaneme."

Došel k ptákovi a zvedl ho. Když si Sonea všimla ptákových obrovských očí, překvapeně zalapala po dechu.

„To je mullook!"

„Ano," řekl Akkarin a křivě se usmál. „Je to ironie. Co by na to řekl král, kdyby věděl, že jsme si pochutnávali na jeho rodovém incalu?"

Pokračoval dál proti proudu. Po několika stech krocích došli na konec údolí. Voda tu crčela přes převislý útes, který ji formoval do pramene.

„Tady přespíme," řekl Akkarin a ukázal pod převis. Posadil se k potůčku a začal ptáka škubat.

Sonea se podívala na svěží trávu pod svýma nohama a pak na tvrdý kámen pod převisem. Dřepla si a začala trhat hrsti trávy. Když na místo, kde měli spát, donesla několik náručí, zavanula k ní vůně pečeného masa, ze které jí začalo kručet v žaludku.

Akkarin nechal opékat mullooka ve vznášející se kouli žhavého vzduchu a odešel k jednomu ze stromů. Chvíli hleděl na jeho větve a pak začal třást. Sonea zaslechla žuchnutí a viděla, že se Akkarin sklání a zkoumá něco na zemi. Šla se za ním podívat.

„Tyhle ořechy se těžko louskají, ale jsou docela chutné," řekl a jeden jí podal. „Posbírej je. Myslím, že jsem nedaleko zahlédl palčivky."

Měsíc už visel nízko na obloze a v rostoucí temnotě bylo těžké ořechy najít. Musela tedy tápat kolem sebe, dokud pod rukama neucítila jejich hladkou kulatost. Posbírala je do tuniky, donesla je k pečícímu se mullookovi a brzy přišla na to, jak rozlousknout skořápku, aniž by rozbila měkké jádro uvnitř.

Akkarin se vrátil chvilku poté a nesl hrubou kamennou mísu plnou bobulí a několik stvolů. Bobule pokrývala nevábná slupka.

Zatímco Sonea louskala ořechy, sledovala, jak Akkarin s pomocí magie zvedl bobule do vzduchu a pečlivě z nich odstranil slupku i pecky. Brzy byla miska plná tmavé dužiny. Pak se pustil do práce se stvoly a oloupal z nich vláknitou horní vrstvu.

„Myslím, že hostina je připravená," řekl a podal jí dva stvoly. „Tohle je šem – není nijak zvlášť chutný, ale je jedlý. Není zdravé jíst pořád jen maso."

Sonea zjistila, že stvoly jsou uvnitř příjemně šťavnaté, když už ne chutné. Akkarin rozdělil mullooka, který měl na sobě více masa než kterýkoli pták, kterého zatím jedli. Ořechy byly výborné, jak sliboval. Rozmačkal bobule a do vzniklé kaše pak přidal vodu, čímž z ní udělal kyselý nápoj. Když skončili, poprvé od chvíle, kdy vstoupili do Sachaky, se Sonea cítila sytá.

„Je úžasné, že i tak prosté jídlo může chutnat tak skvěle." Spokojeně si povzdechla. Měsíc již zapadl a údolí tak bylo téměř úplně ponořené do tmy. „Zajímalo by mě, jak tohle místo vypadá ve dne."

„Do hodiny to zjistíš," odpověděl Akkarin.

Jeho hlas zněl unaveně. Podívala se na něj, ale tvář měl ukrytou ve stínu.

„Je tedy čas jít spát," řekla. Sáhla po dostatečném množství léčivé síly, aby zaplašila únavu, a pak mu podala ruce. Nejdříve je nepřijal a ona si říkala, že je ve

tmě možná nevidí. Pak ucítila, jak se jí kolem rukou ovinuly jeho teplé prsty.

Zhluboka se nadechla a poslala mu sílu. Dávala si pozor, aby se úplně nevyčerpala. Již několikrát uvažovala, jestli její rozhodnutí brát si první hlídku nepřijal, aby zajistil, že mu nedá příliš mnoho síly. Kdyby se vyčerpala, nedokázala by zůstat vzhůru.

Když ucítila, že její síla slábne, přestala a odtáhla ruce.

Akkarin seděl klidně a tiše. Nezdálo se, že se chce přesunout do připravené postele.

„Soneo," řekl náhle.

„Ano?"

„Děkuji, že jsi se mnou šla."

Zatajila dech a srdce jí poskočilo radostí. Několik minut mlčel a pak se krátce nadechl.

„Je mi líto, že jsem tě odloučil od Rothena. Vím, že pro tebe byl více otec než učitel."

Sonea hleděla na jeho zahalený obličej a hledala jeho oči.

„Musel jsem to udělat," dodal měkce.

„Já vím," zašeptala. „Chápu to."

„Ale tehdy jsi to nechápala," řekl s úšklebkem. „Nenáviděla jsi mě."

„To je pravda," usmála se. „Ale to už neplatí."

Nic víc už neřekl, ale po chvilce vstal, odešel k převisu a ulehl na postel z trávy. Dlouho seděla ve tmě. Nakonec se obloha začala rozjasňovat a hvězdy blednout. Ospalost ji netrápila a věděla, že léčivá síla s tím nemá nic společného. Akkarinovy nečekané díky a omluva v ní probudily naděje a přání, které se už celé dny snažila zadusit.

Naivko, pokárala se. *Byl k tobě jen milý. Sice konečně vzal na vědomí tvou pomoc a lituje toho, co ti způsobil,*

to ovšem neznamená, že tě považuje za něco víc než za užitečnou, ale nechtěnou společnost, jinak ho nezajímáš, tak už se přestaň trápit.

Ale ať se snažila, jak chtěla, nemohla si pomoct, aby se nezachvěla pokaždé, když se jí dotkl nebo se na ni dokonce jenom podíval. A příliš jí nepomáhalo ani to, že ho několikrát přistihla, jak ji pozoruje.

Ovinula si ruce kolem kolen a zabubnovala prsty na lýtka. Dokud žila ve slumech, byla přesvědčená, že o mužích a ženách ví všechno. Pak se v hodinách léčitelství ukázalo, jak málo toho skutečně věděla. Nyní zjistila, že ani léčitelé ji nic užitečného nenaučili.

Možná ji nenaučili, jak tyto pocity potlačit, protože to není možné. Snad…

Údolím se rozlehl tichý zvuk podobný vrčení. Sonea ztuhla, její myšlenky utichly a zírala do šera. Zvuk se ozval znovu odněkud zezadu. Sonea jediným pohybem vstala a obrátila se. Když zjistila, že zvuk vychází směrem od Akkarina, popadl ji strach. Plíží se k němu nějaký noční tvor? Spěchala za ním.

Doběhla k převisu, nakoukla do šera, ale žádného tvora přichystaného k útoku tam nenašla. Akkarin obracel hlavu ze strany na stranu, a když přišla blíž, zaúpěl.

Zastavila se a zděšeně na něj hleděla. Trápila ho další noční můra. Pocítila úlevu a zároveň starost. Přemýšlela, jestli ho má vzbudit, ale z jeho výrazu po probuzení bylo vždy jasné, že mu velmi vadí, když je svědkem jeho slabosti.

A mne ostatně taky, pomyslela si.

Uniklo mu další zaúpění. Sonea sebou trhla, když se hlasitě rozlehlo údolím. Zvuk se v horách nesl daleko a jí se nelíbila představa, kdo by ho mohl zaslechnout. Když vyloudil další výkřik, dospěla k rozhodnutí. Ať se mu to

líbí nebo ne, musí ho vzbudit, dříve než přiláká nechtěnou pozornost.

„Akkarine," zašeptala chraplavě. Uklidnil se a ona si už myslela, že ho vzbudila, ale pak se celý napjal.

„*Ne!*"

Sonea se polekala a přistoupila blíž. Oči mu těkaly pod víčky a tvář měl zkřivenou bolestí. Natáhla ruku, aby jím zatřásla.

Do prstů ji bodl jeho štít. Viděla, jak se jeho víčka v mžiku otevřela, a ucítila, že do ní udeřila síla, která ji vyhodila do vzduchu. Do zad ji uhodilo něco tvrdého a pak dopadla na zem. V nohách i rukách jí tepala bolest.

„Au!"

„Soneo!"

Ucítila ruce, které ji obrátily na záda, a pak uviděla Akkarinovu vyděšenou tvář. „Jsi zraněná?"

Prohlédla se. „Ne, snad jen trochu potlučená."

„Proč jsi mě vzbudila?"

Pohlédla na jeho ruce. Dokonce i v šeru bylo vidět, že se třesou. „Něco se vám zdálo. Zlý sen…"

„Jsem na ně zvyklý, Soneo," řekl tichým a nuceně klidným hlasem. „To není důvod mě budit."

„Křičel jste."

Odmlčel se a pak se napřímil.

„Běž se prospat, Soneo," řekl tichým hlasem. „Já budu hlídat."

„Ne," řekla podrážděně. „Skoro jste nespal – a je mi jasné, že mě nevzbudíte, až bude čas, abyste šel spát."

„Vzbudím. Dávám ti své slovo."

Naklonil se a podal jí ruku. Přijala ji a nechala se vytáhnout na nohy. Oslnilo ji jasné světlo a ona si uvědomila, že nad okrajem kamenné stěny kolem údolí právě začíná vycházet slunce.

Akkarin nehybně stál. Ucítila, že něco upoutalo jeho pozornost, a zkoumavě se na něj podívala, ale proti jasnému slunci z něj viděla jen tmavou siluetu. Instinktivně tedy vyhledala jeho myšlenky a najednou uviděla obraz.

Tvář orámovaná vlasy lesknoucími se v ranním slunci.

Oči… tak temné… a bledá, dokonalá pleť…

Byl to její vlastní obličej, ale obrazu, který vídala v zrcadle, se nepodobal. Její oči se záhadně leskly, vlasy se jí vlnily, jako by si s nimi pohrával vánek, a její rty se rozhodně tak smyslně neusmívaly…

Trhl hlavou a o krok ustoupil.

Takhle mě tedy vidí, napadlo ji náhle. Touhu, kterou vnímala, si nemohla s ničím splést. Rozbušilo se jí srdce. *Celou dobu jsem odolávala, protože jsem si myslela, že je to jenom z mé strany*, pomyslela si. *A on je na tom přitom stejně.*

Udělala krok k němu, pak další. Upřeně ji sledoval a mračil se. Přiměla ho, aby se jí podíval do očí a vycítil její myšlenky i to, že ona zná ty jeho. Oči se mu rozšířily překvapením, když přistoupila těsně k němu. Jeho ruce se ovinuly kolem jejích paží a sevřely ji, když se zvedla na špičky a políbila ho.

Stál úplně bez hnutí. Naklonila se k němu a cítila, jak mu buší srdce. Zavřel oči a pak se odtáhl.

„Přestaň. Přestaň s tím," vydechl. Otevřel oči a upřeně na ni hleděl.

Navzdory slovům ji však jeho ruce pořád pevně svíraly, jako by se jim nechtělo pustit ji. Zkoumavě se mu zadívala do tváře. Pochopila ho špatně? Ne, byla si jistá tím, co cítila.

„Proč?"

Zamračil se. „Je to špatné."

„Špatné?“ slyšela se říkat. „V čem? Oba cítíme… cítíme…“

„Ano,“ řekl měkce. Odvrátil se. „Ale musíme vzít v úvahu i jiné věci.“

„Například co?“

Akkarin pustil její ruce a o krok ustoupil. „Nebylo by to fér – k tobě.“

Sonea se na něj pozorně zadívala. „Ke mně? Ale…“

„Jsi mladá. A já jsem o dvanáct – ne, o třináct – let starší než ty.“

Najednou jeho váhání dávalo smysl. „To je pravda,“ odpověděla opatrně. „Ale ženám z rodů vybírají starší muže skoro vždycky. *Mnohem* starší. Někdy je jim teprve šestnáct. Mně je skoro dvacet.“

Akkarin vypadal, že bojuje sám se sebou. „Jsem tvůj poručník,“ připomněl jí vážně.

Neubránila se úsměvu. „Už ne.“

„Ale jestli se vrátíme do Společenství…“

„Způsobíme skandál?“ Uchechtla se. „Myslím, že už si na to začínají zvykat.“ Doufala, že se tomu zasměje, ale on se jenom mračil. Zvážněla. „Mluvíte, jako bychom se měli vrátit zpátky a všechno mělo být jako dřív. I kdybychom se vrátili, nic už pro nás nebude jako dřív. Jsem černá čarodějka. A vy jste černý čaroděj.“

Trhl sebou. „Mrzí mě to. Nikdy jsem neměl…“

„Neomlouvejte se za to,“ vykřikla. „Černou magii jsem se chtěla naučit. A neudělala jsem to kvůli vám.“

Akkarin na ni mlčky hleděl.

Povzdechla si a odvrátila se. „No, tohle celou záležitost poněkud komplikuje.“

„Soneo.“

Sonea se ohlédla a ztuhla, když přistoupil blíž. Odhrnul jí z tváře pramínek vlasů a ona cítila, jak se jí při tom doteku rozbušilo srdce.

„Jeden z nás může v příštích týdnech zemřít," zašeptal jí.

Přikývla. „Já vím."

„Byl bych šťastnější, kdybych věděl, že jsi v bezpečí."

Sonea se na něj podívala a přimhouřila oči. Usmál se na ni.

„Ne, nechci se zase začít hádat, ale… pokoušíš moji věrnost, Soneo."

Nechápavě se zamračila. „Jak?"

Zvedl ruku a přejel jí prstem po čele. „Na tom nezáleží," zvedl koutek rtů. „Stejně už je příliš pozdě. V té zkoušce jsem selhal už tu noc, kdy jsi zabila čarodějku."

Překvapeně zamrkala. *Chce tím snad říct…? Tak dlouho…?*

Usmál se. Cítila, že ji vzal kolem pasu. Když si ji přitáhl blíž, rozhodla se, že otázky počkají. Natáhla se a konečkem prstu obkroužila jeho rty. Pak se sklonil, jeho rty se dotkly jejích a všechny otázky se rozplynuly.

KAPITOLA 25

NÁHODNÉ SETKÁNÍ

Rothen zjistil, že gorinové jsou nesnesitelně pomalí. Tato obrovská zvířata však měli kupci v oblibě. Byli silní, poslušní, snadno se ovládali a byli také mnohem odolnější než koně.

Ale bylo nemožné s nimi pospíchat. Rothen si povzdechl a ohlédl se na Ravena, ale špión zrovna podřimoval na vozíku mezi ranci s oblečením a tvář mu zakrýval klobouk s širokou krempou. Rothenovi vyklouzl úsměv a obrátil svou pozornost zpátky na cestu. Minulou noc si pronajali pokoje nad hostincem ve městě jménem Coldbridge. Špión, na této cestě Rothenův bratranec, vypil více bolu, než bylo zdrávo, a pak strávil celou noc tím, že se potácel mezi postelí a latrínou.

Což zřejmě znamenalo, že Ravenovi se v roli nebojácného kupce dařilo mnohem lépe než Rothenovi. *Nebo mám hrát staršího a rozumného bratrance?*

Upravil si košili. Těsně přiléhající oděv byl mnohem méně pohodlný než hábit. Byl však vděčný za cestovní klobouk. I když bylo ještě brzy ráno, vypadalo to, že je čeká horký den.

Nad cestou se vznášel prašný opar a zamlžoval obzor. I když už cestovali dva dny, v dálce stále nebylo vidět žádné hory. Rothen věděl, že cesta vede do Calie, kde se rozděluje. Cesta vlevo pokračovala na sever k Tvrzi a

cesta napravo na severovýchod k Jižnímu průsmyku. Tam měli s Ravenem namířeno.

Je divné, že jedeme na severovýchod k Jižnímu průsmyku, přemítal Rothen. Cesta byla zřejmě pojmenována podle své polohy v horách, ne vzhledem ke své poloze v celé Kyralii. Před pěti lety během letních prázdnin navštívil svého syna a podíval se do těch míst.

Při myšlence na Dorriena se zamračil. Jeho syn hlídal cestu k Průsmyku, takže setkání s ním bylo nevyhnutelné. Rothen mu bude muset vysvětlit, kam má namířeno, a Dorrienovi se to nebude líbit.

Nejspíš se k nám bude chtít přidat. Rothen si tiše odfrkl. *Na tuhle hádku se netěším.*

Za několik dní uvidí svého syna, ale Raven říká, že potrvá šest nebo sedm dní, než s vozem dorazí k Jižnímu průsmyku. *Tou dobou bude Sonea v Sachace už patnáct dní,* pomyslel si Rothen. *Pokud zůstane tak dlouho naživu.*

Ulevilo se mu, když se od Lorlena doslechl, že Akkarin před pěti dny kontaktoval Vyšší čaroděje. Sonea byla naživu. Lorlen mu také popsal vyslechnutý rozhovor mezi dvěma Sachakany, který Rothena velmi rozrušil. Ať už ti cizinci byli ichani nebo ne, zjevně chtěli Akkarina a Soneu zabít.

Mluvili o nich jako o Kyraliáncích, řekl mu Lorlen. *Doufám, že to neznamená, že se budou stejným způsobem chovat ke všem Kyraliáncům, kteří přijedou do Sachaky. Kyraliánští kupci jezdí do Arvice a zpět již spoustu let bezpečně a tvrdí, že nevidí žádný důvod, proč by se to mělo změnit. Jen buďte opatrní.*

„Někdo se blíží," řekl Raven. „Je za námi." Rothen pohlédl na špeha. Muž si neznatelně poposedl a jedním okem koukal zpoza krempy klobouku. Rothen se podíval na cestu a uvědomil si, že za zvířeným prachem vidí

nějaký pohyb. Z oblaku se vynořili koně a jezdci a Rothenovi se zrychlil tep.

„Mágové," řekl. „Balkanovy posily do Tvrze."

„Raději přejeďme na kraj cesty," navrhl Raven. „A skloňte hlavu. Nechcete přece, aby vás poznali."

Rothen jemně přitáhl opratě. Gorinové netečně potřásli hlavami a odšourali se na levou stranu cesty. Zvuk dunících kopyt se přiblížil.

„Klidně na ně zírejte," dodal Raven. „Čekají to."

Zvěd nyní seděl. Rothen se otočil a zpoza lemu klobouku vykoukl na blížící se čaroděje. Jako první projel kolem lord Yikmo, válečník, který loni vyučoval Soneu. Když projížděl kolem Rothena a Ravena, ani se na ně nepodíval. Za ním proklusali další mágové a rozvířili za sebou hustý oblak prachu. Raven se rozkašlal a mával rukou.

„Dvacet dva," spočítal a vylezl na kozlík vedle Rothena. „To je dvakrát tolik, než kolik je ve Tvrzi teď. Posílá Společenství nějaké čaroděje také k Jižnímu průsmyku?"

„To nevím."

„Dobře."

Rothen se na Ravena pobaveně podíval.

„Čím méně toho víte, tím méně toho od vás ichani zjistí," zhodnotil zvěd.

Rothen přikývl. „Vím jen to, že je Jižní průsmyk hlídaný. Jestliže tam Sachakané dorazí, Společenství bude varováno. Čarodějové z Tvrze by měli mít dost času vrátit se do Imardinu a přidat se ke Společenství. Vzdálenost od obou přechodů je zhruba stejná."

„Hmm." Raven mlaskl, jak měl ve zvyku, když usilovně přemýšlel. „Kdybych byl ichani, použil bych Jižní průsmyk. Nejsou tam žádní mágové ani Tvrz, takže mohou projít, aniž by vyplýtvali sílu v boji. To pro nás

nevěstí nic dobrého, obávám se. I když…“ Zamračil se. „Tihle ichani netuší, jak bojovat společně. Kdyby se jim postavilo celé Společenství, mohlo by jednoho nebo dva zabít. Když je však Společenství rozdělené, nepředstavuje žádnou hrozbu. Tvrz by mohla být lepší volba.“

Rothen se otřásl a soustředil svou pozornost na řízení gorina doprostřed cesty. Raven chvíli zamyšleně mlčel.

„Jistě, ichani mohou být báchorka vašeho bývalého Nejvyššího lorda,“ promluvil nakonec, „kterou si vymyslel prostě proto, aby ho Společenství nechalo žít. A vaše bývalá novicka mu uvěřila.“

Když Rothen uviděl kosý pohled svého společníka, zamračil se. „A vy mi to musíte neustále připomínat.“

„Jestli spolu máme efektivně spolupracovat, potřebuji vědět, jak je to mezi vámi, Soneou a jejím spojencem,“ řekl Raven. Jeho tón byl uctivý, ale neodbytný. „Vím, že k dobrovolné účasti na této výpravě vás nepřiměla pouhá loajálnost.“

„Ne.“ Raven by stejně vyzvídal tak dlouho, dokud by z něj nevytáhl všechny informace, které může. „Znamená pro mě víc než ostatní novicové. Vytáhl jsem ji ze slumů a učil ji, jak mezi nás zapadnout.“

„To se ale nestalo.“

„Ne.“

„Pak si ji vzal Akkarin jako rukojmí a vy jste s tím nemohl nic udělat. Nyní můžete.“

„Možná. Bylo by pěkné, kdyby stačilo pouze proklouznout do Sachaky a odvézt ji zpátky.“ Rothen pohlédl na špióna. „Ale mám takový pocit, že tak lehké to nebude.“

Raven se uchechtl. „To není nikdy. Myslíte si, že by Sonea mohla být do Akkarina zamilovaná?“

Rothenem zacloumal vztek. „Ne. Nenáviděla ho.“

„A to stačilo k tomu, aby se naučila zakázanou magii a odešla s ním do vyhnanství, aby se postarala o to, že přežije dost dlouho, dokud Společenství nepřijde k rozumu?“

Rothen se zhluboka nadechl a zaplašil dotěrný strach. „Jestliže věří, že ichani existují, bylo pro něj snadné ji přesvědčit, aby tohle všechno udělala pro dobro Společenství.“

„Proč by to dělal, kdyby ichani nebyli skuteční?“

„Aby šla s ním. Potřebuje ji.“

„K čemu?“

„Kvůli její moci.“

„Proč ji tedy učit černou magii? Tím nic nezískal.“

„Nevím. Tvrdila, že ho o to požádala. Možná ji nemohl odmítnout, aniž by ztratil její podporu.“

„Takže nyní je možná stejně silná jako on. Kdyby zjistila, že lže, proč by se nevrátila do Imardinu nebo o tom alespoň neřekla Společenství?“

Rothen zavřel oči. „Protože… postě proto.“

„Vím, že je to nepříjemné,“ řekl Raven klidným hlasem, „ale musíme zvážit všechny možné motivace a jejich následky dřív, než se s nimi setkáme.“

„Já vím.“ Rothen se zamyslel nad otázkou a pak se ušklíbl. „Jen proto, že se naučila černou magii, ještě nemusí být silná. Černí mágové získávají moc tím, že ji vezmou někomu jinému. Jestliže neměla možnost to udělat, Akkarin může být mnohem mocnější než ona. Možná ji také oslabuje tím, že si každý den bere její sílu – a mohl jí pohrozit, že ji zabije, pokud se pokusí komunikovat se Společenstvím.“

„Chápu.“ Raven se zamračil. „To pro nás ovšem také nevěstí nic dobrého.“

„To ne.“

„Velice nerad to říkám, ale doufám, že vaši novicku najdeme v této situaci. Druhá možnost je pro Kyralii mnohem horší.“ Mlaskl. „Tak a teď mi povězte něco o svém synovi.“

*

Když se Akkarin zastavil, Sonea vydechla úlevou. I když si už na dlouhé dny chůze zvykla, vítala každý odpočinek. Ranní slunce bylo teplé a uspávalo ji.

Akkarin stál na vrcholku krátkého svahu a čekal, až se vyškrábe za ním. Když došla nahoru, zjistila, že jim v cestě brání další trhlina. Tentokrát byla široká a mělká. Podívala se dolů a zatajila dech.

Uprostřed se táhla modrá stuha. Voda se hnala přes kameny a v malých potůčcích padala na dno rokliny, než se rozběhla do pustiny. Podél břehů malé říčky se tísnily stromy a další vegetace, na některých místech se rozrůstaly až ke skalním stěnám.

„Řeka Krikara,“ řekl Akkarin. „Když se jí budeme držet, dojdeme k cestě vedoucí k Jižnímu průsmyku.“

Podíval se na hory. Sonea sledovala jeho pohled a všimla si, že mezera mezi vrcholky na druhé straně rokle je mnohem širší než ostatní. Přepadlo ji vzrušení a touha. Za touto mezerou leží Kyralie.

„Jak daleko je Průsmyk?“

„Den chůze.“ Zamračil se. „Měli bychom se dostat co nejblíže k cestě a počkat do setmění.“ Podíval se do propasti. „Parika je sice nejméně den za námi, ale cestu pro něj budou hlídat jeho otroci.“

Vstal a obrátil se k ní. Tušila, co se chystá udělat, a vzala ho za ruce.

„Nechej to na mně,“ řekla mu s úsměvem.

Uchopila vůlí magii a vytvořila pod jejich chodidly kotouč. Pak je zvedla nahoru a přenesla je přes okraj rokle. Klesala mezi stromy a přistála na travnatém paloučku.

Vzhlédla a zjistila, že si ji Akkarin měří.

„Proč se na mě tak díváš?“

Usmál se. „Jen tak.“ Otočil se a vydal se po proudu řeky. Sonea potřásla hlavou a následovala ho.

Po dlouhé cestě kamenitými horskými svahy jí pohled na takovou spoustu čisté tekoucí vody a rostliny zvedl náladu. Představovala si, jak z výšky padá déšť, kapky se sbíhají do pramínků a pramenů a pak se všechny spojí, aby vytvořily řeku, která protéká touto roklí. Ohlédla se a přemýšlela, kde asi končí. Vede pustinou pod nimi? Stromy a houští jim však poněkud ztěžovaly cestu. Akkarin kráčel ve stínu podél jedné skalní stěny, aby se co nejvíce vyhnuli vegetaci. Po hodině chůze narazili na les, který zřejmě sahal od jednoho okraje rokliny ke druhému a bránil jim ve výhledu na řeku. S velkým úsilím se prodírali houštím a zvuk vody dopadající na kameny ještě zesílil. Když se znovu vynořili na slunečním světle, zjistili, že jim cestu blokuje široké jezero.

Sonea zatajila dech. Nad nimi se tyčila skalní stěna, ze které v mohutných proudech padala voda a plnila jezero pod sebou. Ve srovnání s tichem horských strání byl její zvuk ohlušující. Obrátila se k Akkarinovi.

„Můžeme na chvíli zastavit?“ zeptala se dychtivě. „Můžeme zastavit, že ano? Pořádně jsem se nevykoupala už *celé týdny*.“

Akkarin se usmál. „Myslím, že krátká přestávka nám neuškodí.“

Oplatila mu úsměv, posadila se na nedaleký kámen a stáhla si boty. Když vkročila do mělké vody, zalapala po dechu.

„Je ledová!“

Soustředila se a poslala do vody trochu tepla. Kotníky ji začaly hřát. Pomalu se brouzdala dál. Zjistila, že když se nepohybuje moc rychle a nevíří studenou vodu, dokáže kolem sebe udržet příjemné teplo.

Její kalhoty nasákly vodou a ztěžkly. Všimla si, že uprostřed je jezero mnohem hlubší. Když jí voda sahala ke kolenům, zastavila se, posadila se a ponořila se až po krk.

Kamenité dno bylo trochu slizké, ale to jí nevadilo. Zaklonila se a pomalu ponořila hlavu pod hladinu. Když se vynořila, aby se nadechla, zaslechla poblíž cákání. Akkarin vstupoval do vody. Upřeně se na jezero zahleděl a pak zmizel pod hladinou. Zaplavila ji vlna ledové vody a ona zaklela.

Dívala se, jak klouže pod vodou. Když se vynořil, dlouhé vlasy měl přilepené na tváři. Odhrnul si je a podíval se na ni.

„Pojď sem.“

Viděla, jak kope nohama pod vodou. Jezero bylo hluboké. Zavrtěla hlavou.

„Neumím plavat.“

Připlaval o něco blíž a pak se přetočil na záda. „S rodinou jsme trávili každé léto u moře,“ popisoval jí. „Chodili jsme plavat každý den.“

Sonea se pokusila představit si ho jako chlapce, který plave v oceánu, ale nedařilo se jí to. „Párkrát jsem bydlela u řeky, ale v té by nikdo neplaval.“

Akkarin se uchechtl. „Alespoň ne dobrovolně.“

Znovu se obrátil a plaval k vodopádu. Když k němu doplaval, vynořil se po ramena z vody a pozoroval ho. Prostrčil ruku vodním závěsem a pak jím prošel celý.

Chvilku byl vidět jeho stín a pak zmizel úplně. Čekala, jestli se vrátí, ale po několika minutách začala být zvědavá. Co tam asi našel?

Vstala tedy a vydala se okolo jezera. Nejdříve jí voda sahala kousek nad kotníky, ale čím blíž byla k vodopádu, tím hlouběji dno bylo. Než došla k vodnímu závěsu, voda jí sahala po pás, ale cítila, že pod vodopádem se skalnatý svah zvedá.

Prostrčila ruku padající vodou. Byla těžká a studená. Zatnula zuby, prošla závěsem a ucítila, že narazila koleny na skálu.

Za vodopádem byla skalní římsa, asi ve výšce ramen. Na ní seděl se zkříženýma nohama Akkarin a opíral se zády o stěnu. Usmál se na Soneu.

„Je tady celkem soukromí, i když je to trochu stísněné."

„A hlučné."

Vytáhla se za ním na římsu, otočila se a také se opřela zády o stěnu. Zelené a modré barvy venkovního světa zbarvily vodní závěs.

„Je to krásné," řekla.

„Ano, je."

Ucítila, jak se jí kolem ruky ovinuly jeho prsty, a sklopila oči.

„Jsi prochladlá," řekl jí.

Zvedl její ruku a schoval ji v dlaních. Z jeho doteku jí přeběhl příjemný mráz po zádech. Podívala se na něj a všimla si, že strniště na jeho tvářích a bradě poporostlo a má teď husté vousy. *Bradka by mu mohla docela slušet*, pomyslela si. *A když má mokré oblečení, je se víc na co dívat.*

„Proč se na mě tak díváš?“

„Jen tak,“ pokrčila rameny.

Akkarin se rozesmál. Podívala se na sebe a začervenala se, když si uvědomila, že i ona má šaty přilepené na těle. Chtěla se zakrýt, ale ucítila, že jí sevřel ruku pevněji. Vzhlédla, zahlédla v jeho očích uličnické jiskřičky a usmála se.

Oplatil jí úsměv a přitáhl si ji blíž.

Všechny myšlenky na ubíhající čas, ichani a cudně suché oblečení se jí vykouřily z hlavy. Její pozornost upoutávaly důležitější věci: teplo dotýkajících se těl, jeho dech, rozkoš, která v ní plápolala jako oheň, a poté i to, jak bylo příjemné tulit se k sobě na skalní římse.

Umět čarovat se hodí, pomyslela si. *I chladné a stísněné místo může být teplé a útulné. Můžete si vyléčit svaly unavené chůzí. Když si představím, že bych se toho kdysi vzdala z nenávisti k čarodějům.*

Kdybych to udělala, nebyla bych teď s Akkarinem.

Ne, pomyslela si, když na ni tvrdě dopadla skutečnost. *Byla bych blaženě nevědomá, žila bych ve slumech a neměla ani tušení, že se na můj domov chystají zaútočit hrozivě mocní mágové. Mágové, vedle kterých Společenství vypadá skromně a ušlechtile.*

Natáhla se k padající vodě. Když se její prsty dotkly závěsu, rozdělil se. Mezerou uviděla stromy a rybník… a postavu.

Ztuhla a ucukla rukou pryč.

Akkarin zneklidněl. „Co se děje?“

Srdce jí tlouklo. „Někdo stojí u jezera.“

Zvedl se na lokty a zamračil se.

„Teď buď chvilku tiše,“ zamumlal.

Dolehl k nim tlumený zvuk hlasů a Sonea cítila, jak jí tuhne krev v žilách. Akkarin si prohlížel vodní stěnu a jeho oči se zastavily na přirozené mezeře ve vodním

závěsu o kousek dál podél římsy. Pomalu se zvedl na ruce a kolena a plížil se k otvoru.

Když k němu došel, zastavil se a pak jeho výraz ztvrdl. Otočil se k ní a tiše vyslovil: Parika.

Sonea sáhla po kalhotách a tunice a nasoukala se do nich. Zdálo se, že Akkarin poslouchá. Připlížila se k němu.

„…se nestalo. Jen jsem se chtěla připravit na váš návrat," řekla žena pokorně. „Podívejte. Nasbírala jsem palčivky a ořechy tiro."

„Neměla jsi opouštět Průsmyk."

„Je tam Riko."

„Riko spí."

„Tak ho potrestejte."

Ozval se tichý protest a pak rána. „Odpusťte, pane," zakňourala žena.

„Vstávej. Na tohle nemám čas. Nespal jsem dva dny."

„Jdeme tedy přímo do Kyralie?"

„Ne, dokud není Kariko připravený. Do té doby bych si chtěl pořádně odpočinout."

Následovalo ticho a vodním závěsem Sonea zahlédla pohyb. Akkarin odstoupil od otvoru a připlížil se k ní. Cítila, že jí ovinul ruku kolem pasu, a naklonila se k němu, aby ucítila teplo jeho hrudi.

„Chvěješ se," všiml si.

Sonea se zhluboka roztřeseně nadechla. „To bylo těsné."

„To ano," řekl. „Ještě, že jsem schoval naše boty. Někdy se přehnaná opatrnost vyplatí."

Sonea se otřásla. Sachakan stál sotva dvacet kroků od nich. Kdyby se nechtěla vykoupat a Akkarin neobjevil výklenek za vodopádem…

„Je teď před námi," řekla.

Akkarinovo sevření o něco zesílilo. „Ano, ale zdá se, že Parika je jediný čaroděj u Průsmyku. A taky to vypadá, že se Kariko chystá napadnout Kyralii během několika málo dnů.“ Povzdechl si. „Snažil jsem se spojit s Lorlenem, ale nenosí prsten. Nenasadil si ho už celé dny.“

„Takže počkáme, až Parika dorazí do Kyralie, a pak půjdeme za ním?“

„Nebo se kolem něj proplížíme dnes v noci, zatímco bude spát.“

Odmlčel se a trochu ji odstrčil, aby se na ni mohl podívat. „Odsud to není daleko k pobřeží. A odtamtud je to jen pár dní jízdy do Imardinu. Kdybys jela tou cestou, zatímco já bych…“

„Ne.“ Soneu překvapila síla vlastního hlasu. „Neopustím tě.“

Jeho výraz zvážněl. „Společenství tě potřebuje, Soneo. Nemají čas naučit se černou magii z mých knih. Potřebují někoho, kdo by je to naučil a bojoval za ně. Jestli půjdeme k Průsmyku oba, mohou nás chytit a zabít. Když půjdeš na jih, jeden z nás by mohl dojít až do Kyralie.“

Sonea se odtáhla. Znělo to rozumně, ale nelíbilo se jí to. Protáhl se kolem ní a začal se oblékat.

„Potřebuješ mou sílu,“ řekla.

„Na jednom dni už nesejde. Nikdy bych během těch posledních pár týdnů nemohl získat dost síly, abych se Sachakanům postavil. Potřeboval bych deset nebo dvacet takových, jako jsi ty.“

„Nebyl by to jeden den. Cesta do Imardinu potrvá další čtyři nebo pět dní.“

„Čtyři dny by také moc nepomohly. Jestliže Společenství přijme mou pomoc, dostanu sílu stovek

čarodějů. Jestli ne, bude to tak jako tak znamenat jejich konec.“

Pomalu zavrtěla hlavou. „Ty jsi ten cenný. Máš vědomosti a schopnosti a moc, kterou jsme nasbírali. Ty bys měl jít na jih.“ Podívala se na něj a zamračila se. „Když je to bezpečnější, proč nejdeme na jih oba?“

Akkarin zvedl svoji košili a povzdechl si. „Protože bych se tam nedostal včas.“

Vytřeštila na něj oči. „Takže se tam nedostanu včas ani já.“

„Ne, ale kdybych neuspěl, mohla bys pomoci zbytkům Společenství dobýt Kyralii zpět. Ostatním Spojeným zemím se sousedství se sachakanskými černými mágy nebude zamlouvat. Vyrazili by…“

„Ne!“ vykřikla. „Nehodlám se držet stranou, dokud bitva nepomine.“

Akkarin si přetáhl košili přes hlavu, vklouzl do rukávů a přistoupil k ní. Vzal ji za ruku a upřeně se na ni zadíval.

„Bylo by pro mě snazší utkat se s ichani, kdybych si nemusel dělat starosti, co by ti mohli udělat, pokud prohraji.“

Oplatila mu pohled. „Myslíš si, že pro mě je to jednodušší,“ zeptala se mírně, „když vím, co by udělali tobě?“

„Kdybys šla na jih, alespoň jeden z nás by byl v bezpečí.“

„Proč tam tedy nejdeš sám?“ odsekla mu. „Já zůstanu a vyřeším ten drobný problém, který má Společenství se Sachakany.“

Sevřel čelisti, pak se jeho ústa rozšířila do úsměvu a zasmál se.

„Nic takového. Musím jít s tebou a podívat se na to sám.“

Zazubila se a pak znovu zvážněla. „Nenechám tě, abys vybojoval všechno sám a vzal na sebe všechna rizika. Postavíme se jim společně.“ Odmlčela se. „No, měli bychom se vyhnout střetu s tím, který hlídá u Průsmyku. Určitě spolu na něco přijdeme.“

*

Dopisy nakupené na Lorlenově stole se pomalu sesypaly. Osen je zachytil právě včas a rozdělil je na dvě kupky.

„Zákaz mentální komunikace přidává práci kurýrům,“ poznamenal mladý čaroděj.

„To ano,“ souhlasil Lorlen. „A také výrobcům per. Vypadá to, že je opotřebuji dvakrát rychleji. Na kolik dopisů ještě musíme odpovědět?“

„Tento je poslední,“ odpověděl Osen.

Lorlen si s mávnutím ruky oddechl a začal čistit pero.

„Jsem rád, že jste zpátky, Osene,“ řekl. „Nevím, jak bych to bez vás zvládl.“

Osen se usmál. „Nezvládl. Ne, když máte na starost práci Správce i Nejvyššího lorda.“ Odmlčel se. „Kdy budeme volit nového Nejvyššího lorda?“

Lorlen si povzdechl. Tohle bylo téma, kterému se vyhýbal. Prostě si v této pozici nedokázal představit nikoho jiného než Akkarina. Stejně ji však obsadit musí a čím dříve, tím lépe, kdyby se Akkarinovy předpovědi měly vyplnit.

„Když jsme se postarali o elynské rebely, budou kandidáti zřejmě navrženi na příštím Setkání.“

„Ode dneška za měsíc?“ Osen se ušklíbl a podíval se na kupu dopisů. „Copak by to nešlo dřív?“

„Snad ano. Ale nikdo z Vyšších čarodějů nenavrhl, abychom se do toho pustili dříve.“

Osen přikývl. Lorlen si všiml, že je dnes ráno neobvykle roztržitý.

„Co vás trápí?“

Mladý čaroděj pohlédl na Lorlena a zamračil se. „Dosadí Společenství znovu Akkarina, když se ukáže, že nelhal?“

Lorlen se ušklíbl. „O tom pochybuji. Nikdo by za Nejvyššího lorda nechtěl černého mága. Dokonce si ani nejsem jistý, jestli by ho přijali zpátky do Společenství.“

„A co Sonea?“

„Vzdorovala králi. Kdyby král dovolil, aby byl ve Společenství černý čaroděj, musel by to být někdo, kdo se jemu nebo Společenství podřídí.“

Osen se zamračil a odvrátil se. „Takže Sonea nikdy nedostuduje.“

„Ne.“ Když to Lorlen vyslovil, uvědomil si, že je to krutá pravda, a zaplavila ho lítost.

„Ten parchant,“ zasyčel Osen a zvedl se ze židle. Odmlčel se. „Omlouvám se. Vím, že to byl váš přítel a že si ho stále určitým způsobem vážíte. Ale ona mohla dokázat… úžasné věci. Věděl jsem, že je nešťastná. A bylo zřejmé, že za to může zčásti i on, ale nic jsem s tím neudělal.“

„To jste ani nemohl,“ utěšil ho Lorlen.

Osen zavrtěl hlavou. „Kdybych to věděl, odvedl bych ji pryč. Kdyby ji neměl jako rukojmí, co by mohl dělat?“

Lorlen sklopil oči ke své ruce, na prst, kde nosíval prsten. „Zmocnit se Společenství? Zabít vás i Rothena? Netrapte se tím, Osene. Nevěděl jste to a nemohl byste nijak pomoci, ani kdybyste to věděl.“

Mladý čaroděj neodpověděl. „Přestal jste nosit prsten,“ řekl náhle.

Lorlen vzhlédl. „Ano, okoukal se mi.“ Pocítil záchvěv úzkosti. Doslechl se toho Osen dost o krvavých

drahokamech, aby se domyslel, co byl prsten zač? Jestli ano a pamatoval si, že Lorlen prsten nosil rok a půl, mohl by přijít na to, že Lorlen o Akkarinově tajemství věděl déle, než přiznává.

Osen zvedl obě kupky dopisů a pousmál se. „Nepotřebujete, abych vám tady lamentoval nad minulostí. Myslím, že bych mohl začít dělat něco užitečného. Seženu kurýry, kteří tohle všechno roznesou."

„Ano. Děkuji."

Lorlen sledoval, jak jeho asistent odchází. Když se dveře zavřely, znovu se podíval na ruku bez prstenu. Tak dlouho si přál, aby se ho mohl zbavit. A teď ho zoufale chtěl zpátky. Byl však bezpečně zamčený v knihovně čarodějů. Mohl by si ho kdykoli znovu nasadit…

Nebo ne? Věděl, co by na to Balkan řekl. Je to příliš nebezpečné. A ostatní Vyšší mágové by s ním souhlasili.

A musí se o tom Balkan a ostatní dozvědět?

Samozřejmě, že ano. A mají pravdu: je to příliš nebezpečné. Jen bych rád věděl, co se děje.

Lorlen si povzdechl a obrátil svou pozornost zpátky k žádostem a dopisům na stole.

KAPITOLA 26

JIŽNÍ PRŮSMYK

Když došli k východu z Ceryho pokojů, Gol se zastavil a ohlédl se.

„Myslíš, že bysme o těch čarodějích měli říct ostatním Zlodějům?“

Cery si povzdechl. „Nevím. Nejsem si jistej, jestli mi budou věřit.“

„Možná později, až budeš mít důkaz.“

„Asi jo.“

Velký muž vylezl po žebříku k poklopu ve střeše. Odjistil ho a opatrně ho odklopil. K Cerymu dolehl zvuk hlasů. Gol vyšplhal nahoru a dal Cerymu znamení, že může jít bez obav za ním.

Objevili se v malém skladě s bolem. Za stolem seděli dva muži a hráli karty. Zdvořile Cerymu a Golovi pokynuli. I když věděli, že je jejich úkolem hlídat jeden ze vstupů do Zlodějské cesty, netušili, že vede do Zlodějova doupěte.

Následující cesta byla krátká, ale Cery cestou zastavil u pekaře a několika dalších řemeslníků. Majitelé obchodů byli co se týče identity svého zákazníka stejně zapomnětliví jako hlídači. Cery nenápadně vyzvídal, jestli jsou spokojení se svou dohodou s „tím Zlodějem“, a všichni až na jednoho reagovali příznivě.

„Až budeme hotoví, pošli někoho, aby zjistil, co se děje u výrobce rohoží," utrousil Cery ke Golovi, když znovu scházeli do podzemních chodeb. „Něco mu vadí."

Gol přikývl. Když dorazili na místo, šel otevřít těžké železné dveře. V krátké chodbě za nimi seděl hubený muž.

„Rene. Jak se vede našemu hostovi?" zeptal se Cery.

Muž se postavil. „Furt chodí sem a tam. Řek bych, že ustaraně."

Cery se zamračil. „Tak otevři dveře."

Ren se sklonil k řetězu na zemi. Zatáhl a podlaha se zachvěla. Zadní stěna se odsunula stranou a odhalila luxusní pokoj.

Takan stál o několik kroků dál, zvuky ho upozornily, že někdo přichází. Vypadal napjatě a dychtivě. Cery počkal, než se za Golem zavřou dveře, a pak promluvil.

„Co se děje?"

Sachakan krátce vydechl. „Mluvil jsem s Akkarinem. Požádal mě, abych vám něco vysvětlil."

Cery překvapeně zamrkal a pokynul k židlím.

„Tak se na to posaďme. Přinesl jsem nějaký jídlo a víno."

Takan došel ke křeslu v obývací části a sedl si na jeho okraj. Cery se usadil naproti němu, zatímco Gol se vzdálil do kuchyně, aby našel nějaké talíře a skleničky.

„Víte, že vrazi, které jste měl hledat pro Akkarina, byli Sachakané," začal Takan. „A víte také, že Akkarin a Sonea byli vyhoštěni za používání černé magie."

Cery přikývl.

„Ti vrazi byli bývalí otroci," vysvětloval Takan, „které jejich pánové poslali na výzvědy do Kyralie a Společenství. A zabít Akkarina, pokud by se k tomu naskytla příležitost. Jejich páni jsou mocní mágové, známí jako ichani. Používají černou magii, aby získali

sílu svých otroků. Lidé v mé zemi jí říkají vyšší magie a nezakazuje ji žádný zákon.“

„A díky tý magii jsou pak silnější?“ zeptal se Cery. I když tohle všechno věděl od Savary musel předstírat, že je to pro něj novinka.

„Ano. Akkarin se naučil černou magii v mé zemi. Vrátil jsem se do Kyralie s ním a on si bral mou sílu, aby mohl bojovat se zvědy.“

„Byl jsi otrok?“

Takan přikývl.

„Říkal jsi, že tihle vrazi – zvědové – byli předtím otroci. Stejně ale používali černou magii.“

„Naučili je tajemství vyšší magie, aby byli schopní přežít dost dlouho, aby získali informace o obraně Kyralie.“

Cery se zamračil. „Když byli volní, proč pak ještě dělali, co po nich chtěli jejich páni?“

Takan se podíval do země. „Otroctví je zvyk, který se těžko opouští. Zvláště, když se do něj narodíte,“ řekl tiše. „A zvědové se Společenství báli možná více než svých pánů. Viděli jenom dvě možnosti: ukrývat se v zemi nepřítele nebo se vrátit do Sachaky. Než byli Akkarin a Sonea veřejně vyhnáni, většina Sachakanů věřila, že Společenství vyšší magii stále používá. Všichni předchozí zvědové byli zabiti. Sachaka jim připadala bezpečnější. Nebezpečí tam už znali. Ale věděli, že kdyby se vrátili, aniž by splnili úkol, ichani by je zabili.“

Gol se vrátil a nesl s sebou víno, sklenice a podnos naložený bochánky plněnými masem. Velký muž nabídl Takanovi sklenici vína, ale sluha zavrtěl hlavou.

„Ichani nyní vědí, že Společenství již vyšší magii nepoužívá,“ pokračoval Takan. „Dobře vědí, že jsou silnější. Jejich vůdce, muž jménem Kariko, se je po

mnoho let pokoušel sjednotit a nyní se mu to konečně podařilo. Akkarin se se mnou dnes ráno spojil a požádal mě, abych vám pověděl toto: během několika příštích dnů mají ichani v plánu napadnout Kyralii. Musíte varovat Společenství.“

„A oni mi jako budou věřit?“ zeptal se Cery pochybovačně.

„Zpráva musí být anonymní, ale její příjemce bude vědět, od koho je. Akkarin mi řekl, co má obsahovat.“

Cery přikývl, pak se opřel v křesle a usrkl víno.

„Kolik toho ví Společenství teď?“

„Všechno až na tuhle poslední novinku. Ničemu z toho nevěří, ale Akkarin doufá, že se připraví, pro případ, že by to byla pravda.“ Takan zaváhal. „Nevypadáte, že by vás nějak vyděsilo, že vaši zemi čeká válka.“

Cery pokrčil rameny. „Ale jo. Ale nepřekvapuje mě to. Měl jsem pocit, že se má stát něco velkýho.“

„Nedělá vám to starosti?“

„Proč? Je to věc čarodějů.“

Takan vykulil oči. „Kvůli vám si přeji, aby to tak bylo. Ale až se ichani zbaví Společenství a krále, nenechají obyčejné lidi, aby si dál žili po svém. Koho nezotročí, toho zabijí.“

„To by nás nejdřív museli najít.“

„Zboří všechny vaše chodby a strhnou vaše domy. Váš tajný svět nepřežije.“

Cery se usmál, když si vzpomněl na Savařiny návrhy, jak zabít čaroděje.

„Nebude to tak lehký, jak si myslí,“ pronesl temně. „Ne dokud jsem tady já.“

* * *

Dannyl vyšel z Univerzity a rozhlédl se po nádvoří. Právě začala polední přestávka a venku bylo plno noviců, kteří si užívali letního tepla. Rozhodl se, že si z nich vezme příklad a projde se po zahradě.

Když procházel stinnými pěšinkami, zamyslel se nad svým rozhovorem s lordem Sarrinem. Teď, když bylo o osudu rebelů rozhodnuto a Rothen odjel do Sachaky, Dannyl toho neměl moc na práci, a tak se rozhodl, že bude pomáhat při stavbě Rozhledny. Vrchní alchymista byl Dannylovým návrhem překvapen, jako by na projekt docela zapomněl.

„Rozhledna. Ano. Jistě," blekotal Sarrin roztržitě. „Pracovali jsme na ní dokud… ale to už je jedno. Ano," zopakoval jistějším tónem. „Zeptejte se lorda Davina, s čím je třeba pomoct."

Cestou z Univerzity zahlédl Dannyl lorda Balkana, který právě vycházel ze Správcovy pracovny. Válečník se tvářil znepokojeně. Na tom nebylo nic nečekaného, ale z jeho chování bylo zjevné, že se zabývá něčím novým.

Rád bych věděl, o co jde, pomyslel si Dannyl. Rozhlédl se kolem a všiml si výrazů noviců, kteří se shlukli opodál. *A vypadá to, že nejsem sám.*

Zahnul za roh a všiml si osamělého novice sedícího na zahradní lavičce. Chlapec byl starší, asi tak z pátého ročníku, a byl velmi hubený a neduživý. Byl mu zvláštně povědomý.

Dannyl se zastavil, když si uvědomil, že to není žádný chlapec. Je to Farand. Sešel z pěšiny a došel k zahradní lavičce.

„Farande."

Mladík vzhlédl a plaše se usmál. „Velvyslanče."

Dannyl se posadil. „Vidím, že vám nechali ušít hábit. Už jste se začal učit?"

Farand přikývl. „Prozatím soukromě. Doufám, že mě ušetří toho ponížení učit se s mladými novici.“

Dannyl se uchechtl. „A připraví vás tak o všechnu legraci?“

„Podle toho, co jsem slyšel, jste to jako novic neměl zrovna lehké.“

„To ne,“ zvážněl Dannyl. „Několik prvních let ne. Ale nenechte se odradit mými zkušenostmi. Někteří mágové tvrdí, že roky strávené na Univerzitě byly jejich nejpříjemnější.“

Mladík se zamračil. „Doufal jsem, že teď už to bude všechno lehčí, ale začínám o tom pochybovat. Slyšel jsem, že Společenství čeká válka. Budeme bojovat buď s Akkarinem nebo s čaroději ze Sachaky. Ať tak nebo tak, není jisté, že vyhrajeme.“

Dannyl přikývl. „Je možné, že jste vstoupil do Společenství v nejhorší možnou dobu, Farande. Ale i kdybyste to neudělal, neunikl byste svárům na dlouho. Kdyby Kyralie padla do rukou nepřítele, Elyne by ji brzy následovalo.“

„Pak je tedy lepší, že jsem zde. Raději budu pomáhat, než abych získal pár bezpečných měsíců doma.“ Farand se odmlčel a povzdechl si. „Jednoho ale lituji.“

„Dema Marane.“

„Ano.“

„Já toho také lituji,“ přiznal Dannyl. „Doufal jsem, že bude Společenství milosrdnější.“

„Myslím si, že jejich rozhodnutí mohl ovlivnit spor s Nejvyšším lordem. Společenství si mělo všimnout, že se jejich vůdce naučil černou magii. To se nestalo, a tak nechtělo udělat stejnou chybu podruhé. A měli popravit Akkarina, ale nemohli. A tak udělili plný trest dalšímu muži, který porušil zákon, aby ukázali sobě i světu, že nad takovými zločiny nepřimhouří oko.“ Farand se

odmlčel. „Neříkám, že si to uvědomili všichni mágové, ale jen to, že tahle situace mohla ovlivnit jejich uvažování.“

Dannyl pohlédl na Faranda, překvapen mladíkovou vnímavostí. „Takže bychom měli vinit Akkarina.“

Farand zavrtěl hlavou. „S obviňováním lidí už jsem skončil. Jsem tady, kde jsem měl být celou dobu. Očekává se ode mne, že všechny politické záležitosti hodím za hlavu, a přesně to také udělám.“ Zaváhal. „I když si nejsem jistý, jestli bych to dokázal, kdyby neudělili milost mé sestře.“

Dannyl přikývl. „Viděli jste se, než odjela?“

„Ano.“

„Jak je jí?“

„Truchlí, ale má své děti, na které se může upnout. Budou mi všichni chybět.“ Vzhlédl, když se ozval gong, který oznamoval konec polední přestávky. „Už musím jít. Díky, že jste se za mnou zastavil, velvyslanče. Vracíte se do Elyne brzy?“

„Zatím ne. Správce Lorlen si přeje, aby tady zůstalo co nejvíce čarodějů, dokud nezjistíme o situaci v Sachace více.“

„Pak tedy doufám, že si spolu brzy znovu promluvíme, pane velvyslanče.“ Farand se uklonil a odešel.

Dannyl sledoval, jak mladík odchází. Farand už toho tolik prožil a třikrát mu hrozila smrt – když ztratil kontrolu, když ho otrávili a když mu hrozila poprava. A přesto stále dokázal k životu a všem lidem přistupovat bez zášti.

Byl tak skromný. A jeho názory ohledně důvodů popravy Dema Marane byly zajímavé.

Jednou by z něj mohl být dobrý velvyslanec, přemítal Dannyl. *Pokud dostane šanci*.

Ale prozatím Společenství funguje jako vždy. Dannyl si povzdechl, vstal a vydal se najít lorda Davina.

*

Něco se Sonei otřelo o rty. Zamžourala, otevřela oči a hleděla na obličej, který se o ni otíral. Akkarin.

Usmál se a znovu ji políbil. „Vzbuď se," zamumlal a pak vstal, vzal ji za ruku a pomohl jí na nohy. Rozhlédla se kolem. Tajuplné šero zahalilo všechno do šedi. Oblohu zakrývaly mraky, ale ona si říkala, že je ještě moc brzy na to, aby slunce sklouzlo za obzor.

„Měli bychom najít cestu, než zapadne slunce," řekl Akkarin. „Než vyjde měsíc, bude velká tma a my si nemůžeme dovolit se zastavit."

Sonea zívla a podívala se na mezeru mezi dvěma vrcholky. Ráno po Sachakanově návštěvě opustili vodopád a pokračovali roklí tak daleko, jak si troufli. Malý prostor mezi balvany a skalní stěnou jim poskytl útočiště, kde se mohli ukrýt a přespat. I když to nebylo tak bezpečné jako skalní římsa za vodopádem, ichani ani jeho otroci neměli důvod sem chodit.

Teď, se zužující se roklí a slábnoucím sluncem, byla cesta čím dál obtížnější. Malá říčka vyplňovala skoro celou rokli a její břehy obklopovala skalisky. Asi po hodině se Akkarin zastavil a ukázal na stěnu rokle. V houstnoucí tmě Sonea rozeznávala pouze příkrý svah, který stoupal vzhůru. A pak překvapeně zamrkala, když zjistila, že ve stěně jsou vytesány kamenné schody.

„Cesta odtud vede podél rokle," zamumlal Akkarin.

Vyrazili ke schodům. Došli na jejich úpatí a začali stoupat. Když konečně došli nahoru, tma se kolem nich rozprostírala jako hustý kouř a Akkarin v ní vypadal jako přívětivý stín.

„Snaž se jít co nejtišeji," zašeptal jí do ucha. „Jednou rukou se přidržuj stěny. Když budeš chtít něco říct, chyť se mě za ruku a můžeme spolu mluvit v duchu, aniž by nás ichani zaslechli."

Když vyšli mimo úkryt rokliny, opřel se do nich silný vítr. Akkarin šel jako první a nasadil vyrovnaný krok. Sonea se pravou rukou přidržovala skalní stěny a snažila se našlapovat zlehka. Občas zarachotil kámen, který ona nebo Akkarin shodili, ale znělo to, jako by jej odfoukl vítr.

Po dlouhém výstupu Sonea zjistila, že několik set kroků nalevo rozpoznává další stěnu. Podivila se, jak si jí mohla všimnout, a vzhlédla. Vrcholky nad nimi slabě zářily ponořené v měsíčním světle, které prostupovalo mezi mraky.

Rokle byla za nimi a cesta pokračovala podél úzkého údolí. Sonea došla k Akkarinovi a pokračovali dál. Jak hodiny ubíhaly, stěna po levé straně se přiblížila a po chvíli znovu zmizela z dohledu. Časem se znovu objevila a ustoupila stěna po pravé straně. Měsíc vystoupal výš a po nějaké době se začal sklánět k vrcholkům.

Mnohem později se cesta začala vlnit a stáčet. Opisovala křivku skalnatého svahu. Čím výše stoupali, tím příkřejší byl svah a brzy šli mezi skalní stěnou na jedné straně a srázem na straně druhé. Stále postupovali dopředu.

Najednou před sebou zaslechli tichý zvuk a Akkarin se zastavil. Zvuk se ozval znovu. Kýchání.

Připlížili se k další zatáčce. Akkarin se natáhl a stiskl jí ruku.

– *To je určitě Riko*, poslal jí.

V slabém měsíčním světle Sonea rozeznala tmavý obrys muže sedícího na kameni u cesty. Slyšela, jak se

klepe zimou. Jak si třel paže, něco se zalesklo na jeho prstu. Krvavý kámen, domyslela se.

– *Parika mu zřejmě vzal oblečení, aby se ujistil, že neusne*, dodal Akkarin.

– *To náš plán poněkud komplikuje*, odpověděla Sonea. *Jak projdeme zároveň kolem otroka i jeho pána? Podaří se nám je přelstít oba?*

– *Ano a ne. Otroka můžeme použít jako návnadu. Jsi připravená?*

– *Ano.*

Nebylo snadné přinutit se vyjít ze zatáčky s vědomím, že je muž uvidí. Riko byl nejdříve příliš pohroužen do svých problémů, než aby si jich všiml. Potom vzhlédl, vyskočil na nohy a rozběhl se.

Akkarin se zastavil, hlasitě zaklel a popohnal Soneu zpátky.

„Otrok!“ řekl dost nahlas, aby to Riko slyšel. „Někdo musí být u Průsmyku. Pojďme.“

Pak se rozběhl zpátky po cestě. Po chvíli Akkarin zpomalil a hleděl na kamenné stěny po obou stranách. Přitáhl k sobě Soneu. Ucítila, jak se pod ní pohnula zem, a začali stoupat do vzduchu.

Stěna útesu ubíhala kolem nich, pak zpomalili a zmizeli ve stínech. Sonea ucítila, že se dotkla nohama pevné země. Skalní převis, na kterém Akkarin přistál, byl sotva dost široký pro chodidla. Opřela se o stěnu a srdce jí tlouklo.

Následovala dlouhá chvíle ticha rušeného jen jejich dechem. Pak se pod nimi objevila postava, která obezřetně procházela zatáčkou na cestě. Zastavila se a Akkarin jí sevřel ruku.

– *Potřebuje trochu povzbudit*, poznamenal Akkarin.

Z dálky se ozval zvuk kamene kutálejícího se po cestě. Postava udělala krok dopředu a pak se rozsvítilo

světlo a zaplavilo okolní krajinu. Sonea zatajila dech. Muž měl na sobě kvalitní kabát a na rukou šperky a drahé kovy.

– *Skvělé*, odpověděla. *Teď stačí, aby se podíval nahoru, a uvidí nás.*

– *Neuvidí.*

Za čarodějem se objevil hubený shrbený muž.

„Viděl jsem…“

„Vím, co jsi viděl. Vrať se a zůstaň s…“

Ichani se najednou rozběhl. Sonea se podívala na cestu a viděla, že za další zatáčkou, o několik set kroků dál, je vidět světlo. Sláblo, jako by se vzdalovalo. Pohlédla na Akkarina a z jeho soustředěného mračení se domyslela, že to on je zdrojem onoho světla.

Čaroděj odběhl a zmizel v zatáčce. Když se Sonea znovu podívala dolů, otrok byl pryč. Akkarin se zhluboka nadechl.

– *Nemáme moc času. Doufejme, že Riko svého pána ochotně poslouchá.*

Sešli na cestu a spěchali k Průsmyku. Na každém kroku Sonea čekala, že otroka doženou a po několika stech krocích před sebou muže skutečně uviděli.

Brzy poté zahlédli v dálce mihotavé světlo. Oheň, všimla si Sonea s úlevou. Děsila se, že narazí na dalšího ichani. Riko došel k ohni a posadil se vedle mladší ženy.

Akkarin a Sonea došli blíže a drželi se ve stínech. Oheň osvětloval příkré skalní stěny na obou stranách cesty.

– *Nemůžeme projít, aniž by si nás všimli*, poslal Akkarin. *Jsi připravená se rozběhnout?*

Sonea přikývla.

– *Tak připravená, jak jen to jde.*

Akkarin se však nepohnul. Pohlédla na něj a viděla, že se mračí.

– Co se děje?

– Měl bych využít příležitosti, abych připravil Pariku o jeho otroky. Jinak je proti nám použije později.

Soneu zamrazilo, když si uvědomila, co zamýšlí udělat.

– Ale nemáme čas…

– Tak bychom to měli raději urychlit.

Pustil její ruku a vykročil kupředu.

Potlačila protest. Zabít otroky bylo logické. Čarodějové by jejich sílu použili k vraždění Kyraliánců. Přesto jí však připadalo kruté zabít lidi, kteří prožili celý život jako oběti. Nezvolili si, že se chtějí stát zbraní ichani.

Žena si Akkarina všimla nejdřív. Stihla vyskočit, ale v tu chvíli do ní narazil silový úder. Žena dopadla na zem a zůstala ležet.

Riko se dal na útěk po cestě. Když se Akkarin rozběhl, Sonea uháněla za ním. Někde za nimi Parika jistě vidí útok prostřednictvím otrokova krvavého prstenu. Zastavila se, aby se podívala na ženu. Její oči slepě zíraly k nebi.

Alespoň to bylo rychlé, pomyslela si Sonea.

Nad Akkarinovou hlavou zaplálo světlo a on natáhl krok. Cesta se stáčela, ale tentokrát klesala a Sonea pátrala očima po prchajícím otrokovi před nimi. Nemohla se ubránit přání, aby zůstal v dostatečném předstihu. Akkarin nemůže zabít někoho, koho nevidí.

Pak na cestě před sebou zaslechli křik. Akkarin se zarazil a pak ještě zrychlil. Bez námahy nechal Soneu za sebou a zahnul za další zatáčku několik kroků před ní. Když tam Sonea doběhla, uviděla, že cesta před nimi se prudce stáčí. Opouštěla bezpečné stěny Průsmyku a vinula se okolo příkré stěny. Akkarin stál v zatáčce a

díval se ze srázu. Sonea zastavila vedle něj, nakoukla přes okraj, ale pod sebou uviděla jenom temnotu.

„Spadl dolů?“

„Myslím, že ano,“ oddechoval prudce. Podíval se na cestu před nimi. Několik set kroků se vinula podél hory, než se stočila z dohledu. „Nedá se tu nikde… schovat. Nebyl tak… daleko.“ Ohlédl se a jeho výraz ztvrdl. „Musíme… jít dál. Jestli půjde Parika za námi… uvidí nás už zdaleka.“

Vyrazil kupředu. Klusali po cestě, a když zahnuli za zatáčku, Soneina úleva se proměnila ve zděšení, když před sebou uviděla další dlouhý úsek otevřené cesty. Běželi dál. V zádech jí mravenčilo, jak odolávala nutkání ohlédnout se přes rameno.

Čas se vlekl a oni uháněli pořád dál. Cesta se stále svažovala a pocit naléhavosti a strachu postupně opadl. Všechny její myšlenky začala ovládat únava. Vyléčila ji.

Určitě už můžeme zastavit, opakovala si pořád dokola. Parika nás v řece nebude sledovat až do Kyralie.

Ale Akkarin pokračoval dál.

Kolikrát se můžu takhle léčit? Nemůžu si ublížit, když to budu dělat moc často?

Když Akkarin konečně zpomalil, hlasitě vydechla úlevou. Usmál se a položil jí ruku kolem ramen. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že jdou mezi stromy. Měsíc byl pryč a Akkarin zmenšil svou světelnou kouli na slabé světýlko. Kráčeli další dlouhou hodinu nebo ještě déle a pak ji Akkarin svedl z cesty.

„Myslím, že už jsme došli dost daleko,“ zamumlal.

„Co když nás sleduje?“

„To by neudělal. Nevstoupil by do Kyralie bez Karika.“

Ucítila pod nohama měkkou, nerovnou zem. Šli ještě několik minut, až se nakonec Akkarin zastavil a opřel se zády o strom. Sonea se zhroutila vedle něj.

„Co teď?“ zeptala se a hleděla na stromy kolem.

Akkarin si ji přitáhl k sobě a objal ji.

„Prospi se, Soneo,“ zašeptal. „Já budu hlídat. Další plány si rozmyslíme zítra.“

KAPITOLA 27

PŘEKVAPIVÉ SETKÁNÍ

Ne. Na vstávání je ještě brzy, pomyslela si Sonea. Pořád jsem hrozně unavená.

Ale rostoucí pocit nejistoty ji nenechal znovu usnout. Zády se opírala o něco teplého a seděla skoro vzpřímeně. Zhluboka se nadechla a ucítila na sobě váhu rukou. Akkarinových rukou. Usmála se a otevřela oči.

Před ní stály čtyři hubené, chlupaté nohy. Patřily koni. Srdce se jí sevřelo a rychle zvedla hlavu.

Zíraly na ni známé modré oči. Zelený hábit, zpola zakrytý černým pláštěm, zářil v ranním slunci. Srdce se jí naplnilo radostí a úlevou.

„Dorriene!“ zvolala. „Ani nevíš, jak ráda tě vidím.“

On se však tvářil chladně. Kůň popošel a zatřepal hlavou. Sonea opodál zaslechla frknutí dalšího koně. Podívala se stranou a uviděla, že poblíž čekají další čtyři jezdci odění do prostých šatů.

Akkarin se pohnul a zhluboka se nadechl.

„Co tady děláte?“ dožadoval se Dorrien vysvětlení.

„Já… my…“ Sonea zavrtěla hlavou. „Nevím, kde začít, Dorriene.“

„Přišli jsme vás varovat,“ odpověděl Akkarin. Cítila, jak ji jeho hlas brní v zádech. „Ichani chtějí během několika příštích dnů napadnout Kyralii.“

Vzal ji za ramena a jemně ji odstrčil. Zvedla se a uhnula stranou, aby se mohl postavit.

„Jste vyhnanci," řekl Dorrien tichým hlasem. „Nesmíte se vrátit do země."

Akkarin zvedl obočí. „Nesmíme?" zeptal se a zkřížil ruce na prsou.

„Chcete mě napadnout?" zeptal se Dorrien a v očích se mu výhružně zablesklo.

„Ne," odpověděl Akkarin. „Chtěl bych vám pomoct."

Dorrien přimhouřil oči. „Nechceme vaši pomoc," odsekl. „Chceme, abyste odešli."

Sonea zírala na Dorriena. Ještě nikdy ho takového neviděla, tak chladného a plného nenávisti. Zněl jako někdo cizí. Pošetilý a rozhněvaný.

Pak si vzpomněla, s jakým zaujetím se staral o lidi ze své vesnice. Riskoval by cokoli, aby je ochránil. A jestli k ní stále něco cítí, jistě mu na náladě nepřidalo, že ji našel spát v Akkarinově náručí…

„Dorriene," řekla. „Nevrátili bychom se, kdybychom neměli pocit, že musíme."

Dorrien se na ni podíval a zamračil se. „To, jestli se musíte vrátit nebo ne, záleží na Společenství. Mám příkaz hlídat cestu a poslat vás zpět, pokud se pokusíte vrátit," řekl. „Jestli tady chcete zůstat, budete mě muset nejdřív zabít."

Sonei vynechalo srdce a hlavou jí probleskla vzpomínka na mrtvou otrokyni. To by Akkarin určitě ne…

„Nemusím vás zabíjet," odpověděl Akkarin.

Dorrienovy oči byly jako kousky ledu. Otevřel pusu, aby promluvil.

„Vrátíme se," řekla Sonea rychle. „Ale nejdříve nás alespoň nech předat vzkaz." Položila ruku na Akkarinovu paži.

– *Přemýšlí srdcem. Když mu dáme čas si to promyslet, mohl by se umoudřit.*

Akkarin se na ni zamračil, ale neprotestoval. Otočila se zpátky a zjistila, že na ni Dorrien zkoumavě hledí.

„Dobrá tedy," řekl se zjevnou neochotou. „Povězte mi, o jakou zprávu jde."

„Hlídáte průsmyk, takže vás Lorlen nepochybně musel informovat o hrozbě ze Sachaky. Včera ráno jsme se Soneou jen o vlas unikli zajetí čarodějem jménem Parika," vysvětloval Akkarin. „Z jeho rozhovoru s otrokyní jsme zjistili, že Kariko a jeho spojenci mají v plánu v příštích několika dnech vtrhnout do Kyralie. Sonea a já jsme chtěli zůstat v Sachace, dokud se Společenství nepřesvědčí, že ichani existují a představují pro Kyralii hrozbu, ale čas běží. Kdyby Společenství chtělo, abychom se vrátili a pomohli jim při nadcházejícím boji, musíme být blízko Imardinu, abychom tam stihli dorazit dříve než Sachakané."

Dorrien si Akkarina netečně změřil „Je to vše?"

Sonea otevřela ústa, aby mu řekla o čaroději u Jižního průsmyku, ale pak si představila Dorriena, jak jede do hor, aby se přesvědčil sám. Ichani by ho zabil. Raději slova polkla.

„Alespoň nás tu nechej den odpočinout," požádala ho. „Jsme vyčerpaní."

Dorrien sklouzl pohledem k Akkarinovi, přimhouřil oči a pak se ohlédl přes rameno k ostatním jezdcům.

„Gadene. Forrene. Může si Společenství na jeden den půjčit vaše koně?"

Sonea vykoukla přes hřbet Dorrienova koně na muže. Vyměnili si pohledy a dva z nich sesedli.

„Nemám pravomoc vám poskytnout den, dokonce ani hodinu v Kyralii," řekl Dorrien škrobeně a jeho muži přivedli koně. „Doprovodím vás k Průsmyku."

Akkarinovi nebezpečně zaplály oči. Sonea cítila, jak je napjatý. Zesílila stisk na jeho paži.

– Ne! Nech mě s ním cestou promluvit. Vyslechne mě.

Obrátil se k ní s pochybovačným výrazem a Sonea ucítila, že se červená.

– Kdysi jsme si byli blízcí. Myslím, že je rozhněvaný, protože jsi mě odvedl.

Akkarin zvedl obočí a změřil si Dorriena hodnotícím pohledem.

– Opravdu? Tak uvidíme, co dokážeš. Jen ať to netrvá moc dlouho.

Když k nim došel jeden z mužů, Akkarin od něho přijal nabízené otěže. Muž se stáhl a nervózně se podíval na Dorriena. Mladý čaroděj nic neřekl a Akkarin se vyhoupl do sedla. Sonea přistoupila k druhému koni a vyškrábala se mu na hřbet. Akkarin se obrátil k Dorrienovi.

„Až po vás," řekl léčitel.

Akkarin tedy otočil koně, pobídl ho směrem k cestě a Sonea ho následovala. Jeli v řadě za sebou, takže soukromý rozhovor nebyl možný. Celou cestu lesem cítila v zádech Dorrienův pohled.

Dojeli na cestu a Sonea přitáhla opratě, aby její kůň zpomalil. Když jela vedle Dorriena, pohlédla na léčitele a najednou nevěděla, co by měla říct. Bylo by příliš snadné rozhněvat ho ještě víc.

Vzpomněla si na dny, které spolu strávili ve Společenství. Připadalo jí to tak dávno. Doufal, že jednoho dne znovu získá její zájem? Přestože mu nic neslibovala, cítila se provinile. Její srdce patřilo Akkarinovi. K Dorrienovi nikdy nic tak silného necítila.

„Když mi to Rothen řekl, nechtěl jsem tomu uvěřit," zamumlal Dorrien.

Sonea se na něj podívala, překvapená, že prolomil mlčení.

Upíral pohled na Akkarina. „A pořád nemůžu.“ Zamračil se. „Když mi řekl důvody, proč Akkarin převzal tvé poručnictví, pochopil jsem, proč ses mi tak vzdálila. Myslela sis, že bych mohl zjistit, jak jsi nešťastná, a začít se vyptávat.“ Podíval se na ni.

„Bylo to tak, že ano?“

Přikývla.

„Co se stalo? Kdy nám tě vzal?“

Ucítila bodnutí viny. „Asi… před dvěma měsíci mě požádal, abych s ním šla do města. Nejdříve jsem nechtěla, ale pak jsem si řekla, že možná zjistím něco, co by proti němu mohlo Společenství použít. Vzal mě podívat se na muže – Sachakana – a naučil mě, jak mu přečíst myšlenky. To, co jsem viděla, určitě bylo skutečné.“

„Jsi si tím jistá? Kdyby ten muž uvěřil lžím, pak bys…“

„Nejsem hloupá, Dorriene.“ Vydržela jeho pohled. „Vzpomínky toho muže nemohly být vymyšlené.“

Zamračil se. „Pokračuj.“

„Když jsem se dozvěděla o těch ichani a o tom, že jejich vůdci stačí pouze dokázat, že je Společenství slabé, aby našel dostatek spojenců, kteří na nás zaútočí, nemohla jsem jen přihlížet a nechat všechno na Akkarinovi. Požádala jsem ho – ne, trvala jsem na tom – abych se k němu mohla přidat.“

„Ale… *černá magie*, Soneo. Jak ses mohla učit takové věci?“

„Nebyla to lehká volba. Věděla jsem, že je to hrozná zodpovědnost a obrovské riziko. Ale kdyby ichani zaútočili, Společenství by bylo zničeno. Pravděpodobně bych zemřela tak jako tak.“

Dorrien nakrčil nos, jako by přičichl k něčemu odpornému. „Ale je to špatné.“

Sonea potřásla hlavou. „Dřívější Společenství si to nemyslelo. Nejsem si jistá, jestli si to myslím já. Na druhou stranu bych nechtěla, aby ji Společenství začalo znovu používat. Když si představím, že by takovou silou vládl Fergun nebo Regin…“ Otřásla se. „To není pěkná představa.“

„A sebe považuješ za důvěryhodného člověka?“

Zamračila se. Tahle otázka ji stále trápila. „Nevím. Doufám.“

„Ale přiznala jsi, žes ji použila, abys zabila.“

„Ano,“ povzdechla si. „Myslíš si, že jsem něco takového udělala proto, abych byla silnější? Nebo si myslíš, že jsem pro to měla dobrý důvod.“

Podíval se na Akkarina. „Nevím.“

Sledovala jeho pohled. Akkarinův kůň šel asi dvacet kroků před nimi.

„Ale myslíš si, že Akkarin zabíjel pro moc, že ano?“

„Ano,“ uznal Dorrien. „Přiznal se, že už zabil mnohokrát předtím.“

„Kdyby to neudělal, byl by stále otrokem v Sachace – nebo mrtvý – a Společenství by bylo napadeno a zničeno už před lety.“

„Jestli mluví pravdu.“

„Ano.“

Dorrien zavrtěl hlavou a odvrátil pohled do lesa.

„Dorriene, musíš říct Společenství, že ichani jsou na cestě,“ naléhala. „A dovolit nám zůstat na téhle straně hor. Sachakané vědí, že jsme tudy včera v noci prošli. Když se vrátíme, zabijí nás.“

Zíral na ni a v jeho výraze se mísilo zděšení a nedůvěra.

Pak se před nimi vynořila postava. Sonea instinktivně zareagovala, ale štít, který zvedla před sebe a Dorriena, se rozpadl, sotva na něj dopadl mocný silový úder.

Odhodil ji dozadu, a když Sonea dopadla na zem, vyrazila si dech. Zaslechla Dorriena, jak kleje kousek od ní. Pak jí nad hlavou zabušila kopyta a ona spěšně zvedla další štít. Za vzdalujícím se dusotem prchajících koní se neslo pronikavé řehtání.

Vstávej! přikázala si. *Vstávej a najdi Akkarina*.

Překulila se a vyškrábala se na nohy. Koutkem oka zahlédla, že kousek od ní se krčí Dorrien. Akkarin stál o několik kroků dál.

Mezi ní a Akkarinem stál Parika.

Sonea ucítila, jak se jí žaludek sevřel strachem. Akkarin nebyl dost silný, aby mohl se Sachakanem bojovat, dokonce ani s její pomocí. A Dorrien jim také nijak zvlášť nepomůže.

Vzduch zazářil, když Akkarin zaútočil na čaroděje a Parika mu mocnými údery oplatil.

„Soneo."

Pohlédla na Dorriena, který došel k ní.

„Tohle je ichani?"

„Ano. Jmenuje se Parika. Už mi věříš?"

Neodpověděl. Popadla ho za zápěstí.

– Akkarin není dost silný, aby ho porazil. Musíme mu pomoct.

– Tak dobře. Ale nebudu zabíjet, dokud si nebudu jistý, že mi o něm říkáš pravdu.

Společně udeřili do Sachakanova štítu. Parika se zarazil a ohlédl se přes rameno. Když se podíval na Dorriena, rty mu zvlnil opovržlivý úšklebek. Pak se jeho pohled přesunul k Sonei. Úšklebek se změnil v potměšilý úsměv.

Sonea začala couvat. Neustále na něj útočila, to ho však nezastavilo. Dorrien na něj také posílal jeden úder za druhým, ale nezdálo se, že by to mělo nějaký účinek. Akkarin dále bušil do jeho štítu, ale ichani ho ignoroval.

Dorrien se od ní začal vzdalovat a Sonea si uvědomila, že se snaží odvést Parikovu pozornost. Ichani si ho však ani nevšiml. Když jeho útoky zesílily, dovolila mu, aby ji vytlačil z cesty.

Přemýšlej, říkala si. *Určitě tě napadne nějaký způsob, jak se z toho dostat. Vzpomeň si na hodiny lorda Yikma.*

Zaútočila na Parikův štít ze všech směrů a zjistila, že je celý neproniknutelný. Zamyslela se nad všemi možnými falešnými údery, ale většina z nich se spoléhala na to, že se protivník bude snažit ušetřit svou sílu oslabením svého štítu. Mohla se ho pouze snažit obelstít, aby se vyčerpal.

Pak se mezi Soneu a Sachakana postavil Dorrien a Parikův výraz potemněl. Zastavil se a poslal na léčitele několik úderů. Dorrien se zapotácel a jeho štít se zachvěl. Sonea přispěchala a rozšířila svůj štít kolem něj. Když to udělala, ucítila, že jí začíná ubývat síla. Dorrien ji chytil za paži.

– *Je tak silný!*

– *Ano, a já dlouho nevydržím.*

– *Musíme se dostat pryč*. Popadl ji za paži a odtáhl ji na cestu.

– *Ale Akkarin…*

– *Zvládá to. Víc mu nemůžeme pomoct.*

– *Není dost silný.*

– *V tom případě je po nás.*

Otřásl jí další úder. Nechala Dorriena, aby ji v běhu táhl za sebou. Další úder je popohnal. Sáhla po své moci a věděla, že je to poslední zbytek.

Když příští úder rozbil její štít, zalapala po dechu. Ohlédla se přes rameno a uviděla Pariku rázujícího směrem k ní. Za ním spěchal Akkarin. Dala se na útěk.

Pak ji do boku udeřila síla. Cítila, že jí vyrazila dech, a ramenem narazila do země. Chvíli nedokázala nic

jiného, než jen nehybně ležet na zádech, omráčená dvojnásobným úderem. Pak se přinutila zvednout na lokty.

Dorrien ležel o kus dál, nehybný a bledý. Zděšeně se pokusila vstát, ale další úder ji znovu srazil na zem. Cítila bodnutí štítu, který se kolem ní rozprostřel, a polila ji hrůza. Parika se nad ní skláněl a rty mu křivil krutý úsměv. Nevěřícně a s hrůzou na něj zírala.

Takhle přece nemůžu skončit!

Sachakanův štít vibroval neustálými útoky. Pohlédla na Akkarina, který stál jen o pár kroků dál a ve tváři měl hrozný výraz. Ichani přesunul své sevření z paže na zápěstí a sáhl pod kabát.

Při pohledu na zahnutý nůž, který vytáhl, jí myšlenky zatemnil strach. Začala se marně bránit. Bolest ostří, které projelo její kůží, ji přivedla ke vzpomínce na jinou řeznou ránu, kterou sama udělala.

„Uzdrav se,“ pobídl ji Akkarin. „Svou ránu musíš vždycky neodkladně zahojit. Tvou bariéru narušuje i napůl vyléčený zářez.“

Už byla vyčerpaná, ale dokud byla naživu, vždycky jí trochu moci zůstávalo. K vyléčení tak malé ranky stačilo jenom… *tohle*!

Parika ztuhl a zíral na její paži. Pak pomalu spustil ostří, které se znovu dotklo její kůže. Soustředila se a cítila, jak bolest ustupuje. Ichani vytřeštil oči. Řízl ji znovu, hlouběji, a nevěřícně si odfrkl, když se rána před jeho očima opět zacelila.

Nevědí, jak léčit. Pocítila chvilkové vítězství, to však rychle opadlo. Nemohla se léčit navždy. Nakonec by byla příliš vyčerpaná i na to.

Možná ale existoval jiný způsob, jak tuhle schopnost využít ve svůj prospěch?

Jistě, že ano.

Držel ji za zápěstí. Dotek kůže. Proti jejím léčitelským schopnostem byl právě tak bezbranný jako ona proti černé magii. Zavřela oči a vyslala své myšlenky do jeho paže. Málem se přestala soustředit, když na ruce ucítila píchnutí dalšího zářezu. Zastavila se, aby se vyléčila, a ponořila se hlouběji do jeho těla. Do jeho ramene. Jeho hrudi. Ucítila bolest dalšího zářezu…

Tady, pomyslela si vítězoslavně. *Jeho srdce*. Z posledních sil je uchopila a zmáčkla.

Parika napůl vykřikl, napůl zalapal po dechu a pustil ji. Upadla dozadu a odplazila se stranou. Sachakan padl na kolena a popadl se za hrudník.

Pak ztuhl, na samém pokraji smrti, a Sonea fascinovaně sledovala, jak pomalu modrá.

„Běž od něj dál!“

Při Akkarinově výkřiku sebou Sonea trhla. Přiskočil a zvedl Sachakanův nůž. Máchnutím nože řízl muže zezadu do krku a přiložil dlaň na ránu.

Když si Sonea uvědomila, co dělá, uvolnila se. Bude dobře, když si vezme Parikovu zbývající moc. Ichani tak jako tak zemře a mohlo mu zbývat ještě dostatek síly.

Pak jí došel význam Akkarinových slov. Kdyby Parika zemřel a v těle mu stále zbývala nějaká magie, pak by tato moc pohltila jeho tělo a pravděpodobně rozmetala také všechno kolem. Vyškrábala se na nohy a ustoupila.

Akkarin se napřímil. Upustil nůž a nechal Parikovo tělo spadnout na zem. Udělal pár kroků a přitiskl ji k sobě, až jí vymáčkl všechen vzduch z plic.

„Už jsem myslel, že jsem tě ztratil,“ zašeptal chraplavě. Rozechvěle se zhluboka nadechl. „Měla jsi utéct hned, jak se objevil.“

Cítila, že je potlučená a vyčerpaná, ale léčivá síla, která k ní z Akkarina proudila, jí opět navracela sílu.

„Slíbila jsem ti, že tě neopustím. Jestli zemřeme, zemřeme spolu.“

Mírně se odtáhl a pobaveně se na ni podíval. „To mi velmi lichotí, ale co Dorrien?“

„Dorrien!“

Zaklel a obrátil se k Dorrienovi, který ležel o kousek dál. Přispěchali k léčiteli. Dorrien měl otevřené oči, které se leskly bolestí.

Akkarin položil ruku léčiteli na čelo.

„Zřejmě jste zraněný. Zůstaňte klidně ležet.“

Dorrien sklouzl pohledem k Akkarinovi. „Šetřete si sílu,“ zašeptal.

„Nebuďte směšný,“ odpověděl Akkarin.

„Ale…“

„Živý mi budete k užitku víc než mrtvý, Dorriene,“ řekl Akkarin suše. „Sílu, kterou vás vyléčím, mi můžete vrátit později, pokud budete chtít.“

Dorrienovy oči se rozšířily pochopením.

„Ach.“ Odmlčel se a pohlédl na Soneu. „Co se stalo se Sachakanem?“

Sonea cítila, že se červená. Použít léčivou moc k zabíjení jí připadalo jako nejhorší možné zneužití těchto vědomostí.

„Je mrtvý. Povím ti to jindy.“

Dorrien zavřel oči. Sonea ho pozorně sledovala a viděla, že se mu do tváří pozvolna vrací barva.

„Nech mě hádat,“ zašeptal Akkarin. „Zastavila jsi mu srdce.“

Vzhlédla a zjistila, že se na ni dívá. Pokynul k Dorrienovi. „Zrovna se léčí. Já mu jenom dodávám sílu.“ Podíval se na Sachakana.

„Mám pravdu?“

Sonea pohlédla na Dorriena a přikývla.

„Tvrdil jsi, že Parika by do Kyralie nevstoupil.“

Akkarin se zamračil. „Možná se chtěl pomstít za smrt svých otroků. Silní otroci jsou vzácní a ichani se rozzuří, když jim někdo nějakého zabije nebo vezme. Je to jako ztratit dobrého koně. Stejně ale nevím, proč se sem obtěžoval. Trvalo celé hodiny, než jsme sem přijeli, a muselo mu být jasné, že jakmile sejdeme z cesty, bude téměř nemožné nás najít."

Dorrien se pohnul a otevřel oči. „To bude stačit," řekl. „Připadám si, jako by mě někdo rozemlel na kousíčky a pak zase slepil, ale přežiju to."

Opatrně se zvedl na lokty. Jeho pohled sklouzl k mrtvému Sachakanovi. Otřásl se a podíval se na Akkarina.

„Věřím vám. Co mám tedy udělat?"

„Odjeďte z Průsmyku." Akkarin pomohl Dorrienovi na nohy. „A pošlete varování Společenství. Máte nějaké…"

– *Lorlene!*

– *Makine?*

– *Na Tvrz útočí cizinci!*

Sonea zírala na Akkarina. Oplatil jí pohled. Její myslí probleskl obraz cesty nahlížený svrchu. Poznala v ní cestu ke Tvrzi ze sachakanské strany. Na ní stálo v řadě několik mužů a žen, oblečených do šatů podobných těm, které měl na sobě Parika. Vzduch žhnul pod jejich údery.

„Na varování už je pozdě," zamumlal Dorrien. „Jsou tady."

KAPITOLA 28

INVAZE ZAČÍNÁ

Cery se rozhlédl po okolních zástupech a ucítil slabý záchvěv závisti. Oba Zloději – Sevle a Limek – jejichž teritorium zahrnovalo Trh, byli velmi bohatí muži a dnes nebylo těžké uhodnout proč. Jasné sluneční světlo se odráželo od nekonečného proudu mincí putujících od zákazníků ke kramářům. Výměnou za své služby získávali malou část tohoto příjmu, která rychle vytvořila bohatství.

Číšník přistoupil ke stolu a postavil na něj dva džbánky. Savara usrkla, zavřela oči a povzdechla si.

„Máte tady dobrou raku," řekla. „Skoro tak dobrou, jako u nás."

Cery se usmál. „To bych měl ze Sachaky nechat nějakou dovízt."

Varovně zvedla obočí. „To by bylo drahé. Není moc kupců, kteří by riskovali cestu přes pustinu."

„Ne? A proč?"

Rozmáchla se kolem. „Nic takového nemáme. Žádná tržiště. Každý ashaki vlastní stovky otroků…"

„Ashaki?"

„Mocný svobodný muž. Otroci jim poskytují téměř vše, co potřebují. Obdělávají pole, vyrábějí oblečení, vaří, uklízí, baví je, prostě skoro všechno, co ashaki potřebuje. Když má otrok nějaké zvláštní nadání, třeba dělá krásnou keramiku, nebo ashaki vlastní důl nebo

vypěstuje více obilí, než spotřebuje, obchoduje s jinými ashaki.“

„Tak proč se tam kupci obtěžujou jezdit?“

„Když se jim podaří přilákat zákazníka, můžou na tom dobře vydělat. Většinou prodejem luxusního zboží.“

Cery si prohlédl látku u vedlejšího stánku. Objevila se na trhu před rokem, když jeden z řemeslníků přišel na způsob, jak její povrch udělat lesklý. „To mi zní, jako by pro Sachakany z vymýšlení novinek neplynul žádný zisk.“

„Něco by mohl získat otrok, kdyby byl ctižádostivý nebo chtěl získat odměnu. Mohl by na sebe zkusit upoutat pozornost tím, že by vytvořil něco krásného a neobvyklého.“

„Takže se zdokonalují jen krásný věci.“

Potřásla hlavou. „Postupy zpracování a výroby běžného zboží se zlepšují, jestliže je změna jednoduchá. Otrok může vymyslet rychlejší způsob, jak vypěstovat raku, když jeho pán chce, aby ji vypěstoval rychleji, a potrestal by ho, kdyby to neudělal.“

Cery se zamračil. „Náš způsob se mi líbí víc. Proč někoho bít, když chamtivost a potřeba uživit rodinu přiměje člověka, aby pracoval lépe a rychleji?“

Savara se tiše zasmála. „To je zajímavý názor, obzvlášť z úst člověka ve tvém postavení.“ Pak zvážněla. „Mně se váš způsob taky líbí víc. Nebudeš pít svoji raku?“

Cery zavrtěl hlavou.

„Bojíš se, že tě někdo pozná a nasype ti do ní jed?“

Pokrčil rameny.

„Stejně se ochlazuje,“ postavila se. „Pojďme.“

Došli na konec řady stánků, kde se zastavila u stolu, na kterém byly vyskládané sklenice a láhve.

„K čemu je tohle?“

V nádobě, kterou zvedla, byly naložené dvě sevle plovoucí v zelené tekutině.

„Klíč k potěšení," řekl trhovec. „Stačí jeden lok a budete mít sílu býka." Ztišil hlas. „Dva, a zažijete radosti po celý den a celou noc. Tři a vaše sny…"

„Se promění v noční můru, která potrvá několik dní," dokončil za něj Cery. Vzal jí láhev z rukou a položil ji zpátky na pult. „Za tohle bych rozhodně neplatil… Savaro?"

Savara byla bledá ve tváři a zírala do prázdna.

„Už to začalo," pronesla tak tiše, že ji sotva slyšel. „Ichani zaútočili na Tvrz."

Ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Vzal ji za paži a odtáhl ji od stánku a zvědavých uší.

„Ty to vidíš?"

„Ano," řekla. „Čarodějové ze Společenství rozesílají obrazy toho, co vidí." Odmlčela se a upřela oči někam za tržiště. „První brána právě padla. Mohli bychom jít někam, kde bych to mohla nerušeně sledovat?"

Cery zapátral po Golovi a zahlédl ho, jak postává opodál a pojídá pachi. Rychle mu dal znamení ve znakové řeči Zlodějů. Gol přikývl a vydal se směrem k přístavu.

„Mám skvělý místo," řekl Cery Savaře. „Myslím, že se ti bude líbit. Už jsi někdy byla na lodi?"

„Ty máš *lod*?" usmála se. „Ale jistě, že máš."

*

Dannylovi probleskl hlavou obraz osmi bohatě oděných mužů a žen viděný svrchu. Všichni útočili někam do míst pod lordem Makinem, čarodějem, který obraz posílal.

Scéna se posunula za útočníky k hloučku mužů a žen, kteří stáli kousek za nimi. Měli na sobě prosté, obnošené šaty a někteří drželi provazy uvázané k obojkům malých zvířat podobných limkům.

Jsou to otroci, o kterých mluvil Akkarin? pomyslel si Dannyl.

Obraz se rozmlžil a pak se zaostřil opět na útočníky. Přestali útočit na pevnost a opatrně se k ní přibližovali.

– *Kapitán říká, že první brána je zničena. Sachakané pronikají do pevnosti. Míříme dolů, abychom se s nimi utkali.*

V odmlce, která následovala po Makinově myšlenkovém hovoru, se obrazy zastavily a Dannyl si znovu uvědomil své okolí. Rozhlédl se po pokoji. Poslední dvě hodiny se bavil hádkou mezi lordem Peakinem, vrchním alchymistou, a lordem Davinem, čarodějem, který požádal o přestavbu Rozhledny. Dvojice na sebe nyní zděšeně zírala a na hádku už dávno zapomněla.

– *Jsme na svých místech,* hlásil jim Makin. *Právě útočí na vnitřní bránu.*

Následoval obraz, který ukazoval pohled na temnou chodbu, zatarasenou hradbou kamení. Chodba se zachvěla zvukem dvou úderů. Makin a dva válečníci po jeho boku drželi připravený štít.

Pak stěna vybuchla. Na štít dopadaly sutiny. Skrz oblak prachu přicházely údery a pak chodbou otřásl další výbuch.

– *Zaútočili jsme na Sachakany zpod falešné podlahy,* vysvětloval Makin.

Následovaly zmatené obrazy. Záblesky světla prozařovaly prach za štítem, ale neodhalovaly nic. Pak se z oblaků prachu vynořil stín a útok na štít válečníků se obnovil. Dva čarodějové se zapotáceli, zjevně vyčerpaní.

– *Ústup. Ke dveřím.*

Válečníci spěšně ustoupili několika kovovými dveřmi. Makin dveře zabouchl a s pomocí magie sundal ze zdi dvě obrovské závory a zamkl je.

– *Podejte hlášení.*

Následovala směsice obrazů a zpráv.

– *Většina z nás je mrtvá… Vidím pět… ne, šest těl a…*

– *Pronikli do tvrze!* Dannylovi se mihl hlavou obraz dveří visících na jednom pantu a Sachakana, který kráčí chodbou směrem k nim.

– *Utíkejte!*

– *Vraťte se! Jsem v pasti!*

V prachu se objevily ruce. Jedna z nich držela zahnutou čepel. Následoval pocit šílené paniky… a pak už nic.

Ozvaly se hlasy přátel a rodin válečníků, které ignorovaly zákaz mentální komunikace a volaly jejich jména. Křičeli zmateně jeden přes druhého.

– *Prosím, buďte zticha!* překřičel paniku lord Balkan. *Nemůžu jim pomoct, když je neuslyším. Makine?*

Myšlenkové hovory ostatních čarodějů přerušil obraz kovových dveří. Rudě zářily a naplňovaly chodbu žárem. Uprostřed se pomalu začínaly tavit.

– *Zpátky*, zavelel Makin. *Za stěnu. Ať se unaví.*

Válečníci odspěchali za stěnu, která z poloviny blokovala chodbu. Shlukli se za ní a kamenná deska se začala pomalu posouvat. Zasunula se do mezery ve stěně a ozvalo se zadunění, jak mechanizmus v bočních stěnách zapadl na své místo.

Mágové vyčkávali.

– *Jestli se přes tohle dostanou*, poslal jim Makin, *udeříme do nich vší mocí, která nám zbyla.*

Mentální hovory ostatních čarodějů přerušily ticho v chodbě. Dannyl sebou trhl, když viděl, jak postupně zahynuli další tři mágové ve Tvrzi.

Potom, bez sebemenšího varování, kamenná stěna vybuchla. Válečníci svůj štít spustili, aby šetřili magií. Nyní Makinova komunikace zakolísala, když ho něco udeřilo do spánku, ale znovu se zaostřila, když se vyléčil trochou léčivé síly. Přidal se k těm, kdo zvedli štít, pak se rozhlédl a zjistil, že dva z válečníků leží na zemi.

Útok na jejich štít nebyl o nic slabší než předtím. Válečníci vrávorali zpět, jak postupně jeden po druhém podléhali vyčerpání. Makin si s hrůzou uvědomil, že i jeho síla selhala. Štít se rozpadl a další dva mágové podlehli úderům.

– *Zmizte odtud*, zavolal Balkan. *Udělali jste všechno, co jste mohli.*

Z mračna prachu se vynořily postavy. Když k němu došla první, Makin ustoupil stranou. Muž se na Makina přezíravě podíval a prošel kolem.

– *Jestli stráže uposlechly rozkazy, zadní dveře by měly být zabezpečené, kdyby přední padly*, poslal Makin.

Sachakan v čele se zastavil přede dveřmi. Kolem Makina prošlo dalších šest Sachakanů a přidalo se k prvnímu. Stačil jeden úder a dveře vypadly z pantů. Sachakané vyšli na denní světlo.

„Vítejte v Kyralii," vykřikl vůdce a pohlédl na své spojence. Pak se otočil a podíval se do chodby. Očima střelil po Makinovi „Ty. To ty to posíláš."

Neviditelná síla postrčila Makina dopředu. Dannyl ucítil válečníkův strach a pak se jeho komunikace náhle přerušila.

Dannyl zamrkal a zjistil, že se znovu rozhlíží kolem sebe. Peakin se dopotácel k židli a zhroutil se na ni.

„Je to pravda," zalapal po dechu. „Akkarin nelhal."

Ozvalo se šustění papíru. Dannyl se podíval na Davina. Čaroděj zíral na srolovaný plán. Uprostřed byl pomačkaný, jak ho pevně svíral. Rozvinul ho a uhladil, poté ho nechal znovu svinout do pomačkané ruličky.

Dannyl si všiml, že se v alchymistových očích zaleskly slzy, a odvrátil se. Muž pracoval celé roky, než přijali jeho metody předpovídání počasí. Jaký smysl teď mělo stavět Rozhlednu?

Dannyl vyhlédl z okna. Novicové i mágové stáli sami nebo v hloučcích dole v zahradě, nehybní jako sochy. Mezi nimi procházelo pár sluhů, kteří vypadali, že je podivné chování čarodějů mate a znervózňuje.

Pak se těm, kteří jej byli schopní vidět, objevil před očima nový obraz Tvrze.

*

Když Makinova komunikace skončila, Lorlen si uvědomil, že pevně svírá zábradlí balkónu. Srdce mu bušilo v odpovědi na válečníkovu poslední hrůzyplnou chvilku.

„Pane Správce?“

Lorlen se obrátil ke králi. Panovník byl bledý, ale jeho tvář byla strnulá hněvem a odhodláním. „Ano, Vaše Veličenstvo?“

„Povolejte lorda Balkana.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Balkan na Lorlenovo volání zareagoval okamžitě.

– *Král si přeje, abyste přijel do Paláce.*

– *Myslel jsem si to. Už jsem na cestě.*

„Už vyrazil,“ řekl Lorlen.

Král přikývl. Obrátil se a odešel zpátky do palácové věže. Lorlen ho následoval a pak se zarazil, když se mu před očima objevil další obraz Tvrze. Ucítil něco ostrého

na hrdle. Vrátil se myšlenkami do svého reálného okolí a uviděl, že královi poradci se také drží za krk.

Král se na všechny tři podíval.

„Co se děje?“

„Lord Makin je ještě naživu,“ odpověděl lord Rolden. Král popadl čaroděje na ruku a přitiskl si ji na čelo. „Ukažte mi to,“ přikázal mu.

Obraz, který posílal Makin, byla stále Tvrz, nyní už viděná zvenčí. Z budovy vybíhalo několik prostě oděných Sachakanů a někteří vedli malá zvířata.

Makinovi promluvil do ucha něčí hlas.

„Správně. Řekni jim to. Já budu…“

„Kariko! Podívej, co jsem našla,“ zavolala žena.

Hlas vycházel z Tvrze. Z chodby se vypotácel čaroděj Společenství a padl na kolena. Lorlena šokovalo, když v něm poznal lorda Ferguna. *Jistě*, pomyslel si. *Ferguna poslali pryč*.

Makin byl nejdříve překvapený a pak ho popadl vztek. Útok proběhl tak rychle, že si ani nestačil všimnout, že Fergun hanebně zmizel.

Z budovy vyšla sachakanská žena ve třpytivém kabátu. Zastavila se vedle Ferguna a podívala se směrem k Makinovi.

„Fešák, že?“

„Nemůžeš si ho nechat, Avalo,“ ozval se hlas u Makinova ucha.

„Ale je *slabý*. Nemůžu uvěřit, že se vůbec obtěžovali ho učit. Nejspíš nedokáže ani uvařit vodu.“

„Ne, Avalo. Možná je slabý, ale mohl by jim posílat informace.“

Žena se natáhla, prohrábla mu rukou vlasy a zvrátila mu hlavu dozadu.

„Mohla bych mu poranit uši. Neslyšel by nás.“

„A vypálit mu ty krásné oči?“

Přitáhla si jeho obličej. „Ne. To by byla škoda.“

„Zabij ho, Avalo. V Imardinu si najdeš jiné hezké muže.“

Avala se ušklíbla a pokrčila rameny. Bez okolků vytáhla nůž a přejela jím Fergunovi po krku. Vytřeštil oči a zkusil se odtáhnout, ale byl zjevně příliš slabý, než aby se jí vytrhl. Po chvilce ho žena pustila a on se svalil na zem.

Překročila jeho tělo a přistoupila k Makinovi, i když pohled stále upírala k Sachakanovi za ním.

„Tak kam teď?“

„Do Imardinu,“ odpověděl Kariko. Přitiskl nůž silněji na Makinovo hrdlo. „A teď poslouchej, čaroději. Vyřiď svému Společenství, že se brzy setkáme. Když mi otevřou brány, možná je nechám žít. Alespoň některé z nich. Čekám slavné uvítání. Dary, otroky, zlato…“

Nůž se pohnul. Na okamžik ucítili prudkou bolest.

Lorlen zalapal po dechu, když se myšlenkami náhle vrátil do místnosti. *Právě jsme ztratili dvacet čarodějů a netrvalo to ani hodinu! Dvacet nejlepších válečníků…*

„Posaďte se, pane Správce.“

Lorlen vzhlédl ke králi. Jeho hlas byl nečekaně přívětivý. Rezignovaně se nechal usadit do křesla. Král a jeho poradci se rozesadili vedle něj.

Vládce si promnul čelo a povzdechl si. „Chtěl jsem zjistit, jestli Akkarin nelhal, ale určitě ne právě takto.“

„Jistě,“ souhlasil Lorlen. Vzpomínky na bitvu se mu stále honily hlavou.

„Musím se rozhodnout,“ pokračoval král. „Buď dovolím dalšímu čaroději, aby se naučil černou magii, nebo požádám Akkarina, aby nám pomohl. Co byste udělal vy, pane Správce?“

„Povolal bych Akkarina zpátky.“

„Proč?“

„Víme, že říkal pravdu.“

„Můžeme si být naprosto jistí?“ zeptal se král tiše. „Mohl nám říct pouze část pravdy. Mohl se s těmito mágy spojit.“

„Proč by nám tedy poslal zprávu s varováním před jejich útokem?“

„Aby nás podvedl. Tvrdil, že na nás zaútočí během několika dní, ne již dnes.“

Lorlen přikývl. „Mohl se prostě splést.“

Naklonil se ke králi a podíval se mu do očí. „Věřím, že Akkarin je čestný muž. Proč bychom měli učit černou magii jednoho z nás, kterého bychom pak nemohli poslat pryč, když můžeme povolat někoho, kdo už tuto schopnost má?“

„Protože mu nevěřím.“

Lorlenovi poklesla ramena. Na tohle neměl co říct.

„Položil jsem tuto otázku vašim vedoucím oborů,“ oznámil král. „Souhlasí se mnou. Byl bych pro lorda Sarrina, ale rozhodnutí ponechám na Společenství. Hlasujte o tom.“

Postavil se a došel k otevřenému balkónu.

„Pro svou volbu mám ještě další, čistě praktický důvod. Akkarin je v Sachace. Nemusel by dorazit včas. Lord Sarrin se domnívá, že Sonea se černou magii naučila za týden, i když jí čas zabíralo vyučování a další aktivity. Kdyby tomu čaroděj věnoval všechen svůj čas, mohl by se to naučit rychleji. Já…“ Přerušilo ho zaklepání na dveře. „Vstupte.“

Dovnitř přispěchal chlapec a poklekl.

„Dorazil lord Balkan, Vaše Veličenstvo.“

Král přikývl a chlapec odběhl pryč. Balkan vstoupil a poklekl před králem.

„Vstaňte,“ usmál se král ponuře. „Výborně načasováno, lorde Balkane.“

„Napadlo mě, že se mnou budete chtít hovořit, Vaše Veličenstvo," odpověděl Balkan, když se postavil. Pohlédl na Lorlena a zdvořile mu pokynul. „Doslechli jste se, že padla Tvrz?"

„Ano," odpověděl král. „Rozhodl jsem, že jednomu z čarodějů musíme povolit naučit se černou magii. Společenství jmenuje kandidáty a hlasováním jednoho z nich vybere. Kdyby se Sachakané dostali k Imardinu dřív, než se vámi zvolený čaroděj naučí černou magii, zdrží je posily, které jste poslal ke Tvrzi."

Lorlen na vladaře nevěřícně zíral. Posílá ty čaroděje na smrt. „Potřebujeme je tady, Vaše Veličenstvo, aby mohl zvolený kandidát posílit svou moc, jak nejrychleji to půjde."

„Nedáme jim rozkaz k napadení Sachakanů, dokud nebude jasné, že je potřebujeme zdržet." Král se obrátil k Balkanovi. „Napadá vás ještě jiný způsob, jak bychom mohli nepřítele zpomalit nebo oslabit?"

Válečník přikývl. „Mohli bychom využít městské opevnění. Každá překážka, kterou Sachakané překonají, jim ubere sílu."

„A co hlídka? Můžeme ji využít?"

Balkan zavrtěl hlavou. „Obávám se, že by se to rychle obrátilo proti nám."

Král se zamračil. „Jak to?"

„Každý člověk, který není čaroděj, ale má skryté magické schopnosti, je potenciálním zdrojem moci. Doporučuji, abychom všechny nečarující lidi drželi stranou."

„Možná bych je měl poslat pryč z Imardinu."

Balkan se odmlčel a pak přikývl. „Jestli je to možné."

Král se krátce zasmál. „Jakmile se rozkřikne, že se několik černých mágů ze Sachaky chystá zaútočit na město, vylidní se samo, aniž bych se o to musel snažit.

Zapojím hlídku, aby udržovala pořádek a zajistila, že všechny odplouvající lodě povezou rozumný počet uprchlíků, a pak je pošlu pryč. Doporučíte mi ještě něco?“

Balkan zavrtěl hlavou.

„Zůstaňte se mnou. Chci, abyste s hlídkou probral možnosti opevnění.“ Král se obrátil k Lorlenovi. „Pane Správce. Vraťte se do Společenství a připravte volbu černého mága. Čím dříve se začne učit, tím lépe budeme připraveni.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Lorlen vstal z křesla, poklekl a odešel z místnosti.

*

„Co teď hodláte dělat?“

Rothen se obrátil k Ravenovi. Špeh se tvářil ponuře.

„Nevím,“ přiznal Rothen. „Zjevně už není nutné, abych jel do Sachaky.“

„Kromě potvrzení, že ichani existují, jste měl k cestě i další důvod. Stále ještě můžete hledat Soneu.“

„To ano.“ Rothen se podíval na severovýchod. „Ale Společenství… Kyralie bude potřebovat každého čaroděje pro boj se Sachakany. Sonea… možná potřebuje mou pomoc, ale tím, že jí pomůžu, Kyralii nezachráním.“

Raven se na Rothena mlčky díval a vyčkával. Rothen cítil v hrudi bolest, jako by mu někdo rval srdce dvěma směry.

Ichani existují, pomyslel si. *Akkarin nelhal a Soneu neoklamal*. Zaplavila vlna úlevy když si uvědomil, že i když její rozhodnutí nebyla správná, měla k nim dobrý důvod.

Sonea je v Sachace. Ichani jsou tady. Prozatím je snad v bezpečí. Když pomůžu Společenství, možná se Sonea bude mít kam vrátit.

„Zůstanu," vyslovil nahlas. „Vrátím se do Imardinu." Raven přikývl. „V Calii můžeme vyměnit vůz a zboží za dva čerstvé koně – jestli si je všechny nevzaly posily."

Posily. Lord Yikmo a ostatní ještě nedorazili ke Tvrzi. Zřejmě se vrátí do Imardinu a přidají se ke zbytku Společenství.

„Mohl bych také počkat v Calii a přidat se k posilám, až se budou vracet," řekl Rothen.

Špión přikývl. „Pak se tam tedy rozdělíme. Bylo mi ctí s vámi pracovat, lorde Rothene."

Rothenovi se podařilo vyloudit chabý úsměv. „Vaše společnost i vaše lekce byly velice zábavné, Ravene."

Špión si nad Rothenovými slovy odfrkl. „Umíte dobře lhát, lorde Rothene." Pak pokrčil rameny. „Ale tak jsem vás to ostatně učil. Škoda, že naše lekce nevyužijeme v praxi. Teď však musíte dělat to, co vás učili jako čaroděje." Pohlédl na Rothena. „Bránit Kyralii."

*

Když se mezi stromy objevil maličký domek, Sonea ho považovala za další farmářskou chalupu, ale jakmile sjeli z cesty, Dorrien na stavení pyšně ukázal. „Můj domov."

Zastavil svého koně před domem. Ostatní jezdci nervózně přihlíželi, jak Akkarin se Soneou sesedají. Sonea podala otěže jednomu z mužů.

„Děkuji za půjčení," řekla mu.

Než převzal otěže, nedůvěřivě si ji změřil. Vrátila se k Akkarinovi a sledovala, jak Dorrien děkuje mužům a posílá je pryč.

„Dělají si starosti," vysvětlil Dorrien, když se vrátil. „V jednu chvíli vás vyprovázím pryč a najednou na cestě leží mrtvý Sachakan a já na vás dva změním názor."

„Co jste jim řekl?" zeptal se Akkarin.

„Že jsme byli přepadeni a vy jste nás zachránili. A také jsem jim vysvětlil, že si na oplátku zasloužíte odpočinek přes noc a trochu jídla. A samozřejmě jsem dodal, že bych ocenil, kdyby si to nechali pro sebe."

„A nechají?"

„Nejsou hloupí. Pochopili, že se děje něco vážného, i když neznají podrobnosti. Ale splní, o co jsem je poprosil."

Akkarin přikývl. „Jsme jim hodně dlužní. Kdyby nechytili koně a nevrátili se pro nás, ještě bychom byli na cestě. To chtělo odvahu."

Dorrien přikývl. „Běžte dovnitř. Dveře nejsou zamčené. Jestli máte hlad, je tam čerstvý chléb a hrnec s včerejší polévkou. Přijdu za vámi, jen co se postarám o svého koně."

Sonea následovala Akkarina dovnitř. Vešli do světnice, která byla široká jako celá chalupa. U jedné stěny stála lavice a nad ní visely police. Podle košíků s ovocem a zeleninou, hrnců a nádobí, které na nich stály, se Sonea domyslela, že tady si Dorrien připravuje jídlo. Zbytek pokoje vyplňovalo několik dřevěných židlí a velký nízký stůl. Ostatní stěny zdobily police zastavěné sklenicemi, lahvemi, truhličkami a knihami.

Dvoje dveře vedly do dalších místností. Jedny byly otevřené a za nimi Sonea zahlédla neustlanou postel.

Akkarin přešel do kuchyňského koutku, Sonea se posadila na židli a prohlížela si všechno kolem. *Je tady*

takový nepořádek, říkala si. *Naprosto se to liší od Rothenových pokojů.*

Cítila se podivně klidná. Představy, které Makin posílal z Tvrze, ji naplnily hrůzou, ale o několik hodin později už cítila jenom otupělost a smrtelnou únavu. Také ji zaplavila zvláštní úleva.

Vědí to, pomyslela si. *Společenství… Rothen… všichni… vědí, že jsme mluvili pravdu.*

Ne, že by to teď bylo k něčemu dobré.

„Máš hlad?“

Podívala se na Akkarina. „Hloupá otázka.“

Vzal dvě misky, nalil do nich polévku a z velkého bochníku na lavici odlomil dva kusy chleba. Když nesl misky ke stolu, začalo se z nich kouřit.

„Opravdové jídlo,“ zamumlala Sonea, když jí Akkarin podal misku. „Samozřejmě mi chutnalo, cos vařil,“ dodala. „Jen jsi měl omezené přísady.“

„Ano. A chybí mi Takanovo nadání.“

„Ani Takan by to nedokázal lépe.“

„To by ses divila. Proč myslíš, že si ho Dakova tak dlouho držel?“

Mlčky jedli a vychutnávali si prosté jídlo. Dorrien vešel do světnice, právě když odložila prázdnou misku. Podíval se na ni a usmál se.

„Dobré?“

Přikývla.

Sesunul se na židli.

„Měl byste se vyspat,“ vybídl ho Akkarin.

„Já vím,“ odpověděl Dorrien. „Ale stejně bych nedokázal usnout. Mám plnou hlavu otázek.“ Zavrtěl hlavou. „Ten čaroděj… jak jste se dostali Průsmykem, když ho hlídal?“

„Malou lstí,“ odpověděl Akkarin. Když ji začal popisovat, Sonea ho upřeně pozorovala. Připadal jí jiný.

Už nebyl tak rezervovaný a odtažitý. „Myslel jsem si, že Parika vstoupil do Kyralie, aby nás našel. Jakmile zaútočili na Tvrz, bylo mi jasné, že je to součást invaze.“

„Byl tak silný.“ Dorrien se podíval na Soneu. „Jak jsi ho zastavila?“

Sonea cítila, že se začíná červenat. „Zastavila jsem mu srdce. Léčivou magií.“

Dorriena to překvapilo. „On se nebránil?“

„Ichani neumí léčit, takže nevěděl, že mu můžu něco takového provést.“ Otřásla se. „Nikdy by mě ani nenapadlo, že něco takového udělám.“

„Na tvém místě bych se rozhodl stejně. Vždyť se tě snažil zabít.“ Pak pohlédl na Akkarina. „Byl Parika jediný čaroděj u Průsmyku?“

„Ano. Ale to ještě neznamená, že později nepřijdou další.“

„Pak bych měl varovat místní.“

Akkarin přikývl. „Ichani budou obyčejné lidi pronásledovat. A zvláště ty, kteří mají magický potenciál.“

Léčitel vytřeštil oči. „Takže celou cestu z Tvrze do Imardinu budou přepadat farmáře a vesničany.“

„Když bude Společenství rozumné, nechá všechny vesnice a farmy v oblasti evakuovat. Kariko by ale nedovolil, aby ostatní ichani cestou ztráceli moc času. Bojí se, aby Společenství nezměnilo názor a nedovolilo mi vrátit se, abych mohl včas nabrat sílu a postavit se mu.“

Dorrien se odmlčel a hleděl na Akkarina. Vypadal, že bojuje sám se sebou, a pak pohlédl na Soneu.

„Co by se stalo, kdyby vás Společenství nepovolalo zpátky? Co můžou dělat?“

Akkarin zavrtěl hlavou. „Nic. I kdyby mě zavolali zpátky a dovolili mi použít černou magii, nemám dost

času, abych se silou vyrovnal osmi Sachakanům. Naučil bych černou magii pár vybraných lidí, později bych se vrátil a vybojoval Kyralii zpátky.“

Dorrien na něj zděšeně zíral. „Opustil byste Kyralii?“

„Ano.“

„Musí být jiná možnost.“

Akkarin zavrtěl hlavou.

„Ale vrátil jste se. Proč byste to dělal, kdybyste nechtěl bojovat?“

Akkarin se chabě usmál. „Nečekám, že zvítězím.“

Dorrienův pohled se přesunul k Sonei. Skoro slyšela, jak si myslí: *A ty jsi do toho zapletená taky?*

„Co budete dělat?“ zeptal se tiše.

Akkarin se zamračil. „Ještě jsem se nerozhodl. Doufal jsem, že se tajně vrátím do Imardinu a počkám, až mě Společenství povolá.“

„Pořád to ještě můžeme udělat,“ vložila se do hovoru Sonea.

„Nemáme koně ani peníze. Bez nich se do Imardinu před ichani nedostaneme.“

Dorrien se mírně usmál. „S tím vám rád pomohu.“

„Porušil byste rozkazy Společenství?“

Léčitel přikývl. „Ano. Co budete dělat, až dorazíte do města?“

„Čekat, až mě Společenství zavolá.“

„A když to neudělají?“

Akkarin si povzdechl. „Pak nemůžu dělat nic. Získal jsem sice nějakou sílu od Pariky ale ne dost, abych se mohl postavit ichani.“

Sonea zavrtěla hlavou. „Dnes ráno jsme taky nebyli dost silní, ale stejně se nám jednoho podařilo zabít. Proč bychom nepoužili to samé i na ostatní? Můžeme předstírat, že jsme vyčerpaní, nechat se chytit a pak použít léčivou sílu, abychom je zabili.“

Akkarin se zamračil. „To by bylo nebezpečné. Nikdy jsi nezažila vysávání síly. Jakmile to jednou začne, nemůžeš použít svou vlastní magii. Nedokázala by ses vyléčit.“

„Musíme být rychlí.“

Akkarinův výraz ještě potemněl. „Ostatní ichani uvidí, cos provedla. I když to nepochopí, začnou být opatrní. Stačilo by jen porušit bariéru tvé kůže, aby ti v používání léčivé moci zabránili.“

„Musíme se tedy ujistit, že nic neuvidí.“ Sonea se naklonila dopředu. „Dostaneme je, když budou sami.“

„Mohou zůstat pohromadě.“

„Musíme je obelstít, aby se rozdělili.“

Akkarin se zatvářil zamyšleně. „Nejsou zvyklí na městské prostředí a slumy jsou pěkné bludiště.“

„Mohli bychom zapojit Zloděje.“

Dorrien se na ni podíval a přimhouřil oči. „Rothen tvrdil, že jsi s nimi přerušila veškeré kontakty.“

Při Rothenově jméně s sebou trhla. „Jak se má?“

„Neslyšel jsem o něm od chvíle, kdy Lorlen zakázal mentální komunikaci,“ odpověděl Dorrien. Podíval se na Akkarina. „Ulevilo by se mu, kdyby se dozvěděl, že je Sonea naživu. Když řeknu Společenství, že jsem vás potkal, můžu jim také vzkázat, že nabízíte pomoc.“

„Ne.“ Akkarinův zamyšleně hleděl do dálky. „Jestli máme se Soneou přepadnout ichani ve městě, nesmí se o nás dozvědět. Kdyby to zjistili, spojili by se a vyslídili by nás.“

Dorrien se napřímil. „Společenství by vaši přítomnost udrželo…“

„Ichani by to vyčetli z myšlenek prvního čaroděje, kterého by zabili.“ Akkarin se podíval na Dorriena temnýma očima. „Odkud si myslíte, že jsem se to naučil?“

Dorrien zbledl. „Ach tak.“

„Společenství se nesmí dozvědět, že jsme ve městě,“ prohlásil Akkarin a v hlase mu znělo odhodlání. „Takže jim nesmíte říct, že jste nás potkal, ani že jste se dnes setkal s Parikou. Čím méně lidí bude vědět o našem návratu, tím větší je šance, že Sachakané náš plán neodhalí.“

„Takže máme plán?“ zeptala se Sonea.

Akkarin se na ni usmál. „Alespoň jeho základ. Tvůj nápad by mohl fungovat, i když na Karika zřejmě nezabere. Dakova se naučil léčit ode mne, ale nechal si to tajemství pro sebe. Nejsem si jistý, jestli tuto dovednost naučil alespoň svého bratra. I kdyby ne, Kariko bude nejspíš vědět, že léčení existuje, a jistě se zamyslel nad tím, jak by se dalo použít, aby mohlo někomu ublížit.“

„Takže se musíme vyhnout Karikovi,“ odvětila. „Pořád nám zbývá zabít sedm ichani. Myslím, že to nás na chvíli zabaví.“

Dorrien se usmál. „Vypadá to, že plán máte. Možná by se mi podařilo Společenství občas popostrčit, když bude promýšlet svou strategii. Měl bych jim něco doporučit?“

„Nedovedu si představit nic, co by je přesvědčilo, aby se schovali,“ odpověděl Akkarin.

„Ale mohli by to udělat, když budou bojovat a vyčerpají se,“ podotkla Sonea.

Akkarin přikývl. „Navrhněte jim, aby své útoky soustředili vždy na jednoho ichani. Sachakané nejsou zvyklí si pomáhat a podporovat se. Neumí vytvořit společný štít.“

Dorrien přikývl. „Ještě něco?“

„Promyslím si to cestou. Čím dříve vyrazíme, tím lépe.“

Léčitel vstal. „Seženu vám nějaké jiné koně.“

„A mohl bys nám sehnat nějaké čisté oblečení?“

„Měli bychom cestovat v přestrojení,“ dodal Akkarin. „Ideální by byla uniforma sloužících, ale dobře poslouží cokoliv prostého.“

Dorrien povytáhl obočí. „Chcete se vydávat za mé sluhy?“

Sonea mu pohrozila prstem. „Ano. A ne, že toho budeš zneužívat.“

KAPITOLA 29

DĚDICTVÍ MINULOSTI

Když Lorlen povstal, v Síni Společenství se rozhostilo absolutní ticho.

„Svolal jsem toho Setkání na žádost krále. Jak jistě všichni víte, osm sachakanských čarodějů včera zaútočilo na Tvrz a dobylo ji. Přežili jen dva čarodějové, devatenáct bylo zabito.“

Mezi posluchači se ozvalo mumlání. Zjištění, že dva válečníci unikli, byla jediná dobrá zpráva, kterou Lorlen za poslední den obdržel.

„Ukázalo se, že některá prohlášení a předpovědi našeho Nejvyššího lorda byla pravdivá. Napadli nás sachakanští mágové nezměrné síly. Čarodějové, kteří používají černou magii.“

Lorlen se odmlčel a rozhlédl se po sále. „Musíme připustit možnost, že je nás příliš málo a jsme příliš slabí na to, abychom Spojené země ubránili. Ve světle těchto okolností nás král žádá, abychom učinili výjimku z našich zákonů. Žádá nás, abychom mezi námi vybrali jednoho, kterého považujeme za spolehlivého a důvěryhodného, a ten se naučí černou magii.“

Sál se naplnil hlasy. Lorlen z davu vyčetl smíšené reakce. Někteří mágové nahlas protestovali, zatímco jiní vypadali rezignovaně.

„Nyní vás žádám, abyste navrhli kandidáty na tuto funkci,“ překřičel hluk. „Zvažte to pečlivě. Činnost

tohoto čaroděje bude omezena přísnými pravidly. Po zbytek svého života se musí zdržovat na pozemcích Společenství. Nesmí zastávat žádnou řídící funkci. Nebude mu dovoleno učit. Podle okolností mohou být pravidla ještě zpřísněna.“ Lorlena potěšilo, že na tváři žádného čaroděje neviděl náznak dychtivosti. „Máte nějaké otázky?“

„Může to Společenství odmítnout?“ ozval se někdo.

Lorlen zavrtěl hlavou. „Je to králův rozkaz.“

„Rada starších by to nikdy neschválila,“ zvolal lonmarský čaroděj.

„Podle dohody Spojených zemí je král Kyralie oprávněn použít jakékoli prostředky, aby ochránil Spojené země před útokem cizích čarodějů,“ odpověděl Lorlen. „Já a Vyšší mágové jsme to s králem mnohokrát probírali. Věřte mi, že by takové rozhodnutí neučinil, kdyby existovala jiná možnost.“

„A co Akkarin?“ zvolal jiný čaroděj. „Proč ho nepovolat zpátky?“

„Navržené řešení považuje král za moudřejší,“ odpověděl Lorlen strnule.

Nikdo neměl další otázky. Lorlen přikývl.

„Máte půl hodiny na to, abyste se rozhodli. Jestli si přejete někoho navrhnout, sdělte to lordu Osenovi.“

Díval se, jak mágové opouštějí svá místa a shlukují se do malých skupinek, aby probrali králův rozkaz. Někteří šli rovnou za lordem Osenem. Vyšší mágové byli nezvykle zamlklí. Když uplynula půlhodina, Lorlen vstal a udeřil do gongu vedle svého křesla.

„Prosím, usaďte se.“

Když se mágové vrátili na svá místa, Osen vystoupal po schodech k Lorlenovi.

„Tohle bude zajímavé," zamumlal ředitel Jerrik. „Koho asi považují za důvěryhodného v téhle nejisté hodině?"

Osen pokrčil rameny. „Nic překvapivého. Navrhují lorda Sarrina, lorda Balkana, lady Vinaru nebo vás," pohlédl na Lorlena.

„Mě?" vykřikl Lorlen, než se stačil ovládnout.

„Ano." Osen se zatvářil pobaveně. „Víte, jste velmi oblíbený. Jeden z čarodějů navrhoval, aby na sebe toto břemeno vzal králův rádce."

„Zajímavý nápad," uchechtl se lord Balkan a zamyšleně se podíval na nejvyšší řadu židlí. Lord Mirken na něj pohlédl a jeho výraz se náhle změnil z ostražitého na úzkostný. „Jen ať král čelí následkům, k nimž by to vedlo."

„Během jediného dne by si našel nového poradce," řekla Vinara nevýrazně. Podívala se na Lorlena. „Tak se do toho pusťme."

Lorlen přikývl a obrátil se k sálu. „Návrhy na pozici… černého mága jsou následující: lord Sarrin, lord Balkan, lady Vinara a já." *Mě si určitě nevyberou*, doufal. *A co když ano?* „Kandidáti se zdrží hlasování. Prosím, vytvořte světla."

Ke stropu vzlétly stovky světelných koulí. Lorlenovi bušilo srdce. Stále mu zněla v hlavě Osenova poznámka. „*Víte, jste velmi oblíbený.*" Tuhla mu krev v žilách jen při pomyšlení, že by přišel o své postavení Správce a musel se naučit to, co i Akkarin považoval za zlou magii.

„Ti, kdo hlasují pro lorda Sarrina, nechť nechají svá světla zfialovět," oznámil. „Ti, kdo jsou pro lorda Balkana, zvolí rudou. Pro lady Vinaru zelenou." Odmlčel se a polkl. „A pro mne modrou."

Některé světelné koule začaly měnit barvu ještě dříve, než domluvil, protože mágové se domysleli, že Lorlen navrhne barvu kandidátova hábitu. Pak pomalu změnily barvu i zbývající bílé koule.

Je to těsné, pomyslel si Lorlen. Začal počítat…

„Sarrin," řekl Balkan.

„Mám stejný výsledek," přitakala lady Vinara. „I když jste byl na druhém místě."

Lorlen vydechl úlevou, když zjistil, že mají pravdu. Podíval se na Sarrina a zaplavil ho soucit. Starý čaroděj byl bledý a vypadal, že mu není dobře od žaludku.

„Naším obráncem bude lord Sarrin," prohlásil Lorlen.

Když se pozorně zadíval do publika, viděl, že zdráhavě souhlasí. „Vzdá se své role vrchního alchymisty a neodkladně se začne učit černou magii. Prohlašuji toto Setkání za ukončené."

*

„Probuď se, Soneo."

Sonea si s trhnutím uvědomila svoje okolí. S překvapením viděla, že její kůň zastavil. Rozhlédla se a zjistila, že ji Dorrien pozoruje se zvláštním výrazem ve tváři. Zastavili se u cesty vedoucí k nějakému domu a Akkarina nebylo nikde vidět.

„Šel sehnat nějaké jídlo," vysvětlil jí Dorrien.

Přikývla, zívla a promnula si obličej. Dorrien na ni stále zamyšleně hleděl.

„Na co myslíš?" zeptala se ho.

Odvrátil se a pousmál se. „Myslel jsem na to, že jsem tě měl unést ze Společenství, dokud jsem měl šanci."

Ucítila známé bodnutí viny. „Společenství by ti to nedovolilo. Já bych ti to nedovolila."

Zvedl obočí. „Ne?"

„Ne,“ vyhnula se jeho pohledu. „Trvalo mi dlouho, než jsem se opravdu rozhodla, že chci zůstat a naučit se magii. A názor už sotva změním.“

Odmlčel se. „Myslíš… myslíš, že by tě to nelákalo?“

Vzpomněla si na den, kdy spolu šli k prameni a políbil ji, a neubránila se úsměvu. „Trochu. Ale sotva jsem tě znala, Dorriene. Pár týdnů mi nestačí k tomu, abych si někým byla jistá.“

Očima sklouzl za její rameno. Obrátila se a viděla, že se k nim vrací Akkarin. Pochybovala, že by ho někdo poznal s krátkými vousy a v prostém oblečení. Stačil ale pozornější pohled, aby si člověk všiml, že jezdí na koni příliš dobře. Musí ho na to upozornit.

„A teď jsi si jistá?“

Otočila se zpátky k Dorrienovi. „Ano.“

Dlouze vydechl a pak pokýval hlavou. Sonea se znovu podívala na Akkarina. Jeho výraz byl ponurý a tvrdý.

„I když bylo těžké přesvědčit *jeho*,“ dodala.

Dorrien přidusil smích. Sonea se obrátila a vynadala si za tak nerozvážnou poznámku a Dorrien vybuchl smíchy.

„Chudák Akkarin!“ pousmál se a zavrtěl hlavou. „Jednou budeš lidem nahánět hrůzu.“

Sonea na něj zírala a rudla. Přemýšlela, co mu odseknout, ale nic ji nenapadlo. Pak k nim dojel Akkarin, a tak to vzdala.

Když jí podával bochník chleba, upřeně se na ni zadíval. Cítila, že jí znovu začínají hořet tváře. Povytáhl obočí a zkoumavě se podíval na Dorriena. Léčitel se usmál, šťouchl koně patami do slabin a vyrazil kupředu.

Jeli dál a za jízdy jedli. O hodinu později dorazili do malé vesničky. Sonea s Akkarinem sesedli, podali otěže Dorrienovi a léčitel odešel pro nové koně.

„Co jste to s Dorrienem předtím probírali?“

Ohlédla se na něj. „Probírali?“

„U statku, kde jsem kupoval jídlo.“

„Aha. Nic.“

Usmál se a přikývl. „Nic. Úžasné téma. Vyvolává u lidí zajímavé reakce.“

Chladně se na něj podívala. „Možná je to zdvořilý způsob, jak vyjádřit, že ti do toho nic není.“

„Když to říkáš.“

Jeho vědoucný výraz ji dopálil. To byla tak čitelná? *Ale jestli dokážu odhadnout, co si myslí on, zřejmě i on dokáže snadno vytušit, na co myslím já.*

Zívl a zavřel oči. Když je otevřel, vypadal ostražitěji. *Kdy jsme se naposledy pořádně vyspali?* zamyslela se. *To ráno, když jsme proklouzli Průsmykem? A předtím? Pár hodin každý den. A první polovinu cesty Akkarin nespal vůbec.*

„Už nemíváš zlé sny,“ zeptala se náhle.

Akkarin se zamračil. „Ne.“

„A o čem se ti zdávalo?“

Probodl ji pohledem a ona té otázky hned zalitovala.

„Promiň,“ odvětila. „Neměla jsem se ptát.“

Akkarin se zhluboka nadechl. „Ne, měl bych ti to říct. Zdá se mi o tom, jak jsem býval otrokem. Hlavně o věcech, které se týkaly jedné osoby.“ Odmlčel se. „Dakovovy otrokyně.“

„Té, co ti na začátku pomáhala?“

„Ano,“ řekl tiše. Odmlčel se a odvrátil se. „Miloval jsem ji.“

Sonea překvapeně zamrkala. Akkarin a otrokyně? On ji *miloval*? Miloval *jinou* ženu? Cítila rostoucí nejistotu a rozmrzelost a pak vinu. Žárlí na dívku, která zemřela před lety? To je směšné.

„Dakova o tom věděl," pokračoval Akkarin. „Netroufli jsme se jeden druhého ani dotknout. Dakova by nás zabil. Dělalo mu radost nás trýznit jakkoli to šlo. Sloužila mu… pro jeho potěšení."

Sonea se otřásla, když začala chápat, jaké to muselo být. Dívat se na sebe a nesmět se jeden druhého dotknout. Nedokázala si ani představit, jak se Akkarin cítil, když věděl, co ta dívka musí vytrpět.

Akkarin si povzdechl. „Zdávalo se mi o ní každou noc. Ve snech jsem jí říkal, že odvedu Dakovovu pozornost, aby mohla utéct. Sliboval jsem jí, že zařídím, aby ji nenašel. Ale vždycky mě přehlížela. Vždycky šla za ním."

Natáhla se a chytla ho za ruku. Pevně ji sevřel.

„Vysvětlila mi, že otroci považují za čest sloužit svému čaroději. Řekla, že díky tomuto pocitu je jejich život snesitelnější. Dokážu pochopit, že by tak mohli přemýšlet tímto způsobem, když jim nic jiného nezbývá. Ale nerozumím tomu, když mají na výběr – nebo když ví, že je chce jejich pán zabít."

Sonea si vzpomněla na Takana a na to, jak říkal Akkarinovi „pane". Vybavila si, jakým podivným způsobem předal sachakanský nůž Akkarinovi. Když si ho položil na zápěstí, jako by mu nabízel něco víc než pouhý nůž. Možná to tak bylo.

„Takan tak stále uvažuje, že?" zeptala se tiše.

Akkarin na ni pohlédl. „Ano," odvětil. „Nikdy se nedokázal zbavit celoživotních zvyků." Odmlčel se a pak se zasmál. „Myslím, že posledních pár let na těch rituálech trval stejně jenom proto, aby mě dopálil. Jsem si jistý, že by se ke svému předchozímu životu nikdy dobrovolně nevrátil."

„Stejně ale zůstal s tebou a nechtěl se od tebe naučit magii."

„Ne, ale to mělo praktické důvody. Takan by nemohl vstoupit do Společenství. Pokládali by mu příliš mnoho otázek. I kdybychom si jeho minulost vymysleli, bylo by těžké vyhnout se lekcím, které vyžadují spojení myslí. A učit ho magii tajně by bylo příliš riskantní. Kdyby se vrátil do Sachaky, bez znalostí černé magie by nepřežil. Myslím, že si nevěřil dost na to, aby se tam vydal. V Sachace existují pouze páni a otroci. Aby přežil jako pán, potřeboval by své otroky."

Sonea se otřásla. „To zní jako pořádně děsivé místo."

Akkarin pokrčil rameny. „Ne každý pán je krutý. Ichani jsou vyhnanci. Jsou to mágové, které král vypověděl z města – a nejen proto, že by byli příliš cílevědomí."

„Jak to, že je král nechal žít?"

„Jeho vlastní síla je dost velká a má dostatečnou podporu, kdyby se vzpouzeli."

„Sachakanský král je čaroděj?!"

„Ano," usmál se Akkarin. „Jen ve Spojených zemích máme zákon, který zakazuje, aby král uměl čarovat, nebo měl příliš silný vliv na politiku."

„A náš král to ví?"

„Ano, i když nemá představu, jak silní sachakanští mágové jsou. Vlastně teď už ano."

„Co si sachakanský král myslí o tom, že ichani zaútočili na Kyralii?"

Akkarin se zamračil. „To nevím. Kdyby o Karikově plánu věděl, jistě by se mu to nelíbilo, ale nejspíš se domníval, že to nikdy nebude fungovat. Ichani se vždy příliš zabývali malichernými šarvátkami mezi sebou a nikdy je napadlo spojit se. Bude zajímavé sledovat, co sachakanský král udělá, až sousední zem ovládnou ichani."

„Pomůže nám?"

„To ne," zasmál se Akkarin ponuře. „Zapomněla jsi, jak moc Sachakané nenávidí Společenství."

„Kvůli válce? Ale ta byla už dávno."

„Pro Společenství ano. Ale Sachakané na ni nedokáží zapomenout. Zvláště když jim z poloviny země zbyla jenom pustina." Akkarin zavrtěl hlavou. „Společenství nemělo po vyhrané válce Sachaku přehlížet."

„Co tedy mělo udělat?"

Akkarin obrátil hlavu směrem k horám a Sonea sledovala jeho pohled. Ještě před pár dny byli za touto zubatou linií.

„Byla to válka mezi čaroději," zamumlal Akkarin. „Nikdy nemá smysl posílat armádu obyčejných lidí proti čarodějům, zvláště když používají černou magii. Sachaku dobyli mágové z Kyralie, kteří se pak okamžitě vrátili do svých bohatých domovů. Věděli, že se sachakanská říše časem opět vzpamatuje a bude zase nebezpečná, a tak z ní udělali pustinu, aby zůstala chudá. Kdyby tam mágové Společenství raději zůstali, osvobodili otroky a čarodějům ukázali, jak využít svou moc ku prospěchu jiných, Sachakané teď mohli být mírumilovnější. A my bychom možná nemuseli čelit situaci, které čelíme dnes."

„Chápu," řekla Sonea pomalu. „Ale také je mi jasné, proč k tomu nikdy nedošlo. Proč by Společenství pomáhalo obyčejným Sachakanům, když nepomáhá obyčejným Kyraliáncům?"

Akkarin se zamyšleně podíval na Soneu. „Někteří ano. Dorrien, například."

Sonea vydržela jeho pohled. „Dorrien je výjimka. Společenství by mohlo dělat mnohem víc."

„Nemůžeme dělat nic, když to nikdo dělat nechce."

„Ale jistě, že můžete."

„Přinutila bys čaroděje pracovat proti jejich vůli?"

„Ano.“

Povytáhl obočí. „Pochybuji, že by spolupracovali.“

„Možná by se jim mohl snížit příjem, kdyby nespolupracovali.“

Akkarin se usmál. „Měli by pocit, že se s nimi zachází jako se sluhy. Nikdo by nenechal své děti vstoupit do Společenství, kdyby věděl, že budou muset pracovat jako obyčejní lidé.“

„Nikdo z rodů,“ opravila ho.

Akkarin zamrkal a pak se uchechtl. „Od chvíle, kdy tě Společenství začalo učit, jsem dobře věděl, že budeš mít rozkladný vliv. Měli by mi být vděční, že jsem tě odvedl.“

Otevřela pusu, aby mu odpověděla, ale zarazila se, když postřehla vracejícího se Dorriena. Jel na novém koni a další dva vedl.

„Nejsou úplně nejlepší,“ řekl a předal jim otěže, „ale musí nám stačit. Do Imardinu pospíchají mágové z celé země, a tak se počty odpočatých koní ve stájích rychle tenčí.“

Akkarin zachmuřeně přikývl. „Musíme si tedy pospíšit, dokud ještě nějací zbývají.“ Přistoupil ke koni a vyhoupl se do sedla. Sonea vylezla na druhého koně. Když vklouzla druhou nohou do třmene, zkoumavě se na Akkarina zadívala. Sice jí pověděl, že má rozkladný vliv, ale to ještě neznamená, že s ní nesouhlasí. Možná má dokonce stejný názor.

Záleží na tom? Za pár dní možná žádné Společenství nebude a chudí lidé zjistí, že jsou i horší věci než Očista.

Otřásla se a zaplašila tu myšlenku.

*

Dannyla napadlo, že chodba v sídle čarodějů je skoro tak plná jako Univerzita o polední přestávce. Procházel s Yaldinem mezi hloučky čarodějů, jejich žen, manželů a dětí. Všichni probírali Setkání.

Když Yaldin došel ke dveřím svých komnat, vzhlédl a povzdechl si.

„Nezajdete na šálek sumi?“ zeptal se.

Dannyl přikývl. „Když to Ezrille nebude vadit.“

Yaldin se pousmál. „Ráda lidem tvrdí, že u nás rozhoduji já, ale já – i Rothen – víme své.“

Otevřel dveře a uvedl Dannyla do obývacího pokoje. Ezrille seděla v jednom z křesel, oblečená do šatů z lesklé modré látky.

„To bylo rychlé Setkání,“ zamračila se.

„To ano,“ odpověděl Dannyl. „Dnes vám to moc sluší, Ezrille.“

Usmála se a kolem očí se jí udělaly vrásky. „Měl byste nás navštěvovat častěji, Dannyle.“ Pak zavrtěla hlavou. „Divím se, že takový gentleman jako vy se stále ještě neoženil. Sumi?“

„Ano, prosím.“

Vstala a začala chystat šálky a vodu, zatímco Dannyl a Yaldin se posadili. Starý čaroděj se zamračil.

„Pořád nemůžu uvěřit, že se rozhodli povolit černou magii.“

Dannyl přikývl. „Lorlen prohlásil, že některá Akkarinova tvrzení jsou pravdivá.“

„Ta nejhorší.“

„Ano, ale přemýšlím, jestli tím nechtěl naznačit, že jiná jsou *nepravdivá*.“

„Která?“

„Zjevně ne to, že se sachakanští čarodějové chystají napadnout Kyralii,“ odvětila Ezrille a postavila na stůl

před křesly podnos se šálky. „Co bude dělat Rothen? Teď už není nutné, aby jezdil do Sachaky.“

„Zřejmě se vrátí.“ Dannyl zvedl šálek, který mu nabídla, a usrkl kouřící nápoj.

„Pokud nedoufá, že najde Soneu.“

Dannyl se zamračil. *Toho by byl Rothen klidně schopen…*

Vzhlédli, když se ozvalo zaklepání na dveře. Yaldin mávl rukou a dveře se otevřely. Posel se uklonil, rozhlédl se po pokoji, a když uviděl Dannyla, vstoupil.

„Pane velvyslanče. Přeje si vás vidět nějaký muž. Všechny přijímací sály jsou plné, tak jsem ho zavedl do vašich komnat. Váš sluha byl přítomen a přijal ho.“

Návštěva? Dannyl odložil šálek a vstal.

„Děkuji,“ odpověděl poslovi. Muž se uklonil a vzdálil se.

Dannyl se na Yaldina a Ezrille omluvně usmál. „Děkuji za sumi. Raději půjdu zjistit, co je to za návštěvu.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Ezrille. „Později se musíte stavit a povědět nám o něm.“

Chodba teď byla o něco klidnější, když se většina čarodějů po Setkání vrátila do svých komnat nebo ke svým povinnostem. Dannyl došel ke svým dveřím a otevřel je. Z křesla v obývacím pokoji se zvedl mladý muž s blonďatými vlasy a uklonil se mu. Dannyl ho v první chvíli nepoznal, protože byl oblečený podle střízlivé módy, které dávali Kyraliánci přednost.

Pak spěšně vešel dovnitř a zabouchl za sebou dveře.

„Zdravím, velvyslanče Dannyle,“ zazubil se Tayend. „Stýskalo se ti?“

KAPITOLA 30

ZDRŽENÍ NEPŘÍTELE

Nejdříve se před nimi Imardin objevil jako stín na žlutozelených polích. Když přijeli blíž, město se rozprostřelo na obě strany cesty jako náruč, která je vítá zpátky. O několik hodin později se před nimi rozhořely lampy, které jim svítily na cestu deštěm a temnotou k Severní bráně.

Když byli dost blízko, aby slyšeli déšť bubnující o sklo první lampy, Dorrien zastavil svého koně a ohlédl se na Akkarina a Soneu. Očima zabloudil k ostatním lidem, kteří cestu používali. Museli se rozloučit rychle a dát si dobrý pozor, co říkají. Lidem by se zdálo podivné, kdyby se svými „neurozenými“ společníky mluvil příliš důvěrně.

„Hodně štěstí,“ řekl. „Dávejte na sebe pozor.“

„Hrozí vám větší trable než nám, můj pane,“ odpověděla Sonea typickou mluvou slumů. „Děkujem za pomoc. Nedovolte těm cizáckejm čarodějům, aby vás dostali.“

„Ani vy ne,“ odpověděl a usmál se jejímu přízvuku. Pokynul Akkarinovi, pak obrátil koně a pobídl ho do klusu.

Když Sonea sledovala, jak odjíždí, přepadla ji úzkost. Když zmizel z dohledu, pohlédla na Akkarina. Vypadal jako vysoký stín s tváří ukrytou pod kapucí svého pláště.

„Jeď napřed,“ řekl.

Vedla koně z hlavní cesty do úzké uličky. Místní zírali na ně i jejich urousané koně. *O nic se nepokoušejte,* říkala jim v duchu. *Možná vypadáme jako obyčejní vesničané, kteří neznají nástrahy města, ale šeredně byste se spletli. A nemůžeme si dovolit strhnout na sebe pozornost.*

Když projížděli vlnícími se uličkami slumů asi půl hodiny, dojeli až k domu koňského handlíře na konci tržiště. Zastavili se před cedulí, na které byla namalovaná podkova. Deštěm k nim přikulhal šlachovitý muž.

„Zdravím," řekl chraplavým hlasem. „Chcete prodat svý koně?"

„Možná," odpověděla Sonea. „To záleží na ceně."

„Tak se na ně mrknu." Pokynul jim. „Poďte z toho deště."

Následovali muže do prostorné stáje. Po obou stranách byla stání, některá z nich obsazená. Sesedli a dívali se, jak muž prohlíží koně.

„Jak se jmenuje tenhle?"

Odmlčela se. Koně měnili třikrát, a tak se přestala namáhat dávat jim nějaká jména.

„Ceryni," odpověděla. „Po jednom mém příteli."

Muž se napřímil a užasle na ni zíral.

„Ceryni?"

„Ano. Znáte ho?"

Z jednoho stání se ozval smích.

„Pojmenovalas koně po *mně*?"

Dveře stání se otevřely a vyšel nevysoký muž v šedém kabátě, za ním následoval Takan a nakonec mohutný, svalnatý muž. Sonea se na něj pozorněji zadívala a zalapala po dechu, když ho poznala.

„Cery!"

Zazubil se. „Nazdar! Vítej zpátky.“ Pak se obrátil k prodavači koní a úsměv mu ztuhl. „Nic jste neviděl.“

„N-ne,“ přitakal muž. Byl bílý ve tváři.

„Vemte si koně a děte,“ přikázal mu Cery.

Muž popadl otěže koní a Sonea zmateně sledovala, jak spěchá pryč. Akkarin jí řekl, že se Takan ukrývá u Zloděje. Jestliže Cery pracuje pro Zloděje, nejspíš je to Faren, nebo že by Cery začal pracovat pro někoho jiného? Každopádně z prodavačovy reakce to vypadalo, že za posledních pár let získal určitý vliv. Obrátila se a uviděla, že Takan poklekl před Akkarinem.

„Pane.“

Takanův hlas byl plný emocí. Akkarin si sundal kapuci a povzdechl si.

„Vstaň, Takane,“ odpověděl tiše. I když v jeho hlase zaznívalo jenom příkaz a shovívavost, Sonea z jeho tváře vyčetla, že je mu trapně. Potlačila úsměv.

Sluha se postavil. „Jsem tak rád, že vás zase vidím, pane, i když se obávám, že jste se vrátili do nebezpečné a bezvýchodné situace.“

„Stejně však musíme udělat, co je v našich silách,“ odpověděl Akkarin. Obrátil se k Cerymu. „Vysvětlil ti Takan, co máme v úmyslu?“

Cery přikývl. „Zítra bude setkání Zlodějů. Většině z nich se už doneslo, že se něco děje. I když třeba jenom to, že se rody dekujou z města. Musíte mi říct, co jim mám prozradit.“

„Všechno,“ odpověděl Akkarin, „pokud to neuškodí tvému postavení mezi nimi.“

Cery pokrčil rameny. „Z dlouhodobýho hlediska ne – a mám dojem, že nám žádný město nezbude, jestli tihle mágové ze Sachaky zvítězí. Než se do toho pustíme, vezmu vás na nějaký lepší místo než do stáje. Řek bych, že byste si dali něco na zub.“

Když odešel zpátky ke stání, z něhož se vynořil, Sonea ho upřeně pozorovala. Způsob, jakým se nesl, prozrazoval nově nabytou sebejistotu, kterou u něj dříve neviděla. A vůbec nedal najevo strach nebo úctu k Akkarinovi, které očekávala. Mluvili, jako by spolu už dříve jednali.

Není pochyb o tom, že patří k mužům, kteří Akkarinovi pomáhali hledat zvědy. Ale proč mi Akkarin neřekl, že se na tom podílí i Cery?

Cery odemkl vrátka v zadní stěně stání a podržel je otevřené.

„Veď nás, Gole.“

Rozložitý, tichý muž se sehnul, prolezl dovnitř a začal slézat po žebříku. Následoval ho Takan a po něm Akkarin. Sonea se zastavila a změřila si Ceryho. Ten se zašklebil.

„Tak běž, doženeme to u mě.“

Sestoupila po žebříku do široké chodby, kde čekal Gol s lampou v ruce. Známé pachy v ní vyvolaly vzpomínky na Zlodějskou cestu. Když se k nim Cery přidal, pokynul Golovi a vykročili chodbou.

Šli několik minut, až prošli těžkými kovovými dveřmi do luxusně zařízeného pokoje. Na nízkém stole uprostřed místnosti stálo několik talířů s jídlem, sklenicemi a lahvemi vína.

Sonea sebou praštila do křesla a nabídla si několik soust jídla. Akkarin se usadil vedle ní a vzal si sklenici. Povytáhl obočí. „Žiješ si lépe než mágové, Ceryni.“

„Já tady nežiju,“ řekl Cery a posadil se k nim. „Tohle je jenom pro mý hosty. Bydlel tady Takan.“

„Zloděj ke mně byl velice štědrý,“ řekl Takan tiše a pokynul k Cerymu.

Zloděj? Sonea se zakuckala, polkla a zírala na Ceryho. Zachytil její pohled a zašklebil se. „Právě ti to docvaklo, co?“

„Ale…“ zavrtěla hlavou. „Jak je to možné?“

Rozhodil rukama. „Tvrdá práce, chytrý rozhodnutí, dobrý kontakty… a trocha pomoci od vašeho Nejvyššího lorda.“

„Takže ty jsi ten Zloděj, který pomáhal Akkarinovi hledat zvědy?“

„Přesně tak. Začal jsem po tom, co nám pomohl s Fergunem,“ vysvětlil jí Cery. „Potřeboval někoho, kdo by pro něho hledal vrahy. Někoho s těma správnejma kontaktama a vlivem.“

„Aha.“ *Takže Akkarin o tom věděl už od mého Slyšení*. Zavrtala se do něj pohledem. „Proč jsi mi o tom nikdy neřekl?“

Akkarinovy rty zvlnil mírný úsměv. „Nejdříve jsem nemohl. Myslela by sis, že jsem Ceryho přinutil nebo obelstil, aby mi pomáhal.“

„Mohl jsi mi to prozradit, když jsem se dozvěděla o Sachakanech.“

Zavrtěl hlavou. „Nerad prozrazuji více, než je nutné. Kdyby tě dopadli ichani, mohli by z tvých myšlenek zjistit, že nám Cery pomáhá. A teď se zdá, že naši spolupráci potřebuji utajit i nadále.“ Obrátil se k Cerymu. „Je důležité, aby se naše přítomnost v Imardinu neroznesla. Kdyby to ichani vyčetli z něčích myšlenek, ztratili bychom jedinou šanci na vítězství.“

Cery přikývl. „Vím o vás jenom já a Gol. Zloději si myslí, že se chystáme probrat, co se děje ve městě.“ Usmál se. „Budou překvapený, že vás vidí.“

„Myslíš, že budou souhlasit s utajením naší přítomnosti?“

Cery pokrčil rameny. „Jakmile jednou zjistí, o co de, a bude jim jasný, že přijdou o všechno, jestli Sachakani vyhrajou, postarají se o vás líp než o vlastní děti.“

„Řekl jsi Takanovi, že přemýšlíš nad způsoby, jak zabít čaroděje,“ nadhodil Akkarin. „Co jsi…“

– *Balkane?*

Sonea se v křesle napřímila. Mentální hlas patřil…

– *Yikmo?* odpověděl Balkan.

– *Sachakané se blíží ke Calii.*

– *Za chvíli se ozvu.*

„Co se děje, pane?“ zeptal se Takan.

„Komunikace,“ odpověděl Akkarin. „Lord Yikmo ohlásil, že ichani se blíží ke Calii. Určitě tam na ně čeká.“

Soneu zamrazilo. „Snad Společenství nevyrazilo, aby se s nimi setkalo?“ podívala se na Ceryho. „Doneslo by se k tobě, kdyby opustili město.“

Cery zavrtěl hlavou. „Nic takového jsem neslyšel.“

Akkarin se zamračil. „Kéž by Lorlen nosil prsten.“

„Před čtyřmi dny odjelo z města asi dvacet čarodějů,“ vstoupil do rozhovoru Gol. „Ráno.“

– *Yikmo?*

– *Balkane.*

– *Nepospíchejte.*

– *Ano.*

Sonea se zamračila na Akkarina. „Co to má znamenat?“

Jeho výraz potemněl. „Určitě je to nějaká zakódovaná zpráva s instrukcemi. Nemůžou Yikmovi a jeho mužům vzkázat co mají dělat, aniž by tím vyzradili své plány i Sachakanům.“

„Ale co to znamená?“

Zabubnoval o sebe konečky prstů. „Dvacet čarodějů. Před čtyřmi dny. Vyrazili ještě předtím, než ichani zaútočili na Tvrz. Jaký mohli mít důvod?“

„Hlídat Jižní průsmyk?“ navrhla Sonea. „Balkan opustil náš doprovod u Tvrze. Možná se domníval, že je potřeba ohlídat také Jižní průsmyk.“

Akkarin zavrtěl hlavou. „Minuli bychom je cestou. Museli být severně od Calie, kde se cesta rozděluje. Ať už měli jakýkoli důvod, určitě před začátkem útoku nedojeli tak daleko od Imardinu, aby se nemohli vrátit. Z nějakého důvodu zůstali v Calii.“

„Aby hlásili pozici ichani?“ napadlo Ceryho.

„Všech dvacet?“ Akkarinova vráska mezi obočím se prohloubila. „Doufám, že Společenství neplánuje něco pošetilého.“

„To by mě dost překvapilo,“ poznamenal Takan suše.

Cery se podíval na stůl. „Raději se pustíme do jídla, než to vychladne. Dá si někdo víno?“

Sonea otevřela pusu, aby mu odpověděla, ale ztuhla, když se jí před očima mihl obraz. Hlavní cestou vesnice se valily tři vozy. Na každém z nich jelo několik mužů a žen, někteří z nich byli honosně odění.

První vůz zastavil a vozka se pomalu obrátil k tomu, kdo se na něj díval. Sonea se otřásla, když poznala Karika. Podal otěže muži, který seděl vedle něj, a seskočil na zem.

„Vylez, vylez, čaroději,“ zavolal.

Z okna domu na druhé straně ulice vystřelil záblesk, následovaný několika dalšími z obou stran. Údery narazily na neviditelný štít kolem každého z vozů.

„Přepadení,“ zamumlal Akkarin.

Kariko se otočil dokola a prohlížel si domy a ulici. Poté se podíval na své spojence.

„Kdo si je chce ulovit?“

Z vozů vystoupili čtyři Sachakané. Rozdělili se a vyrazili k domům po obou stranách. Dva si s sebou vzali yeely a zvířata rozčileně štěkala.

Pak se pohled přesunul. Zahlédla záblesk okenního rámu, pokoj a čaroděje ze Společenství.

„Rothen!“ zalapala po dechu. Obraz zmizel a ona s hrůzou zírala na Akkarina. „Rothen je tam s nimi!“

*

Od mé poslední lekce válečnictví nebo souboje v aréně už uplynula pěkná spousta let, pomyslel si Rothen, když pospíchal přes dvůr k zadním dveřím domu.

Yikmův plán byl prostý. Když Sachakané neuvidí, odkud útočí, nebudou jim moci útok oplatit. Mágové Společenství budou útočit ze skrytých míst, pak změní pozice a udeří znovu. Když jim dojde síla, ukryjí se a odpočinou si.

Rothen co nejrychleji chvátal k přednímu pokoji. Vesničany poslali pryč už před několika hodinami a všechny dveře a okna byly otevřené a připravené na přepadení. Vykoukl a uviděl sachakanského muže, který došel ke dveřím vedlejšího domu. Poslal na něj mocný úder a potěšilo ho, že se muž zastavil.

Srdce mu pokleslo, když se muž obrátil a vyrazil směrem k němu. Klopýtl přes židli a vyběhl z místnosti.

Vesnice byla velká a většina domů stála blízko u sebe. Rothen se plížil kolem, sledoval Sachakany a útočil na ně, když byli dost daleko, aby jim stihl uniknout. Dvakrát zatajil dech, když jeden z nich prošel jen několik kroků od jeho úkrytu. Ne všichni mágové měli takové štěstí. Jedno ze zvířat dovedlo Sachakana k mladému válečníkovi, který se ukrýval ve stáji. I když Rothen a další alchymista začali na Sachakana útočit,

muž si jich nevšímal. Válečník bojoval, dokud mu stačily síly. Když pak Sachakan vytáhl nůž, Rothen zaslechl z jiného směru blížící se kroky a musel utéct.

Od té chvíle Rothena děsilo vědomí, že většinu své síly vyčerpal při pokusu o záchranu mladého válečníka. Ne však úplně všechnu. Když o půl hodiny později míjel další dvě těla, rozhodl se, že na Sachakana naposledy zaútočí a půjde se ukrýt.

Od příjezdu vozů uplynula více než hodina a Rothen už byl daleko od hlavní ulice. Balkanovy příkazy zněly zdržet Sachakany co nejdéle. Nebyl si jistý, jak dlouho nebo jak daleko bude nepřítel čaroděje ze Společenství pronásledovat.

Celou noc ne, pomyslel si. *Nakonec se vrátí. A nebudou čekat, že tu na ně někdo znovu zaútočí.*

Rothen se usmál. Pomalu a opatrně se vydal směrem k hlavní cestě. Vešel do jednoho z domů a pozorně naslouchal, jestli zevnitř neuslyší nějaký pohyb. Všechno bylo ztichlé.

Přistoupil k oknu v přední části domu a uviděl, že vozy stále stojí na svém místě. Kolem nich se procházelo několik Sachakanů a protahovalo si nohy.

Jeden vůz hlídal otrok.

Zlomené kolo by je zpomalilo, přemítal Rothen. Pak se pro sebe pousmál. *A ještě lepší by bylo pár zničených vozů*.

Zhluboka se nadechl a sáhl pro svou zbývající sílu. Pak zaslechl zavrzání prkna a krev mu ztuhla v žilách.

„Rothene," zašeptal někdo.

Obrátil se a prudce vydechl. „Yikmo."

Válečník došel k oknu.

„Slyšel jsem, jak se jeden chvástá, že zabil pět našich mužů," oznámil Yikmo zachmuřeně. „Další tvrdí, že zabil tři."

„Zrovna jsem chtěl udeřit do vozů,“ zamumlal Rothen. „Museli by je nahradit a myslím, že většinu vozů si odvezli vesničané.“

Yikmo přikývl. „Předtím je chránili, ale možná už…“

Náhle zmlkl, když se z domů na protější straně ulice vyloudali dva Sachakané. Žena na ně zavolala.

„Tak kolik, Kariko?“

„Sedm,“ odpověděl muž.

„Já mám pět,“ dodal jeho společník.

Yikmo se prudce nadechl. „To nemůže být pravda. Jestli si ti dva, které jsem zaslechl, říkali pravdu, pak zbýváme jen my dva.“

Rothen se otřásl. „Třeba přehánějí.“

„Dostali jste všechny?“ zeptala se žena.

„Většinu,“ odpověděl Kariko. „Bylo jich dvacet dva.“

„Mohla bych za nimi poslat svého stopaře.“

„Ne, už tak jsme ztratili dost času.“ Napřímil se a Rothen ztuhl, když uslyšel mužův vnitřní hlas.

– *Vraťte se.*

Yikmo se obrátil k Rothenovi. „Máme poslední příležitost rozbít vozy.“

„Ano.“

„Já udeřím první a vy po mně. Připraven?“ Rothen přikývl a uchopil zbytek své síly.

„Teď.“

Jejich údery narazily do vozů. Dřevo zapraskalo a ozval se křik lidí i koní. Na zem padlo několik prostě oděných Sachakanů, které pořezaly letící třísky dřeva. Jeden kůň se utrhl a tryskem uháněl pryč.

Sachakanský čaroděj se rozhlédl kolem a podíval se Rothenovým směrem.

„Utíkejte!“ vydechl Yikmo.

Rothen se dostal do půlky pokoje, když najednou stěna za ním vybuchla. Magie ho udeřila do zad a

odhodila dopředu. Narazil do zdi a hrudí i rukou mu projela bolest.

Dopadl na zem a zůstal nehybně ležet, příliš šokovaný, než aby se dokázal pohnout.

Vstávej! přikázal si. *Musíš se odsud dostat!*

Ale jakmile se pohnul, ramenem i paží mu projela bodavá bolest. *Mám něco zlomeného*, pomyslel si. *A nemám sílu, abych se vyléčil*. Zalapal po dechu, s velkým úsilím se vyškrábal na loket a pak na kolena. Oči mu zalepil prach a on se ho snažil mrkáním odstranit. Ucítil, jak ho za paži uchopila ruka. *Yikmo*, pomyslel si. Zaplavila ho vlna vděčnosti. *Zůstal, aby mi pomohl*.

Pak ho ruka vytáhla na nohy a vyslala tak vlnu bolesti do celé horní poloviny jeho těla. Pohlédl na svého pomocníka a jeho vděk se změnil ve zděšení.

Zíral na něj Kariko, tvář zkřivenou zlostí. „Budeš velmi litovat toho, co jsi provedl, čaroději."

Síla přirazila Rothena ke zdi a držela ho tam. Tlak působil, že mu bolest vystřelovala celým ramenem. Kariko jej oběma rukama uchopil za hlavu.

Chce si přečíst mé myšlenky! napadlo Rothena s rostoucí panikou. Instinktivně se tomu snažil zabránit, ale necítil nic. Na chvíli ho napadlo, jestli se Kariko opravdu chystal ke čtení myšlenek, a pak mu v hlavě zaduněl hlas.

– Čeho se nejvíc bojíš?

Rothenovou myslí probleskla Soneina tvář. Zaplašil ji, ale on tu představu zachytil a poslal ji zpátky.

– Kdo je to? Ach, někdo, koho jsi učil magii. Někdo, na kom ti záleží. Ale ta je pryč. Vyhnalo ji Společenství. Kde? Do Sachaky! Aha! Tak to je ona. Akkarinova společnice. Zlobivá holka, která porušila pravidla Společenství.

Rothen se pokusil zklidnit a nemyslet na nic, ale Kariko mu začal do myšlenek promítat mučivé obrazy Akkarina. Viděl mladšího Akkarina v šatech, jaké měli otroci ve vozech. Choulil se před jiným Sachakanem.

– *Býval to otrok*, sdělil mu Kariko. *Váš vznešený Nejvyšší lord byl kdysi ubohý, špinavý otrok, který sloužil mému bratrovi*.

Rothena zaplavila vlna soucitu a lítosti, když si uvědomil, že Akkarin mluvil pravdu. Nyní se rozplynuly poslední zbytky vzteku, které cítil k tomu, kdo „zkazil" Soneu. Pocítil tesklivou pýchu. Udělala správné rozhodnutí. Těžké, ale správné. Přál si, aby jí to mohl říct, ale věděl, že k tomu nikdy nedostane příležitost. *Alespoň jsem udělal všechno, co jsem mohl*, pomyslel si. *A když ichani opustili Sachaku, je daleko od veškerého nebezpečí.*

– *Daleko od nebezpečí? Pořád tam mám spojence*, popíchl ho Kariko. *Najdou ji a přivedou mi ji. Až ji dostanu, postarám se, aby trpěla. A ty… ty budeš naživu, aby ses na to mohl dívat, ty vrahu otroků. Ano, to by nemělo ničemu vadit. Jsi slabý a zraněný, takže se nedostaneš do města včas, abys pomohl svému Společenství.*

Rothen cítil, jak ruce sklouzly z jeho hlavy. Kariko se díval na podlahu. Ustoupil a sehnul se pro skleněný střep.

Znovu přistoupil blíž a přejel ostřím Rothenovi po tváři. Dotek skla provázela ostrá bolest a hned nato ucítil na tváři horký pramínek. Kariko přiložil ruku pod Rothenovu bradu a po chvíli ji odtáhl. V dlani držel loužičku Rothenovy krve.

Do vzduchu zvedl skleněný střep. Jeho hrot začal pomalu žhnout a rozpouštěl se, až se zformoval do malé kuličky. Ta odpadla od zbytku střepu do Karikovy dlaně.

Kariko kolem kuličky ovinul prsty, zavřel oči a na okraji Rothenovy mysli se cosi pohnulo. Ucítil přítomnost další mysli a zachytil záblesk toho, co tento podivný rituál znamená. Jeho mysl byla nyní spojena se sklem a každým, kdo se ho dotkl. Kariko měl v úmyslu vložit ho do prstenu a…

Náhle se spojení přerušilo. Kariko se usmál, odvrátil se a Rothen ucítil, že síla, která ho tiskla ke zdi, povolila. Zalapal po dechu, když mu ramenem znovu projela bolest, pak vzhlédl a nevěřícně sledoval, jak Sachakan troskami domu odchází k rozlámaným vozům.

Nechal mě naživu.

Rothen uvažoval o malé skleněné kuličce. Vzpomněl si, jak je lord Sarrin poučoval o černé magii, a uvědomil si, že Kariko právě vytvořil krvavý kámen.

Zvuky zvenčí ho děsily. *Musím se odtud dostat*, pomyslel si, *dokud můžu*. Obrátil se a spěchal domem k zadním dveřím, kterými vyklopýtal do noci.

*

Cery se díval na Soneu a cítil nečekaný klid.

Čekal, že ho budou trápit smíšené pocity, až ji zase uvidí. Nerozechvělo ho vzrušení a obdiv, jako tomu bylo dříve, ani bolestná touha, která v něm přetrvávala poté, co vstoupila do Společenství. Ze všeho nejvíc cítil, že ji má rád – a že se o ni bojí.

Myslím, že si o ni pořád budu dělat starosti. Když ji nyní pozoroval, postřehl, že se její pozornost neustále vrací k Akkarinovi. Usmál se. Nejdříve ho napadlo, že je to proto, že byl dříve jejím poručníkem a ona si zvykla poslouchat každý jeho příkaz, ale teď si tím nebyl jistý. Neváhala na něj udeřit kvůli tomu, že jí zamlčel Ceryho postavení. A Akkarinovi její vzdor nijak zvlášť nevadil.

Už nepatří ke Společenství, připomněl si Cery. *Zřejmě už nemusí dodržovat všechny ceremonie vztahu poručníka – a novicky*.

Ale začínal mít podezření, že je v tom něco víc.

„Máš můj nůž?“ zeptal se Akkarin svého sluhy.

Takan přikývl, vstal a zmizel v ložnici. Vrátil se s nožem uloženým v pochvě připevněné k opasku a se skloněnou hlavou ho podal Akkarinovi.

Akkarin ho slavnostně přijal. Položil si pásek do klína a pak se náhle zahleděl ke vzdálené stěně. Ve stejnou chvíli se Sonea prudce nadechla.

V pokoji se rozhostilo ticho. Cery sledoval, jak dvojice hledí do dálky. Akkarin se zamračil a zavrtěl hlavou, Sonea vytřeštila oči.

„Ne!“ zalapala po dechu. „Rothene!“ Z tváře se jí vytratila všechna barva, zabořila hlavu do dlaní a začala vzlykat.

Cerymu se sevřelo srdce obavami a stejné pocity vyčetl z Akkarinovy tváře. Čaroděj odstrčil opasek stranou, sklouzl ze židle a klekl si vedle ní. Přitáhl ji k sobě a pevně ji objal.

„Soneo,“ zamumlal. „Je mi to líto.“

Zjevně se stalo něco strašného. „Co se děje?“ zeptal se Cery.

„Lord Yikmo právě ohlásil, že všechny jeho muže zavraždili,“ vysvětlil Akkarin. „Byl mezi nimi také Rothen, Sonein minulý poručník.“ Odmlčel se. „Yikmo je vážně zraněný, ale tvrdil, že ichani úspěšně zdrželi. Nejspíš právě proto je přepadli, ale netuším, proč by je Společenství potřebovalo zdržet.“

Zvuky Soneiných vzlyků se změnily. Zjevně se je snažila zadržet. Akkarin k ní sklonil hlavu a pak pohlédl na Ceryho.

„Kde můžeme přespat?“

Takan pokynul k pokoji. „Tudy, pane.“ Cery si všiml, že Takan ukázal na pokoj s vetší postelí.

Akkarin se postavil a vytáhl Soneu na nohy. „Pojď, Soneo. Pořádně jsme se nevyspali celé týdny.“

„Jak bych mohla usnout,“ řekla.

„Tak si běž lehnout a zahřej postel i pro mě.“

A je to jasný, pomyslel si Cery.

Šli do pokoje. Po chvilce se Akkarin vrátil a Cery vstal.

„Je pozdě,“ řekl. „Vrátím se zejtra brzy ráno, abysme si mohli promluvit o setkání.“

Akkarin přikývl. „Děkuji, Ceryni.“ Odešel se do ložnice a zavřel za sebou dveře.

Cery se zadíval na zavřené dveře. *Tak Akkarin? Zajímavá volba*.

„Doufám, že vás to nemrzí.“

Cery se obrátil k Takanovi. Sluha kývl směrem k ložnici.

„Ti dva?“ pokrčil Cery rameny. „Ale ne.“

Takan přikývl. „Myslel jsem si to, když teď trávíte čas s jinou ženou.“

Cerymu ztuhla krev v žilách. Pohlédl na Gola, který se mračil. „Jak jste se o tom dozvěděl?“

„Doslechl jsem se to od jednoho ze strážných.“ Takan se podíval z Ceryho na Gola. „Mělo to tedy zůstat tajemstvím?“

„Jo. Někdy může být ve městě nebezpečno pro všechny, kteří jsou zadobře se Zlodějem.“

Sluha se zatvářil upřímně ustaraně. „Neznají její jméno. A od mladého muže se očekává, že bude mít ženu, nebo dokonce několik žen.“

Cery vyloudil ponurý úsměv. „Snad máte pravdu. Musím na ty zvěsti dohlídnout. Tak dobrou noc.“

Takan mu pokynul. „Dobrou noc, Zloději.“

KAPITOLA 31

PŘÍPRAVY NA VÁLKU

Stráže uvedly Lorlena do prostorné místnosti. Obrovskými okny proudily do pokoje paprsky ranního slunce. Uprostřed stál velký stůl obklopený hloučkem mužů. V jeho středu stál král, po jeho levici lord Balkan a po pravé straně kapitán Arin, jeho válečný poradce. Zbytek skupiny tvořili velitelé a dvořané, někteří známí, jiní ne.

Král vzal Lorlenovu přítomnost na vědomí pohledem a pokynutím a znovu obrátil pozornost k ručně nakreslenému plánu města před sebou.

„Jak dlouho bude trvat zpevňování vnějších hradeb, kapitáne Vettane?“ zeptal se šedovlasého muže.

„Severní a Západní brány jsou připraveny. Jižní bude dokončena dnes večer,“ odpověděl kapitán.

„Mohu mít otázku, Vaše Veličenstvo?“ ozval se skvostně oděný mladík sedící na protější straně stolu. Král vzhlédl. „Ano, Ilorine?“

Lorlen se mladého muže překvapeně podíval. Byl to králův bratranec a potenciální dědic trůnu, který nebyl o nic starší než začínající novic.

„Proč opevňujeme hradby, když se vnější hradby kolem Společenství rozpadají?“ zeptal se mladík. „Sachakanům stačí poslat pár zvědů, kteří obejdou město, a zjistí to.“

Král se ponuře usmál. „Doufáme, že to Sachakané neudělají.“

„Čekáme, že na nás zaútočí přímo,“ vysvětlil Balkan Ilorinovi, „jelikož jsou pro ně otroci zdrojem moci, pochybuji, že by riskovali a poslali je na výzvědy.“ Lorlen si všiml, že Balkan nezmínil možnost, že Sachakané tuto slabost vyčetli z myšlenek válečníků ve Tvrzi nebo v Calii. Možná ho král požádal, aby beznadějnost jejich situace zatajil.

„Věříte, že opevnění Sachakany zastaví?“ zeptal se Ilorin.

„Ne,“ odpověděl Balkan. „Snad je zpomalí, ale nezastaví. Jejich účelem je přimět Sachakany, aby vyplýtvali část své síly.“

„Co se stane, až se dostanou do města?“

Balkan pohlédl na krále. „Budeme bojovat, jak dlouho budeme moci.“

Král se obrátil k jednomu z kapitánů. „Evakuovali jste šlechtu?“

„Většina už je pryč.“

„A ostatní lidé?“

„Hlídka u bran nás informovala, že se čtyřikrát zvýšil počet lidí, kteří opouštějí město.“

Král znovu upřel pohled na mapu a povzdechl si. „Přál bych si, aby na této mapě byly také slumy.“ Pohlédl na lorda Balkana. „Bude s nimi během bitvy nějaký problém?“

Válečník se zamračil. „Jen pokud se tam Sachakané rozhodnou ukrýt.“

„Pokud to udělají, mohli bychom budovy podpálit,“ navrhl Ilorin.

„Nebo je spálit teď, abychom se pojistili, že je nepoužijí proti nám,“ dodal další dvořan.

„Budou hořet celé dny," varoval je kapitán Arin. „Kouř nepřítele skryje a padající žhavé uhlíky by mohly podpálit zbytek města. Doporučuji nechat slumy stát, dokud to jde."

Král přikývl, pak se napřímil a pohlédl na Lorlena. „Běžte," přikázal. „Správce Lorlen a lord Balkan mohou zůstat."

Osazenstvo spěšně opustilo místnost. Lorlen si všiml, že zůstali také oba královi poradci.

„Nesete mi dobrou zprávu?" zeptal se král.

„Bohužel ne, Vaše Veličenstvo," odpověděl Lorlen. „Lord Sarrin nedokázal přijít na to, jak používat černou magii. Hluboce se omlouvá a zkouší to dál."

„Má aspoň pocit, že je blízko?"

Lorlen si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Ne."

Král se sklonil nad mapu a zamračil se.

„Sachakané dorazí během jednoho dne, za dva, když budeme mít štěstí." Podíval se na lorda Balkana. „Přinesl jste to?"

Válečník přikývl. Vylovil z hábitu malý váček, otevřel ho a vysypal jeho obsah na stůl. Lorlen se prudce nadechl, když uviděl Akkarinův prsten.

„Máte v úmyslu povolat Akkarina zpátky?"

Král přikývl. „Ano. Je to sice velké riziko, ale i když nás zradí, nebude v tom žádný rozdíl. Bez něj bitvu prohrajeme tak jako tak." Zvedl prsten za obroučku a podal ho Lorlenovi. „Zavolejte ho zpátky."

Prsten byl studený. Lorlen si ho nasunul na prst a zavřel oči.

– *Akkarine!*

Čekal, ale nedostal žádnou odpověď. Napočítal do sta a zavolal znovu. Pořád žádná odpověď. Zavrtěl hlavou. „Neodpovídá."

„Možná je to rozbité," navrhl král.

„Zkusím to znovu.“

– *Akkarine!*

Nepřišla žádná odpověď. Lorlen to zkusil ještě párkrát, pak si povzdechl a sundal prsten.

„Možná spí,“ řekl. „Mohl bych to zkusit zase za hodinu.“

Král se zamračil a vyhlédl z okna. „Zavolejte ho bez prstenu. Možná, že odpoví.“

Balkan a Lorlen si vyměnili ustarané pohledy.

„Nepřítel nás uslyší,“ poznamenal válečník.

„Já vím. Zavolejte ho.“

Balkan přikývl a zavřel oči.

– *Akkarine!*

Ticho. Lorlen zavolal také.

– *Akkarine! Král si přeje, aby ses vrátil.*

– *Ak…*

– *AKKARINE! AKKARINE! AKKARINE! AKKARINE!*

Lorlen zalapal po dechu, když na něj cizí mysl udeřila jako kladivo. Než se stačil stáhnout, uslyšel další vnitřní hlasy, které posměšně vyvolávaly Akkarinovo jméno.

„To tedy nebylo příjemné,“ zamumlal Balkan a mnul si spánky.

„Co se stalo?“ zeptal se král.

„Odpověděli Sachakané.“

„Mentálním úderem,“ dodal Lorlen.

Král se zamračil, pak se odvrátil od stolu a zaťal pěsti. Několik minut přecházel po místnosti a pak se obrátil k Lorlenovi.

„Zkuste to za hodinu.“

Lorlen přikývl. „Ano, Vaše Veličenstvo.“

*

Tayendovy pokyny dovedly Dannyla k typickému sídlu zbudovanému magií. Nad ulicí se vznášely neuvěřitelně křehké balkóny. Dokonce i dveře byly vyrobené s pomocí magie – skleněná tabule s jemnými rytinami.

Když Dannyl zaklepal, musel dlouho čekat, než mu někdo přišel otevřít. Slyšel blížící se kroky a pak se za sklem objevila zastíněná postava. Dveře se otevřely. Namísto dveřníka Dannyla s úsměvem a úklonou přivítal sám Tayend.

„Omlouvám se za zdržení," pozdravil. „Všichni členové Zerrendovy domácnosti odjeli do Elyne, takže tady kromě mne nikdo…" Zamračil se. „Vypadáš hrozně."

Dannyl přikývl. „Celou noc jsem nespal. Já…" Jeho slova přerušil příval citů.

Učenec zavedl Dannyla dovnitř a zavřel dveře.

„Co se stalo?"

Dannyl ztěžka polkl a zamrkal, když ho začaly štípat oči. Celou noc se držel a rozmlouval s Yaldinem a Ezrille, a pak s Dorrienem. Ale teď…

„Rothen je mrtvý," vysoukal ze sebe. Cítil, jak se mu z očí řinou slzy. Tayend vykulil oči, pomalu k němu přistoupil a objal ho.

Dannyl ztuhl a hned si to vyčetl.

„Neboj se," uklidnil ho Tayend. „Jak jsem řekl, kromě mne tu nikdo není. Ani služebnictvo."

„Omlouvám se," odvětil Dannyl. „Já jen…"

„Bojíš se, že nás někdo uvidí. Já vím. Jsem opatrný."

Dannyl těžce polkl. „*Nenávidím*, že musíme být opatrní."

„Já taky," řekl Tayend. Ustoupil a podíval se na Dannyla. „Ale musí to tak být. A bylo by od nás velmi naivní doufat, že se to někdy změní."

Dannyl si povzdechl a otřel si oči. „Jen se na mě podívej. Jsem takový hlupák.“

Tayend ho vzal za ruku a provedl ho obývací pokojem. „Ne, nejsi. Právě jsi ztratil starého a blízkého přítele. Zerrend na to má lék, i když si můj drahý bratranec z druhého – nebo třetího? – kolena nejspíš vzal nejlepší ročníky s sebou.“

„Tayende,“ řekl Dannyl. „Zerrend odjel z dobrého důvodu. Sachakané jsou pouhý den nebo dva od Imardinu. Nemůžeš tady zůstat.“

„Domů se nevrátím. Přijel jsem, abych byl s tebou, a zůstanu zde.“

Dannyl Tayenda zastavil.

„Myslím to vážně, Tayende. Tihle mágové zabíjejí, aby se posilnili. Nejdříve budou bojovat se Společenstvím, protože je jejich nejsilnějším protivníkem. Pak budou hledat oběti, aby znovu nabrali sílu, kterou ztratili. Čarodějové jim budou k ničemu, protože svou sílu vyčerpáme v boji s nimi. Zaměří se na obyčejné lidi a zvláště na ty s nerozvinutými magickými schopnostmi. Jako jsi ty –“

Učencovy oči se rozšířily. „Tak daleko se ale nedostanou. Nejdříve budou bojovat se Společenstvím. A Společenství zvítězí, že ano?“

Dannyl se zahleděl na Tayenda a zavrtěl hlavou. „Podle pokynů, které jsme dostali, tomu zřejmě nikdo nevěří. Jednoho nebo dva možná zabijeme, ale všechny určitě ne. Máme příkaz opustit Imardin, jakmile se vyčerpáme.“

„Ach. Budeš potřebovat pomoc, aby ses vyčerpaný dostal pryč. Já budu…“

„Ne,“ Dannyl vzal Tayenda za ramena. „Musíš okamžitě odjet.“

Učenec zavrtěl hlavou. „Bez tebe neodjedu.“

„Tayende…“

„Navíc,“ dodal učenec, „dalším cílem Sachakanů bude pravděpodobně Elyne. Raději strávím pár dní tady s tebou a budu riskovat brzkou smrt, než abych se vrátil domů a po zbytek života se nenáviděl za to, že jsem tě opustil kvůli několika měsícům bezpečí. Zůstávám tady a ty se s tím musíš smířit.“

*

Po temnotě ve stoce je sluneční světlo oslepovalo. Když Sonea prolezla otvorem, ucítila něco pod nohou, klopýtla a pak zaslechla tlumené zaklení.

„To byla moje noha,“ zamumlal Cery.

Neubránila se úsměvu. „Promiň, Cery, nebo bych ti teď měla říkat Ceryni?“

Znechuceně si odfrkl. „Celý život jsem se toho jména snažil zbavit a teď ho *musím* používat. Myslím, že některý z nás by řekli spoustu ošklivých slov o Zloději, který vymyslel, že bysme měli nosit zvířecí jména.“

„Když ti máma vybírala jméno, určitě měla věštecké nadání,“ popíchla ho Sonea. Když se z tunelu vynořil Akkarin, ustoupila stranou.

„Jediným pohledem dokázala poznat, který zákazník uteče z bordelu bez placení,“ chlubil se Cery. „A vždycky říkávala, že se můj fotr dostane do průšvihu.“

„Moje teta to nadání musela mít taky. Vždycky říkala, že se do průšvihu dostaneš *ty*.“ Odmlčela se. „Neviděl jsi poslední dobou Jonnu a Ranela?“

„Ne,“ odpověděl a sehnul se, aby poklop kanálu vrátil zpátky na místo, „už celý měsíce.“

Povzdechla si a cítila, že Rothenova smrt na ní leží jako závaží. „Ráda bych je viděla. Než to všechno začne…“

Cery zvedl ruku na znamení, aby ztichli. Potom je oba zatáhl do zapuštěného prostoru přede dveřmi. Od ústí uličky přispěchal Gol a přidal se k nim. Do uličky vstoupili dva muži a tiše vykročili jejich směrem. Když došli blíž, Sonea poznala tmavší z obou tváří. Ucítila, jak ji někdo jemně strčil do zad.

„Tak běž," zašeptal jí Cery do ucha. „Vyděs ho k smrti."

Sonea se ohlédla a viděla, že se mu oči uličnicky lesknou. Počkala, než muži dojdou až k ní, vstoupila jim do cesty a stáhla si kapuci.

„Farene."

Oba muži se přikrčili a pak jeden z nich zalapal po dechu:

„*Soneo?*"

„Poznáváš mě i po takové době."

Zamračil se. „Ano, ale myslel jsem, že…"

„Jsem opustila Kyralii?" zkřížila ruce na prsou. „Rozhodla jsem se vrátit a vyřídit si pár účtů."

„Účtů?" Nervózně se ohlédl po svém společníkovi. „Pak se mnou nemáš co řešit."

„Že ne?" Popošla k němu a potěšilo ji, když o krok ucouvl. „Pokud si dobře pamatuju, kdysi jsme měli malou dohodu. Neříkej mi, žes na ni zapomněl, Farene."

„Jak bych mohl zapomenout?" zamumlal. „Pamatuju si, žes nikdy nesplnila svoji část. Vlastně jsi spálila několik domů, kde jsem tě ukrýval."

Sonea pokrčila rameny. „Připouštím, že jsem nebyla zrovna moc užitečná. Ale pár spálených domů určitě neospravedlnilo, žes mě prodal Společenství."

Faren znovu o krok ustoupil. „To nebyl můj nápad. Neměl jsem na výběr."

„Neměl na výběr?“ vykřikla. „Jak jsem slyšela, vyšel jsi z toho docela dobře. Řekni, dostali ostatní Zloději nějakou provizi? Slyšela jsem, že sis nechal všechno.“

Faren slyšitelně polknul a ucouvl ještě dál.

„Jako kompenzaci,“ odpověděl přiškrceným hlasem.

Sonea udělala krok směrem k němu, ale ode dveří se ozvalo vyprsknutí, které záhy přerostlo v smích.

„Soneo,“ řekl Cery. „Měl bych si tě najmout jako kurýra. Když chceš, jsi docela děsivá.“

Zmohla se na ponurý úsměv. „Nejsi jediný, kdo mi to v poslední době řekl.“ Ale myšlenka na Dorriena jí připomněla Rothena. Znovu na ni dopadla tíha zármutku a musela se velmi snažit, aby ji dokázala zaplašit. *Teď na to nesmím myslet,* řekla si. *Máme před sebou příliš mnoho práce*.

Faren Ceryho probodl svýma žlutýma očima. „Měl jsem vědět, že máš v tom malém přepadení prsty ty.“

Cery se usmál. „Jen jsem jí navrhl, aby se s tebou trochu pobavila. Zaslouží si to. Koneckonců jsi ji Společenství opravdu vydal.“

„Bereš ji na naši schůzku, že?“

„Přesně tak. Ona a Akkarin mají všem hodně co říct.“

„Akkarin…?“ zopakoval po něm přidušeně Faren.

Sonea za sebou zaslechla kroky a otočila se. Ze dveří se vynořili Akkarin s Golem. Akkarin si oholil krátké vousy a svázal si opět vlasy v týlu. Nyní vypadal stejně impozantně jako dřív.

Faren znovu o krok ustoupil.

„Vy jste *Faren,* že ano?“ otázal se Akkarin uhlazeně. „Černý, jedovatý a osminohý?“

Faren přikývl. „Ano,“ odpověděl. „Teda až na ty nohy.“

„Je mi ctí, že vás poznávám.“

Zloděj znovu přikývl. „Mně také.“ Podíval se na Ceryho. „No, tohle setkání bude nejspíš zajímavý. Pojďte za mnou.“

Faren zamířil na konec uličky, jeho společník se na Soneu a Akkarina zvědavě podíval a spěchal za ním. Cery pohlédl na Soneu, Akkarina a Gola a pokynul jim. Následovali ho do úzkého průchodu mezi dvěma domy na konci uličky. Na půli cesty dolů se vynořil rozložitý muž a zastoupil Farenovi cestu.

„Co sou zač?“ dožadoval se odpovědi a ukázal na Soneu a Akkarina.

„Hosté,“ odpověděl Cery.

Muž zaváhal a pak neochotně zalezl do dveří. Pokračovali krátkou chodbou a schodištěm. Na jeho vrcholu se Faren zastavil a obrátil se k Cerymu.

„Měl ses nejdřív zeptat, než jsi je sem doved.“

„Aby to celý hodiny řešili?“ Cery zavrtěl hlavou. „Na to není čas.“

„No, já jsem tě varoval.“

Faren otevřel dveře. Sonea ho následovala a nemohla si nevšimnout luxusního vybavení místnosti. V kruhu stály čalouněné židle. Napočítala, že sedm je již obsazených. Sedm mužů stojících za nimi byli zřejmě ochránci přítomných Zlodějů, došlo jí.

Nebylo těžké odhadnout, kdo je kdo. Hubený, holohlavý muž byl zjevně Sevle. Žena se špičatým nosem a rudými vlasy byla nejspíš Zill a vousatý muž s huňatým obočím musel být Limek. Sonea se rozhlédla a uvažovala, jestli si jména vybrali podle toho, jak vypadají, nebo zda se upravili tak, aby vypadali jako jejich oblíbení tvorové. Možná oboje, řekla si.

Lidé sedící na židlích zírali na ni a Akkarina, někteří s rozhněvaným a pohoršeným výrazem, jiní se tvářili

zmateně. Jeden obličej jí byl povědomý. Sonea se usmála, když se setkala s Raviho pohledem.

„Co je to za lidi?“ chtěl vědět Sevle.

„Ceryho přátelé,“ odpověděl Faren. Došel k jedné z prázdných židlí a posadil se. „Trval na tom, že je přivede.“

„Tohle je Sonea,“ prozradil Ravi ostatním Zlodějům. Jeho pohled se přesunul k Akkarinovi. „Což znamená, že vy musíte být bývalý Nejvyšší lord.“

Pohoršení a zmatek se změnily v šokující překvapení.

„Je mi ctí, že vás konečně všechny poznávám,“ odpověděl Akkarin. „Zvláště pak vás, lorde Senfele.“

Sonea vzhlédla k muži, který stál za Raviho židlí. Postarší čaroděj si oholil vousy, a proto ho zřejmě zprvu nepoznala. Naposledy ho viděla v době, kdy se ho Faren pokusil vydíráním přinutit, aby ji naučil magii. Tehdy nosil dlouhý bílý plnovous. Jelikož se snažila ovládnout svou magii, byla pod vlivem drog, a tak si myslela, že se jí to setkání jen zdálo, dokud Cery později nevystoupil na Slyšení. Čaroděj zíral na Akkarina, bledý ve tváři.

„Tak jste mne konečně našel,“ prohlásil rezignovaně.

„Konečně?“ pokrčil Akkarin rameny. „Vím o vás už velmi dlouho, Senfele.“

Starý muž překvapeně zamrkal. „Vy jste to věděl?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Akkarin. „Vaše předstíraná smrt nebyla příliš přesvědčivá. Stále si však nejsem jistý, proč jste nás opustil?“

„Vaše pravidla mě poněkud… dusila. Proč jste nic neudělal?“

Akkarin se usmál. „Jak by pak vypadal můj předchůdce? Vždyť si ani nevšiml, že jste pryč. A ničím jste neškodil, tak jsem se rozhodl, že vám dovolím zůstat.“

Starý čaroděj se zasmál krátkým, nepříjemným smíchem. „Opravdu máte ve zvyku porušovat pravidla, Akkarine z Delvonu.“

„Čekal jsem, až vás budu potřebovat,“ dodal Akkarin.

Senfel zvážněl. „Společenství vás volalo,“ řekl. „Vypadá to, že oni potřebují vás. Proč jste neodpověděl?“

Akkarin se rozhlédl po kroužku Zlodějů. „Protože Společenství nesmí zjistit, že jsem zde.“

Pohledy Zlodějů se zbystřily zájmem.

„Proč?“ zeptal se Sevle.

Cery předstoupil. „Akkarinův příběh je docela dlouhý. Můžeme donýst víc židlí?“

Muž, na kterého narazili u dveří, vyšel z místnosti a přinesl dvě prosté, dřevěné židle. Když se všichni usadili, rozhlédl se Akkarin po okolních tvářích a zhluboka se nadechl.

„Nejdříve mi dovolte vám povyprávět, jak jsem putoval do Sachaky.“

Zatímco stručně popisoval své setkání s Dakovou, Sonea pozorovala tváře Zlodějů. Nejdříve naslouchali klidně, ale jakmile začal vyprávět o ichani, začali se tvářit zděšeně a ustaraně. Pověděl jim o zvědech a jak si najal Ceryho, aby je vyslídil. Všichni se začali na Soneina starého kamaráda dívat s překvapením a zájmem. Když popsal jejich vyhoštění do Sachaky, Sevle znechuceně vykřikl.

„Ve Společenství jsou samí tupci,“ zvolal. „Měli vás tu nechat, dokud by nezjistili, zda jsou ichani skuteční.“

„Možná je dobře, že to neudělali,“ řekl Akkarin. „Ichani netuší, že jsem ve městě, a to nám dává výhodu. I když jsem silnější než kterýkoli čaroděj Společenství, nejsem dost silný, abych porazil Sachakany. Se Soneou bychom snad zvládli zabít jednoho, když ho oddělíme od

ostatních. Kdyby ichani zjistili, že jsem tady, drželi by se pohromadě a dopadli by nás.“

Rozhlédl se po kruhu kolem. „Proto jsem neodpověděl na volání Společenství. Kdyby Společenství vědělo, že jsem tady, ichani by si to přečetli v myšlenkách prvního čaroděje, který by jim padl do rukou.“

„Ale prozradil jste to *nám*,“ podotkl Sevle.

„Ano, je to riziko, ale ne tak velké. Předpokládám, že lidé v této místnosti se budou Sachakanům klidit z cesty. Ostatní zvěsti, které o naší přítomnosti budou kolovat mezi lidmi, si ichani vyloží jako toužebné přání.“

„Co po nás teda chcete?“ zeptal se Ravi.

„Chtějí, abysme jim pomohli postupně oddělit každýho Sachakana od ostatních,“ vysvětlila Zill.

„Ano,“ potvrdil Akkarin. „A poskytnout nám přístup a průvodce na Zlodějské cestě v celém městě.“

„Nepokrývá všecky části Vnitřní čtvrti,“ upozornil ho Sevle.

„Ale domy jsou většinou prázdný,“ dodala Zill. „Jsou zamčený, ale to se dá zařídit.“

Sonea se zamračila. „Proč jsou ty domy prázdné?“

Žena pohlédla na Soneu. „Král řek rodům, aby opustily Imardin. Divili jsme se proč, dokud nám Senfel nepověděl o porážce u Tvrze a v Calii.“

Akkarin přikývl. „Společenství si uvědomilo, že každý člověk v Imardinu je pro ichani potenciálním zdrojem síly. Poradili králi, aby nechal vyklidit město.“

„Ale on o tom dal vědět jenom šlechticům?“ zeptala se Sonea. Když Zloději přikývli, popadl ji vztek. „A co všichni ostatní?“

„Když začly odjíždět rody, všem ostatním docvaklo, že se něco děje,“ vysvětlil jí Cery. „Co jsem slyšel, tisíce lidí se balí a odjíždí na venkov.“

„A co chudina?“ zeptala se.

„Ti se schovají,“ ujistil ji Cery.

„Ve slumech, mimo hradby města, kam ichani dorazí nejdřív.“ Sonea zavrtěla hlavou. „Jestli se Sachakané rozhodnou zastavit a posílit se, chudina nebude mít šanci.“ Cítila, jak v ní narůstá zlost. „Věřím, že král by mohl být tak hloupý, ale do Společenství bych to neřekla. Ve slumech určitě žijí stovky potenciálních čarodějů. Ty by měli evakuovat jako první.“

„Potenciálních čarodějů?“ zamračil se Sevle. „Co tím myslíte?“

„Společenství hledá magický potenciál jen mezi dětmi z rodů,“ vyložil Akkarin, „ale to ještě neznamená, že ho nemají i lidé z nižších tříd. Sonea je toho důkazem. Umožnili jí vstoupit do Společenství jen proto, že se její moc rozvinula i bez pomoci. V nižších třídách mohou být stovky potenciálních čarodějů.“

„A pro ichani jsou přitažlivější obětí než mágové,“ dodala Sonea. „Mágové při obraně vyčerpají svou moc, takže až je Sachakané porazí, příliš síly už si z nich nevezmou.“

Zloději si vyměnili pohledy. „Mysleli jsme si, že nás útočníci nechají na pokoji,“ zamumlal Ravi. „Teď to vypadá, že jim budeme sloužit jako nějaká magická sklizeň.“

„Ledaže…“ Sonea zatajila dech a podívala se na Akkarina. „Leda by si někdo vzal jejich magickou sílu dřív, než to udělají ichani.“

Jeho oči se rozšířily údivem, když pochopil, co navrhuje, ale pak se zamračil. „A souhlasili by s tím? Nevzal bych si moc žádného Kyraliánce násilím.“

„Většina snad, když pochopí, proč ji chceme.“

Akkarin zavrtěl hlavou. „To by se nedalo zorganizovat. Museli bychom otestovat tisíce lidí a

každému vysvětlit, co chceme udělat. Na přípravu máme jediný den.“

„Napadlo někoho totéž co mě?“ zeptal se Senfel.

„Co to povídáš?“ zatvářil se Sevle zmateně. „Jestli tomu rozumíš, Senfele, vysvětli mi to.“

„Pokud najdeme mezi chudinou lidi s magickým potenciálem, Akkarin a Sonea by si mohli vzít jejich moc,“ odpověděl Senfel.

„Nejenom, že připravíme ichani o jejich úrodu, ale naši čarodějové budou silnější,“ dodala Zill a napřímila se v židli.

Naši čarodějové? Sonea potlačila úsměv. *Vypadá to, že nás Zloději vzali mezi sebe.*

„Ale bude s tím chudina souhlasit?“ zeptal se Akkarin. „Čaroděje nemají zrovna v lásce.“

„Budou, pokud je o to požádáme my,“ odvětil Ravi. „Ať už si o nás myslí cokoliv, dobře vědí, že za ně bojujeme během každé Očisty. Když je požádáme o pomoc v boji proti nájezdníkům, na konci dne budeme mít tisíce dobrovolníků. Můžeme jim říct, že máme pár vlastních čarodějů. Když si budou myslet, že nejste ze Společenství, pomohou vám ještě ochotněji.“

„Vidím v tom jeden háček,“ řekl Sevle. „Když to uděláme, uvidí vás tisíce lidí. I kdyby vás neznali, uvidí vaši tvář. Kdyby jim ichani četli myšlenky…“

„S tím bych mohl pomoct,“ nabídl se Senfel. „Otestuji všechny dobrovolníky. Akkarina a Soneu uvidí jen ti, kteří mají potenciál. To znamená, že by o nich věděla jen asi stovka lidí.“

Cery se usmál. „Vidíš Senfele, jak jsi nakonec užitečný.“

Starý čaroděj Ceryho probodl pohledem a pak se znovu obrátil k Akkarinovi. „Když tyto dobrovolníky přesvědčíme, aby zůstali na jednom místě – v úkrytu, s

pohodlnými postelemi a zásobou jídla – obnoví svou sílu a vy si ji můžete zítra vzít znovu.“

Akkarin chvíli hleděl na čaroděje a pak přikývl. „Děkuji, Senfele.“

„Zatím mi neděkujte,“ řekl Senfel. „Možná utečou, sotva mě zahlédnou.“

Sevle se uchechtl. „Zkus být jednou milý, Senfele.“ Nevšímal si jeho ostrého pohledu a rozhlédl se po ostatních. „Když teď známe povahu těchhle ichani, je mi jasný že nemůžeme použít obvyklé nápady, jak by se s nima dalo bojovat. Měli bysme se držet co nejvíc z cesty.“

„To teda jo,“ souhlasil Faren. „A varovat chudinu, aby udělala to samý.“

„Bylo by lepší,“ dodal Ravi, „přivíst chudinu do podzemních chodeb. Bude tam těsno a špatný vzduch, ale jak jsem slyšel,“ pohlédl na Senfela, „souboje čarodějů netrvají dlouho.“

„Jak teda odlákáme Sachakany od skupiny?“ zeptala se Zill.

„Slyšel jsem, že Limek má dobrýho krejčího,“ naznačil Cery a hodin po zarostlém zloději významný pohled.

„Oblíct se do hábitů?“ zeptal se Limek hlubokým hlasem.

„Nikdy neuvěří, že čaroděj může být tak prťavý,“ zasmál se Faren.

„Blbost!“ protestoval Cery a ukázal na Soneu. „Jsou i malý mágové.“

Faren přikývl. „Řek bych, že v hábitu pro novice bys vypadal přesvědčivě.“

Sonea ucítila, že se jí něco otřelo o ruku. Podívala se dolů a zjistila, že se jí Akkarin zlehka dotýká prsty.

– *Tihle lidé jsou odvážnější, než jsem čekal*, poslal jí. *Zřejmě chápou, jak nebezpeční a mocní ichani jsou, a stejně s nimi chtějí bojovat.*

Sonea se usmála a poslala mu krátký obraz chudiny, která během Očisty hází kameny po čarodějích, a pak kanalizační síť, díky které je Cery přivedl zpátky do města.

Proč by nebyli? Čaroděje se jim daří přelstít už spoustu let.

KAPITOLA 32

DÁREK

Rothena něco polechtalo na nose. Odfrkl si a otevřel oči.

Ležel tváří na seně. Když se překulil, ramenem mu projela bolest. Vybavily se mu vzpomínky na předchozí noc: přijíždějící vozy, mladý válečník, kterého ichani zahnal do úzkých, lord Yikmo v domovním okně, hořící vozy, Kariko, krvavý drahokam a útěk…

Rozhlédl se a zjistil, že leží v seníku. Podle úhlu, jakým dovnitř pronikaly sluneční paprsky, se domyslel, že bude něco kolem poledne.

Když se namáhavě zvedl do sedu, ucítil silné bodnutí bolesti. Zajel rukou pod hábit a dotkl se ramene. Bylo o něco výše, než by mělo. Zavřel oči, poslal dovnitř své myšlenky a s hrůzou si rameno prohlédl. Během spánku jeho tělo použilo nově získanou moc k tomu, aby začalo léčit zlomené kosti v ruce a rameni. Něco však nebylo v pořádku.

Povzdechl si. Nevědomé léčení bylo výhodou čarodějů, ale nebylo úplně spolehlivé. Kosti se poskládaly do zkroucených a zprohýbaných tvarů. Zkušený léčitel by je polámal a znovu složil dohromady správně, ale prozatím se bude muset smířit s nepohodlím a omezeným pohybem.

Když se postavil, zatočila se mu hlava a uvědomil si, že má hlad. Došel ke dveřím stodoly a vykoukl ven.

Kolem stodoly stály domy, ale všechny byly ztichlé. Nejbližší dům mu připadal povědomý. Zamrazilo ho, když si uvědomil, že právě tam se střetl s Karikem.

Silně váhal, jestli má opustit bezpečí stodoly. Sachakané by ještě stále mohli být ve vesnici a hledat náhradu za zničené vozy. Měl by počkat do západu slunce a pak pod rouškou tmy proklouznout ven.

Pak si všiml čaroděje, který ležel u zadních dveří domu. Včera v noci tam žádné tělo neleželo. Mohl to být jediný člověk: lord Yikmo.

Rothen vyšel na denní světlo a pospíchal k rudě oděné postavě. Uchopil Yikma za ramena a obrátil ho. Čarodějovy oči slepě zíraly k nebi.

Válečník měl na bradě zaschlé praménky krve. Hábit měl potrhaný a zaprášený. Rothen si vzpomněl na chvíli, kdy přední stěna domu explodovala. Myslel si, že se Yikmovi podařilo utéct. Výbuch ho ale nejspíš smrtelně zranil.

Rothen zavrtěl hlavou. Yikma ve Společenství respektovali a obdivovali. Nebyl sice silný, co se týkalo magie, hlubokou úctu Balkana i Akkarina si však získal bystrou myslí a schopností učit novice, kteří měli problémy se studiem.

Proto si ho také Akkarin vybral jako Soneina učitele, pomyslel si Rothen. *Myslím, že měla Yikma ráda. Bude smutná, až se dozví o jeho smrti.*

Stejně jako zbytek Společenství. Zvážil, zda jim má tuto zprávu sdělit, ale něco ho přimělo zaváhat. Společenství musí být podle ticha po bitvě jasné, že všichni padli.

Sachakané si možná jistí nejsou. *Raději jim nebudu nic prozrazovat.*

Rothen vstal a obrátil se k domu. Opatrně vešel dovnitř a došel do předního pokoje. Do ulice se otevírala

velká díra ve zdi. Zničené trosky vozů připomínaly jen dvě hromady dřeva uprostřed hlavní cesty.

Jsou pryč.

V troskách ležela tři těla. Rothen se pozorně zadíval na domy po obou stranách a pak opatrně vylezl ven. „Čaroději!“

Rothen se vyděšeně otočil a uklidnil se, když viděl, že k němu běží chlapec. Vybavil si, že ho zahlédl při evakuaci vesnice. Yikmo si s ním musel několikrát důrazně promluvit, aby ho odradil od okounění a sledování souboje.

„Co tady děláš?“ zeptal se Rothen.

Chlapec se zastavil a necvičená poklona, o kterou se pokusil, byla až komicky nešikovná. „Vrátil jsem se, abych zjistil, co se stalo, můj pane,“ odpověděl. Očima zabloudil k vozům. „To jsou nepřátelé?“

Rothen došel k tělům a prohlédl si je. Všichni byli Sachakané. Všiml si mnoha jizev na jejich pažích. „Otroci,“ odhadl. Podíval se pozorněji. „Vypadá to, že se poranili, když jsme udeřili do vozů. Byli těžce zranění, ale ne natolik, aby se nedali vyléčit nebo aby je to zabilo rychle.“

„Myslíte, že Sachakané zabili vlastní lidi?“

„Možná.“ Rothen se napřímil a podíval se z jednoho Sachakana na druhého. „Ano, ty zářezy co mají na zápěstích, nejsou od dřeva.“

„Podle mě nechtěli, aby je jejich otroci zpomalovali,“ usoudil chlapec.

„Díval ses po vesnici?“ zeptal se Rothen.

Chlapec přikývl.

„Viděl jsi nějakého čaroděje ze Společenství?“

Chlapec znovu přikývl a sklopil oči. „Ale všichni byli mrtví.“

Rothen si povzdechl. „Zbyli tady nějací koně?“

Chlapec se usmál. „Tady ne, ale nějakého vám sehnat můžu. Můj táta cvičí závodní koně pro rod Arranů. Statek je jenom kousek odtud. Zpátky bych doběhl za půl hodinky.“

„Tak mi nějakého přiveď.“ Rothen se rozhlédl po okolních domech. „A někoho, kdo se postará o těla.“

„Kam je chcete uložit? Na hřbitově v Calii?“

Hřbitov. Rothen si vzpomněl na záhadný hřbitov za Společenstvím a pak na Akkarinovo tvrzení, že se dříve černá magie používala běžně. Náhle mu byl původ těchto hrobů jasný.

„Prozatím,“ odpověděl Rothen. „Zůstanu, abych je identifikoval, a pak odjedu do města.“

*

Žena, která vstoupila, při pohledu na Soneu zaváhala, stejně jako spousta lidí před ní.

„Vím, že ten závoj je trochu silný kafe,“ prohlásila Sonea s přízvukem lidí ze slumů. „Říkají, že ho mám mít, aby nikdo nepoznal, kteří mágové dělají se Zlodějema.“ Závoj byl Takanův nápad. Nikdo ze stovky potenciálních mágů, od nichž si brala moc, ji tak nedokázal identifikovat. Akkarin, který přijímal lidi ve druhém pokoji, na sobě měl masku.

„Soneo?“ zašeptala žena.

Sonea na chvilku zpanikařila. Podívala se pozorněji, a když ženu poznala, odhrnula si závoj.

„Jonno!“

Oběhla stůl a pevně tetu objala.

„Jsi to opravdu ty,“ usmála se Jonna a odtáhla se, aby se na Soneu podívala. „Myslela jsem, že tě Společenství vyhnalo.“

„Taky že jo,“ zazubila se Sonea. „Vrátila jsem se. Přece nenecháme Sachakany, aby nám zbořili město, ne?“

Ženě přelétlo přes obličej několik různých pocitů. Starost a strach vystřídal úšklebek. „Ty se teda umíš dostat do pořádného průšvihu.“ Rozhlédla se po pokoji. „Nechali mě čekat celý hodiny. Myslela jsem, že budu vařit nebo něco, ale prý mám magický nadání a mohla bych pomoct jejich čaroději.“

„Opravdu?“ Sonea svou tetu usadila na židli a pak si sedla na své místo za stolem. „Tak to jsem musela svoje schopnosti podědit z matčiny strany. Podej mi ruku.“

Jonna jí nabídla ruku. Sonea ji přijala a vyslala své smysly. Zaznamenala slabý zdroj moci. „Moc toho není. Proto tě nechali čekat. Jak se má Ranel, bratránek a sestřenka?“

„Kerrel roste jako z vody. Hania je křikloun, ale pořád doufám, že z toho brzy vyroste. Kdyby o tobě Ranel věděl, určitě by přišel, ale myslel si, že kvůli tomu kulhání nebude k ničemu.“

„Ráda bych ho viděla. Snad až tohle budu mít za sebou… Udělám ti zezadu na ruce malou ranku, jestli ti to nevadí.“

Jonna pokrčila rameny. Sonea otevřela skříňku na stole a vytáhla maličký nůž, který ji Cery dal. Usoudil, že malé ostří lidi tolik nevyděsí. Tohle bylo tak prťavé, že si několikrát vysloužilo smích.

Přejela nožem Jonně po ruce a pak na ranku přiložila prst. Stejně jako všichni předchozí se i Jonna uvolnila, když z ní Sonea vysávala energii. Když přestala a vyléčila škrábnutí, žena se napřímila.

„To bylo… hrozně zvláštní,“ podivila se Jonna. „Nemohla jsem se pohnout, ale cítila jsem se tak ospalá, že se mi ani nechtělo.“

Sonea přikývla. „To říká většina lidí. Kdybych věděla, že je to nepříjemné, asi bych to nedokázala dělat. Teď mi pověz, co je u vás nového."

Problémy, o kterých jí Jonna vyprávěla, jí připadaly úžasně jednoduché a všední. Sonea poslouchala a pak tetičce povyprávěla všechno, co se stalo od její poslední návštěvy, včetně některých svých pochyb a obav. Když skončila, teta se na ni zamyšleně podívala.

„Je těžký uvěřit, že ze zakřiknutýho dítěte, který jsem vychovávala, vyrostl někdo tak důležitý," pochvalovala si Jonna. „A ty s Akkarinem, Nejvyšším lordem Společenství a vůbec."

„Už jím není," připomněla jí Sonea.

Jonna mávla rukou. „I tak. Jak moc si jím seš jistá? Myslíš, že se vezmete?"

Sonea se začervenala. „Já… já nevím. Já…"

„Souhlasila bys?"

Manželství? Sonea zaváhala a pak pomalu přikývla.

„Ale ještě jste spolu o tom nemluvili, co?" Jonna se zamračila a naklonila se dopředu. „Dáváš si pozor?" zašeptala.

„Jsou…" Sonea polkla. „Vím, že jsou způsoby, jak s pomocí magie zařídit, aby žena neotěhotněla… To je jedna z výhod, kterou čarodějky mají. Akkarin by to nechtěl."

Cítila, že rudne ještě víc. „Rozhodně ne teď. Válka není pro děti dobrá."

Jonna přikývla a poplácala Soneu po ruce. „To je jasný. Tak možná pozdějc. Až tohle všechno bude za náma."

Sonea se usmála. „Jo, a až budu připravená. Což hned tak nebude."

Žena si povzdechla. „Ráda tě zase vidím, Soneo. Ulevilo se mi, že jsi zpátky." Potom zvážněla. „Ale

zároveň se bojím. Přála bych si, abys byla někde daleko a v bezpečí. Přála bych si, abys nemusela bojovat se Sachakany. Dáš… dáš na sebe pozor?“

„Jasně, že jo.“

„Nepouštěj se do ničeho pošetilýho.“

„Nebudu. Umírání mě vůbec neláká, Jonno. To mě od pošetilého chování spolehlivě odrazuje.“ Přerušilo je zaklepání na dveře. „Ano?“ zavolala Sonea.

Dveře se otevřely a dovnitř vklouzl Cery s velkým pytlem. Široce se usmál. „Doháníte?“

„To jsi zařídil ty?“ zeptala se Sonea.

„Možná,“ odpověděl lišácky.

„Díky.“

Pokrčil rameny. Jonna vstala. „Je pozdě. Musím se vrátit k rodině,“ zalitovala. „Už jsem byla pryč dost dlouho.“

Sonea se zvedla, obešla stůl a znovu tetu objala. „Dávej na sebe pozor,“ dodala. „Dej za mě pusu Ranelovi. A vzkaž mu, aby o nás s nikým nemluvil. Nikomu ani slovo.“

Jonna přikývla, otočila se a vyšla z pokoje.

„To byla poslední,“ informoval Cery. „Zavedu tě do tvýho pokoje.“

„A co Akkarin?“

„Čeká na tebe tam. Pojď.“

Dveřmi v zadní části místnosti prošli do chodby, která na konci ústila do malého výklenku. Cery uvolnil lano visící dírou ve střeše, a když mu proklouzlo rukama, podlaha začala pomalu klesat.

„Jste dobrá dvojka,“ řekl Cery.

Sonea se na něj zamračila. „Já a Jonna?“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Ty a Akkarin.“

„Myslíš?“

„Doufám. Moc mě netěší, že tě dostal do tohodle maléru, ale myslím, že mu hodně záleží na tom, abys přežila.“

Podlaha se zastavila před dalšími dveřmi. Cery je otevřel a před nimi se objevila známá chodba. O pár kroků dál prošli velkými kovovými dveřmi do pokojů pro hosty. Akkarin seděl u stolu pokrytého talíři s čerstvým jídlem a v ruce držel sklenici vína. Takan seděl vedle něj.

Akkarin se podíval na Soneu a usmál se. Všimla si, že si ji Takan zkoumavě prohlíží, a začala přemýšlet, o čem spolu asi mluvili.

„Ceryni,“ pochválil ho Akkarin. „Znovu ses o nás skvěle postaral.“ Pozvedl sklenici. „Nic horšího, než anurenské tmavé, vyznáš se.“

Cery pokrčil rameny. „Pro obránce města není ničeho škoda.“

Sonea se posadila a pustila se do jídla. I když měla hlad, jídlo jí v žaludku těžklo jako kamení, a když začali probírat zítřejší plány, brzy ji přešla chuť úplně. Po chvíli se Akkarin zarazil a pozorně se na ni zadíval.

„Vyzařuje z tebe moc,“ zašeptal. „Musím tě naučit, jak to skrýt.“

Podal jí ruku, a když ji přijala, ucítila na okraji myšlenek jeho sílící přítomnost.

– *Tohle cítím.*

Najednou cítila, jak jeho moc začala sálat ven jako zářící mlha.

– *Vidím to.*

– *Moc prosakuje bariérou, která obklopuje tvou přirozenou oblast magického vlivu. Musíš tu bariéru zesílit. Takhle.*

Záře se rozplynula. Soustředila se na své tělo a ucítila uvnitř zdroj své moci. Neměla dosud příležitost zamyslet

se nad tím, kolik magie získala od obyvatel slumů. Snažila se dobrovolníky počítat, ale někde okolo třiceti se ztratila.

Teď užasla nad obrovskou silou, která v ní dřímala, ohraničená jen bariérou její kůže. Ale tato bariéra byla právě tak silná, aby udržela její přirozenou hladinu síly. K jejímu zpevnění musela použít magii. Soustředila se a začala k bariéře přidávat rovnoměrný pramínek magie.

– *To je ono.*

Místo aby se stáhla, Akkarinova mysl v ní přetrvávala.

– *Podívej se na mě.*

Otevřela oči. Zachvěla se, když si uvědomila, že ho může ve stejnou dobu vidět i cítit. Jeho výraz byl stejně zamyšlený jako tehdy, když ho přistihla, že se na ni dívá… a teď s jistotou věděla, že na ty časy vzpomíná. Cítila, jak se červená, a Akkarinovi se zvedl koutek rtů.

Pak se jeho mysl vytratila a on ji pustil. Když odvrátil pohled, trochu ji to zklamalo.

„Měli bychom si vyrobit krvavé kameny. V příštích dnech přijdou chvíle, kdy si budeme potřebovat promluvit v soukromí."

Krvavé drahokamy. Její zklamání zmizelo a vystřídal je zájem.

„Potřebujeme nějaké sklo." Podíval se na Takana. Sluha se zvedl, odešel do kuchyně, pak se vrátil a zavrtěl hlavou.

„Nic tam není."

Akkarin zvedl sklenici vína a pohlédl na Ceryho. „Bude ti vadit, když to rozbiju?"

Cery pokrčil rameny. „Ale ne, klidně to roztřískejte."

Sklenice se roztříštila, jak s ní Akkarin udeřil o stůl. Zvedl jeden střep a podal ho Sonei, poté si vzal další pro sebe. Cery je sledoval a zjevně pukal zvědavostí.

Sonea a Akkarin společně roztavili sklo do drobných kuliček. Akkarin vzal další skleněný střep a řízl se do dlaně. Sonea ho napodobila. Znovu jí podal ruku a ona ucítila, jak se jejich myšlenky propletly. Řídila se jeho pokyny, jak vtisknout krev a magii do skla.

Když kameny vychladly, Takan na stůl položil malou zlatou cihličku. Zvedla se a chvíli se vznášela Akkarinovi před očima, poté se svinula a zformovala dva prsteny. Když Akkarin vložil svůj kámen do lůžka prstenu, Sonea vložila svůj do druhého a přitom si všimla, jak se kámen vysunul z vnitřní části obroučky, aby se mohl dotýkat kůže nositele.

Zlaté krapny se uzavřely nad drahokamem.

Akkarin uchopil oba prsteny za obroučky a slavnostně se podíval na Soneu.

„Těmito prsteny si můžeme nahlédnout do myšlenek. Má to určité… nevýhody. Někdy může být nepříjemné přesně vědět, jak se na tebe druhá osoba dívá. Může to pokazit přátelství, změnit lásku v nenávist a zničit sebevědomí.“ Odmlčel se. „Ale může to také prohloubit porozumění. Neměli bychom je nosit, pokud to nebude nutné.“

Sonea si vzala jeho prsten a zamyslela se nad jeho slovy. Změnit lásku v nenávist? On ale nikdy *neřekl*, že by ji miloval. Vzpomněla si na Jonnina slova. „*Ale ještě jste o tom spolu nemluvili, co?*“

Nebylo třeba, řekla si. *Občasný záblesk jeho myšlenek stačil*.

Nebo snad ne?

Podívala se na prsteny a uvědomila si, že přemýšlí nad dvěma možnostmi: buď ji miluje a bojí se, aby prsten všechno nepokazil, nebo ji nemiluje a má strach, že by to prsten prozradil.

Ale když se před chvílí jejich myšlenky spojily, byla si jistá, že cítí víc než jen touhu.

Položila prsten na stůl. Zítra je budou potřebovat. A zítra také zjistí, čím za to musí zaplatit. Prozatím nepotřebovala vědět víc, než co v jeho myšlenkách zahlédla už dříve.

Cery najednou vstal. „Rád bych zůstal, ale musím zařídit ještě jiný věci.“ Odmlčel se a pak ukázal na ranec, který nechal na židli. „Nějaký další oblečení. Myslím, že vám sedne líp než to, co máte.“

Akkarin přikývl. „Díky.“

„Dobrou noc.“

Když Cery odešel, Takan se také zvedl. „Je pozdě,“ prohlásil. „Jestli mě už nepotřebujete…“

Akkarin zavrtěl hlavou. „Ne. Vyspi se trochu, Takane.“ Podíval se na Soneu. „My bychom si také měli odpočinout.“

Vstal a odešel do ložnice. Sonea vykročila za ním, ale pak se zastavila a její pohled padl na pytel ležící na židli. Popadla ho a odnesla do ložnice s sebou.

Akkarin pohlédl na ranec, který hodila na postel. „Tak jaké přestrojení nám Cery přinesl?“

Sonea pytel rozvázala a obrátila vzhůru nohama. Pohlédla na Akkarina a rozprostřela šaty na posteli.

Byly to hábity. Hábity pro *čaroděje*.

Akkarin na ně zachmuřeně zíral.

„Tohle nosit nemůžeme,“ zašeptal. „Nepatříme ke Společenství. Je to zločin.“

„To bude zítra Společenství tak zaneprázdněné zatýkáním, že ani nebude stíhat bojovat s ichani,“ odvětila. „V ulicích budou pobíhat stovky lidí v hábitech, kteří se budou snažit rozdělit Sachakany.“

„To je něco jiného. My jsme byli vypovězeni. A tyhle jsou černé. Takhle si nás s obyčejnými čaroději nikdo nesplete.“

Sonea se podívala na ranec. Byl pořád z poloviny plný. Zalovila uvnitř a vytáhla dvoje kalhoty a dvě košile. Obojí mělo štědré rozměry.

„Divné. Proč by nám dával dvoje oblečení?“

„Abychom měli na výběr.“

„Nebo máme hábity nosit pod tímhle.“

Akkarin přimhouřil oči. „A v určitou chvíli si svléknout horní šaty?“

„Možná. Musíš uznat, že by to vypadalo děsivě. Dva černí mágové…“

Zatajila dech a podívala se na postel. Pak ji podivně zamrazilo, když si uvědomila, že se dívá na dva dlouhé hábity – hábity vystudovaných čarodějů.

„Tohle si obléct nemůžu!“

Akkarin se usmál. „Zrovna když začínám měnit názor, najednou se mnou souhlasíš. Možná je tvůj přítel opravdu tak mazaný a chytrý, jak jsem očekával.“ Sklonil se a přejel po látce rukou. „Neukážeme se v tom, dokud nás neodhalí. Ale jakmile se to stane, Sachakané by si mohli myslet, že nás Společenství přijalo. To by Karika mohlo odradit.“

„A co Společenství?“

Zamračil se. „Jestli opravdu chtějí, abychom se vrátili, budou nás muset přijmout, jací jsme,“ zamumlal. „Přece nemůžeme zapomenout, co jsme se naučili.“

Sonea sklopila oči. „Takže jsou to černé hábity pro černé čaroděje.“

„Ano.“

Zamračila se. Když si představila, že by se před Rothenem producírovala v černém hábitu… přepadl ji smutek. *Ale Rothen je mrtvý.*

Sonea si povzdechla. „Byla bych radši, kdyby černé magii říkali vyšší magie. Ale jestli nás Společenství někdy přijme, nejspíš by nám nemohli říkat Vyšší mágové. Ten název se už používá.“

Akkarin zavrtěl hlavou. „To ne. Černé mágy by nikdo neměl podporovat v tom, že jsou lepší než ostatní.“

Sonea se na něj upřeně podívala. „Myslíš, že nás přijmou?“

Akkarin se zamračil. „I kdyby Společenství přežilo, už nikdy nebude jako dřív.“ Posbíral oblečení a přehodil ho přes opěradlo židle. „Teď bychom se měli prospat. Kdo ví, kdy k tomu dostaneme další příležitost.“

Když se začal svlékat, Sonea se posadila na okraj postele a zamyslela se nad jeho slovy. Společenství už se změnilo. Tolik mrtvých… cítila, jak se jí při myšlence na Rothena sevřelo hrdlo.

„Ještě jsem neviděl, aby se někdo dobře vyspal vsedě,“ řekl jí Akkarin.

Sonea se obrátila a uviděla, že právě vklouzl pod přikrývku. Ucítila podivnou směs vzrušení a studu. Od chvíle, kdy se vedle něj probouzela v posteli, se něco změnilo. *Je to rozhodně pohodlnější než kamení*, pomyslela si, *ale když jsme tady spolu, připadá mi to tak… úmyslné.*

Odložila ranec a zbývající oblečení stranou, pak se svlékla a vklouzla do postele. Akkarin měl zavřené oči a pravidelně, zhluboka dýchal. Usmála se, natáhla se k lampičce a zhasla ji.

I když byla tma a měla za sebou náročný den, nemohla usnout. Vytvořila malou světelnou kuličku a překulila se, aby se mohla dívat Akkarina. Spokojeně si prohlížela všechny detaily a rysy jeho obličeje.

Pak se jeho víčka zachvěla a on se jí podíval do očí. Na čele mu naskočila vráska.

„Měla bys už dávno spát,“ zašeptal.

„Nemůžu usnout,“ odtušila.

Rty mu zvlnil úsměv. „Kdy už jsem to jen slyšel?“

* * *

Když Cery vešel do svých pokojů, zhluboka se nadechl. Ve vzduchu visela příjemná, kořeněná vůně. Usmál se a nechal se jí dovést do koupelny, kde našel Savaru ponořenou ve vaně.

„Zase se koupeš?“ zeptal se.

Lišácky se usmála. „Chceš se přidat?“

„Prozatím zůstanu v bezpečné vzdálenosti.“

Její úsměv se rozšířil. „Tak mi tedy pověz, o co jsem přišla.“

„Jen si dojdu pro židli.“

Znovu zatoužil, aby jí mohl všechno říct. Uzavřel s ní dohodu: informovat ji výměnou za její návrhy, jak zabít ichani. Jedna jeho část si byla jistá, že jí může důvěřovat, ale druhá ho varovala.

Kolik toho o ní vlastně věděl? Byla ze Sachaky. Vyhledala a ukázala mu svoje krajany, i když dobře věděla, že je zabijí. To ale ještě neznamenalo, že to dělá pro dobro Kyralie. Řekla mu, že pracuje pro další „skupinu“ v sachakanské společnosti, a bylo zjevné, že je vůči svým lidem loajální.

Uzavřel s ní dohodu a ona ji zatím dodržovala…

Ale nemohl jí povědět, že se Akkarin a Sonea vrátili. Kdyby se zpráva o jejich příjezdu a přípravách roznesla, ichani by zvítězili. Kdyby Savaře věřil a ona by je zradila, pád Kyralie by ležel na jeho bedrech.

A mohli by zabít Soneu. Cítil se trochu provinile, že odpírá informace nové ženě ve svém životě kvůli té předchozí. *Ale kdybych ohrozil život té bývalé tím, že*

bych mylně věřil té nové, přemítal, *cítil bych se daleko hůř, než se cítím teď.*

Savara to nakonec stejně zjistí. Cerymu se rozbušilo srdce podivným, neznámým strachem, když si představil, jak by mohla zareagovat.

Pochopí to, ujišťoval se. *Co bych to byl za Zloděje, kdybych tak snadno vyzradil tajemství, které mi bylo svěřeno? A stejně tady dlouho nezůstane. Až to bude za náma, určitě mě opustí.*

Zhluboka se nadechl, zvedl židli a donesl ji do koupelny. Složila ruce na okraji kádě a opřela se o ně bradou.

„Tak jak se Zloději rozhodli?“

„Naše nápady se jim líbily,“ řekl jí. „A Limek pověřil svý lidi, aby vyráběli hábity.“

Usmála se. „Doufám, že umí rychle běhat.“

„Budou používat Zlodějskou cestu, aby se dostali pryč. Několik lidí taky hledá dobrý místa, kam by se daly položit pasti.“

Přikývla. „Společenství dnes volalo Akkarina.“

„A co jim řekl?“ předstíral překvapení.

„Neodpověděl.“

Cery se zamračil. „Myslíš, že je…?“

„Mrtvý?“ Mírně pokrčila rameny. „Nevím. Možná. Nebo by bylo příliš nebezpečné odpovědět. Mohl by přilákat nechtěnou pozornost.“

Přikývl a vůbec mu nedělalo potíže tvářit se ustaraně. Uvolnila ruce a pokynula mu.

„Pojď sem, Cery,“ zamumlala. „Nechováš mě tady samotnou celý den. Co kdybych se nudila?“

Vstal a založil ruce na prsou. „Tak celý den, jo? Prý jsi vyklouzla na tržnici.“

Uchechtla se. „Myslela jsem si to. Chtěla jsem si vyzvednout něco, co pro mě vyrobil klenotník. Podívej.“

Na okraji kádě ležela malá truhlička. Zvedla ji a podala mu ji.

„To je dárek pro tebe," řekla. „Je v něm pár kamenů z mých nožů."

Cery otevřel víčko a zatajil dech, když uvnitř uviděl zvláštní stříbrný přívěsek. Složitá, žilkovaná křídla vyrůstala z protáhlého těla. Dva žluté, třpytící se kamínky tvořily oči hmyzu a prohnuté tělíčko bylo posázené zelenými kameny.

Břicho tvořil velký, hladký rubín.

„V mé zemi považujeme za dobré znamení, když na člověka v předvečer bitvy usedne inava," vysvětlila mu. „A je to také posel mezi odloučenými milenci. Všimla jsem si, že muži v Kyralii šperky nenosí, ale mohl bys ho nosit pod oblečením. Na kůži," usmála se.

Cítil se provinile. Vyndal přívěšek z krabičky a pověsil si řetízek kolem krku.

„Je krásný," řekl jí. „Děkuji."

Na chvilku se odvrátila, jako by se zastyděla nad sentimentálností svého dárku. Pak se uličnicky usmála.

„A co kdybys mi poděkoval pořádně?"

Cery se zasmál. „No dobře. Jak bych mohl odmítnout?"

KAPITOLA 33

PŘÍCHOD ICHANI

Toho rána se slunce nad obzor plížilo jen pozvolna, jako by se zdráhalo čelit nadcházejícímu dni. První paprsky se váhavě dotkly věží Paláce a zahalily je do zářivé oranžovožluté barvy. Pak se zlaté paprsky pomalu rozlily po okolních střechách, vydaly se na okraj města a k Vnější zdi, až zalily tváře čarodějů stojících na jejím vrcholku.

Opustili Společenství, jakmile je zvědové informovali, že se Sachakané dali na cestu. Vyšplhali na Vnější zeď a rozestavili se na ní do dlouhé řady. Byl to děsivý pohled, stovky čarodějů pohromadě. Všichni proti dvěma přeplněným vozům, které se pomalu valily k městu. Lorlen si musel připomenout, že lidé sedící v těchto vozech už zabili přes čtyřicet nejlepších válečníků Společenství a jsou několikrát silnější než všichni mágové stojící na hradbách.

Ichani nakonec našli náhradu za vozy, které Yikmovi muži zničili, ale zdrželo je to půl dne. Společenství však touto obětí nic nezískalo. Všechny Sarrinovy pokusy o pochopení černé magie selhaly. Starý čaroděj prohlásil, že mu popisky a instrukce v knihách nedávají smysl. Každým dnem byl víc a víc sklíčený. Lorlen chápal, že kromě neúspěšných pokusů zachránit Společenství tížila Sarrinovo svědomí i možnost, že Yikmo a jeho muži zemřeli zbytečně.

Podíval se na alchymistu, který stál o pár kroků dál. Sarrin vypadal ztrhaně a unaveně, ale na přijíždějící nepřátele hleděl s pochmurným odhodláním. Pak Lorlen pohlédl na Balkana, který stál s rukama zkříženýma na prsou, a nějak se mu dařilo působit sebevědomě a vyrovnaně. Lady Vinara se tvářila klidně a odhodlaně.

Znovu upřel pohled na blížící se vozy. Minulou noc jim zvědové ohlásili pozici nepřítele. Sachakané se vloupali do opuštěného domu u cesty, pouhou hodinu od města. Když se ukázalo, že chtějí odložit svůj útok na další den, krále to potěšilo. Stále doufal, že Sarrin uspěje.

Jeden z královských poradců poznamenal, že ichani by neodpočívali, kdyby to nepotřebovali. Lorlen v tomto muži poznal Ravena, profesionálního zvěda, který doprovázel Rothena během prvních dnů nedokončené mise.

„Jestli se chtějí vyspat, měli bychom tomu zabránit," prohlásil Raven odhodlaně. „Nemusíte posílat čaroděje. Obyčejní lidé jsou sice v souboji mezi čaroději zbyteční, ale nepodceňujte jejich schopnost otravovat."

A tak hrstka strážných vyklouzla do noci, vpustila do statku roj včel, vzbudila Sachakany randálem a nakonec celou budovu podpálila. To poslední provedli s neobyčejným potěšením, poté, co ichani jednoho z nich chytili. To, co s ním provedli, nevěstilo pro obyvatele, kteří ještě neopustili Imardin, nic dobrého.

Lorlen se ohlédl přes rameno a zadíval se na město. Ulice byly prázdné a ztichlé. Většina členů šlechtických rodů odplula do Elyne a své rodiny a služebnictvo vzali s sebou. Poslední dva dny proudily Jižní branou řady vozů, ve kterých zbytek obyvatel prchal z města do odlehlých vesnic. Hlídka se snažila udržet pořádek, jak jen to šlo, ale neměli dost mužů na to, aby zamezili

občasnému rabování. Jakmile předešlého večera zapadlo slunce, byly uzavřeny brány a vztyčeno opevnění.

Ichani samozřejmě mohli brány ignorovat. Mohli vyrazit přímo k díře ve Vnější zdi, která kdysi obklopovala pozemky Společenství.

Společenství tomu nemohlo nijak zabránit. Bylo jim jasné, že tuhle bitvu prohrají. Doufali jen v to, že se jim podaří zabít alespoň jednoho či dva černé čaroděje.

Lorlena znechucovalo pomyšlení, že by mohli poničit majestátní staré budovy. Lord Jullen sbalil a poslal pryč nejcennější knihy a záznamy a zbytek uložil v prostorách pod Univerzitou. Pacienty v sídle léčitelů, služebnictvo a rodiny poslali pryč z města.

Podobná opatření učinili i v Paláci. Lorlen se obrátil k věžím, které se tyčily nad Vnitřní zdí. Městské hradby byly původně postaveny tak, aby chránily tuto významnou budovu. Celá století byl Palác upravován, aby vyhovoval vkusu a vrtochům členů královské rodiny, ale hradby kolem se nikdo neodvážil narušit. Uvnitř čekali nejlepší členové hlídky, připravení k boji, kdyby bylo Společenství poraženo.

„Dorazili ke slumům," zamumlal Osen.

Lorlen se znovu obrátil k severu a zadíval se na slumy.

Rozprostírala se před ním spleť chaotických uliček. Všechny byly prázdné. Napadlo ho, kam asi chudina zmizela. Snad někam daleko, zadoufal.

Vozy dorazily k prvním budovám a bylo možné rozeznat drobné postavičky v nich. Zatímco je Lorlen sledoval, zastavily se. Z vozů vystoupilo šest mužů a jedna žena a vykročili k Severní bráně. Otroci odtáhli vozy do slumů.

Jeden čaroděj odešel s nimi, všiml si Lorlen. *O jednoho míň na nás. Ne, že by v tom byl velký rozdíl.*

„Dorazil král,“ zamumlal Osen.

Lorlen se obrátil a viděl, že se k nim blíží monarcha. Když je míjel, mágové poklekli a rychle se opět postavili. Lorlen je napodobil.

„Pane Správce.“

„Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Lorlen.

Král se zadíval na blížící se Sachakany. „Zkusil jste se znovu spojit s Akkarinem?“

Lorlen přikývl. „Každou hodinu od chvíle, kdy jste o to požádal.“

„Neodpověděl?“

„Ne.“

Král přikývl. „Tak se jim postavíme sami. Doufejme, že se v jejich síle spletl.“

*

Sonea ještě nikdy neviděla Severní brány zavřené. Obrovské kovové pláty byly vždy žíhané rzí a jejich zdobení zakývala staletí prachu a špíny. Nyní byly čisté, zářivě černé – bezpochyby je vyčistili, aby působily hrdě a vyzývavě.

Na hradbách stála řada čarodějů. Mezi rudými, zelenými a fialovými hábity tu a tam zahlédla hnědé i hábity noviců.

Zaplavila ji vlna soucitu se spolužáky. Určitě jsou k smrtí vyděšení.

Na cestě pod nimi prošli Sachakané. Sonei se sevřelo srdce a zaslechla, jak Akkarin zatajil dech. Byli jen několik set kroků od nich a tentokrát je neviděla očima jiného čaroděje.

Ona, Akkarin, Cery a Takan je sledovali z domu vedle Severní cesty. Cery je sem přivedl, protože dům

měl nad druhým patrem malou věžičku, ze které měli nejlepší výhled na prostor před branami.

„Ten vepředu je Kariko," zašeptal Akkarin.

Sonea přikývla. „A ta žena musí být Avala. Co ten zbytek?"

„Pamatuješ si na zvěda, kterému jsi četla myšlenky? Tamten vysoký je Harikava, jeho pán. Ti vzadu na konci jsou Inijaka a Sarika. Viděl jsem je v myšlenkách zvědů, které jsem četl. Další dva jsou Rikacha a Rashi, staří Karikovi spojenci."

„To je sedm," řekla. „Jeden chybí."

Akkarin se zamračil „To ano."

Ichani prošli několik kroků kolem domu a pak se zastavili. Pohlédli na řadu postav v hábitech, která stála na vrcholku Vnější zdi.

Hlas, který se snesl dolů, byl neznámý.

„Už ani krok, Sachakané. V mé zemi nejste vítaní."

Sonea pohlédla na postavy čarodějů stojících na hradbách nad branami a zahlédla honosně oděného muže stojícího po Lorlenově boku.

„To je… král?"

„Ano."

Pocítila k vládci zdráhavý obdiv. Zůstal ve městě, i když mohl uprchnout s rody.

Kariko rozpřáhl ruce. „Takhle se Kyraliánci chovají k hostům? Nebo k unaveným pocestným?"

„Hosté nezabíjejí hostitelovu rodinu a služebnictvo."

Kariko se zasmál. „To ne. Ale ať už jsem vítaný nebo ne, jsem ve vaší zemi. A chci vaše město. Otevřete brány a já vás nechám žít a sloužit mi."

„Raději zemřeme, než abychom sloužili někomu takovému."

Sonei poskočilo srdce, když poznala Lorlenův hlas.

„Nebyl to jeden z těch, co si říkají ‚čarodějové'?" zasmál se Kariko. „Omlouvám se, ale to pozvání neplatilo pro tebe ani tvoje Společenství. Čaroděje nechci. Vaše směšné Společenství mi může posloužit jedině smrtí." Zkřížil ruce na prsou. „Otevři brány, králi Merine."

„Otevři si je sám," odpověděl král. „A uvidíme, jestli je Společenství tak směšné, jak si myslíš."

Kariko se obrátil ke svým spojencům. „Lepšího uvítání se nám asi nedostane. Pojďme rozbít tu skořápku a pochutnat si na vejci."

Když se rozestupovali do řady, pohybovali se nenuceně. K branám vytryskly proudy bílého světla, které udeřily do pantů a křídel. Sonea zaslechla, jak Cery zalapal po dechu, když kov začal žhnout. Shora na postavy pršely stovky úderů. Všechny se roztříštily o sachakanské štíty.

„Musíš najít jejich slabinu, Lorlene!" sykl Akkarin. „Zaměřte se na jednoho!"

Sonea nadskočila, když se pokojem rozlehl trhavý zvuk. Akkarin se opíral dlaní o papírovou zástěnu u okna. Teď vytáhl ruku z potrhaného papíru a raději se chytil parapetu.

„To je ono!" zvolal.

Sonea znovu vyhlédla ven a uviděla, že Společenství začalo útočit na jediného Sachakana. Zatajila dech v očekávání, zda s ním ostatní ichani spojí své štíty, ale nestalo se to.

„Tenhle muž," ukázal Akkarin na čaroděje pod útokem, „bude náš první."

„Pokud se oddělí od skupiny," dodal Cery.

Kariko pohlédl na svého slábnoucího spojence a pak zvedl oči k hradbám. Vylétl od něj proud světla a udeřil

do postav nad bránou, ale zastavil ho spojený štít Společenství.

Pak se z bran vyvalil bílý oblak. V kovových vratech se objevila planoucí díra a zpoza ní se řinulo stále více kouře.

„Na druhý straně musely chytnout domy," prohlásil Cery pochmurně.

Akkarin zavrtěl hlavou. „Ještě ne. To je pára, ne kouř. Společenství lije vodu na dřevěné opevnění, aby neshořelo."

Vypadalo to jako směšně chabý pokus zastavit ichani, ale každá překážka, kterou Sachakané budou muset překonat, jim ubere trochu síly. Sonea se znovu podívala na hradby. Král a mágové nad branou prchali na obě strany, aby se vyhnuli stoupajícím oblakům páry.

Pak se jedno z křídel brány pohnulo. Když se vrata pootevřela, Cery tiše zaklel. Ozvalo se hlasité zapraskání, když se křídlo vylomilo z pantů a dopadlo na zem. Prostor za branou vyplňovalo lešení ze dřeva a kovu. Zatímco strážní spěšně opouštěli stavbu, spadlo i druhé křídlo.

Kariko pohlédl na své společníky.

„Čekají snad, že nás tohle zastaví?" Zasmál se a upřel pohled na opevnění.

Vzduch se zavlnil a pak se lešení zkroutilo, jako by do něj udeřila obrovská, neviditelná pěst. Praskot dřeva a kovu se rozlehl kolem a opevnění se zřítilo k zemi.

Sonea vzhlédla a uviděla, že skoro všichni mágové z hradeb zmizeli. Dívala se, jak ichani vcházejí do města. Z domů po obou stranách vycházely údery, ale Sachakané je ignorovali. Kráčeli směrem k Vnitřní zdi.

Akkarin odstoupil od okna a obrátil se k Cerymu. „Musíme se rychle dostat do města," řekl.

Cery se usmál. „Žádnej problém. Pojďte za mnou."

*

Netrvalo dlouho a Farand lapal po dechu. Dannyl vzal mladíka za paži a zpomalil do rychlé chůze. Mladík se s polekaným výrazem ohlédl.

„Nepůjdou za námi," ujistil ho Dannyl. „Vypadalo to, že mají namířeno do Vnitřní čtvrti."

Farand přikývl. Mladý čaroděj se vedle Dannyla objevil na hradbách. Zřejmě hledal známou tvář, která by mu dodala odvahy. Zástup čarodějů před nimi se táhl daleko do dálky a nakonec se stáčel z dohledu.

„Dostaneme… se tam… včas?" zalapal Farand po dechu, když dorazili k Západní čtvrti.

„Doufám," odpověděl Dannyl. Vzhlédl k Vnitřní zdi a uviděl, že po ní už několik čarodějů spěchá. Pohlédl na Faranda, který byl stále ještě bledý, ale statečně s tím bojoval. „Možná ne."

Zabočil do vedlejší ulice. Hradba stála přímo před nimi. Když k ní došli, Dannyl chytl Faranda za ramena. Vytvořil jim pod nohama magický kruh a zvedl je co nejvýše. Z náhlého stoupání se mu udělalo nevolno.

„Myslel jsem, že nemáme magii používat k ničemu jinému než k boji," vydechl Farand.

Vystoupali na vrcholek hradeb a Dannyl je spustil na zem. „Zjevně jsi pořád moc slabý na to, abys mohl běžet," řekl. „Je lepší, že jsme se sem dostali včas, abych se mohl napojit na tvou sílu, než se sem nedostat vůbec."

Přispěchal k nim čaroděj zrudlý námahou a oni ho následovali podél hradeb. Při pohledu do Vnitřní čtvrti Dannyla přepadla úzkost. Tam někde je Tayend. I když sídlo, ve kterém se učenec ukrýval, stálo na druhé straně Paláce, jakmile ichani začnou prohledávat okolí, nebude to žádná ochrana. Dorazili k řadě čarodějů, která se utvořila podél hradeb, a Dannyl přidal svou sílu ke štítu

Společenství. Pohlédl dolů na Sachakany. Stáli v hloučku před branami a mluvili spolu.

„Proč ještě nezaútočili?“ zeptal se Farand.

Dannyl se podíval pozorněji. „Nevím. Je jich jenom šest. Jeden chybí.“

Z boční ulice vyšla sachakanská žena a loudala se k Ichanům. Jejich vůdce zkřížil ruce na prsou a vyšel jí naproti. Dannyl sledoval, jak pohybují rty. Žena se usmívala, ale jakmile se vůdce obrátil, její úsměv se změnil v úšklebek.

„Je vzpurná,“ odhadl Farand. „To by se nám později mohlo hodit.“

Dannyl přikývl a pak jeho pozornost přitáhl útok ichani. Vzduchem se blýskaly údery a on cítil chvění země pod svými chodidly.

„Utočí na zeď,“ vykřikl někdo poblíž.

Vibrace se rychle změnily v otřesy. Dannyl se podíval před sebe. Mágové stojící nejblíže k bráně stěží udržovali rovnováhu. Někteří se přikrčili do dřepu. Když se štít rozbil, několik čarodějů spadlo z hradeb.

– *Do útoku!*

Dannyl zareagoval na Balkanův vnitřní hlas a napřímil se. Jeho údery se přidaly ke stovkám dalších, které pršely na Sachakany. Jeho ramene se dotkla ruka a on cítil, jak mu Farand předává svou sílu.

Otřesy a hluk náhle ustaly. Ichani ustoupili od brány a Dannyl pocítil chvilkovou jiskřičku naděje, i když neměl tušení, před čím ustupují.

Pak se brána vyvrátila a dopadla Sachakanům k nohám. Na ni se sypaly sutiny ze zničených hradeb. Kariko pohlédl na čaroděje po obou stranách a s neskrývaným uspokojením se usmál.

– *Opusťte hradby*, zavelel Balkan.

Všichni čarodějové začali okamžitě spěchat ke dřevěnému schodišti na vnitřní straně zdi. Také Dannyl a Farand se snesli na ulici pod hradbami.

„Co teď?“ zafuněl Farand, když se dotkli země.

„Najdeme lorda Vorela.“

„A pak?“

„Nevím, řekl bych, že Vorel už bude mít nějaké rozkazy.“

O pár ulic dál našli válečníka, který čekal na předem smluveném místě s několika dalšími čaroději. Všichni byli zamlklí a zasmušilí.

– *Přeskupte se*.

Vorel při Balkanově povelu přikývl. Podíval se na každého z nich a ve tváři měl vážný a ponurý výraz. „To znamená, že se k nim máme dostat blíž, aniž by nás viděli. Až přijde další povel, máme ihned zaútočit a soustředit naše údery na jednoho Sachakana. Pojďte za mnou.“

Když Vorel spěšně zamířil pryč, Dannyl, Farand a ostatní mágové v jejich skupině ho následovali. Nikdo neřekl ani slovo.

Všichni vědí, že tohle bude náš poslední souboj, pomyslel si Dannyl. *Pokud ho přežijeme, opustíme město*.

*

Cery se díval, jak Sonea s Akkarinem mizí spolu se svým průvodcem v temné chodbě. Zhluboka se nadechl a vykročil opačným směrem. Takan se držel kousek za ním.

Čekala ho spousta práce. Musel dát ostatním Zlodějům vědět, že Akkarin a Sonea míří do Vnitřní čtvrti. Mohou tedy do ulic vypustit falešné čaroděje. Je

třeba najít otroky a vyřídit je. A potřeboval se napít něčeho silnějšího.

Cesta k Vnitřní čtvrti byla vždycky děsivá, dokonce i pro toho, kdo byl zvyklý používat uličky Zlodějské cesty. Strop pod hradbami se zbortil a bylo tady právě tolik místa, aby se protlačili na druhou stranu. Sonea Ceryho ujistila, že kdyby se strop začal znovu propadat, pomocí magie by ho s Akkarinem dokázali udržet. Přesto si Cery s každým vdechnutím prachu představoval stále snadněji, že skončí rozdrcený a pohřbený pod kamením.

Došel k chodbě, která ubíhala rovnoběžně s uličkou. Mřížemi vsazenými vysoko ve zdi bylo možné zahlédnout ulici. Když za sebou Cery zaslechl zvuk běžících nohou, zastavil se a sledoval čaroděje, který kolem něj proběhl. Muž se smykem zastavil.

„To ne," zanaříkal.

Cery se naklonil k mřížce a viděl, že ulička za ní je slepá. Čaroděj byl novic – pouhý chlapec. Hábit měl pokrytý prachem.

Pak se odněkud zpoza rohu ozval ženský hlas.

„Kde jsi? Kde jsi, kouzelníčku?"

Žena měla stejný přízvuk jako Savara a Cery si na okamžik pomyslel, že je to ona. Ale její hlas byl vyšší a smích, který následoval po něm, byl krutý.

Chlapec se rozhlížel kolem, ale tohle byla Vnitřní čtvrť a nepovalovaly se tu žádné bedny nebo odpadky, za které by se mohl schovat. Cery běžel chodbou k mřížce, která byla nejblíže chlapci, a otevřel ji.

„Hej, čaroději!" zavolal.

Chlapec sebou trhl, obrátil se a zíral na Ceryho.

„Pojď sem," mávl na něj Cery. „Dělej."

Chlapec se krátce ohlédl do uličky a zalezl do otvoru. Vlítl po hlavě do chodby, nešikovně dopadl, a pak se

překulil a vyškrábal na nohy. Když se znovu ozval ženin hlas, opřel se o zadní stěnu a zděšeně oddechoval.

„Kampak jsi odešel?“ zavolala žena a vešla do uličky. „Tohle nikam nevede, musíš být někde tady v domě. To se podívejme.“

Zkusila několik dveří a pak jedny vyrazila. Když zmizela vevnitř, Cery se na chlapce usmál.

„Už jsi v bezpečí. Než prohledá všechny domy, zabaví ji to na několik hodin. Ale spíš ji to přestane bavit a najde si snazší kořist.“

Chlapcův zrychlený dech se postupně se zklidnil do pomalého, soustředěného rytmu. Napřímil se a odstrčil se od stěny.

„Díky,“ řekl. „Zachránil jsi mi život.“

Cery pokrčil rameny. „V pohodě.“

„Kdo jsi – a co děláš tady? Myslel jsem, že všichni odjeli.“

„Ceryni, jméno mé,“ představil se Cery. „Zloděj Ceryni.“

Chlapec překvapeně zamrkal. Pak se zazubil. „Je mi ctí, že tě poznávám, Zloději. Já jsem Regin z rodu Winarů.“

*

Všechno se řídilo rytmem koňských kroků. Dech přizpůsoboval úderům kopyt. Při každém nárazu projela Rothenovi ramenem bolest. Dokázal by ji utišit trochou léčivé magie, ale nechtěl zbytečně plýtvat silou. Společenství potřebovalo k boji proti ichani každou špetku magie. Svou sílu nepoužil dokonce ani k tomu, aby zaplašil vyčerpání po celonoční jízdě.

Před ním zářilo město jako třpytící se poklad rozložený na stole. V ranním světle se všechny budovy

leskly jako ze zlata. Mohl by k němu dorazit během hodiny, možná dříve.

Uprostřed spáleného pole doutnal vypálený dům. Po cestě chvátaly malé skupinky lidí, většinou rodiny, a vlekly s sebou rance, truhly a košíky. S nadějí i strachem ve tváři sledovali, jak kolem nich projíždí. Čím blíže byl městu, tím více jich bylo, dokud nevytvořili souvislou masu lidí prchajících z Imardinu.

Pro osud Společenství to nevěstilo nic dobrého. Rothen tiše zaklel. Jediné myšlenkové volání, které zaslechl, byly Balkanovy rozkazy. Netroufl si zavolat Dorriena nebo Dannyla.

Před očima se mu mihl obraz. Záblesk městských ulic a pak tvář patřící Sachakanovi. Byl to Kariko. Několikrát zamrkal, ale obraz nezmizel.

Tolik jsem si přál vědět, co se děje, že začínám mít vidiny, pomyslel si Rothen. *Nebo je to nedostatkem spánku?*

Vzdal se a vyslal do svého těla trochu léčivé moci, ale obraz před ním nezmizel. Současně ho polila hrůza, která však nepatřila jemu. Zachytil záblesk zeleného hábitu a něčí přítomnost. Lord Sarle.

Posílal tohle léčitel? Nepřipadalo mu to úmyslné. Kariko držel nůž. Usmál se a naklonil se blíž.

„A teď se dívej, vrahu otroků."

Rothen ucítil krátkou bolest a pak vzdálený, ale děsivý pocit ochromení a strachu. Vědomí přítomnosti lorda Sarleho se pomalu rozplynulo a Rothenovi se náhle ulevilo.

Zalapal po dechu a rozhlédl se kolem sebe. Kůň nehybně stál. Po cestě kolem něj spěchali muži i ženy a nervózně si ho prohlíželi.

Krvavý kámen! pomyslel si Rothen. *Kariko ho musel vložit na lorda Sarleho*. Otřásl se, když si uvědomil, že

cítí jeho smrt. *Chce mi ukázat smrt každého čaroděje, kterého zabije.*

Příště to mohl být Dorrien nebo Dannyl.

Šťouchl koně do slabin a hnal se tryskem k městu.

KAPITOLA 34

LOV ZAČÍNÁ

Ulice města stále halil prach po pádu hradby. Všechno bylo zpustošené a prázdné, ale tu a tam Lorlen koutkem oka zachytil pohyb na rohu domu nebo za oknem. Před pár minutami se s Osenem vloupali do jednoho z domů naproti paláci a nyní čekali na příchod Sachakanů a Balkanův rozkaz k útoku.

Nevěděl, kolik čarodějů přežilo, nebo kolik jim zbývalo síly, ale brzy se to dozví.

„Tady. Posaďte se," zamumlal Osen. Lorlen odvrátil pohled od okna a zjistil, že jeho asistent nese starou židli. Když ji Osen postavil, Lorlen se pousmál.

„Děkuji. Pochybuji, že na ní budu sedět dlouho." Pohled mladého čaroděje se přesunul ven do ulice. „To ne. Už jsou tady."

Lorlen znovu vyhlédl z okna a uviděl, že se z prachu vynořilo šest postav. Sachakané pomalu procházeli kolem a směřovali k paláci. Kariko zíral na hradby. *Další šanci vyhodit nám do povětří kámen pod nohama už vám nedáme,* pomyslel si Lorlen, když zamířil ke dveřím.

– *Do útoku!*

Při Balkanově povelu Lorlen rozrazil dveře a vyšel ven, s Osenem v patách. V půlkruhu kolem Sachakanů se začali objevovat další mágové. Lorlen přidal magii do společného štítu a zaútočil na ichani.

Sachakané se otáčeli dokola, aby jim mohli čelit. Lorlenovi probleskl hlavou obraz jednoho ichani. Všichni ze Společenství na tohoto muže okamžitě zaútočili. Čaroděj pod silou jejich úderů zavrávoral ke stěně paláce, dokud odvetné údery Sachakanů nepřinutily Společenství soustředit se opět na svůj štít.

Údery, které na něj dopadaly, byly strašlivé. Když začal půlkruh čarodějů ustupovat, Lorlena přepadl strach a úzkost. Jestli bude takové palbě muset čelit déle, Společenství se velmi rychle vyčerpá.

– *Ustupte.*

Na Balkanův povel se mágové stáhli zpátky do domů a uliček, ze kterých se vynořili.

„Musíme dostat aspoň jednoho," oddechoval těžce Osen.

„Ty budeš držet štít, já budu útočit," odpověděl Lorlen. „Jen se musíme dostat blíž."

Plížili se ke dveřím. Když došli až k nim, Lorlen se zastavil.

„Teď!"

Lorlen spustil štít a vložil všechnu svou zbývající sílu do úderu proti oslabenému Sachakanovi. Ichani zavrávoral, a když ostatní mágové Společenství viděli, jak je muž zesláblý, zaútočili také. Muž zařval – ozval se bezeslovný výkřik plný zuřivosti a strachu – a pak se jeho štít rozpadl. Následující úder ho odhodil na palácovou stěnu, která kolem něj popraskala. Ochabl a svezl se na zem.

Odevšad kolem se ozývaly radostné výkřiky, ty však rychle utichly když jim ichani oplatili mocnými údery. Osen vydal přidušený zvuk.

„Vraťte se… dovnitř…" procedil mezi zaťatými zuby.

Lorlen sledoval Osenův pohled a žaludek se mu sevřel hrůzou, když viděl, že směrem k nim kráčí vůdce Sachakanů Kariko a sesílá na Osenův štít jeden úder za druhým. Popadl Osena za paži a zatáhl ho do domu. Zdi se otřásaly, jak Karikovy údery pronikaly dveřmi. Osenův štít se zachvěl.

„Ne," vydechl Osen. „Ještě ne."

Lorlen uchopil Osena za ramena a odstrčil ho stranou. Ozval se výbuch a přední stěna domu se zřítila. Po stropě se rozběhly praskliny. Lorlena něco udeřilo do zad a spadl na kolena.

Pak ho něco přibilo k podlaze. Zřejmě se propadl strop, pomyslel si. Svrchu na něj tlačila tíha a vyrážela mu vzduch z plic. Když se kolem konečně rozhostilo ticho, začal si uvědomovat bolest. Vyslal svou mysl dovnitř a zamrazilo ho, když uviděl polámané kosti a potrhané orgány. Zděšeně si uvědomil, co to znamená.

Mohl udělat jen jedinou věc.

Kolem něj se snášel prach a špína a on vsunul ruku do kapsy a dotkl se prstenu.

*

Chodby pod Vnitřní čtvrtí byly tiché. Tu a tam u východů čekali dobrovolníci. Akkarinův a Sonein průvodce se zastavil, když se před nimi objevil posel a spěchal za nimi.

„Jeden sachakanský čaroděj… zůstal… s otroky," lapal po dechu. „Jsou ve… slumech. V Severní čtvrti."

„Takže jeden z nich už se oddělil," poznamenala Sonea. „Měli bychom ho najít?"

„Potrvá dlouho, než se tam dostaneme," řekl Akkarin. Podíval se směrem k paláci. „Rád bych věděl, jak si vede Společenství, ale… tenhle osamělý ichani by se mohl

vrátit ke Karikovi, až se k němu donese, že bylo Společenství poraženo.“

Pomalu přikývl a obrátil se k průvodci. „Dobře. Doveďte nás do slumů.“

„Dám jim vědět, že jste na cestě,“ odpověděl posel a odběhl pryč.

Průvodce je vedl chodbou zpátky. O několik minut později je zastavila žena středního věku.

„Tunel se propadl,“ oznámila jim. „Touhle cestou neprojdete.“

„Jaká je další nejrychlejší cesta?“

„Další tunel vede poblíž zdi Společenství,“ poučil je průvodce.

Akkarin vzhlédl. „Díra ve zdi je skoro nad námi.“

„Bylo by to rychlejší,“ pokrčil průvodce rameny. „Ale můžou vás vidět.“

„Společenství i ichani jsou před palácem a komukoliv jinému budeme připadat jako obyčejní lidé prchající z města. Vezměte nás k východu, co nejblíže ke zdi.“

Průvodce přikývl a vedl je pryč. Po několika zatáčkách se zastavili u žebříku přišroubovaného ke zdi a vedoucího k poklopu.

„Tohle vás zavede do skladiště. Z něj vedou dveře do uličky.“ Dal jim pokyny, jak najít vchod do chodeb na druhé straně zdi. „Tam najdete další průvodce. Znají Severní čtvrť lépe než já.“

Akkarin začal stoupat. Sonea ho následovala a po chvíli se ocitla v prostorné místnosti plné zásob potravin. Proklouzli dveřmi do úzké, slepé uličky, a když se jí protáhli, Sonea si všimla, že jsou na druhé straně cesty vedoucí kolem Vnitřní zdi. Při pohledu na rozvaliny se jí sevřelo srdce.

Závan větru rozehnal prach a ona mezi sutinami uviděla známé barvy. Podívala se pozorněji a zjistila, že jsou to hábity čarodějů.

„Vzduch je čistý," zamumlal Akkarin. Když vyšli z uličky, přistoupila blíže k čarodějům a ucítila na ruce Akkarinův dotek.

„Jsou mrtví, Soneo," zašeptal jemně. „Jinak by je tady Společenství nenechalo."

„Já vím," odvětila. „Jen jsem chtěla vědět, kdo to je."

„Ještě ne. Na to bude čas později."

Táhl ji k otvoru ve zdi. Zem zde byla pokrytá sutinami, které jim bránily v chůzi. Právě se dostali ke zbořené bráně, když se zastavil. Sonea se na něj podívala a přepadly ji obavy. Ve tváři byl bledý jako stěna a hleděl někam do prázdna.

„Co se děje?"

„Lorlen." V mžiku se obrátil k Vnitřní čtvrti. „Musím ho najít. Pokračuj dál. Najdi toho Sachakana, ale nedělej nic, dokud nepřijdu."

„Ale…"

„Jdi," pobídl ji a probodl ji chladným pohledem. „Tohle musím udělat sám."

„Udělat co?"

„Prostě mě poslechni, Soneo."

Netrpělivost v jeho hlase se jí dotkla a rozhněvala ji. Tohle nebyla nejlepší doba na záhady a tajemství. Když se rozdělí, jak se pak najdou? Pak si vzpomněla na prsten.

„Mám si nasadit tvůj prsten? Říkal jsi, že bychom je měli nosit, když se rozdělíme."

Ve tváři se mu mihlo znepokojení, ale pak jeho výraz změkl. „Ano," řekl. „Ale já si ten tvůj ještě nenasadím. Nerad bych ti ukázal to, čeho se bojím."

Nechápavě na něj hleděla. Co se stalo tak hrozného, že nechtěl, aby to viděla? Souviselo to nějak s Lorlenem?

„Musím jít," uzavřel. Přikývla a dívala se, jak odchází.

Poté, co jí zmizel z dohledu, spěšně pokračovala do Severní čtvrti. Když vešla do stínů zastrčené uličky, vytáhla z kapsy prsten a prohlédla si ho. Vybavilo se jí jeho varování z předešlého večera. *Někdy může být nepříjemné přesně vědět, jak se na tebe druhá osoba dívá. Může to pokazit přátelství, lásku změnit v nenávist…*

Ale když nejsou spolu, měli by být schopní se navzájem spojit. Zaplašila pochyby a nasadila si prsten. Na okraji jejích myšlenek se neobjevily žádné známky Akkarinovy přítomnosti. Prozkoumala to, ale necítila nic.

Ne, pomyslela si, *tvůrce má pod kontrolou myšlenky nositele*. Ale tvůrce nemůže zabránit tomu, aby vnímal nositelovy myšlenky a zážitky. To znamená, že Akkarin je nyní naladěný na každou její myšlenku.

Haló? pomyslela si.

Žádná odpověď. Usmála se a pokrčila rameny. Ať už dělá cokoli, nechtěl, aby ho rušila. A ona rozhodně nezamýšlela rozptylovat ho, když se potřeboval soustředit.

Řídila se instrukcemi průvodce a snadno našla vstup do chodby. K jejímu překvapení uvnitř čekal Faren. Vedle něj stál jeho společník, tichý muž, který byl včera přítomen jejich setkání.

„Společenství zabilo jednoho Sachakana," oznámil jí Faren nadšeně. „Chtěl jsem ti to povědět sám."

Usmála se a trochu se jí zvedla nálada. „To je skvělá zpráva. A co ostatní ichani?"

„Žena se potlouká na vlastní pěst městem. Podle posledních zpráv je ten s otroky stále v Severní čtvrti. Předpokládám, že ostatní mají namířeno k paláci. Kde je tvůj věrný společník?“

Zamračila se. „Potřeboval si něco vyřešit o samotě. Já mám najít čaroděje s otroky a čekat.“

Faren se zazubil. „Tak pojďme.“

Po chvilce chůze se vynořili v uličce. Faren ji dovedl k vysoké hromadě beden a protáhl se úzkou mezerou mezi nimi. Uprostřed byl stísněný prostor. Faren se skrčil a zaklepal na něco kovového.

Sonea potlačila zaúpění, když se poklop otevřel a zevnitř zavanul nepříjemný zápach.

„Zase stoka.“

„Bohužel ano,“ odpověděl Faren. „Jsou to nejpřímější cesty z města.“

Sestoupili do husté tmy. U žebříku stál muž s širokou tváří, v ruce držel lucernu, která vrhala kužel světla k jeho nohám. Zloděj si od něj vzal lampu a vykročil po římse vedoucí podél jedné strany tunelu. Minuli několik hlídačů u poklopů.

V jednom místě jí Faren prozradil, že právě prošli pod Vnější zdí. Když vylezli ze stoky, ocitla se ve známé části slumů. Faren ji rychle provedl mříží ve zdi na Zlodějskou cestu.

Tam na ně čekal chlapec, který je informoval, že ichani a otroci jsou nyní jen o pár ulic dál.

„Míří k hlavní cestě,“ doplnil chlapec.

„Řekni všem, ať se připraví, a pak se vrať.“

Chlapec přikývl a odběhl pryč.

Po chvilce se vynořili v nějakém domě a po vratkém schodišti vystoupali do druhého patra. Faren ji dovedl k oknu. Sonea vyhlédla a v ulici pod nimi uviděla stát sachakanské otroky. Ichani se díval, jak se dva z nich

vynořili z pekárny. V náručí nesli podnosy s pečivem. Několik limků se rvalo o mršinu rebery. Vozy nebyly nikde na dohled.

Chlapec se vrátil do pokoje. Oči se mu leskly vzrušením.

„Všechno je připravený," oznámil jim.

Sonea se tázavě podívala na Farena. „Na co?"

„Nachystali jsme na Sachakany pár pastí," vysvětlil jí Faren. „Byl to Ceryho nápad."

Usmála se. „No jasně. Jaký je plán?"

Přešel k bočnímu oknu. Pod ním leželo malé nádvoří, ze kterého vedla úzká ulička. V ní stáli dva statní muži a drželi dlouhou kovovou tyč, zaostřeným koncem ke zdi. Nervózně se podívali do okna. Faren jim dal znamení, aby vyčkávali.

„Další dva jsou na druhé straně uličky," řekl jí Faren. „V každé zdi je díra překrytá falešnou omítkou. Jeden z našich falešných čarodějů vláká Sachakana do uličky. Až se dostane na správné místo, muži ho probodnou."

Sonea na něj nevěřícně zírala. „*Tohle* je váš plán? To nikdy nemůže vyjít. Čaroděje ochrání štít."

„Možná zleniví a bude si myslet, že zdi jsou dostatečná ochrana."

„Možná, ale ta šance je velmi malá. Strašně riskujete."

„Myslíš si, že naši pomocníci to neví?" zašeptal Faren. „Je jim jasné, že to velmi pravděpodobně nevyjde. Jsou ale odhodlaní bojovat se Sachakany právě tak jako ty."

Povzdechla si. Samozřejmě, že chudina chtěla bojovat, i když to znamenalo, že budou riskovat. „No, kdyby to nevyšlo, měla bych jít dolů, abych…"

„Příliš pozdě," oznámil Farenův kumpán. „Podívejte."

Sonea došla k bočnímu oknu a viděla, že ichani a jeho otroci už se blíží.

Z druhé strany ulice se k nim rozběhla skupinka mladých lidí a začala po nich házet kameny. Sonea zaslechla tlumený výkřik a viděla, jak z ulice odněkud za ní vyšel muž v hábitu. Kráčel směrem k čaroději a zastavil se před uličkou. Při pohledu na falešného mága se ichani usmál.

Vzduchem se zableskl úder. Falešný čaroděj uskočil, těsně se mu vyhnul a vběhl do uličky Sonea spěchala k bočnímu oknu. Dva muži čekali připravení s napřaženým kopím. Tohle určitě nevyjde… ale kdyby ano… přepadla ji panika, když si uvědomila, co by se stalo.

„Farene, musím se dostat dolů."

„Na to není dost času," zarazil ji. „Dívej se."

Ichani vkročil do uličky a muž v hábitu se zastavil. Sonea si všimla slabé záře bariéry před ním. Jakmile stál ichani krok od ukrytých mužů, falešný čaroděj něco vykřikl. Kopí pronikla zdí…

…a zabodla se hluboko do čarodějova těla. Sachakan vykřikl překvapením a bolestí.

„Vyšlo to!" zajásal Faren. Sonea zaslechla podobné vítězné výkřiky zvenčí, tlumené okenním sklem. Soucitně se otřásla při pohledu na utrpení v Sachakanově tváři.

Když pod kopím začal klesat k zemi, věděla, že se k němu nedostane včas.

Přesto aspoň rozbila okno a zakřičela na muže dole.

„Vypadněte od něj!"

Překvapeně na ni zírali.

Pak všechno kolem zbělelo.

Stihla kolem sebe, Farena a jeho kumpána vytvořit štít. O chvilku později stěna v místnosti explodovala.

Štítem pronikl prudký žár a přiměl ji posílit jej další magií. Podlaha se jim pod nohama naklonila a probořila a Sonea ucítila, že padá. Při dopadu se tvrdě uhodila do kolen.

Pak se magie uvolněná z těla mrtvého Sachakana vytratila a ona zjistila, že se krčí na hromadě cihel a doutnajícího dřeva. Vstala a uviděla, že je obklopená kruhem rozvalin.

Všechno v okruhu sta kroků se proměnilo v ohořelé, doutnající trosky. Sonea se podívala do uličky, ale po mužích s kopím nebylo ani stopy. Přepadl ji hrozný smutek. *Kdybych věděla, co plánují, mohla jsem je zachránit.*

Faren a jeho společník se vyškrábali na nohy a s hrůzou zírali na spoušť kolem.

„Cery naznačoval, že by se něco takového mohlo stát," řekl Faren. „Všichni prý mají zmizet, jak nejrychleji to pude. Nevěděl, že to dosáhne až tak daleko."

„Co se stalo?" zeptal se jeho kumpán přiškrceným hlasem.

Sonea se pokusila promluvit, ale měla příliš stažené hrdlo. Polkla a zkusila to znovu. „Tohle se stane vždycky, když zemře čaroděj," vysoukala ze sebe. „Magie, která v něm zbývá, se uvolní."

Podíval se na ni s vykulenýma očima. „A to… to se stane i tobě?"

„Obávám se, že ano. Pokud nebudu vyčerpaná, nebo si ichani nevezme všechnu mou sílu."

„Aha." Muž se otřásl a odvrátil se.

„Měli jsme štěstí, žes tu byla," řekl tiše Faren. „Kdybys tady nebyla, dopadli bychom jako ti otroci tam dole."

Sonea sledovala dráhu jeho pohledu ulicí. Alespoň zemřeli rychle.

Faren se uchechtl. „No, aspoň si nemusíme lámat hlavu, co s nima.“

*

„Pomozte mi!“

Prosba Dannyla probrala z omámení a on vzhlédl. V díře zející ve zdi domu stál lord Osen. Byl celý pokrytý prachem a po tváři se mu řinuly slzy.

„Lorlen je pohřbený tam dole,“ zajíkal se Osen. „Zbyla někomu z vás trocha síly?“

Dannyl pohlédl na Faranda a zavrtěl hlavou.

„Tak… tak mi ho alespoň pomozte vyhrabat.“

Vešli za Osenem do domu. Uvnitř ležela obrovská hromada sutin. Prachem se prodíraly paprsky světla, a když Dannyl zaklonil hlavu, uviděl, že strop a střecha se propadly.

„Myslím, že je tady,“ ukázal Osen a zastavil se u zpola zasypaných předních dveří. Klekl si a holýma rukama začal kopat.

Dannyl a Farand se k němu přidali. Nic jiného dělat nemohli. Odhazovali sutiny stranou, ale postupovali pomalu. Dannyl se pořezal, když narazil na kusy rozbitého skla. Už začínal přemýšlet, jestli by někdo zasypaný tak hluboko vůbec mohl přežít, když se celá hromada najednou pohnula. Cihly, dřevěné trámy i rozbité sklo se začaly valit k zadní stěně.

Osen potřásl hlavou, jako by se pokoušel vzpamatovat, a rozhlédl se po místnosti. Přeskočil pohledem někam za Dannyla a pak vytřeštil oči.

Dannyl se prudce otočil a uviděl v díře v boční zdi domu stojící postavu, ozářenou jasným slunečním

světlem. Muž měl na sobě prosté šaty a jeho obličej byl skrytý ve stínu.

Hluk posouvajících se trosek postupně utichl. „Vrátil ses.“

Hlas byl známý, ale slabý Dannyl se otočil zpátky a při pohledu na vyhrabaného Lorlena mu srdce naplnila naděje. Správcův hábit byl pokrytý prachem. Obličej měl samou modřinu, ale oči měl jasné.

„Ano, vrátil jsem se.“

Dannyl se prudce nadechl, když poznal ten hlas. Obrátil se a zíral na Akkarina. Vypovězený čaroděj vkročil do místnosti.

„Ne!“ řekl Lorlen. „Nechoď… už ani o krok blíž.“

Akkarin se zastavil. „Umíráš, Lorlene.“

„Já vím.“ Lorlen přerývaně dýchal. „Nechci… Nechci, abys na mě plýtval mocí.“

Akkarin přistoupil o krok blíž. „Ale to…“

„Stůj. Nebo zemřu, než ke mně dojdeš,“ zalapal po dechu Lorlen. „Zbývá mi jen trocha moci, která mě drží při vědomí. Stačí, abych ji spotřeboval rychleji.“

„Lorlene,“ naléhal Akkarin. „Stačila by na to jen trocha magie. Právě tolik, aby tě udržela při životě, dokud…“

„Dokud nepřijdou ichani a nedorazí mě.“ Lorlen unaveně zavřel oči. „Býval jsem léčitel, nezapomeň. Vím, kolik moci by bylo potřeba, abych se dal do pořádku. Příliš mnoho magie. Abys je zastavil, budeš ji potřebovat všechnu.“ Otevřel oči a upřel je na Akkarina. „Chápu, proč jsi to všechno udělal. Proč jsi mi lhal. Bezpečnost Kyralie byla důležitější než naše přátelství. A pořád je. Chci vědět jen jedinou věc. Proč jsi mi neodpovídal, když jsem tě volal?“

„Nemohl jsem,“ odpověděl Akkarin. „Kdyby Společenství vědělo, že jsem tady, ichani by to vyčetli z

myšlenek své první oběti. Drželi by se pohromadě. Samotní jsou zranitelní.“

„Ach,“ usmál se Lorlen slabě. „Chápu.“

Znovu zavřel oči. Akkarin se k příteli přiblížil o další krok. Lorlen rozechvěle otevřel oči.

„Ne, nedělej to,“ zašeptal. „Zůstaň tam. Řekni mi… řekni mi, co dělá Sonea.“

„Je naživu,“ řekl Akkarin. „Je…“

I když Akkarin nedokončil větu, Lorlen se pousmál.

„To je dobře.“

Pak se jeho tvář uvolnila a on si dlouze povzdechl. Akkarin k němu přispěchal a sklonil se nad ním. Dotkl se Lorlenova čela a ve tváři se mu mihl bolestný výraz.

Vzal Lorlena za ruku, sklonil hlavu a stáhl mu prsten.

„Lorde Osene,“ řekl.

„Ano?“

„Vy, velvyslanec Dannyl a…“ pohlédl na Faranda, „váš společník nesmíte nikomu prozradit, že jsem tady. Kdyby ichani zjistili, že jsme se Soneou tady, ztratíme šanci na výhru. Rozumíte?“

„Ano,“ zašeptal lord Osen.

„Všichni ichani kromě jednoho jsou v paláci. Dostaňte se z města, dokud ještě můžete.“

Poté Akkarin jediným pohybem vstal, odvrátil se a zamířil k díře ve zdi. Než vyšel ven, zahlédl Dannyl na chvíli jeho tvář. I když měl tvrdý a vyrovnaný výraz, oči se mu ve slunečním světle leskly.

*

Pár set metrů od předměstí slumů sjel Rothen z cesty. V místě, kde stála Severní brána, zela jenom díra. Tou uviděl ještě větší díru ve Vnitřní zdi.

Nepotřeboval však vejít do města tudy. Vnější zeď, která vedla kolem pozemků Společenství, byla narušená už roky.

Přemítal, proč se tedy Sachakané rozhodli plýtvat silami na zničení městských bran. Z myšlenek čarodějů, které pobili ve Tvrzi a Calii, se přece o poškozené Vnější zdi museli dozvědět. Možná chtěli Společenství předvést svou sílu. A možná chtěli pronásledováním obyvatel Imardinu načerpat moc, kterou předtím ztratili.

Tak či tak si museli být jistí, že jim jejich síla a schopnost ji znovu načerpat pomůže dobít Kyralii. Když Rothen pobídl svého koně směrem k zalesněnému vršku za pozemky Společenství, cítil rostoucí strach. Nepřijel příliš pozdě? Nenajde Společenství v troskách a v něm číhající ichani? Musí se k pozemkům dostat opatrně.

Když dorazil k prvním stromům, přitáhl klisně uzdu. Les byl čím dál hustější a nakonec musel sesednout a vést ji. Před očima se mu mihl obraz. *Už ne*…

Šel dál a obraz smrti znovu zastřel jeho okolí. Tentokrát to byli strážní v paláci. Když se představa rozplynula, Rothen vydechl úlevou.

Kolik jich už bylo? zamyslel se. *Dvacet? Třicet?*

Svah byl čím dál příkřejší. Klopýtal hustým porostem, přes kmeny stromů, kameny a díry. Když došel k pruhu holé země, vzhlédl a mezi stromy před sebou uviděl záblesky bílé barvy.

Při pohledu na známé budovy ho zaplavil pocit úlevy a štěstí. Spěchal k nim, dokud nedošel na okraj lesa. Na mýtině pod ním ležely desítky domečků. Vypadaly jako malá vesnička.

Opuštěná vesnička, opravil se. I když Rothen bydlel jen několik set kroků od tohoto místa, viděl ho předtím pouze jednou jako novic. Skupinka budov byla známá jako Sídlo služebnictva.

Když vykročil mezi domky, jedny dveře se otevřely a přispěchal k němu muž ve služebnické uniformě.

„Můj pane," pozdravil a naznačil krátkou poklonu. „Jak se vyvíjí bitva?"

„Nevím," odpověděl Rothen. „Právě jsem přijel. Proč jste ještě tady?"

Muž pokrčil rameny. „Nabídl jsem se, že budu hlídat domy, než se ostatní vrátí."

Rothen pohlédl na koně. „Je tady ještě někdo ze stájí?"

„Ne, ale o vašeho koně se můžu postarat já."

„Díky," Rothen podal opratě sluhovi. „Kdyby do večera nikdo nepřišel, odjeďte. Vezměte si toho koně, jestli chcete."

Muž vypadal překvapeně. Uklonil se, pak klisnu poplácal po hlavě a odvedl ji pryč. Rothen se obrátil a vyrazil pěšinou ke Společenství.

*

Od chvíle, kdy se Cery oddělil od Soney a Akkarina, uplynuly tři hodiny. Dostal zprávu, že odešla do slumů, aby vyřídila osamoceného čaroděje. Akkarin zmizel ve Vnitřní čtvrti a ani Takan nevěděl, co jeho pán dělá.

Pašerácké doupě pod Vnitřní čtvrtí bylo určeno jako místo setkávání. Byla to velká místnost až po strop zaplněná zbožím. Když Cery uviděl procházet mezi policemi tři postavy, usmál se a vyšel jim naproti.

„Společenství zabilo jednoho Sachakana," oznámil. „Jeden mrtvý, sedm zbývá."

„Ne," usmála se Sonea. „Dva mrtví, šest zbývá."

Pohlédl na Farena. „Ten ve slumech?"

„Ano, i když ne mojí zásluhou."

Usmál se a zaplavila ho radost. „Takže jedna z mejch pastí zabrala?“

„Myslím, že by ses měl jít podívat, co zbylo ze slumů, než se začneš chvástat,“ zpražil ho Faren. Jeho společník souhlasně přikývl.

„Co se stalo?“ zeptal se Cery a pohlédl na Soneu.

„Faren ti to později vysvětlí.“ Podívala se mu přes rameno, Cery se otočil a uviděl, že k nim míří Takan. „Netuší někdo z vás, kde je Akkarin?“ zeptala se.

Sluha zavrtěl hlavou. „Dvě hodiny jsem od něj neslyšel ani slovo.“

Sonea se zamračila. Cery si všiml, že Takan se tváří stejně, a domyslel se, že Akkarin chce něco vykonat o samotě. Co však mohlo být tak důležité, že to tajil i před svými nejbližšími druhy?

„Kde jsou ostatní ichani?“ zeptal se Faren.

„Pět jich je v paláci a jeden se potlouká kolem,“ vypočítal Cery.

„Nech mě hádat,“ přerušila ho Sonea, „je to ta žena.“

„Ano.“

Povzdechla si. „Myslím, že bych měla počkat tady, než se Akkarin vrátí.“

Cery se usmál. „Mám tady dole schovanýho někoho, s kým bych tě chtěl seznámit.“

„Ach. Kdo to je?“

„Čaroděj. Zachránil jsem ho před Sachakankou. Je mi velmi zavázán. Vlastně je tak vděčný, že ochotně souhlasil, že poslouží jako návnada pro další malou past, kterou jsem připravil.“

Vedl ji kolem nahromaděných beden do malé místnůstky zaplněné židlemi. Na jedné z nich seděl novic. Když vešli, vzhlédl, pak se postavil a usmál se.

„Zdravím tě, Soneo.“

Sonea na něj nevěřícně zírala a pak, přesně jak očekával, mu odpověděla se zaťatými zuby.

„Regine.“

KAPITOLA 35

V PASTI

Cery přerušil napjaté ticho: „Posaď se, Soneo, a zůstaňte oba tady než donesu něco k jídlu.“

Sonea na Ceryho nevěřícně zírala. Bezpochyby neměl o jejích potížích s Reginem ani tušení. Pak na ni mrkl a ona pochopila, že si *dobře pamatuje*, co je Regin zač.

„No tak,“ pobídl je. „Určitě máte co dohánět.“

Sonea se zdráhavě posadila. Podívala se na Farena, ale ten odešel na druhý konec místnosti a šeptem se bavil se svým společníkem. Takan přecházel sem a tam v dalším rohu pokoje. Regin na ni pohlédl, pak se odvrátil, promnul si ruce a odkašlal si.

„Už jsi zabila některého z těch Sachakanů?“ zeptal se.

Sonea potlačila nutkání se rozesmát. Byl to divný, ale tak nějak vhodný způsob, jak začít rozhovor se starým nepřítelem.

„Pár.“

Přikývl. „Toho ve slumech?“

„Ne. Jednoho u Jižního průsmyku a jednoho ještě předtím, tady ve městě.“

Sklouzl pohledem na zem. „Bylo to těžký?“

„Zabít?“ Ušklíbla se. „Ano i ne. Myslím, že když se bráníš někomu, kdo tě chce zabít, moc nad tím neuvažuješ. Přemýšlíš až později.“

Slabě se usmál. „Myslel jsem, jestli je těžké zabít je.“

„Aha,“ odvrátila se. „Asi jo. U těch dvou se mi to podařilo jen díky lsti.“

„Asi? Copak nevíš, jak silní jsou?“

„Ne. Nejsem si jistá ani tím, jak silná jsem já. Myslím, že to zjistím, až budu muset s některým z nich bojovat.“

„Jak pak můžeš vědět, jestli dokážeš vyhrát?“

„Nevím to.“

Regin se na ni nedůvěřivě podíval, pak se začervenal a odvrátil se. „Všichni ti házeli klacky pod nohy,“ řekl tiše. „Lord Fergun, já a ostatní novicové, a nakonec celé Společenství, když zjistili, že ses naučila černou magii – ale stejně ses vrátila. Pořád jsi ochotná kvůli nám riskovat život.“ Zavrtěl hlavou. „Kdybych měl tušení, co se děje, nebyl bych k tobě ten první rok tak necitelný.“

Sonea na něj nevěřícně zírala. Měla to být omluva?

Podíval se jí do očí. „Já jen… jestli tohle přežiju, budu se snažit ti to vynahradit.“ Pokrčil rameny. „Jestli přežiju, bude to to nejmenší, co bych pro tebe mohl udělat.“

Přikývla. Teď už ji vůbec nenapadalo, co mu říct. Zachránilo ji, že se mezi bednami vynořila vysoká postava.

„Akkarine!“ Vyskočila ze židle a rozběhla se k němu. Při pohledu na ni se pochmurně usmál.

„Soneo.“

„Viděl jsi, co udělali lidi ze slumů?“

„Ano. Díval jsem se prstenem a viděl jsem následky.“

Zamračila se. Tvář měl staženou, jako by skrýval nějaké zranění.

„Co je s tebou,“ zašeptala. „Co se stalo?“

Sklouzl pohledem přes její rameno k Reginovi. Vzal ji za ruku a zatáhl ji o několik kroků dál do uličky.

„Lorlen zemřel.“

Lorlen? Mrtvý? Zděšeně na něj zírala, a když vyčetla z jeho tváře bolest, zaplavila ji vlna soucitu. Lorlen byl Akkarinův nejbližší přítel a Akkarin mu musel lhát, vydírat ho a dohlížet na něj pomocí prstenu. Posledních pár let bylo hrozných pro ně oba. Tíha, která na ní ležela od chvíle, kdy se dozvěděla o Rothenově smrti, byla nyní nesnesitelná.

Ovinula mu ruce kolem pasu a opřela se čelem o jeho hruď. Přitáhl ji blíž a pevně ji objal. Po chvilce se zhluboka nadechl a pomalu vydechl.

„Viděl jsem Dannyla a Osena," řekl jí tiše. „Byli s Lorlenem, takže už vědí, že jsme tady. Upozornil jsem je, že o tom nikomu nesmí říct a vzal jsem… vzal jsem Lorlenův prsten."

„A co zbytek Společenství?"

„Pochybuji, že ještě zůstal někdo, kdo není vyčerpaný nebo brzy nebude," řekl. „Zloději několik z nich odvedli do chodeb. Ostatní se stáhli na pozemky Společenství."

„Kolik je mrtvých?"

„Nevím. Dvacet. Padesát. Možná víc."

Tak mnoho. „Co budeme dělat teď?"

Akkarin ji ještě chvíli svíral v náručí a pak ji odstrčil na délku paží.

„Kariko je v paláci se čtyřmi dalšími. Avala pořád chodí ulicemi sama. Musíme ji najít, než se znovu přidá k ostatním."

Sonea přikývla. „Škoda, že jsem nevěděla, co chtějí Zloději udělat čaroději ve slumech. Kdyby byl jeden z nás nablízku, měli bychom všechnu jeho moc."

„Ano, ale teď máme o jednoho ichani méně." Pustil ji a vrátil se do uličky. „Tvůj kamarád Cery má pár zajímavých nápadů. Myslím, že jestli Kyralie přežije, stane se Očista pro Společenství velmi nebezpečnou záležitostí."

Sonea se usmála. „Myslela jsem si, že už jsem je o tom přesvědčila.“

„Ne tak, jak by to mohli udělat Ceryho přátelé.“

Když došli na konec místnosti, Sonea si všimla, že se Cery vrátil se slíbeným jídlem. Takan hladově jedl a už nevypadal tak ustaraně jako předtím. Regin přeskakoval pohledem z ní na Akkarina a oči mu zářily zájmem.

„Regin z rodu Winarů,“ řekl Akkarin a Sonea v jeho hlase postřehla náznak nevole. „Slyšel jsem, že tě zachránili Zloději.“

Regin se postavil a uklonil se. „Zachránili mi život, můj pane. Doufám, že jim to budu moci oplatit.“

Akkarin přikývl a pohlédl na Takana. „Myslím, že brzy dostaneš příležitost.“

*

„Kam to jdeme?“

Dannyl pohlédl na Faranda. Během poslední půlhodiny mladý čaroděj nepromluvil. Až do této chvíle Dannyla důvěřivě následoval.

„Musím se sejít s přítelem,“ odpověděl Dannyl.

„Ale váš bývalý Nejvyšší lord řekl, že máte opustit město.“

„Ano,“ přikývl Dannyl. „Povídal, že ichani jsou v paláci. Musím se s Tayendem setkat teď, dokud ještě můžu. Také by nám mohl půjčit nějaké obyčejné šaty.“

„Tayend? On je v Imardinu?“

„Ano.“ Dannyl nahlédl do vedlejší ulice a zjistil, že je prázdná. Zabočil za roh a Farand ho následoval. Sídlo, ve kterém Tayend pobýval, bylo nyní jen několik domů před nimi a Dannylovi se zrychlil tep očekáváním.

„Na Slyšení ale nepřišel,“ vzpomínal Farand.

„Ne, přijel teprve před pár dny.“

„To je špatné načasování.“

Dannyl se uchechtl. „To tedy ano.“

„Proč zase neodjel?“

Byli v půli cesty k domu a Dannyl hledal vhodnou odpověď. *Protože Tayend měl bláznivý nápad, že mi pomůže přežít bitvu. Protože nechce, abych zkáze Společenství čelil sám. Protože mu na mně záleží víc než na vlastním bezpečí.*

Dannyl si povzdechl. „Protože nechápe, jak silní ichani jsou,“ odpověděl Farandovi. „A nedokázal jsem ho přesvědčit, že obyčejní lidé budou ve stejném nebezpečí jako mágové. Jsou všichni Elyňané takhle umínění?“

Farand se tiše zasmál. „Pokud vím, je to národní rys.“

Došli ke dveřím domu. Dannyl vytáhl klíč, sáhl po klice a… ztuhl.

Dveře byly odemčené.

Zastavil se a zíral na otevřené dveře. Farand se dotkl jeho ramene.

„Velvyslanče?“

„Je otevřeno. Tayend by nenechal odemčené dveře. Někdo tady byl.“

„Raději bychom měli jít.“

„Ne!“ Dannyl se několikrát zhluboka nadechl a obrátil se k Farandovi. „Musím se ujistit, že je v pořádku. Můžete jít se mnou, nebo můžete počkat někde poblíž, než se vrátím, nebo můžete odejít a odjet z města.“

Farand se podíval na sídlo. Zhluboka se nadechl a napřímil se. „Půjdu s vámi.“

Dannyl strčil do dveří. Obývací pokoj byl prázdný. Pomalu a opatrně se proplížil domem, pokoj za pokojem, ale po učenci nebylo ani stopy, kromě cestovního zavazadla v ložnici a několika použitých sklenic na víno.

„Třeba jen odešel pro jídlo," napadlo Faranda. „Když chvíli počkáme, možná se vrátí."

Dannyl zavrtěl hlavou. „Nešel by ven, pokud by nemusel. Ne dnes." Vešel do kuchyně, kde na velkém stole stála nedopitá sklenice vína a láhev. „Ještě něco jsem neprohledal?"

Farand ukázal na dveře. „Sklep?"

Dveře vedly na schodiště, které klesalo do prostorného sklepení plného lahví a jídla. Také tam nikdo nebyl. Dannyl se vrátil do kuchyně. Farand ukázal na poloprázdnou láhev vína.

„Odešel ve spěchu," zamumlal. „Z tohoto pokoje. Takže kdybych stál tady a něco mě přinutilo utéct z domu, kam bych šel?" Pohlédl na Dannyla. „Nejblíže je vchod pro služebnictvo."

Dannyl přikývl. „Půjdeme tedy stejnou cestou."

*

Pozemky Společenství byly tak prázdné a ztichlé, že to na nich vypadalo jako o letních prázdninách. Tohle ticho však bylo až příliš nerušené. Dokonce i během týdnů, kdy byly učebny zavřené a většina čarodějů využila příležitosti navštívit svou rodinu, tady nikdy nebýval úplný klid.

Když Rothen vešel do budovy Univerzity, začal přemýšlet, jestli je Společenství zrovna nejvhodnější místo. Celou cestu do Imardinu myslel jenom na to, aby se dostal do známého prostředí. Když sem však dorazil, zjistil, že ve Společenství postrádá očekávaný pocit bezpečí, který ho sem přivedl.

Z myšlenek Karikových obětí se dozvěděl, že se Společenství se Sachakany naposledy utkalo před palácem. Další, kdo padl Karikovi za oběť, byly

palácové stráže, takže Rothen předpokládal, že ichani jsou stále ještě v centru města. Kam ale půjdou, až obsadí palác? Rothen se zastavil ve dveřích Síně Společenství a krev mu ztuhla v žilách.

Do Společenství.

Balkan to ví, pomyslel si. *Přikázal všem, aby opustili město. Bude chtít, abychom se někde sešli, obnovili svou moc a začali plánovat, jak znovu dobýt Imardin. Měl bych odsud odejít a přidat se k nim.*

Vzhlédl k velkolepému stropu Síně a těžce si povzdechl. Není pochyb o tom, že tohle všechno bude během pár dní zničeno. Smutně zavrtěl hlavou a obrátil se k odchodu.

Pak ztuhl, když za sebou zaslechl rozhovor.

Nejdříve ho napadlo, že dorazili Sachakané, a pak užasl, když poznal známé hlasy.

Před Síní stál Balkan s Dorrienem. O něčem se přeli, ale Rothen neměl v úmyslu stát a poslouchat je. Když se před nimi objevil, oba vzhlédli.

„Otče!“ zalapal Dorrien po dechu.

Rothena zaplavila vlna úlevy a lásky. On žije. Dorrien k němu přiběhl a objal ho. Rothen ztuhl, když mu ramenem projela bolest.

„Dorriene, co tady děláš?“

„Lorlen všechny povolal do Imardinu,“ řekl Dorrien. Jeho pohled se zastavil u jizvy, kterou mu na tváři udělal Kariko. „Otče, mysleli jsme, že jsi mrtvý. Proč ses nám neozval?“ Při pohledu na Rothenovo rameno se zamračil. „Jsi zraněný. Co se stalo?“

„Nebyl jsem si jistý, jestli můžu riskovat mentální komunikaci. Byla zakázaná a…“ Rothen zaváhal, nechtěl Dorrienovi vykládat o prstenu. „Zlomil jsem si ruku a rameno v boji a ve spánku se mi špatně zahojily. Ale neodpověděl jsi mi – nebo jsem se možná špatně

zeptal. Proč jste tady, na pozemcích Společenství? Určitě to bude další místo, kam ichani zamíří.“

Dorrien pohlédl na Balkana. „Já… nebojoval jsem s ostatními. Při první příležitosti jsem se vytratil.“

Rothen na svého syna překvapeně zíral. Nedokázal si představit, že by se chtěl vyhnout boji. Jeho syn nebyl žádný zbabělec.

Dorrienovi se ve tváři zračilo silné znepokojení. „Mám své důvody,“ vysvětlil. „Nemůžu vám prozradit jaké. Přísahal jsem, že je neprozradím. Prostě mi musíte věřit, když vám říkám, že mě ichani nesmí chytit. Kdyby si přečetli moje myšlenky, padla by i naše poslední šance, že Sachakany porazíme.“

„Naše jediná šance přišla a zase odešla,“ řekl Balkan. Pak přimhouřil oči. „Leda, že by…“

Dorrien zavrtěl hlavou. „Nepřemýšlejte nad tím. Už tak jsem řekl příliš.“

„Když se tolik bojíš, že si ichani přečtou tvé myšlenky, proč jsi ve Společenství, které si zřejmě vyberou jako další cíl?“ zeptal se Rothen.

„Ze Vstupní haly je dobrý výhled na brány,“ odpověděl Dorrien. „Uvidím je přicházet a uniknu jim lesem. Kdybych šel do města, byla by větší šance, že mě chytí.“

„A proč neodejdete hned?“ zeptal se Balkan.

Dorrien se k němu obrátil. „Neodejdu, dokud nebudu muset. Pokud bude moje tajemství prozrazeno jinak, mohl bych vám pomoct.“

Balkan se zamračil. „Pokud bychom odjeli s vámi, jistě byste nám mohl povědět, o co jde.“

Umíněný výraz, který se objevil na Dorrienově tváři, Rothen až příliš dobře znal.

„Myslím, že ho nepřemluvíte, Balkane,“ zavrtěl hlavou. „Ale také si myslím, že bychom měli zmizet při

prvním náznaku, že se Sachakané blíží. Což mě přivádí k otázce, co tady děláte vy?“

Balkan se zachmuřil. „Někdo by měl sledovat, jak skončil náš domov.“

Rothen přikývl. „Pak tu tedy zůstaňme až do konce.“

*

„Sladké krvavé slzy,“ zašeptal Faren a zvedl malou lahvičku. „Ve víně nebo sladkém pokrmu téměř nerozeznatelné. Účinkují rychle, takže buďte ve střehu.“

Sonea pohlédla na Zloděje a obrátila oči v sloup.

„Co je?“ zeptal se.

„Nějak mě nepřekvapuje, že toho víš tolik o jedech, Farene.“

Usmál se. „Musím přiznat, že jsem se o ně začal zajímat, abych se připodobnil svému jmenovci. Tyto vědomosti se mi občas hodily, ale zdaleka ne tak často, jak si myslíš. Zdá se, že tvého kamaráda novice to hrozně zajímá.“

„Není to můj kamarád.“

Sonea znovu přitiskla oko ke kukátku. Většinu pokoje za ním zabíral velký jídelní stůl. Stříbrný příbor se měkce leskl ve světle, které dovnitř pronikalo dvěma malými okny. Na ozdobných talířích leželo nedojedené jídlo, studené a ztuhlé.

Čekali v jednom sídle ve Vnitřní čtvrti. Jídelna byla malá, soukromá, kromě hlavního vchodu z ní vedly ještě dvoje dveře pro služebnictvo. Za jedněmi stála Sonea s Farenem, za druhými Akkarin.

„Cery má nejspíš dojem, že k sobě máte zvláštní vztah,“ pokračoval v rýpání Faren.

Tiše si odfrkla. „Kdysi se nabídl, že Regina zabije. Byla to lákavá nabídka.“

„Aha,“ odpověděl.

Sonea se podívala na sklenice na stole. Byly naplněné různým množstvím vína. Uprostřed stály otevřené i zazátkované lahve. Všechny byly otrávené.

„A co náš dobrovolník provedl, že ti Cery učinil tak velkorysý návrh?“

„Do toho ti nic není.“

„Ne? Zajímavé.“

Když se dveře do jídelny rozrazily, Sonea sebou trhla. Regin skočil dovnitř a zavřel za sebou. Oběhl stůl a uháněl ke dveřím pro služebnictvo, za kterými stál Akkarin. Když sáhl po klice, zarazil se.

Hlavní dveře se znovu otevřely. Regin předstíral, že zápasí s klikou. Sonei se rozbušilo srdce, když do místnosti vešel jeden z ichani. Podíval se na Regina a pak na stůl.

„Takže by ses moc nepřetrhla, abys ho zachránila, kdyby na naši návnadu neskočil,“ zašeptal Faren.

„Jistě, že bych ho zachránila,“ zamumlala. „Ať je Regin… jaký je… nezaslouží si zemřít.“

Když se Sachakan znovu podíval na Regina, chlapec se přitiskl zády ke dveřím a ve tváři byl smrtelně bílý.

Ichani obešel stůl. Regin se plížil kolem stěny a udržoval stůl mezi sebou a čarodějem.

Ichani se usmál. Natáhl se, uchopil jednu ze skleniček a zvedl ji ke rtům. Usrkl si a ušklíbl se. Otřepal se a odhodil sklenici. Rozbila se o stěnu a zanechala po sobě rudé cákance.

„Bude to stačit?“ zašeptala Sonea.

„To pochybuju,“ odpověděl Faren. „Ale ten nápad už dostal a teď možná sáhne po něčem čerstvějším.“

Čaroděj začal obcházet stůl. Regin ustupoval. Náhle se natáhl a popadl jednu láhev za hrdlo. Když s ní výhružně zamával, ichani se rozesmál. Udělal rychlé

gesto. Regin zavrávoral, jako by se do něj zezadu opřel silný vítr, a uhodil se tváří do stolu. Ichani popadl Regina za krk a přitiskl mu hlavu ke stolu. Sonea vzala za kliku u dveří, ale Faren ji chytl za zápěstí.

„Počkej," zašeptal.

Sachakan vzal Reginovi láhev z ruky a upřel na ni pohled. Korek se pomalu vyviklal a po chvíli spadl na zem. Čaroděj pozvedl láhev ke rtům a několikrát si lokl. Faren vedle Soney vydechl úlevou.

„Je to dost?"

„To si piš."

Regin se svíjel na stole a shazoval talíře a příbory, jak se pokoušel dostat ze sevření. Sachakan si znovu přihnul z lahve a pak s ní udeřil o stůl. Rozbitým koncem se ohnal po Reginovi.

„To není dobrý," řekl Faren. „Jestli Regina pořeže, jed…"

Dveře za Sachakanem se otevřely. Sonei poskočilo srdce, ale Akkarin se v nich neobjevil. Chodba za dveřmi byla prázdná. Ichani se otočil za zvukem a teď zíral na otevřené dveře.

„Dobrý, to ho trochu zdrží," zamumlal Faren.

Sonea zatajila dech. Klika, kterou svírala, byla kluzká jejím potem. Kdyby se mu s Akkarinem ukázali, zavolal by Karika. Bylo by o moc lepší, kdyby muž podlehl jedu.

„A je to," řekl Faren tiše.

Ichani náhle pustil Regina a odpotácel se od stolu. Když se popadl za břicho, Regin se zvedl a vyběhl hlavními dveřmi.

– *Kariko!*

– *Rikacho?*

– *Já… otrávili mě!*

Kariko neodpověděl. Čaroděj spadl na kolena a zkroutil se do klubíčka. Z úst se mu vydralo dlouhé zaúpění a pak začal zvracet rudou tekutinu. Sonea se otřásla, když si uvědomila, že je to krev.

„Jak dlouho bude trvat, než zemře?“ zeptala se Sonea.

„Pět, deset minut.“

„Tomu říkáš rychle?“

„Mohl jsem použít roin. Je rychlejší, ale hořký.“

Ve dveřích se objevil Akkarin. Chvíli na muže hleděl a pak si stáhl košili.

„Co to dělá?“ zeptal se Faren.

„Nejspíš…“ Sonea přikývla, když Akkarin vyšel ze dveří a omotal košili muži kolem hlavy. Ichani překvapeně vyjekl a pokusil se ji stáhnout.

– *Soneo.*

Akkarinův vnitřní hlas zněl přes prsten jinak – jasněji. Otevřela dveře a přispěchala k němu.

– *Podrž mi tohle.*

Pevně sevřela košili. Muž stále zápasil, ale v jeho pohybech už nebyla žádná síla. Akkarin vytáhl nůž, řízl jím Sachakana do paže a přitiskl na ránu dlaň.

Sonea cítila, že ichani ochabl. Netrvalo dlouho a Akkarin ho pustil. Když uvolnila sevření, mrtvý muž se sesunul na zem. Zvedl se jí žaludek.

– *To bylo strašné.*

Akkarin se podíval na Soneu.

– *Ano. Ale aspoň to bylo rychlé.*

„Zabralo to. Skvělé.“

Oba vzhlédli, když Regin vešel do místností. S uspokojením se podíval se na mrtvého čaroděje.

„Ano,“ přikývla Sonea. „Ale podruhé už to použít nemůžeme. Ostatní ichani slyšeli, že byl otráven. Na stejnou lest už neskočí.“

„Ale oceňujeme tvou pomoc," dodal Akkarin.

Regin pokrčil rameny. „Stálo to za to, když vidím, že to jeden z těch bastardů schytal." Položil si ruku na krk a ušklíbl se. „Ale vůbec mi není líto, že to nemusím podstoupit znovu. Málem mi zlomil vaz."

*

Každý muž má nějaký sen, pomyslel si Cery když procházel rozbitými branami. *Ten můj je prostý. Chci se podívat na všechna důležitá místa v Imardinu*.

Byl pyšný na to, že i když mu ještě nebylo ani dvacet, podařilo se mu dostat do téměř všech významných budov ve městě. Na exkluzivní koňské dostihy se mohl proplížit snadno, přestrojený za sluhu. Díky talentu na otevírání zámků se mu podařilo navštívit několik sídel ve Vnitřní čtvrti. Díky Sonei se dostal do Společenství. I když by tam raději pronikl díky svým schopnostem, a ne jako vězeň fanatického čaroděje.

Když prošel nádvořím, neubránil se úsměvu. Palác byl jediné významné místo v Imardinu, kam se mu nikdy nepodařilo vplížit. Nyní však byli strážní pryč a mohutná palácová vrata vyvrácená z pantů, nikdo mu tedy nemohl zabránit v průzkumu.

Dokonce ani ichani. Podle zvědů, které vyslali Zloději, opustili Sachakané palác před hodinou. V budově se zdrželi pouze hodinu nebo dvě a za tu dobu nemohli zničit všechno.

Překročil spálená těla stráží a nakoukl rozbitými dveřmi. Za nimi ležel prostorný vstupní sál. Do horních pater vedla křehká schodiště a Cery vydechl úžasem. Když vešel dovnitř, uvažoval proč je Sachakané nezničili. Možná nechtěli plýtvat silami. Nebo docela

rozumně nechali schody stát, aby se dostali do vyšších pater.

Cery sklonil hlavu ke znaku mullooka na podlaze. Pochyboval, že se král ještě zdržuje v paláci. Panovník zřejmě opustil Imardin, jakmile padla Vnitřní zeď.

„Avala bude dělat problémy.“

„Zřejmě jo. Ráda se potuluje. Myslím, že Kyralii brzy opustí.“

„Omrknout Elyne, řekl bych.“

Cery se otočil. Hlasy určitě patřily Sachakanům a vycházely zpoza vchodu do paláce. Rozhlédl se a pak odběhl do klenuté chodby na konci sálu. Právě když do ní smykem zahnul, zaslechl, jak se jejich kroky rozléhají na podlaze.

„Všichni jsme slyšeli Rikachovo volání, Kariko,“ řekl třetí hlas. „Víme, jak zemřel. Bylo od něj hloupé, že jedl jejich jídlo. Nevidím důvod, proč jsme se měli vrátit, abychom probírali jeho chybu, a Avala a Inijaka se mnou zřejmě souhlasí.“

Cery se usmál. Takže Farenova zákeřná lest vyšla.

„Protože už jsme ztratili tři,“ odpověděl Kariko. „Ještě jeden a nepřesvědčíte mě, že je to jen smůla.“

„Smůla?“ odsekl první Sachakan. „Společenství dostalo Rashiho, protože byl slabý. A Vikara možná ještě žije. Můžeme si být jistí jenom tím, že jsou mrtví naši otroci.“

„Možná,“ uznal Kariko. „Ale chci vám ukázat ještě něco. Vidíte tyhle schody? Vypadají křehce, že? Jako by ani nemohly unést vlastní váhu. Víte, jak zabránili tomu, aby spadly?“

Nikdo neodpověděl.

„Vložili do nich magii. Sledujte.“

Následovalo ticho a pak cinkavý zvuk. Hluk postupně sílil, až se sálem rozlehl třeskot a zvuk tříštěného skla. Cery zatajil dech a vykoukl z chodby.

Schodiště se bortilo. Jak se Kariko dotýkal jednoho zábradlí za druhým, nádherná konstrukce se lámala a její úlomky létaly všude kolem. Jeden dolétl až k Cerymu. Ichani se podíval do chodby a Cery rychle zmizel z dohledu.

Opřel se o zeď a zavřel oči. Bolelo ho, že je někdo schopný tak lhostejně zničit něco tak nádherného. Ze sálu se ozýval Karikův smích.

„Vytvořeno mágy, jak se rádi chlubí. Zpevňují svoje budovy magií. Polovina domů v centru města je postavená tímhle způsobem. Co na tom, že je město vylidněné? Potřebnou sílu můžeme snadno získat z domů.“ Ztišil hlas. „O ostatní se zatím nestarejte. Kdyby se vrátili sem, jak jsem přikázal, dozvěděli by se to taky. Pojďte se mnou a uvidíme, kolik síly nám Společenství nechalo.“ Ozvaly se kroky, které se po chvilce zastavily. „Harikavo?“

„Trochu se tu porozhlédnu. Tohle místo je nejspíš plné staveb zpevněných magií.“

„Hlavně nic nejez,“ řekl třetí čaroděj.

Harikava se uchechtl. „Jasně, že ne.“

Cery poslouchal, jak kroky mizí v dálce. Jedny se ale nevzdálily a Cerymu zatrnulo, když si uvědomil, že je slyší čím dál silněji.

Jde sem.

Rozhlédl se a zjistil, že se nachází ve velké místnosti. Stěny napravo i nalevo narušovaly klenuté chodby. Pospíchal k nejbližší z nich. Chodba vedla rovnoběžně s místností a naproti každé klenuté chodbě ji protínal průchod. Cery opatrně vykoukl.

Ichani stál v místnosti. Rozhlížel se kolem a pak pohlédl Ceryho směrem. Když zamířil ke klenuté chodbě, Cerymu vyschlo v ústech.

Jak ví, že tu jsem?

Nečekal, aby to zjistil. Obrátil se a pelášil pryč.

KAPITOLA 36

NEČEKANÝ ZACHRÁNCE

Chodbou se rozlehl vzdálený výbuch. Akkarin a Sonea si vyměnili pohledy a rozběhli se k ventilační mřížce ve zdi. Sonea vyhlédla do uličky a pozorně poslouchala. Ustavičný ruch, který se zde obyčejně ozýval, vystřídalo děsivé ticho.

Akkarin se zamračil a dal znamení průvodci, aby pokračoval. Po několik dalších minut bylo slyšet pouze tichý dech a klapot podrážek. Pak se Akkarin náhle zastavil a zahleděl se do prázdna.

„Takan vzkazuje, že od posla obdržel zprávu, podle které Kariko vyšel z paláce. Ichani ničí budovy."

Sonea pomyslela na vzdálenou ránu, kterou slyšeli, a přikývla. „Plýtvají mocí."

„Ano." Usmál se a oči se mu dravě zaleskly.

Blížící se kroky obrátily jejich pozornost k zastíněné postavě, která k nim kráčela chodbou.

„Hledáte cizince?" Byl to hlas postarší ženy. „Právě se vloupal do domu kousek odsud."

Akkarin k ženě přistoupil. „Co je to za místo?"

„Patří rodu Arranů," popisovala. „Má velkou stáj, před kterou je zahrada, a na druhý straně stojí dům. Kolem jsou zdi a pod ním nevedou žádný chodby. Dostanete se k němu z ulice."

„Kolik má vchodů?"

„Dva. Vpředu je hlavní a ze zahrady vede brána. Ten cizinec šel předem.“

„Který z nich je blíž?“

„Brána.“

Akkarin se podíval na Soneu. „Tak půjdeme tudy.“

Stará žena přikývla. „Pojďte za mnou.“

Když znovu vykročili chodbami, Sonea se dotkla prstenu na prstě.

– Co máš v plánu?

– Nevím přesně. Ale myslím, že by to mohla být ta pravá chvíle použít tvou metodu.

– Mou metodu? Myslíš léčení?

– Ano.

– Pak bych to měla udělat já. Tebe zřejmě pozná, ale mě by nemusel.

Akkarin se zamračil, ale neodpověděl. Žena je dovedla k malým dveřím, kterými se jeden po druhém protáhli. Na druhé straně našli místnost plnou sudů.

„Jsme v domě na druhý straně ulice,“ vysvětlila jim žena. „Stačí vyjít tady po schodech a ven ze dveří na konci chodby.“ Ponuře se usmála. „Zlomte vaz.“

Sonea a Akkarin došli podle pokynů k masivním dveřím pro služebnictvo. Zámek byl porušený. Akkarin vykoukl ze dveří a pak je odstrčil. Ocitli se v typické ulici Vnitřní čtvrti. Na druhé straně ulice stála obyčejná zeď, do níž byla zasazená velká dřevěná brána. Akkarin k ní hbitě došel a nakoukl úzkou škvírou mezi křídly.

„Ze zahrady vedou dva vchody,“ řekl. „Vejdeme tím bližším.“

Pohlédl na zámek a ten se s cvaknutím otevřel. Sonea ho následovala a zavřela za sebou. Nalevo byla dlouhá budova s několika širokými dveřmi – stáj. Napravo stál dvoupodlažní dům. Akkarin spěchal k domu, otevřel zámek a oba proklouzli dovnitř.

Za dveřmi byla úzká chodbička. Akkarin jí naznačil, aby byla zticha. Dolehlo k nim vzdálené vrzání a zvuk kroků.

Sonea koutkem oka zachytila pohyb a vyhlédla malým okýnkem vedle dveří. Zatajila dech, když zahlédla dva čaroděje a bohatě oděného muže, kteří utíkali ke stájím.

Akkarin se postavil vedle ní. Tři muži došli k velkým stájovým dveřím. Muž, který doprovázel čaroděje, prudce otevřel dveře a zjevně čekal, že budou těžší. Sonea zatajila dech, když udeřily do zdi.

Nahoře se ozvaly spěšné kroky. Tři muži zmizeli ve stáji a dveře nechali otevřené. Následovala chvilka ticha. Sonei vyschlo v krku, když se nahoře znovu ozvaly kroky. Chvíli se nic nedělo, poté zaslechla klapnutí dveří a na zahradu vyšel ichani. Zastavil se uprostřed nádvoří a pozorně se rozhlížel kolem. Když si všiml otevřených dveří stáje, vykročil směrem k nim.

„Vůbec se mi to nelíbí, ale máš pravdu. Inijaka mě pozná," zamumlal Akkarin. Pohlédl na Soneu. „Nemáme čas vymýšlet lepší plán."

Po zádech jí přeběhl mráz. Bylo to tedy na ní. Napadlo ji tisíc způsobů, jak by se lest s léčením mohla zvrtnout. Kdyby ichani vytvořil štít a ona by se ho nemohla dotknout, nemohla by použít léčivou moc a…

„Zvládneš to?"

„Ano," odpověděla. Vyhlédla ven a uviděla, že Sachakan zmizel ve stáji.

Akkarin se zhluboka nadechl a otevřel jí dveře. „Budu se dívat. Kdyby to nefungovalo, vytvoř šít a budeme s ním bojovat otevřeně."

Sonea přikývla, vyšla na zahradu a pospíchala ke vchodu do stájí. Nakoukla dovnitř a pokusila se v přítmí zorientovat. Uličkou mezi stáními kráčela postava.

Čaroděj, pomyslela si. Zašel do dveří na vzdáleném konci a zmizel jí z dohledu.

Vešla dovnitř. Když vykročila uličkou, ze stáje vyběhli tři lidé. Zahlédli ji a ztuhli. Ve stejnou chvíli spatřila Sonea obličej bohatě oděného muže a zděsila se.

– *Neřekl jsi mi, že je to král!*

Vládce Kyralie ji přejel pohledem, a když ji poznal, vytřeštil oči. Když se na něj dívala, narůstal v ní vztek a nelibost. Vzpomněla si na Síň Společenství a na to, jak král podpořil jejich trest vyhoštění. Pak si vzpomněla na Očistu a na vyhnání její rodiny do slumů. Pomyslela na chudáky, kteří se ukrývali v tajných chodbách a které nikdo nevaroval před blížícím se vpádem.

Proč bych právě kvůli němu měla riskovat život?

Sotva jí tahle otázka probleskla hlavou, zastyděla se. Nemůže přece někoho jen tak předhodit černému mágovi, i když ho nemá ráda. Napřímila se a ustoupila stranou.

„Běžte," pokynula jim.

Muži proběhli kolem ní, a když zmizeli z dohledu, za vzdálenou zdí zaslechla zvuk. Obrátila se a uviděla, že ichani se vrací. Podíval se jí do očí a usmál se.

Když se k ní blížil, nebylo těžké předstírat zděšení. Couvala směrem ke dveřím, než se jí do zad zabodla bariéra. Ichani mávl rukou a ona ucítila, jak ji síla táhne dopředu. Odolala nutkání se vzepřít a dovolila mu, aby ji dostrkal až k sobě. Když byla pouhý krok od něj, sjel ji pohledem.

„Takže pár žen v Kyralii ještě zůstalo," pousmál se.

Když Soneu obklopila jeho moc a přitiskla jí paže k tělu, začala se bránit. Srdce se jí rozbušilo, když k ní Sachakan přistoupil tak blízko, až na tváři ucítila jeho dech. Vklouzl rukou pod její košili. Ztuhla úlekem a

zděšením, když uviděla, že se jeho výraz změnil v chlípný úšklebek.

Zaplavila ji vlna paniky. Nemohla se pohnout, takže se ho ani nemohla dotknout. A když se ho nemohla dotknout, nemohla na něj použít léčitelské schopnosti. A jestli bude dál pokračovat, narazí pod obyčejným oblečením na její hábit.

– *Bojuj s ním*, naléhal Akkarin.

Udeřila do něj vlnou síly. Ichani překvapeně vytřeštil oči, když ho odstrčila. Došla k němu a rychle a silně na něj zaútočila. Vyškrábal se na nohy, zvedl ruce a oplatil jí útok. Sonea zavrávorala, když úder narazil do jejího štítu.

Zasmál se. „Takže pod košilí jsem opravdu nahmatal hábit. Už jsem si říkal, kam se všichni mágové poděli."

Sonea pocítila jiskřičku naděje. Myslel si, že je obyčejná čarodějka ze Společenství. Pořád se ho může pokusit přelstít, když bude předstírat, že je vyčerpaná.

– *Jsem za dveřmi*, poslal jí Akkarin. Co mám udělat?

– *Počkej*, *vzkázala mu.*

Když Sachakan znovu udeřil, schválně zavrávorala, až narazila do zdi. Přistoupil blíž, a když zaútočil znovu, přikrčila se. Při čtvrtém úderu nechala svůj štít zakolísat. Když se rozpadl, čaroděj se škodolibě usmál, vytáhl nůž a sevřel ho mezi zuby.

Když se k ní natáhl, udělala pohyb, jako by chtěla uskočit. Chytil ji za ruku, přitáhl ji zpátky a jednou rukou ji přimáčkl ke stěně. Uchopila ho za zápěstí, zavřela oči a vyslala svou mysl do jeho těla.

Našla jeho srdce právě ve chvíli, kdy jí rukou projela bolest. Protože se nemohla zároveň léčit a zranit ho, soustředila se na srdce. Jakmile je zastaví, co jí může udělat?

Jeho stisk zesílil současně s tím, jak napjala svou vůli. Zaslechla, jak bolestně zalapal po dechu, otevřela oči a viděla, jak bledne. Vyčítavě se na ni podíval a přesunul dlaň na její paži.

Rukou a celým tělem se jí šířila hrozivá strnulost. I když se snažila pohnout, svaly ji neposlouchaly. Zároveň cítila, jak její moc děsivou rychlostí mizí. Pak to náhle přestalo a Sachakanův výraz se změnil z rozzuřeného ve zmatený. Nůž mu vyklouzl z ruky. Pustil ji a popadl se za hrudník.

Sonei se okamžitě vrátila kontrola nad vlastním tělem. Zvedla nůž a přejela mu ostřím po krku. Když vytryskla krev, přitiskla dlaň na ránu a začala nasávat jeho moc.

Zaplavila ji magie, ale ne takové množství, jaké získala od Pariky. Boj se Společenstvím Sachakana oslabil. Když vyčerpala veškerou jeho sílu, padl na zem a zůstal bez hnutí ležet.

Za ním stál Akkarin. Hleděl na ni a tvářil se zvláštně. Podívala se na své zakrvácené oblečení a znechuceně se otřásla.

Až to bude za mnou, pomyslela si, *už nikdy tuhle moc nepoužiji. Nikdy.*

„Měl jsem stejný pocit, když jsem se vrátil ze Sachaky.“

Vzhlédla k němu. Podal jí ruku.

„V domě určitě najdeme něco, do čeho se můžeš převléct,“ řekl. „Pojď, trochu se umyješ.“

Dokonce i s jeho pomocí bylo těžké vstát. Přestože nebyla unavená, kolena se jí podlamovala. Chvilku jenom stála a kymácela se. Podívala se na mrtvého ichani a šok vystřídala úleva. Fungovalo to. A nedostal šanci zavolat Karika. Přežila a navíc zachránila…

„Král?“ zeptala se.

„Poslal jsem ho do domu přes cestu a Takan upozornil Raviho, aby se připravil na jeho příchod.“

Když si představila tohle setkání, nálada se jí o něco zlepšila. „Král zachráněn Zloději. To bych moc ráda viděla.“

Akkarin zvedl koutek rtů. „Jsem si jistý, že to bude mít zajímavé následky.“

*

Cery proběhl další chodbou a u dveří se smykem zastavil. Zkusmo vzal za kliku. Bylo zamčeno. Přešel k dalším. Také zamčeno. Zvuk vzdálených kroků sílil. Uháněl ke dveřím na konci chodby a vydechl úlevou, když se otevřely.

Za nimi ležel dlouhý pokoj s okny obrácenými do zahrad uprostřed paláce. Spěchal kolem židlí zdobených zlatem a luxusním čalouněním ke dveřím na druhém konci místností a Savařin přívěšek mu pod šaty bušil do hrudi.

Prosím, ať je odemčeno, pomyslel si. *Prosím, ať to není slepá ulička.*

Vzal za kliku a otočil jí, ale dveře se neotevřely. Zaklel a začal v kabátě šátrat po šperhácích. Vytáhl je, potěšilo jej, že se dosud nezbavil zvyku nosit je pořád u sebe. Vybral si dva, zasunul je do zámku a začal zkoumat jeho mechanizmus.

Tlumený zvuk kroků za ním mezitím zesílil. Cery prudce dýchal, v krku měl sucho a ruce se mu potily. Zhluboka se nadechl, pomalu vydechl, rychle šperháky otočil a zatlačil.

Zámek s cvaknutím povolil. Cery vytáhl šperháky, otevřel dveře a proklouzl na druhou stranu. Trhl dveřmi

a zastavil je těsně předtím, než se zabouchly, poté je zavřel, jak nejtišeji dovedl.

Rychlým pohledem zjistil, že je v malé místnosti plné zrcadel, stolků a židlí. Šatna pro baviče, tipl si. Nevedly odsud žádné další dveře ani jiná úniková cesta. Znovu tedy obrátil svou pozornost ke dveřím a začal zamykat.

Šlo mu to snáze, protože už věděl, o jaký typ zámku jde. Dveře se zamkly s uspokojivým cvaknutím. Cery vydechl úlevou a posadil se na židli.

Když za dveřmi zaslechl kroky, jeho úleva se rozplynula. Jestli ho Harikava sledoval, domyslí se, že nikam jinam než do těchto dveří vejít nemohl – ať už byly zamčené nebo ne. Cery se postavil a přistoupil k malým okýnkům na jedné straně pokoje. Musí se nějak dostat ven.

Pak zámek cvakl a krev mu ztuhla v žilách.

Se slabým zavrzáním se dveře otevřely. Ichani nakoukl dovnitř. Když uviděl Ceryho, usmál se.

„Tady jsi."

Cery couval ode dveří. Sáhl do kapes kabátu a ucítil v dlaních rukojeti svých nožů. Pevně je sevřel.

To není dobrý, pomyslel si. *Podíval se na okna. Nedostanu se k nim. Zastaví mě.*

Ichani o krok přistoupil.

Jestli mě dostane, přečte si moje myšlenky. Zjistí všechno o Sonei a Akkarinovi.

Cery těžce polkl a uvolnil nože z pouzder. *Ale nemůže mi číst myšlenky, když už budu mrtvý.*

Když ichani přistoupil o další krok, Ceryho odhodlání opadlo. *Nedokážu to udělat. Nemůžu se zabít.* Upřeně zíral na Sachakana. Jeho oči byly chladné a dravé.

Jaký je v tom rozdíl? Stejně bude po mně.

Cery se dvakrát rychle nadechl a vytasil nože z kapes.

– Ne, Cery! Nedělej to!

Cery ztuhl, když v hlavě uslyšel hlas. Mluvil na něj jeho strach? Jestli ano, měl ženský hlas. Hlas jako…

Harikava se obrátil, vyhlédl z pokoje a vykulil oči. Cery zaslechl rychlé kroky. Když se ve dveřích objevila žena, překvapením zatajil dech.

„Nech ho být, Harikavo," vykřikla Savara rozkazovačně. „Tenhle je můj."

Ichani před ní ucouvl. „Co tu pohledáváte?" zavrčel.

Usmála se. „Nepřebíráme vládu nad Kyralií, jak se zřejmě bojíš. Ne, my se jenom díváme."

„To říkáš ty."

„Těžko můžeš tvrdit něco jiného," odpověděla a vešla do pokoje. „Být tebou, raději bych zmizela."

Zamířila k Cerymu a Harikava ji ostražitě sledoval. Když byla několik kroků ode dveří, vykročil k nim a vyšel ven. Cery zaslechl, jak se jeho kroky venku zastavily.

„Kariko nedovolí, aby tady byli vaši lidi. Zabije tě."

„Než se k tomu dostane, budu už dávno pryč."

Kroky se vzdálily a ozvalo se cvaknutí dveří. Savara se podívala na Ceryho.

„Je pryč. To bylo tak tak."

Mlčky na ni zíral. Zachránila ho. Nějak věděla, že má potíže, a objevila se právě včas. Ale jak je to možné? Sledovala ho? Nebo sledovala Sachakana? Když se zamyslel nad jejími slovy, úlevu vystřídaly pochyby. Ichani z ní měl strach. Najednou mu připadalo, že by se měl bát taky.

„Kdo vlastně seš?" zašeptal.

Pokrčila rameny. „Sloužím svému lidu."

„On… utekl. Před tebou. *Proč?*"

„Nejistota. Dnes už vyčerpal spoustu síly a nemůže si být jistý, že by mě porazil." Usmála se a došla k němu.

„Blafování je nejuspokojivější způsob, jak vyhrát souboj.“

Cery ustoupil. Právě mu zachránila život. Měl by jí děkovat. Ale něco mu na tom nehrálo. „Poznal tě. Znáš jeho jméno.“

„Poznal, ke komu patřím, jinak mě nezná,“ opravila ho.

„A kdo teda seš?“

„Tvůj spojenec.“

„Ne, to nejseš. Říkáš, že nám chceš pomoct, ale neudělala bys nic, abys ichani zastavila, i když seš na to dost silná.“

Její úsměv se rozplynul. Vážně se na něj podívala a pak její výraz ztvrdl. „Dělám všechno, co můžu, Cery. Jak tě mám ještě přesvědčit? Důvěřoval bys mi, kdybych ti prozradila, že už nějakou dobu vím o tom, že se Akkarin a Sonea vrátili? Zjevně jsem to ichani neprozradila.“

Cerymu se rozbušilo srdce. „Jak jsi to zjistila?“

Usmála se a sklouzla pohledem na jeho hruď. „Mám své způsoby.“

Proč ten pohled na hrudník? Zamračil se, když si vzpomněl na přívěšek. Sáhl pod košili a vytáhl ho. Oči se jí zachvěly a její úsměv se rozplynul.

Jaké magické vlastnosti to má? Podíval se na hladký rubín uprostřed a zamrazilo ho při vzpomínce na to, jak si Sonea a Akkarin vzájemně vytvořili prsteny. Prsteny s rudými, skleněnými očky…

„*Těmito prsteny si můžeme nahlédnout do myšlenek…*“

Podíval se na rubín. Jestli je tohle krvavý drahokam, pak Savara četla jeho myšlenky… a on ho nosil ode dne, kdy dorazila Sonea s Akkarinem. Jak jinak by mohla vědět, že jsou ve městě?

Sundal si řetízek z krku a odhodil přívěšek.

„*Byl* jsem to ale hlupák, že jsem ti věřil," pronesl hořce.

Smutně se na něho podívala. „Věděla jsem o Sonei a Akkarinovi od chvíle, kdy jsem ti dala ten přívěšek. Prozradila jsem to snad ichani? Ne. Použila jsem tu informaci, abych tě vydírala? Ne. Nijak jsem tvou důvěru nezneužila, Ceryni. To ty jsi zneužil mou."

Zkřížila ruce na prsou. „Slíbil jsi mi informace výměnou za radu, jak zabít čaroděje, ale mnohé z toho, co jsem potřebovala vědět, jsi přede mnou tajil. Moji lidé hledali Akkarina a Soneu v Sachace. Chtěli bývalému Nejvyššímu lordovi pomoct vyrvat ichani vládu nad Kyralií. Rozhodně nechceme, aby Kyralii vládl Kariko a jeho spojenci."

Cery na ni hleděl. „A jak tomu mám věřit?"

Savara si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Můžu tě jen žádat o to, abys mi věřil. Je příliš těžké to dokázat… ale myslím, že hranice tvé důvěry už jsem překročila." Smutně se usmála. „Jak to dopadne s námi dvěma?"

Nevěděl, jak jí na to odpovědět. Při pohledu na přívěšek se cítil naštvaný, pošetilý a zrazený. Ale když se pohlédl na ni, viděl v jejích očích opravdový smutek a lítost. Nechtěl, aby je rozdělilo nepřátelství. Ale možná to jinak nešlo.

„Oba máme závazky, tajemství, kterých se nemůžeme vzdát, a lidi, který musíme chránit," řekl pomalu. „Respektoval jsem to u tebe, ale tys to nerespektovala u mě." Znovu se podíval na přívěšek. „Tohle jsi dělat neměla. Chápu, proč jsi to udělala, ale to ještě neznamená, že to bylo správný. Když jsi mi to dala, znemožnilas mi tím dodržet slovo."

„Chtěla jsem tvé lidi chránit."

„Já vím.“ Podařilo se mu vyloudit úsměv. „A toho si cením. Ale dokud naše země válčí, nemůžeme stavět své city nad bezpečí ostatních. Až to bude za náma, snad ti odpustím. Do tý doby se budu držet na svý straně. Nic víc ode mě nečekej.“

Sklopila oči a přikývla. „Rozumím.“

*

Dveře pro služebnictvo v Zerrendově sídle se otevíraly do uličky právě tak široké, aby tudy mohl projet vozík s dodávkou jídla. Zámek byl odemčený, ale dveře byly zavřené. Oba konce uličky vedly do prázdných, tichých ulic.

Po Tayendovi tu nebylo ani stopy – nikde ani živáčka.

„Co zkusíme dál?“ zeptal se Farand.

„To nevím,“ přiznal Dannyl. „Nechci odejít, protože by se mohl vrátit. Ale třeba musel opustit město.“

Nebo někde leží mrtvý. Pokaždé, když Dannyl na tuhle možnost pomyslel, ztuhla mu krev v žilách a strachem se mu udělalo zle. *Nejdříve Rothen, pak Tayend…*

Ne, okřikl se. *Ani nad tím neuvažuj. Ne, dokud se sám nepřesvědčíš.*

Myšlenka na to, že by mohl najít Tayendovu mrtvolu, mu bránila jasně přemýšlet. Musel se pořádně soustředit, aby se dokázal rozhodnout, co dělat dál. Měl na výběr tři možnosti: zůstat v sídle a doufat, že se Tayend nakonec vrátí, prohledat město nebo se vzdát a odjet z města.

Neodjedu z města, dokud nebudu mít jistotu.

Takže zbývalo sídlo a hledání. Ani jedna z možností nebyla fér vůči Farandovi.

„Půjdu hledat Tayenda," rozhodl se Dannyl. „Zkusím okolní ulice a občas se vrátím, abych zkontroloval dům. Vy byste měl odjet z města. Nemá smysl, abychom riskovali život oba."

„Ne," odpověděl Farand. „Zůstanu tady, kdyby se vrátil."

Dannyl se překvapeně podíval na Faranda. „Jste si jistý?"

Mladý čaroděj přikývl. „Neznám Imardin, Dannyle. Nevím, jestli by se mi podařilo dostat se ven. A vy potřebujete, aby tu na něj někdo čekal." Pokrčil rameny a udělal pár kroků zpátky. „Uvidíme se později."

Dannyl se díval za Farandem, dokud nevešel do domu, pak se vrátil na konec uličky a rozhlédl se kolem. Všechno bylo nehybné. Vyšel ven a spěchal do vedlejší ulice.

V průchodech a ulicích našel nejdříve jen pár dřevěných beden. Později začal míjet těla čarodějů. Obavy o Tayendovo bezpečí v něm narůstaly.

Obešel okruh a už byl skoro zpátky u sídla, když se před ním objevil nějaký muž. Srdce se mu rozbušilo, ale byl to jen drsně vyhlížející sluha nebo obchodník.

„Tudy," řekl muž a ukázal na otvor na odpadky ve zdi. „Dole je to pro vás čaroděje bezpečnější."

Dannyl zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji."

Když muže míjel, ten ho chytil za paži. „Sachakan byl blízko, nedaleko vodsaď. Bude bezpečnější, když zmizíte."

Dannyl se odtáhl. „Někoho hledám."

Muž pokrčil rameny a ucouvl.

Dannyl pokračoval až na konec uličky. Ulice za ní byla prázdná. Vyšel ven a pospíchal přes cestu do uličky na druhé straně.

Když už byl skoro tam, zaslechl za sebou zvuk zavíraných dveří. Obrátil se a ztuhl.

„No, to už je lepší.“ Kráčela k němu žena a lišácky se usmívala. „Už jsem si začínala myslet, že v Kyralii nejsou žádní další pěkní muži.“

Rozběhl se do uličky, ale narazil do neviditelné bariéry. Omráčeně se zapotácel a srdce mu zběsile tlouklo.

„Tudy ne,“ zastavila ho žena. „Pojď sem, nezabiju tě.“

Dannyl se několikrát zhluboka nadechl a obrátil se k ní. Když se k němu blížila, couval ulicí dál. Oči se jí zlomyslně leskly a on si uvědomil, že už je předtím viděl. Byla to ta čarodějka, která si chtěla „nechat“ pro sebe lorda Ferguna.

„Kariko ti nedovolí nechat si mě živého,“ dodal.

Pohodila hlavou. „Možná ano, když už je teď Společenství mrtvé.“

„A k čemu bych ti byl?“ zeptal se a stále ustupoval.

Pokrčila rameny. „Mí otroci jsou mrtví. Potřebuji nové.“

Musí už být blízko další uličky. Možná, že když budou pořád mluvit, zapomene ji zahradit.

„Mohlo by ti to být velmi příjemné.“ usmála se mazaně a sjela ho pohledem od hlavy až k patě. „Ráda odměňuji své oblíbené otroky.“

Popadlo ho nutkání se rozesmát. *Co si o sobě myslí?* pomyslel si. *Že je nějaká neodolatelná svůdnice? Je směšná.*

„Nejsi můj typ,“ řekl jí.

Zvedla obočí. „Ne? No, na tom nesejde. Budeš dělat, co ti řeknu, jinak…“ Zarazila se a překvapeně se rozhlédla po ulici.

Ze dveří a uliček ze všech stran vylézali mágové Společenství. Dannyl na ně zíral. Žádného z nich nepoznával. Pak ho někdo popadl za paži a odtáhl ho pryč.

Vklopýtal do dveří. Když se za ním zavřely, Dannyl se obrátil ke svému zachránci a srdce mu poskočilo.

„Tayende!“

Učenec se na něj široce usmál. Dannyl vydechl úlevou, přitáhl Tayenda k sobě a pevně ho objal.

„Opustil jsi dům. Proč jsi opustil dům?“

„Dovnitř vešla ta žena. Napadlo mě, že bych mohl počkat v uličce, dokud neodejde, ale vyšla toutéž cestou jako já. Zachránili mě Zloději. Říkal jsem jim, že mě budeš hledat, ale nedostali se k domu včas.“

Dannyl zaslechl tlumené zakašlání a ztuhl, když si uvědomil, že nejsou sami. Nejdříve zbledl a pak zrudl.

„Vidím, že jste opravdu dobří přátelé,“ řekl muž. „Jestli jste všechno dohnali, měli bychom…“

Dveře se otřásly pod silným úderem a muž na ně zuřivě zakýval.

„Rychle! Za mnou.“

Tayend popadl Dannyla za zápěstí a vlekl ho za cizincem. Zezadu k nim dolehla rána. Lonmar se rozběhl.

Vedl je po schodech do sklepení a zavřel za nimi dveře na petlici.

„To ji nezastaví,“ řekl Dannyl.

„To ne,“ odpověděl cizinec. „Ale zpomalí ji to.“

Mezi regály s lahvemi vína proběhl ke skříni na druhém konci místnosti. Otevřel její dveře a škubl za polici se zavařeninami. Police se otočily a odhalily další dveře. Cizinec je otevřel a ustoupil stranou, aby se Tayend s Dannylem mohli protáhnout do chodby.

Nedaleko od nich stál chlapec a v ruce držel malou lucernu.

Lonmar vešel za nimi a začal police zasouvat na jejich místo. Za dveřmi do sklepení se ozval tlumený zvuk, po kterém následoval výbuch.

„Není čas," zamumlal Lonmar. Nechal skříň napůl rozloženou, zavřel vnitřní dveře, od chlapce převzal lucernu a rozběhl se chodbou. Dannyl a Tayend pospíchali za ním.

„To není dobré," mumlal si pro sebe cizinec. „Doufejme, že…"

Zezadu se ozvala další rána. Dannyl se ohlédl a uviděl, že v místech, kde byly předtím tajné dveře, září světelná koule. Lonmar se prudce nadechl.

„Utíkejte!"

KAPITOLA 37

NEPŘÍTEL SPATŘEN

Šaty pro služebnou, které Sonea našla, aby si převlékla zakrvácenou tuniku a kalhoty, určitě patřily vyšší ženě. Její hábit zakryly dobře, ale rukávy měla příliš dlouhé, takže si je musela srolovat, a lem se jí pořád pletl pod nohy. Zrovna se jí podařilo získat rovnováhu poté, co si ho zase přišlápla, když se v chodbě před nimi objevil posel. Uviděl je a zrychlil krok.

„Mám… špatné zprávy," lapal po dechu. „Jeden ze… Sachakanů… našel tajné chodby."

„Kde?" zeptal se Akkarin.

„Nedaleko."

„Doveď nás tam."

Posel zaváhal a pak přikývl. Vykročil chodbou a jeho lampa vrhala pokroucené stíny na okolní stěny.

– *Zkusíme stejný trik,* navrhl Akkarin Sonei. *Tentokrát se ale musíš vyléčit hned, jak tě ichani řízne. Jakmile začne vysávat energii, nebudeš schopná použít svou moc.*

– *Neboj, podruhé už takovou chybu neudělám,* odpověděla. *Když už vím, jaké to je.*

Průvodce je dál vedl chodbami, jen tu a tam se krátce zastavil a ptal se na něco pomocníků, kteří čekali u východů. Narazili na prchající lidi a pak se před nimi objevila postava s tmavou pletí. Faren.

„Tady jste," zafuněl. „Dobrý. Ta ženská míří sem."

Takže je to žena, pomyslela si Sonea. *Avala*.

„Jak je daleko?“

Faren kývl hlavou směrem, odkud přišel. „Možná padesát kroků. Na křižovatce zahněte vlevo.“

Když Akkarin vykročil chodbou, Zloděj jim ustoupil z cesty. Sonea vzala od průvodce lampu a následovala ho. S každým krokem jí srdce bušilo víc a víc. Došli na křižovatku, zastavili se a Akkarin nakoukl do chodby po levé straně. Vkročil do ní a Sonea pospíchala za ním. Na další zatáčce se znovu zastavili.

– Už jde. Počkej tady. Jen ať si myslí, že ona našla tebe. Budu poblíž.

Sonea přikývla. Sledovala ho, jak se vrací na křižovatku a mizí v boční chodbě, kterou přišli. Za ní se ozval vzdálený zvuk kroků.

Kroky se pomalu blížily a z vedlejší chodby sem začalo pronikat světlo. Rychle sílilo a Sonea ucouvla. Objevila se světelná koule. Zaclonila si oči proti jasu a s předstíraným zděšením zalapala po dechu.

Čarodějka ji uviděla a zasmála se.

„Tak to jsi ty. Karika to jistě potěší.“

Sonea se rozběhla, ale zavadila nohou o lem svých šatů a dopadla na všechny čtyři. Avala se rozesmála.

Kdybych to měla v úmyslu, byl by to skvělý herecký výkon, pomyslela si Sonea sarkasticky, zatímco se s námahou zvedala. Zaslechla blížící se kroky a pak ji čarodějka popadla za paži. Sonea se musela hodně přemáhat, aby na ženu nezaútočila.

Sachakanka ji s trhnutím otočila tváří k sobě a natáhla ruku k její hlavě. Sonea ichani popadla za zápěstí a pokusila se vyslat svou mysl do jejího těla, jenže narazila na odpor.

Avala se chránila štítem.

Bariéra spočívala na povrchu její kůže. Sonea na okamžik pocítila obdiv k Avaliným schopnostem, ten však záhy vystřídala panika.

Nebude schopná na ženu použít své léčitelské schopnosti.

– *Bojuj s ní*, vzkázal jí Akkarin. *Dotlač ji ke křižovatce. Musíme ji dostat mezi sebe, aby nemohla uniknout.*

Sonea vyslala vlnu síly. Avala vytřeštila oči a klopýtla vzad. Sonea si nadzvedla sukni, otočila se na patě a rozběhla se.

Před ní se objevila bariéra. Rozbila ji silovým úderem. O pár kroků později minula křižovatku. Objevila se další bariéra. Zastavila se a obrátila se tváří k čarodějce.

– *Kariko, podívej, co jsem našla.*

Sonea uviděla svůj vlastní odraz. V dlouhých šatech vypadala malá a hubená.

– *Jaké ubohé stvoření!*

– *Vida, Akkarinova učednice*, odpověděl Kariko. *Přečti jí myšlenky. Jestli je tu jeden z nich, druhý nejspíš nebude daleko – ale nezabíjej ji. Přiveď ji mně.*

Sonea zavrtěla hlavou.

– *To já rozhodnu, kde se setkáme, Kariko*, poslala mu.

– *Budu se těšit*, odpověděl Kariko, *stejně jako tvůj bývalý učitel. Rothen, že? Mám jeho krvavý kámen. Bude se dívat, jak umíráš.*

Sonea zatajila dech. Rothen? Ale Rothen je přece mrtvý. Proč by se Kariko obtěžoval dělat prsten z jeho krve?

– *Znamená to, že Rothen žije?*

– *Zřejmě ano, pokud má krvavý kámen*, pošeptal jí Akkarinův vnitřní hlas skrze prsten. *Ale možná lže, aby tě rozrušil a znejistěl.*

Avala přistoupila blíž. Když minula chodbu na křižovatce, v Sonei se mísila úleva a nervozita. Žena nyní stála mezi ní a Akkarinem. Jakmile však Akkarin vyjde, žena ho pozná.

– *Kariko si nemůže být stoprocentně jistý, zda jsi tady, dokud tě on sám nebo jiný ichani neuvidí*, odpověděla mu. *Můžeme předstírat, že jsem tady sama. Takže kdybych s ní bojovala sama…*

– *Dobře*, souhlasil Akkarin. *Kdyby ses vyčerpala, vystřídám tě. Jen se drž z jejího dosahu.*

Když ichani zaútočila, Sonea vytvořila silný štít a pak jí oplatila vlastními údery. V Avalině boji nebyla žádná strategie ani lsti a stejně jako při souboji s Parikou si Sonea uvědomila, že její výcvik jí nepřinese žádné výhody. Byl to nelítostný závod o to, komu dřív dojde síla.

V chodbě začínalo být horko a stěny slabě zářily. Žena o krok ustoupila a náhle všechno kolem zbělalo. Sonea zamrkala, ale byla příliš oslněná, než aby cokoliv viděla.

Oslepila mě!

Málem se rozesmála, když si uvědomila, že na ni Avala použila stejnou lest, jakou před lety použila ona sama, aby utekla Reginovi. Až na to, že novic v té době ještě nevěděl dost o léčitelství, aby…

Zrak se jí pomalu, ale jistě vracel a už dokázala v chodbě před sebou rozeznat dvě postavy. Ta bližší byla Avala. Za ní stál Akkarin a útočil na Sachakanku s neúnavnou prudkostí. Avala se vyděšeně ohlédla na Soneu. Její štít náhle zmizel, když jí došla síla, a pak ji

Akkarinův poslední úder odhodil na Sonein štít. Ozvalo se nepříjemné křupnutí a žena se svalila na zem.

Sonea se s tlukoucím srdcem dívala, jak Akkarin pomalu přistoupil k čarodějce. Avaliny oči se otevřely a výraz bolesti a hněvu vystřídal spokojený úsměv. Po chvíli se její pohled upřel někam do neznáma a naposledy dlouze vydechla.

„Zdá se mi to," poznamenala Sonea, „nebo byla skoro šťastná, že umírá?"

Akkarin si dřepl a přejel ženě prstem pod límcem kabátu. Zatímco pokračoval v prohledávání oblečení, Sonea si všimla, že jedna Avalina ruka se pomalu uvolňuje. Z rozevřené dlaně na zem vypadla malá rudá kulička.

„Krvavý kámen," sykla Sonea.

Akkarin si povzdechl a zvedl oči k Sonei. „Ano. Čí je, se můžeme jenom domýšlet, ale myslím, že bychom měli počítat s nejhorším. Kariko ví, že jsem tady."

*

Rothen překvapeně zamrkal, když se mu před očima mihl obraz ženy. Když ji poznal, zaplavila ho vlna radosti. *Ona žije!*

„Sonea!" vykřikl Balkan. „Je tady!"

– *Vida, Akkarinova učednice. Přečti jí myšlenky. Jestli je tu jeden z nich, druhý nejspíš nebude daleko – ale nezabíjej ji. Přiveď ji mně.*

– *To já rozhodnu, kde se setkáme, Kariko.*

Soneina odpověď byla vzdorovitá a nebojácná a Rothen ucítil strach i pýchu současně.

– *Budu se těšit*, odpověděl Kariko, *stejně jako tvůj bývalý učitel. Rothen, že? Mám jeho krvavý kámen. Bude se dívat, jak umíráš.*

Rothen náhle nemohl dýchat. Obraz poslala čarodějka, která se právě teď snaží polapit Soneu. A jestli se jí to podaří…

„Rothene?“

Podíval se na Balkana a Dorriena a zjistil, že na něj zírají.

„Vy jste vyrobil krvavý kámen?“ zeptal se Balkan tiše.

„To Kariko. V Calii…“ Rothen se přinutil popadnout dech. „Přečetl mi myšlenky a uviděl v nich Soneu a pak vytvořil ten drahokam.“ Otřásl se. „Viděl jsem a… cítil jsem umírat každého, koho zabil.“

Balkanovi se nepatrně rozšířily oči a pak se zatvářil soucitně.

„Co je to krvavý kámen?“ zeptal se Dorrien.

„Krvavý kámen umožňuje jeho tvůrci vidět do myšlenek jiného člověka,“ vysvětlil mu Balkan. „I když ho vyrobil Kariko, je spojený s Rothenem, protože použil Rothenovu krev.“

Dorrien hleděl na Rothena. „Polapil tě. Proč jsi nic neřekl?“

„Já…“ Rothen si povzdechl. „Ani nevím.“

„Ale to, co ti udělal… nemůžeš nějak zabránit tomu, abys před sebou viděl to umírání?“

„Ne, nemám nad tím žádnou kontrolu.“

Dorrien zbledl. „A jestli chytí Soneu…“

„Ano.“ Rothen se podíval na svého syna. „A to je to tajemství, které nám nemůžeš říct, že? Ona i Akkarin jsou ve městě.“

Dorrien otevřel ústa, ale nic neřekl, jen nejistě přelétl pohledem z Rothena na Balkana.

„Když nám to řeknete teď, nebude v tom žádný rozdíl,“ dodal Balkan. „O Sonei už vědí a stejně jako my

se zřejmě domysleli, že Akkarin je s ní.“ Dorrienovi poklesla ramena.

„Ano, jsou tady. Před pěti dny Sonea s Akkarinem prošli Jižním průsmykem. Doprovodil jsem je do města.“

Balkan se zamračil. „Proč jste je neposlal zpátky do Sachaky?“

„Chtěl jsem. Vlastně spolupracovali, ale najednou na nás zaútočil ichani. Tak tak jsme vyvázli živí. A pak byla napadena Tvrz. Po tomhle jsem věděl, že Akkarin mluvil pravdu.“

„Proč jsi o tom nikomu neřekl?“ zeptal se Rothen.

„Kdyby Společenství vědělo, že je Akkarin tady, ichani by si to přečetli v myšlenkách svých obětí. Akkarin ví, že se Soneou budou mít větší šanci zabít je jednoho po druhém. Jenže kdyby Sachakané zjistili, že je ve městě, drželi by se pohromadě.“

Balkan přikývl. „Věděl, že nás porazí. Co tedy…“

Z města se ozvalo zadunění. Rothen se obrátil, zamířil k vstupní hale a pak se ohlédl na Balkana.

„Další. A také blíže. Co myslíte, že se děje?“

Válečník pokrčil rameny. „To nevím.“

Odněkud z Vnitřní čtvrti se zvedl oblak prachu.

„Mohli bychom jít na střechu, odtamtud bude lepší výhled,“ navrhl Dorrien.

Balkan na něj pohlédl a pak vykročil ke schodišti. „Tak pojďme.“

Válečník je vedl do třetího patra a pak chodbami ke schodišti. Po krátkém stoupání došli ke dveřím na střechu, prošli jimi ven a zamířili na přední část střechy Univerzity.

Z vyvýšeného ochozu zde bylo dobře vidět na domy ve Vnitřní čtvrti.

Mlčky se dívali. Po dlouhé odmlce se ze středu města ozval další výbuch a zvedl se oblak prachu.

„Spadlo celé průčelí domu," řekl Dorrien a ukázal tím směrem.

„Takže teď ničí domy," zamyslel se Rothen. „Proč plýtvají mocí?"

„Možná se snaží vylákat Akkarina," odpověděl Balkan.

„A když ničení Vnitřní čtvrti nezabere, přijdou sem," dodal Dorrien.

Balkan přikývl. „V tom případě bychom se měli připravit k odchodu, jakmile dorazí."

*

Cesta tunely Dannylovi připadala nekonečná. Čím dále šli, tím větší byl jeho úžas. Chodbami pod slumy procházel před lety, když se Zloději vyjednával o Soneině propuštění, a myslel si, že nezasahují dále než k Vnější zdi. Nyní viděl, že Zloději kopali pod všemi městskými částmi, včetně Vnitřní čtvrti.

Ohlédl se na své společníky. Tayend vypadal vesele jako vždy, Farand se tvářil užasle. Když se Dannyl vrátil do domu a oznámil, že jim podsvětí Imardinu pomůže uprchnout z města, mladý čaroděj mu nejdříve nechtěl uvěřit.

Jejich průvodce se zastavil u velkých dveří, které hlídali dva obrovští muži. Průvodce pronesl heslo a jeden z hlídačů zaklepal na dveře. Ozvalo se zaskřípění závory a dveře se tiše otevřely.

Za nimi ležela krátká chodba, kterou hlídaly další stráže. Na jejím konci byly druhé dveře. Ty byly otevřené a vedly do velkého pokoje plného lidí.

Dannyl se rozhlédl po místnosti a uchechtl se. Za posledních pár hodin zažil tolik překvapení, že už se ani nedokázal ničemu divit.

Pokoj byl plný čarodějů. Několik jich leželo na provizorních postelích a kolem nich pobíhali léčitelé. Někteří si nabízeli jídlo z talířů, které ležely na velkých stolech uprostřed místnosti. Ostatní odpočívali v pohodlně vyhlížejících křeslech.

Kdo tedy přežil? pomyslel si Dannyl. Rozhlédl se a všiml si, že z Vyšších čarodějů je zde jen ředitel Jerrik, lord Peakin, lady Vinara a lord Telano. Rozhlížel se dál, ale Rothena nikde neviděl.

Možná se nestihl vrátit do města, napadlo ho. Krátký mentální rozhovor mezi Karikem a Soneou naplnil Dannylovo srdce nadějí. Našel Tayenda a mohl by najít živého také svého učitele.

Pokud Kariko nelhal.

Když pak několik čarodějů odešlo ke stolům s jídlem, Dannyl na druhém konci místnosti spatřil bohatě oděného muže a zjistil, že se stále má čemu divit.

Takže sem se poděl král, pomyslel si. Než si stačil rozmyslet, co v takové situaci vyžaduje protokol, monarcha se na něj podíval, pokynul mu a vrátil se k hovoru se svým společníkem. Jeho výraz jasně vypovídal o tom, že si nepřeje být rušen.

Rozložitý muž, se kterým hovořil, mu byl povědomý a Dannyl se usmál, když si uvědomil, kde už ho viděl. Byl to Gorin, Zloděj, s nímž kdysi vyjednával o Soneině propuštění.

Král mluví se Zloději, zasmál se v duchu Dannyl. *Tak teď už jsem viděl opravdu všechno.*

„Takže," ozval se Tayend. „Představíš mě?"

Dannyl pohlédl na učence. „Proč ne. Měl bych začít od Vyšších čarodějů."

Vykročil k lordu Peakinovi, alchymista zrovna mluvil s Davinem a Larkinem.

„Velvyslanče," pozdravil ho Peakin, když viděl, že se k němu Dannyl blíží, „máte nějaké novinky?"

„Podle mého průvodce zbývají jen tři Sachakané," odpověděl Dannyl. Obrátil se k Tayendovi. „Tohle je Tayend z Tremmelinu, který navštívil Imar…"

„Viděl jste Soneu? Je s ní Akkarin?" zeptal se Davin se špatně potlačovaným vzrušením.

„Ne, neviděl jsem ji," odpověděl Dannyl opatrně. „Takže ani nevím, jestli je Akkarin s ní." Pohlédl na Faranda, který téměř neznatelně přikývl. Akkarin je požádal, aby jeho přítomnost udrželi v tajnosti, a Dannyl nehodlal nic prozradit, dokud to nebude nutné.

Davin se zatvářil zklamaně. „Jak je potom možné, že zemřelo tolik ichani?"

„Možná je to jenom Soneina práce," napadlo Larkina.

Ostatní mágové se tvářili pochybovačně.

„Vím, že Zloději jednoho zabili sami," doplnil Tayend. „Řekl mi o tom Zloděj Faren."

Peakin zavrtěl hlavou. „Zloději porazili sachakanského čaroděje… Vypadá to, že jsme pěkně neschopní."

„Ještě nějaké novinky?" zeptal se Larkin.

Dannyl se rozhlédl po pokoji. „Je tady lord Osen?"

Alchymisté zavrtěli hlavami.

„Ach." Dannyl pohledem přelétl všechny čaroděje a povzdechl si. Nemohli tedy vědět o Lorlenovi. „V tom případě ještě jednu novinku mám, ale není příjemná."

*

Skladištěm se rozléhal bzukot hlasů. Během poslední hodiny se tu vytvořil malý hlouček. Dva Zloději, Ravi a Sevle, dorazili hned poté, co se doslechli, že čarodějka vešla do podzemních chodeb. Chvíli nato jim Senfel

přetlumočil krátký myšlenkový rozhovor mezi ženou, Karikem a Soneou. V napjatém tichu čekali na další zprávy. Krátce na to jim Takan oznámil, že Akkarin a Sonea ženu zabili.

Na sluhovu přítomnost všichni zapomněli, ale když jim připomněl své spojení s Akkarinem, zasypali ho otázkami, na které zcela zřejmě nedokázal odpovědět.

Ceryho pohled padl na Gola. Hromotluk vypadal rozmrzele a nešťastně a Cerymu bylo jasné, že je to díky jeho osamělé prohlídce paláce. Cítil se kvůli tomu trochu provinile, Gol ho měl ochraňovat.

Při vzpomínce na setkání se Sachakanem se zamyslel nad tím, co všechno se mohlo stát, kdyby byl Gol s ním. Mohl svému zástupci nařídit, aby ichani odlákal. Ale dokázal by to udělat s vědomím, že to skončí Golovou smrtí? A poslechl by ho Gol, kdyby o to požádal? Vždycky byl Cerymu věrný, ale byl až tak loajální?

Zajímavé otázky, pomyslel si Cery. *Jsem rád, že jsem na ně nemusel hledat odpovědi.*

Pak se zamračil. *Co by si asi Gol pomyslel o Savaře, kdyby věděl, co udělala?* Před branami Paláce se rozdělili a od té doby ji neviděl.

Hlasy v pokoji najednou utichly. Cery vzhlédl a uviděl, že do místnosti vešli Akkarin se Soneou. Přistoupil k nim a usmál se.

„Takan nám právě řekl, že jste dostali tu ženskou.“

„Ano,“ odpověděl Akkarin. „Měla u sebe krvavý kámen, takže Kariko zřejmě ví, že jsem v Imardinu.“

„A o chodbách pod městem taky,“ dodal Faren. „Tady dole už nejsme v bezpečí.“

„Přijdou sem i ostatní ichani?“ zeptal se Ravi.

„Nejspíš ano. Pokusí se nás najít a zabít co nejrychleji.“

Sevle zkřížil ruce. „Nenajdou vás. Neznají cesty a nikdo jim je neukáže.“

„Stačí jim jen chytit průvodce a přečíst si jeho myšlenky, aby se tady vyznali,“ připomněl mu Akkarin.

Zloději si vyměnili pohledy. „Takže musíme pomocníky poslat pryč,“ rozhodl Cery. Podíval se na Akkarina. „Odteď vám budu dělat průvodce já.“

Akkarin vděčně přikývl. „Díky.“

Sonea se podívala na Akkarina. „Jestli přijdou sem, možná, že se rozdělí, aby nás obklíčili. Mohli bychom toho využít a zaútočit na každého zvlášť.“

„To nepůjde,“ zavrtěl hlavou Akkarin. „Kariko nebude riskovat, nenechá se oddělit od svých spojenců.“ Pohlédl na Farena. „Co dělají ichani teď?“

„Radí se,“ odpověděl Faren.

„To bych řek,“ zaburácel Senfel.

„Už ne,“ ozval se nový hlas.

Všichni se obrátili k poslovi, který k nim přibíhal. „Vrátili se k ničení domů.“

Akkarin se zamračil „Jsi si jistý?“

Muž přikývl.

„Myslíš, že se snaží, abychom vylezli ven a zastavili je?“ zeptala se Sonea.

„Možná,“ odpověděl Akkarin.

Akkarin neví, co Sachakani dělají, pomyslel si Cery. *Ale já jo.* Odolal nutkání se usmát.

„Berou si magii z budov, které jsou jí zpevněné.“

Akkarin se na něj překvapeně podíval. „Jak jsi na to přišel?“

„Když jsem byl v paláci, zaslechl jsem Karika a další dva, jak o tom mluví.“

„V paláci? Cos tam dělal?“ zeptal se Faren přiškrceně.

„Jen jsem se rozhlížel.“

„Jen ses rozhlížel!“ zopakoval Faren a zavrtěl hlavou.

Akkarin si povzdechl. „To není dobré,“ zamumlal.

„Kolik síly tím získají?“ zeptala se Sonea.

„Nejsem… si jistý. V některých domech je spousta magie, v jiných méně.“

„Mohl byste si tu magii vzít taky,“ navrhl Senfel. Akkarin sebou trhl.

„Majitelům by určitě nevadilo, kdybyste jejich domy využil k obraně města,“ dodal Cery.

„Už jich zbořili hodně,“ řekl Ravi. „Ne každý dům ve Vnitřní čtvrtí je zpevněný magií. Nejspíš už jich moc nezbývá.“

„Ale ve Společenství ještě nebyli,“ podotkl Senfel.

Akkarin ztuhl. „Univerzita. Ve Společenství je více budov zpevněných magií, ale právě tato obsahuje více moci než jakákoli jiná stavba ve městě.“

Sonea se prudce nadechla. „Ne, ještě je tady jedna. Aréna.“

Senfel a Akkarin si vyměnili ponuré pohledy a starý čaroděj ostře zaklel.

„Přesně,“ souhlasil Akkarin.

Cery se podíval na tři čaroděje před sebou. „To je špatný, co?“

„To teda jo,“ odpověděla Sonea. „Bariéru kolem Arény posiluje každý měsíc několik čarodějů. Musí být dost pevná, aby odolala zbloudilým úderům během lekcí válečnictví – a některé z nich jsou docela silné.“

„Ichani si tu magii nesmí vzít,“ rozhodl Akkarin. „Jestli se jim to podaří, můžeme jim město rovnou předat.“

„Vezmeme si ji sami?“ zeptala se Sonea.

„Když to bude nutné.“

Sonea zaváhala. „A pak se s nimi… utkáme?“

Podíval se jí do očí. „Ano.“

„A jsme dost silní?“

„Máme moc čtyř ichani, když počítám i Pariku. Vlastní síly jsme vyčerpali málo a ještě jsme si vzali sílu dobrovolníků.“

„A můžete to udělat znovu,“ připomněl jim Senfel. „Už je to skoro den, co jste odčerpali jejich zásoby.“

„Už zbývají jen tři ichani,“ poznamenal Faren.

Akkarin se napřímil. „Ano, myslím, že je čas se s nimi utkat.“

Sonea poněkud zbledla, ale souhlasně přikývla. „Už to tak vypadá.“

Skupina ztichla a pak si Ravi odkašlal.

„Dobrá tedy,“ řekl. „Radši vás co nejdříve dovedu k dobrovolníkům.“

Akkarin přikývl. Když se Zloděj obrátil ke dveřím, Cery se zadíval na Soneu a chytil ji za paži.

„Tak je to tady. Bojíš se?“

Pokrčila rameny. „Trochu ano. Ale hlavně se mi ulevilo.“

„Ulevilo?“

„Ano. Konečně se s nimi utkáme řádně, bez jedu, pastí a dokonce i bez černé magie.“

„Férový souboj je výborný nápad, pokud na to přistoupí i oni,“ poznamenal Cery. „Jen buď opatrná. Nebudu mít klid, dokud to nebude za náma a nebudu vědět, že jsi v pořádku.“

Usmála se, stiskla mu ruku, pak se otočila a vyšla za Akkarinem z místnosti.

KAPITOLA 38

ČERNÍ MÁGOVÉ

Během poslední hodiny přicházeli poslové se zprávami o tom, jak ichani pomalu postupují ke Společenství a cestou ničí domy. Sonea a Akkarin spěchali k dobrovolníkům, kteří se s jejich krátkou návštěvou vyrovnali s obdivuhodnou tolerancí a odvahou, a pak uháněli zpátky k Vnitřní čtvrtí. Cestou Sonea hořela nedočkavostí, ale když prošli tajnými dveřmi a ocitli se v Lorlenově pracovně, přála si, aby jim cesta neuběhla tak rychle. Náhle se jí podlamovala kolena a třásly se jí ruce. Nedokázala se ubránit pocitu, že na něco určitě zapomněli.

Akkarin se na okamžik zastavil, aby se rozhlédl po pracovně. Povzdechl si a pak si svlékl košili. Sonea si přetáhla šaty přes hlavu a shodila je na zem. Podívala se na sebe a otřásla se. Hábit vystudovaného čaroděje… černého čaroděje…

Pak pohlédla na Akkarina. Nyní stál vzpřímeněji a byl vyšší. Po zádech jí přeběhlo zamrazení ne nepodobné strachu, který v ní kdysi vzbuzoval.

Akkarin na ni pohlédl a usmál se. „Přestaň po mně pošilhávat.“

Sonea na něj nevině zamrkala. „Já a pošilhávat?“ Jeho úsměv se rozšířil a pak se rozplynul. Přistoupil k ní a jemně jí vzal hlavu do dlaní.

„Soneo,“ začal, „jestli nepře…“

Přitiskla mu prst na rty a pak se naklonila, aby ho mohla políbit. Silně přitiskl své rty na její a přitáhl ji k sobě.

„Kdybych tě mohl poslat někam daleko, udělal bych to," prohlásil. „Ale vím, že bys neodešla. Jen… neudělej nic impulzivního. Viděl jsem umírat první ženu, kterou jsem miloval, a nedokázal bych unést, kdybych ztratil i tu druhou."

Sonea se překvapeně nadechla a pak se usmála. „Já tě také miluji."

Pousmál se a znovu ji políbil, ale oba ztuhli, když k nim dolehl vnitřní hlas.

– *Akkarine! Akkarine! Máš to tady moc pěkné.*

Sonei se mihl hlavou obraz brány Společenství a Univerzity v pozadí.

„Jsou tady," zašeptal Akkarin. Ruce mu sklouzly z jejích ramen.

„Aréna?"

Zavrtěl hlavou. „Jenom jako poslední útočiště." Když vykročil pokojem ke dveřím, měl ve tváři tvrdý výraz.

Sonea se napřímila, zhluboka se nadechla a vyšla za ním.

*

„Tak konečně dorazili," zamumlal Balkan.

Rothen vyhlédl na město. Podvečerní slunce vrhalo do ulic dlouhé stíny. Zatímco se díval, vynořili se tři muži a zamířili k branám Společenství.

„Co mají Akkarin a Sonea v plánu, až se ichani dozví, že jsou tady, Dorriene?" zeptal se Balkan

„Nevím, nebavili se o tom."

Balkan přikývl. „Je čas zmizet."

Stejně se však nepohnul a Rothen s Dorrienem také ne. Dívali se, jak tři Sachakané prošli branami a zamířili k Univerzitě.

Pak se zdola ozvala dutá rána.

„Co to bylo?“

Nahnuli se přes okraj a podívali se dolů. Rothen zatajil dech, když na schodech pod nimi uviděl dvojici. „Sonea! A Akkarin.“

„Zavřeli dveře Univerzity,“ všiml si Balkan. Rothen se otřásl. Univerzitní dveře nebyly zavřené už celá staletí.

„Měli bychom na ně zavolat a upozornit je, že jsme tady?“ zeptal se Dorrien tiše.

„Když bude Sonea vědět, že se na ni díváte vy dva, rozptýlí ji to,“ varoval je Balkan.

„Ale teď už můžu použít svou moc. Můžu jim pomoct.“

„Já také,“ přidal se Rothen. Dorrien se na něj překvapeně podíval a zazubil se.

Balkan se zamračil. „Rád bych souboj přenášel zbytku Společenství.“

„Dorrien a já se budeme držet z dohledu, dokud nebudeme mít příležitost jim pomoct.“

Balkan přikývl. „Dobrá tedy. Jen si dobře rozmyslete, ve kterou chvíli to bude.“

*

Les, který obklopoval Společenství, ozařovaly pruhy světla. Golovi pod nohama praskaly větvičky tak často, až Ceryho napadlo, jestli jeho pobočník dělá takový hluk schválně. Ohlédl se a při pohledu na Golův napjatý výraz se neubránil úsměvu.

„Neměj obavy,“ uklidnil ho Cery. „Už jsem tady byl. Měli bychom mít dobrý výhled, aniž by nás viděli.“

Gol přikývl a pokračovali dál. Když Cery mezi stromy před nimi uviděl záblesky budov, zrychlil krok. Gol zůstal trochu pozadu.

Pak Cery zahlédl postavu, která se krčila za kmenem stromu na okraji lesa. Zastavil se a dal Golovi znamení, aby zůstal na místě a nemluvil.

Podle toho, jak opatrně Savara vykukovala zpoza stromu, Cery poznal, že se bojí prozrazení. *Pozdě,* pomyslel si. Přikradl se za ni, a když od ní byl jen pár kroků, napřímil se a zkřížil ruce na prsou.

„Pořád se jeden druhýmu pletem pod nohy, co?“ zavolal.

Potěšilo ho, když viděl, jak sebou trhla. Při pohledu na něj vydechla úlevou.

„Cery,“ zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Není moudré se takhle přikrást k čaroději.“

„Ne?“

„To teda ne.“

„Přišla ses podívat na představení?“

Pousmála se. „Přesně tak. Přisedneš si?“

Přisvědčil. Kývl na Gola a přikrčil se za kmenem dalšího stromu. Když uviděl, co leží za ním, sevřelo se mu srdce.

Univerzitní dveře byly zavřené a na schodech před nimi stála Sonea s Akkarinem. Sotva sto kroků od nich byli tři Sachakané a sebejistě se blížili.

„Ty a tví přátelé jste si vedli dobře,“ zašeptala Savara. „Jestli jsou tohle všichni, kteří Karikovi zbyli, možná máte naději.“

Cery se ponuře usmál. „Možná jo. Uvidíme.“

* * *

Sonea zamrkala, když se před ní mihl její a Akkarinův obraz viděný svrchu. Podle úhlu pohledu musel být pozorovatel za nimi, na střeše Univerzity. Zachytila Balkanovu osobnost, ale žádné myšlenky nebo emoce.

– Když to můžeme vnímat my, ichani taky.

– To ano, odpověděl Akkarin. *Zastav ty obrazy. Budou tě rozptylovat.*

– Ale upozorní nás na jakoukoli lest, o kterou se ichani pokusí.

– A varují je před každou naší.

– Ach. Mohl bys říct Balkanovi, aby přestal?

– Ne, Společenství by to mělo vidět. Mohli by zjistit…

„Akkarine."

Karikův hlas se rozléhal po Společenství.

„Kariko," odpověděl Akkarin.

„Vidím, že jsi s sebou přivedl svou učednici. Chceš ji snad vyměnit za svůj život?"

Sonei přeběhl mráz po zádech, když se na ni ichani podíval. Ucouvla a on se zlomyslně usmál.

„Ještě to zvážím," pokračoval Kariko. „Nikdy jsem nesdílel bratrův vkus, co se týkalo otrokyň, ale ukázal mi, že mágové ze Společenství jsou docela zábavní."

Akkarin pomalu scházel ze schodů. Sonea ho následovala a dávala si pozor, aby se držela uvnitř jejich společného štítu.

„Od Dakovy bylo pošetilé, že si mě nechal," odpověděl Akkarin, „ale ten vždycky dělal hloupé chyby. Nemůžu pochopit, jak mohl mít tak silný čaroděj tak malé nadání pro politiku nebo válečnictví. Nejspíš právě proto se stal ichani – a proto si mě nechal."

Kariko přimhouřil oči. „Tebe? To těžko. Když jsi takový skvělý taktik, proč jsi ještě tady? Musí ti být jasné, že nezvítězíš."

„Že ne? Rozhlédni se kolem sebe, Kariko. Kde jsou všichni tví spojenci?“

Když Akkarin se Soneou došli na konec schodiště, Kariko se zastavil. Byl asi dvacet kroků od nich.

„Jsou mrtví, řekl bych. A tys je zabil.“

„Jen některé.“

„Musíš být vyčerpaný.“ Kariko pohlédl na ostatní Sachakany a pak znovu na Akkarina. „Jaký skvělý závěr našeho vítězného tažení. Já pomstím bratrovu smrt a Sachaka se konečně dočká odplaty za to, co jste provedli naší zemi.“

Zvedl ruku a zbylí ichani ho napodobili. Na Soneu a Akkarina se snesly údery. Sonea cítila, že magie, která naráží do jejich štítu, je silnější než jakýkoli úder, se kterým se kdy setkala. Akkarin jim oplatil trojitým úderem, ale všechny se stočily na Karika.

Několikrát si vyměnili útoky a vzduch mezi nimi vibroval energií. Když Akkarin pokračoval v útocích na Karika a zbylé dva ichani ignoroval, Kariko se zamračil. Řekl něco svým společníkům. Přistoupili blíže k sobě a nechali mezi svými štíty jen úzkou mezeru.

– *Zaútoč na Karika zespodu*, poradil jí Akkarin.

Sonea poslala zemí tepelný úder a Akkarin zaútočil dalším svrchu. Ostatní ichani přesunuli své štíty, aby odvrátili Akkarinovy údery, právě když země pod Karikovýma nohama začala doutnat.

Kariko pohlédl dolů a něco zašeptal. Jeho společníci začali útočit rázněji.

– *Útoč na Karika ze všech směrů.*

Kariko se zřejmě smířil s tím, že se stal hlavním cílem. Soustředil se na udržení štítu, zatímco zbylí dva útočili. Sonea odolala nutkání se usmát. Tohle všechno hrálo jí a Akkarinovi do karet. Udržování štítu vyžaduje více síly, takže se Kariko unaví rychleji.

Vypadalo to, že tady budou stát a útočit na sebe, dokud se jedna strana neunaví. Pak se země pod ní prudce pohnula. Zavrávorala a ucítila, jak ji za paži chytla ruka. Podívala se dolů a uviděla, že se jí pod nohama otevírá temná díra a ucítila kotouč magie.

– *Drž štít.*

Přinutila se obrátit svou pozornost zpátky k bariéře a odrážela nápor sachakanských úderů, aby se Akkarin mohl soustředit na levitaci. Vzduch byl plný trávy, prachu a magie. Akkarin je zvedl a odsunul, ale pohybující se země se přesouvala za nimi. I přes prach vířící vzduchem Sonea dobře viděla, že ichani kráčí rozrytou zemí za nimi.

Akkarin ichani zasypal údery a ve stejnou chvíli začaly proudit také desítky slabších úderů od bran. Sachakané se rychle rozhlédli.

Při pohledu na postavu stojící v bráně Sonea zalapala po dechu. Kolem muže, který k nim kráčel, vlál modrý hábit.

„Lorlen!“ zajíkla se Sonea. Ale jak je to možné. Lorlen byl přece mrtvý. Nebo snad…

Kariko na Správce zaútočil silovou vlnou. Prolétla čarodějem a udeřila do bran. Železné pláty se roztříštily a zasypaly ulici žhavými úlomky.

Lorlen zmizel. Sonea zamrkala. Byla to iluze. Zaslechla přidušený smích, vzhlédla a uviděla, že se Akkarin ponuře usmívá. Na Karika a jeho společníky to očividně dojem neudělalo a pokračovali ve svém útoku s ještě větší zuřivostí.

Akkarin na Karika seslal spršku úderů, aby prověřil, jak je na tom jeho štít. Kariko mu oplatil mocnými útoky. Akkarin vypustil ohromnou síť tepelných úderů, které se na Karika stočily ze všech stran, stejně jako to udělala Sonea v posledním souboji s Reginem při Výzvě.

Sonea se při vzpomínce na ten souboj zamračila. Ve druhém kole si Regin šetřil sílu tak, že vytvořil štít, jen když na něj seslala úder. Zvládla by udělat totéž? Vyžadovalo to soustředění…

Soustředila se, aby štít upravila a zespodu i shora jej o něco oslabila, avšak jen tolik, aby ho v případě potřeby mohla znovu rychle posílit.

– *Buď opatrná, Soneo.*

Pozorně sledovala ichani, připravená zareagovat, kdyby údery změnily směr. „Pozor na bránu!“

Hlas se ozval ze střechy Univerzity. Vzhlédla a uviděla nahoře Balkana, který ukazoval směrem k bráně. Otočila se a bezděčně ucouvla, když viděla, že se na ni řítí rozlámané a zprohýbané černé pláty – zbytky rozpadlé brány. Narazily do jejího štítu a spadly na zem.

– *Až ti řeknu, utíkej k Aréně. Zdržím je, zatímco budeš nabírat její sílu… počkej…*

Pohlédla na něj a viděla, že má oči přimhouřené soustředěním.

– *Ichani začínají slábnout*, poslal jí Akkarin.

Sonea se podívala na Sachakana. Kariko stál zpříma a usmíval se. Druzí dva ichani vypadali stejně sebejistě, ale údery na její štít zeslábly.

Akkarin postoupilo krok vpřed, pak o další. Karikův výraz potemněl. Sonea následovala Akkarina, který kráčel směrem k čarodějům. Zaútočila na ichani vlastními údery a zaplavila ji vlna uspokojení, když ucouvli.

Když pod chodidly ucítila měkkou hlínu, něco udeřilo do její mysli. Odsunula to stranou, ale napadlo ji to znovu.

– *Myšlenkový úder. Zbav se ho.*

– *Jak?*

– *Jako…*

Něco ji řízlo do lýtka. Sonea se zapotácela a zaslechla, jak Akkarin zalapal po dechu. Podívala se dolů a uviděla, že má rozříznutou nohavici a na noze dlouhou řeznou ránu. Akkarin ji popadl za paži.

Ale místo aby ji podepřel, tak ji celou svojí vahou strhl na zem. Dopadla na kolena, obrátila se k němu a hrůzou ztuhla.

Krčil se vedle ní a tvář měl bledou a zkroucenou bolestí. Sytě rudá barva přitáhla její pohled k jeho ruce, kterou svíral třpytící se rukojeť sachakanského nože.

Nůž měl zabodnutý hluboko v hrudníku.

„Akkarine!“

Spadl na bok a překulil se na záda. Naklonila se nad něj a rukama mávala nad nožem, jak se snažila rozhodnout, co má dělat. *Musím ho vyléčit*, pomyslela si. Ale kde začít.

Pokoušela se mu odtrhnout prsty z rukojeti nože. Pustil nůž a chytil ji za zápěstí. „Ještě ne,“ zalapal po dechu.

Oči měl plné bolesti. Snažila se vykroutit z jeho sevření, ale bylo pevné.

Pak ticho prořízl krutý a neveselý smích.

„Tak *tam* jsem si zapomněl nůž,“ zakrákal Kariko. „To je od tebe milé, žes mi ho našla.“

Sonea náhle pochopila, jak se to stalo. Kariko nůž zahodil do rozryté země, a když jejich štít klouzal nad ním, zvedl nůž vzhůru. Byla to past. Lest ne nepodobná tomu, co udělala Sonea, aby se dostala pod štít vražedkyně.

Fungovalo to.

„Soneo,“ vydechl Akkarin. Jeho pohled se přesunul někam za ni a ona viděla, že se v něm odráží Univerzita.

Odněkud shora zaslechla výkřiky. Akkarinovu tvář ozařovaly záblesky magie, ale ona se nedokázala odvrátit.

„Vyléčím tě," pošeptala mu a snažila se vykroutit z jeho sevření.

„Ne." Akkarinovo sevření zesílilo. „Když to uděláš, můžeme prohrát. Nejdříve s nimi bojuj. Pak mě můžeš vyléčit. Ještě chvíli to vydržím."

Zamrazilo ji. „Ale co když…"

„Pak stejně zemřeme." Akkarinův hlas byl pevný. „Dám ti svou sílu. Musíš bojovat. Zvedni hlavu, Soneo."

Pohlédla nahoru a srdce se jí zastavilo. Kariko stál sotva deset kroků od ní. Zíral na Univerzitu, odkud na něj pršely údery. Když zaklonila hlavu, uviděla vedle Balkana dvě známé tváře.

„Nemáš ani štít, Soneo," zašeptal Akkarin.

Sonei přeběhl mráz po zádech. Kdyby Rothen a Dorrien nezaútočili, ona i Akkarin by…

– *Vezmi si mou sílu. Zaútoč na něj, dokud ho rozptylují. Nesmíš dovolit, aby všechno, co jsme dokázali a pro co jsme trpěli, přišlo nazmar*.

Přikývla. Když údery vycházející z Univerzity začaly slábnout, zhluboka se nadechla. Nebyl čas na nějakou efektní taktiku. Tak tedy něco přímého. Zavřela oči a uchopila všechnu svou sílu a všechen hněv, který cítila ke Karikovi za to, co provedl Akkarinovi a Imardinu. Cítila, jak jí Akkarin předává svou magii.

Pak otevřela oči a všechnu svou moc vrhla na Karika a jeho spojence.

Vůdce ichani zavrávoral. Malý okamžik jeho štít vydržel, pak se jeho ústa otevřela v němém výkřiku a tepelný úder spálil jeho tělo na popel. Druhý muž ucouvl, ale podařilo se mu udělat jen pár kroků, než mu její magie udeřila do štítu a spálila ho. Zaplavil ji vítězný

pocit. Poslední ichani zůstal stát a ona cítila, že její síla mizí. Vykročil k ní a Soneu přepadla hrůza. Pak k ní dorazil poslední pramínek moci, ona ji uchopila a vypustila ji. Sachakanovy očí se rozšířily údivem a jeho štít se zachvěl. Když na něj dopadl poslední zbytek její magie, rozpadl se. Tepelný úder rozerval jeho tělo a on se zhroutil na zem.

Kolem se rozhostilo ticho. Sonea zírala na tři těla ležící před Univerzitou. Dopadlo na ni vyčerpání. Necítila žádný triumf, ani radost. Cítila jenom prázdnotu. Obrátila se k Akkarinovi.

Na rtech mu pohrával úsměv. Oči měl otevřené, ale upíraly se kamsi do dálky. Když se pohnula, ruce, které svíraly její zápěstí, se uvolnily a spadly.

„Ne," zašeptala. „Akkarine." Uchopila ho za ruce a poslala dovnitř svou mysl. Nic. Ani ta nejmenší jiskřička života.

Dal jí příliš mnoho síly. Dal jí úplně všechno.

Roztřesenýma rukama ho pohladila po tváři a sklonila se, aby ho políbila na rty bez života. Pak se k němu přivinula a začala plakat.

KAPITOLA 39

ZMĚNY

Rothen došel na konec chodby a vzhlédl. Vedle zničeného města působila neporušená vznešenost Velkého sálu povzbuzujícím, ale zároveň jaksi opovážlivým dojmem. Vpád ichani, jak lidé pojmenovali pět dnů umírání a ničení, byl bitvou mezi čaroději. Připadalo mu nespravedlivé, že z něj pozemky Společenství vyšly bez úhony, zatímco téměř celá Vnitřní čtvrť ležela v troskách.

Pro běžné obyvatele Imardinu to mohlo dopadnout mnohem hůř, připomněl si Rothen. Z nečarujících zemřelo jen pár lidí. Společenství však bylo o polovinu menší. Kolovaly zvěsti, že Vyšší mágové zvažují nábor členů také z bohatých kupeckých rodin mimo šlechtické rody.

Zahnul k Síni Společenství a proklouzl dveřmi. Týden po Vpádu se setkání Vyšších čarodějů konala v jednom z malých předsálí v přední části Síně. Dokud nebude zvolen nový Správce, nepřipadalo jim vhodné používat Lorlenovu pracovnu.

Rothen došel ke dveřím předsálí a zaklepal. Dveře se otevřely. Když vstoupil dovnitř, rozhlédl se po přítomných čarodějích s vědomím, že právě hledí do tváří významných představitelů budoucího Společenství.

Lord Balkan přecházel po pokoji sem a tam. Podle toho, jak se k němu všichni automaticky obraceli jako ke

svému vůdci, bylo zřejmé, že bude silným kandidátem na místo Nejvyššího lorda. Lord Osen Balkana mlčky sledoval. I když byl zjevně stále hluboce zarmoucen Lorlenovou smrtí, od chvíle, kdy dostal za úkol organizovat obnovu města, se mu vrátila tichá rozhodnost. Lorlen posledních několik let připravoval Osena na to, že ho jednou nahradí, a tak by nebylo překvapením, kdyby byl mladík zvolen novým Správcem.

Válečníků zemřelo tolik, že na pozici nového vrchního válečníka mnoho kandidátů nezbývalo. Posledních několika setkání se účastnil lord Garrel, což podle Rothenova názoru nevěstilo nic dobrého. Balkan zastával také úlohu nižšího vedoucího oboru válečnictví, ale k Rothenovi se doneslo, že navrhl, aby tuto roli časem převzal někdo jiný. Snad tedy budou Garrelovy záludné a omezené způsoby vyváženy nějakým vnímavějším válečníkem.

Lady Vinara zůstane vrchní léčitelkou. Ředitel Jerrik také nijak nenaznačil, že by chtěl ve své funkci vystřídat, a nikdo mu ani nic podobného nenavrhl. Lord Telano zřejmě zůstane vedoucím oboru léčitelství. O výběru kandidáta na pozici zahraničního správce se zatím nikdo nezmínil.

Lorda Sarrina zřejmě nahradí lord Peakin a některý ze starších učitelů obsadí pozici vedoucího oboru alchymie, uvažoval Rothen. Čas od času se neubránil úvahám o tom, kdo bude jeho přímým nadřízeným, ale většinou ho trápily důležitější věci. Kupříkladu Sonea.

A ta byla také důvodem, proč ho dnes Vyšší mágové předvolali. Když si Balkan všiml Rothenova příchodu, zastavil se.

„Jak je jí?“

Rothen si povzdechl a zavrtěl hlavou. „O nic lépe. Bude to ještě chvíli trvat.“

„Ale my nemáme čas,“ zabručel Balkan.

„Já vím.“ Rothen se odvrátil. „Ale bojím se, co by se mohlo stát, kdybychom na ni tlačili.“

Vinara se zamračila. „Co tím myslíte?“

„Nejsem si jistý, jestli se chce zotavit.“

Všichni přítomní si vyměnili ustarané pohledy. Jen Vinara nevypadala překvapeně.

„Tak ji musíte přesvědčit,“ řekl Balkan.

„Potřebujeme ji. Jestli pouhých osm vyhnanců dokáže napáchat takovou škodu, co by pak udělala armáda? I kdyby naší slabosti nevyužil sachakanský král, stačil by jediný ichani a zničil by nás. Potřebujeme černého mága. Potřebujeme ji – nebo aby někoho z nás černou magii naučila.“

Byla to pravda, ale vůči Sonei to nebylo fér. Od Akkarinovy smrti uběhl teprve týden. Její zármutek byl přirozený a pochopitelný. Tolik si toho prožila. Proč jí nemohou nechat chvíli klidu?

„A co Akkarinovy knihy?“ zeptal se.

Balkan zavrtěl hlavou. „Sarrin se z nich nic naučit nedokázal. A já jsem si nevedl o nic lépe.“

„Pak s ní musíte promluvit vy,“ pohlédla Vinara na válečníka, „a až to budete dělat, měl byste jí přesně říct, jak si s námi stojí. Nemůžeme po ní chtít, aby jednala v našem zájmu, když nemá jistotu, co ji čeká v budoucnosti.“

Balkan přikývl a ztěžka si povzdechl. „Máte samozřejmě pravdu.“ Rozhlédl se po ostatních čarodějích. „Dobrá tedy, musíme uspořádat Sezení, na kterém probereme toto postavení a jeho omezení.“

„To už jsme probrali, když jsme zvolili Sarrina,“ poznamenal Peakin.

„Ta omezení by se měla změnit," řekl Garrel. „V tuto chvíli vyžadují jen to, aby se zdržovala na pozemcích Společenství, nezastávala vedoucí funkci a nesměla učit. Tato nařízení by měla být rozšířena také o to, že nebude smět použít svou moc, pokud to my všichni neschválíme."

Rothen odolal nutkání se usmát. *My* všichni? Garrel si byl zjevně jistý, že místo po Balkanovi dostane.

„No, předně bychom měli změnit nařízení, které jí zakazuje učit," dodal Jerrik.

Vinara se podívala na Rothena. „Co navrhujete, Rothene?"

Odmlčel se, protože věděl, že to, co řekne, se jim nebude líbit.

„Myslím, že nebude souhlasit s omezením, že nesmí opustit pozemky Společenství."

Balkan se zamračil. „Proč?"

„Vždycky chtěla využít své schopnosti, aby mohla pomáhat chudým. Zčásti to byl důvod, proč se k nám přidala, a dávalo jí to něco, k čemu se mohla upnout," úkosem se podíval na Garrela, „v těžkých časech. Jestli chcete, aby zůstala naživu, neberte jí to."

Vinara se mírně usmála. „A předpokládám, že když jí navrhneme, aby ve městě vykonávala nějakou charitativní činnost, bude to pro ni důvod zůstat s námi."

Rothen přikývl.

Balkan zkřížil ruce na prsou a zabubnoval si prsty o rukáv. „To by nám také pomohlo znovu si získat přízeň lidí. Neprojevili jsme se zrovna jako schopní obránci. Doneslo se mi, že někteří lidé dokonce z Vpádu viní nás."

„To snad ne!" vykřikl Garrel.

„Je to pravda," odpověděl Osen tiše.

Garrel se zamračil. „Nevděčná chátra."

„Tento názor vlastně vyjádřili někteří členové rodů při svém návratu do města," dodal Osen. „Byli mezi nimi také příslušníci rodu Parenů, jestli se nepletu."

Garrel překvapeně zamrkal a zrudl.

„Měli bychom tedy oblast omezení pohybu rozšířit na celé město?" navrhl Telano.

„Hlavní myšlenkou tohoto omezení bylo zabránit tomu, aby měl černý mág přístup k velkému počtu obětí, kdyby zatoužil po moci," vysvětlil Peakin.

„Jaký by mělo smysl určit oblast vězení, kdyby zahrnovala město s největším počtem obyvatel v zemi?"

Rothen se uchechtl. „A museli byste přesvědčit krále, aby předefinoval pojem město. Sonea určitě nemá v úmyslu omezit svou pomoc na obyvatele uvnitř hradeb."

„Toto omezení je zjevně nepoužitelné," usoudila Vinara. „Navrhuji, aby měla doprovod."

Pohledy všech přítomných se obrátily k ní. Balkan souhlasně přikývl.

„A jestli chce lidem pomáhat léčitelstvím, stále má před sebou mnoho let, než bude její výcvik úplný." Vinara pohlédla na Rothena.

Ten přikývl. „Jsem si jistý, že si to uvědomuje. Můj syn vyjádřil přání ji učit. Myslí si, že by jí to pomohlo v zotavení, ale kdyby jí pomáhal i při práci, mohla by z toho být oficiálnější pozice."

Našpulila rty. „Nebylo by vhodné, aby se znovu vrátila do vyučování. Ale není dobré, aby léčitelka měla jen jednoho učitele. Budu jí také asistovat."

Rothen jen mlčky přikývl, náhle příliš přemožený vděkem. Poslouchal, jak ostatní pokračují v diskuzi.

„Takže jí budeme pořád říkat ‚černá čarodějka'?" zeptal se Peakin.

„Ano," odpověděl Balkan.

„A jakou barvu bude mít její hábit?"

Rozhostilo se ticho.

„Černou," odvětil Osen tiše.

„Ale černý hábit nosí Nejvyšší lord," podotkl lord Telano.

Osen přikývl. „Možná nadešel čas změnit barvu hábitu Nejvyššího lorda. Černá bude lidem vždy připomínat černou magii a my přece nechceme, aby ji lidé považovali za něco veskrze dobrého a žádoucího. Potřebujeme něco čistého."

„Bílou," řekla Vinara.

Osen přikývl. „Ano."

Když ostatní začali souhlasně přikyvovat, Balkan si odkašlal.

„Bílý hábit!" vykřikl. „To nemůžete myslet vážně. Je to nepraktické a nedá se to udržovat čisté."

Vinara se usmála. „A co by mohl Nejvyšší lord dělat, aby si u toho zamazal bílý hábit?"

„Například nadměrně konzumovat víno," zamumlal si pod vousy Jerrik.

Ostatní se přidušeně zasmáli.

„Tak tedy bílá," uzavřel Osen.

„Počkat," Balkan všechny přejel pohledem. „Proč mám dojem, že jste se rozhodli a já s tím už nic nenadělám?"

„To je dobré znamení," odvětila Vinara, „že jsme si na pozice Vyšších čarodějů zvolili samé silné osobnosti."

Rozhlédla se po skupině přítomných, pak se usmála a podívala se na Rothena. „Stále nic netušíte, lorde Rothene?"

Hleděl na ni, zmatený nečekanou otázkou.

„Netuším co?"

„Samozřejmě o tom ještě musí rozhodnout hlasování, ale nemyslím si, že by kdokoliv něco namítal."

„Proti čemu?“

Její úsměv se rozšířil. „Blahopřeji vám, Rothene. Stáváte se novým vedoucím oboru alchymie.“

*

Ze střechy dvoupodlažního domu bylo možné vidět, že sutiny tvoří dokonalý kruh. Ten pohled ho nutil k zamyšlení.

Už jsem jich viděl hodně, pomyslel si Cery. *Zříceniny městských hradeb, dlouhé řady těl, které Společenství položilo na trávník před Univerzitou, a výraz v Soneiných očích, když ji Rothen konečně přesvědčil, aby opustila Akkarinovo tělo.*

Otřásl se a přinutil se znovu podívat dolů. Stovky dělníků se prohrabovaly sutinami. Našlo se několik živých lidí, zasypaných na okraji téhle spouště. Bylo nemožné zjistit, kolik se jich ukrývalo v domech, když se zřítily. Většina byla nejspíš mrtvá.

A to všechno kvůli němu. Měl Savaru lépe poslouchat, když mu říkala, co se stane, až ichani zemře. Ale příliš se zabýval způsoby, jak by se dal čaroděj zabít, než aby přemýšlel nad tím, jak jeho lidé přežijí následky.

„Už jsi zase tady?“

Kolem pasu ho objaly něčí paže a jeho smysly zaplavila známá kořeněná vůně. Srdce mu na okamžik poskočilo radostí a hned ho znovu zabolelo.

„Opravdu musíš odejít?“ zašeptal.

„Ano,“ odpověděla Savara.

„Mohli bychom tě potřebovat.“

„Ne, nepotřebujete mě. Určitě ne jako sachakanskou čarodějku. A na práci bez magie máte dobrovolníků dost.“

„Já tě potřebuju.“

Povzdechla si. „Ne, Cery. Potřebuješ někoho, komu můžeš věřit. Úplně a bezpodmínečně. To já nikdy nebudu.“

Přikývl. Měla pravdu.

Ale loučení mu to nijak neusnadňovalo.

Objala ho pevněji. „Budeš mi chybět,“ dodala tiše. „Pokud… pokud budu vítaná, navštívím tě, kdykoli mě moje povinnosti zavanou tímhle směrem.“

Obrátil se k ní a povytáhl jedno obočí, jako by přemýšlel.

„Možná mi ještě zbylo pár lahví anurenského červeného.“

Usmála se a on se hned cítil o něco lépe, i když věděl, že je to jen na okamžik. Od závěrečného souboje ho trápil hrozný strach ze ztráty a snažil se ji od odjezdu odradit. Dovolil svému srdci, aby převzalo vládu nad rozumem. To by Zloděj nikdy neměl nedopustit.

Podepřel jí prstem bradu, zaklonil jí hlavu a pomalu a pevně ji políbil.

„Tak běž. Vrať se domů. Nemám rád dlouhý loučení.“

Usmála se, pak se odvrátila. Sledoval, jak se pomalu vrací k poklopu ve střeše a sestupuje dolů. Když byla pryč, znovu obrátil pozornost k dělníkům.

Tolik se toho změnilo. Musí být připravený na následky. Čas od času se k němu donesly útržkovité informace a zřejmě nebyl jediný kdo si uvědomoval, k čemu by mohly vést. Jestli měl král skutečně v úmyslu zrušit každoroční Očistu, pak už by Zloději neměli důvod vzájemně spolupracovat. A kolovaly zvěsti o tom, že ostatní vůdci podsvětí uzavřeli jisté dohody.

Usmál se a narovnal ramena. Na den, kdy Akkarinova podpora skončí, byl připraven. Uzavřel

dohody s vlivnými a mocnými lidmi. Bohatství bylo uloženo a informace posbírány.

Už brzy zjistí, jestli je dost silný.

*

Kočár se zlehka pohupoval na pérech. Za okny pomalu ubíhala nekonečná pole a tu a tam minuli statek. Uvnitř Dannyl a Tayend právě pozvedli sklenice.

„Připíjím lordu Osenovi za jeho rozhodnutí, že Společenství nejlépe posloužíš jako velvyslanec v Elyne," prohlásil Tayend. „A za to, že nám dovolil cestovat po souši."

„Na Osena," odpověděl Dannyl. Usrkl si vína.

„Víš, že bych zůstal, kdyby mě o to požádal."

Tayend se usmál. „Ano, a já bych zůstal s tebou, i když jsem rád, že nemusím. Kyraliánci jsou tak dusivě konzervativní." Pozvedl skleničku ke rtům, pak uhnul pohledem a zvážněl. „Je chytrý, že tě posílá zpátky. Spousta lidí teď bude zpochybňovat pozici Společenství. Ukázalo se, že bylo na válku poněkud nepřipravené."

Dannyl se uchechtl. „Jenom trošičku."

„Objeví se více lidí, kteří budou uvažovat jako Dem Marane," pokračoval Tayend. „Budeš muset tyhle lidi přesvědčit, že pokud jde o magii, má Společenství stále hlavní slovo."

„Já vím."

„A pak je tady ta záležitost s černou magií. Budeš muset lidi ujistit, že Společenství opravdu nemá jinou možnost, než se ji znovu naučit. Příštích pár měsíců může být hodně perných."

„Já vím."

„Může to trvat dokonce i celá léta.“ Tayend se usmál. „Ale samozřejmě není důvod, proč bys nemohl v Elyne zůstat i poté, co skončíš v pozici velvyslance, že?“

„To ne.“ Dannyl se usmál. „Osen mi tuto funkci přenechal na neomezenou dobu.“

Tayend vykulil oči a pak se široce usmál. „Opravdu? To je báječné!“

„Říkal něco o tom, že mi Elyne prospívá lépe než Kyralie. A že nemám dovolit, aby mi obavy z drbů zabránily užívat si naše přátelství.“

Učenec povytáhl obočí. „Opravdu? Myslíš, že o nás ví?“

„To bych taky rád věděl. Netvářil se ani trochu nesouhlasně. Ale možná, že jeho poznámkám připisuji víc, než chtěl říct. Právě ztratil svého dobrého přítele a učitele.“ Dannyl zaváhal. „I když pořád musím přemýšlet nad tím, zda by se skutečně něco změnilo, kdyby to ostatní věděli.“

Tayend se zamračil. „Na něco takového vůbec nemysli. Kdybys to Společenství prozradil a oni z toho udělali skandál a poslali tě pryč, stejně bych šel za tebou. A až bych tě našel, pěkně bych tě nakopal za to, žes byl takový idiot.“ Odmlčel se a pak se zazubil. „Mám tě rád, ale mám na tobě rád i to, že jsi významný čaroděj Společenství.“

Dannyl se pousmál. „Ještě, že tak. Časem možná přestanu být významný, můžou mě dokonce vyloučit ze Společenství, ale nemůžu změnit to, že jsem čaroděj.“

Tayend se usmál. „Ach, pochybuji, že na tebe někdy změním názor. Budeš to se mnou muset vydržet ještě hodně dlouho.“

DOSLOV

Černě oděná čarodějka prošla nově opravenou Severní bránou. Jako vždy se lidé zastavovali a zírali na ni, děti pokřikovaly její jméno a utíkaly za ní.

Rothen se na Soneu pozorně zadíval. Dnes byl součástí jejího doprovodu, ale znepokojovalo ho něco jiného než tato povinnost. Takhle bledá nebyla od chvíle, kdy se poprvé zamkla v jeho komnatách. Ucítila jeho pohled, ohlédla se a usmála se na něj. Trochu ho to uklidnilo. Jak předpovídal, práce ve slumech jí dala hodně. Do jejích očí se vrátila trocha života a také chůzi už měla jistější.

Nemocnice za branami byla postavena během pár měsíců. Čekal, že chvíli potrvá, než chudina překoná svou nenávist a nedůvěru vůči čarodějům, ale hned první den se tu objevil celý zástup lidí a každý další den také.

Tím důvodem byla Sonea. Milovali ji. Narodila se mezi nimi, zachránila město a vrátila se, aby jim pomáhala.

Dorrien byl od začátku s ní. Nezbytná byla jeho lepší znalost léčitelství a zkušenosti, které měl se získáváním důvěry mezi farmáři a dřevorubci, mu pomohly získat si důvěru chudiny. Ostatní léčitelé se k nim také přidali. Vypadalo to, že Sonea nebyla jediná, kdo si myslel, že léčitelství by nemělo sloužit pouze bohatým rodům.

Když dorazila k nemocnici a vešla dovnitř, přivítal ji lord Darlen.

„Jaká byla noční směna?“ zeptala se.

„Náročná,“ usmál se žalostně. „A kdy není? Ach, a našel jsem dalšího potenciálního člena. Je to děvče okolo patnácti a jmenuje se Kalia. Vrátí se později se svým otcem, pokud bude souhlasit, aby k nám nastoupila.“

Přikývla. „Jak jsou na tom naše zásoby?“

„Špatně, jako vždycky,“ odpověděl Darlen. „Promluvím s lady Vinarou, až se vrátím.“

„Děkuji, lorde Darlene,“ řekla Sonea.

Darlen přikývl a zamířil ke dveřím. Sonea se zastavila a rozhlédla se po místnosti. Rothen sledoval její pohled a uviděl před sebou dav čekajících pacientů, hrstku strážníků, kteří na ně měli dohlížet, a ošetřovatele, které si najali pro jejich znalosti medicíny, aby pomáhali s lehčími případy. Sonea se náhle prudce nadechla a obrátila se ke strážnému, který stál poblíž.

„Tamta žena s dítětem zabaleným v zelené pokrývce. Přiveďte ji ke mně.“

„Ano, má paní.“

Rothen rozhlížel a hledal mezi lidmi ženu, ale Sonea mezitím odešla. Následoval ji do malého pokoje vybaveného stolem, postelí a několika židlemi. Posadila se a zabubnovala prsty do stolu. Rothen si k ní přitáhl židli.

„Ty tu ženu znáš?“

Pohlédla na něj. „Ano, je to…“ odmlčela se, když se ozvalo zaklepání na dveře. „Vstupte.“

Okamžitě ji poznal. Soneina teta se usmála a posadila se z druhé strany stolu.

„Soneo. Doufala jsem, že tu budeš.“

„Jonno,“ odpověděla Sonea a usmála se laskavě – ale unaveně, jak si Rothen všiml. „Chtěla jsem vás navštívit,

ale měla jsem příliš mnoho práce. Jak se daří Ranelovi? A vašim dětem?“

Jonna sklopila oči k dítěti. „Hania má strašnou horečku. Zkusila jsem všechno…“

Sonea jemně položila ruku na hlavičku dítěte a zamračila se. „Ano, lezou na ni modřinky. Trochu ji vzpružím.“ Chvíli seděla tiše.

„A je to. Bohužel to musíte přečkat. Dávej jí hodně tekutin. Trocha marinové šťávy jí udělá dobře.“ Sonea pohlédla na svou tetu. „Jonno, nechtěli… nechtěli byste bydlet se mnou?“

Žena uhnula očima. „Je mi líto, Soneo. Prostě nemůžu.“

Sonea sklopila oči. „Já vím, že se ve společnosti čarodějů necítíš dobře, ale… prosím zvaž to ještě.“ Pohlédla na Rothena. „Myslím, že je čas, aby ses to také dozvěděl, Rothene.“ Znovu se podívala na Jonnu. „Ráda bych u sebe měla někoho známého a obyčejného.“ Pokynula k dítěti. „A vyměnila bych všechny léčitele Společenství za jednu tvou praktickou radu.“

Jonna zírala na Soneu a její výraz byl stejně zmatený jako Rothenův. Sonea se ušklíbla a položila si ruku na břicho. Jonna vykulila oči.

„Aha.“

„Ano,“ přikývla Sonea. „Mám strach, Jonno. Tohle jsem neplánovala. Léčitelé se o mě postarají, ale neumí vyléčit moje obavy. Možná bys to svedla ty.“

Jonna se zamračila. „Říkalas, že mágové mají svý způsoby, jak se o takový věci postarat.“

K Rothenově překvapení Sonea zrudla jako rak.

„Zdá se, že je lepší, když se o tyhle věci… starají ženy. Muži se tuhle dovednost zjevně neučí, pokud o to sami nepožádají,“ řekla. „Léčitelé si novicky vezmou stranou, jakmile to vypadá, že začínají mít zájem o

chlapce, ale já jsem byla tak neoblíbená, že nikoho nenapadlo naučit mě to. Akkarin," odmlčela se a polkla, „byl očividně přesvědčený o opaku. A já jsem předpokládala, že se o to postaral on."

Když to Rothenovi konečně došlo, užasle na Soneu pohlédl. Přistihl se, že počítá měsíce od jejich vyhoštění. Tři a půl, možná čtyři. Hábit to dobře ukryje…

Podívala se na něj a omluvně se usmála. „Promiň, Rothene. Chtěla jsem ti o tom říct v nějakou vhodnější chvíli, ale když jsem viděla Jonnu, chtěla jsem využít…"

Oba nadskočili, když Jonna vyprskla smíchy. Ukázala na Rothena. „Tenhle pohled jsem neviděla od chvíle, co jsem řekla Ranelovi, že čekáme naše první! Myslím, že tihle mágové nejsou tak chytří, jak se dělají." Usmála se na Soneu. „Takže budeš mít miminko. Nedokážu si představit, že by to dítě vyrůstalo mezi samejma mágama."

Sonea se pousmála. „Ani já ne. Tak co, rozmyslíš si to ještě?"

Jonna zaváhala a pak přikývla. „Ano, nějakou dobu zůstaneme."

PRŮVODCE LORDA DANNYLA SLANGEM SLUMŮ

babička – pasák
bahno – dealer kradeného zboží
krvavé peníze – odměna za vraždu
bidlo – pašerák
být na správné straně – být důvěryhodný/mít srdce na pravém místě
být venku pro – hledat někoho
čepičář – muž, který často navštěvuje nevěstince
dát pozor – schovat (hledí si svého/schovám ti to)
divoký – obtížný
dobrej tah – slušný pokus
dostat – chytit
důležití – významní lidé
hai – zvolání, kterým si žádáte pozornost, nebo výraz překvapení, či žádosti
hlídač – je někde umístěný, aby někoho nebo něco pozoroval
hnojná hlava – hlupák
huba – hubička (u nádoby na kořalku)
chudina – termín sloužící k pojmenování obyvatel slumů
chytat – poznávat/chápat
klan – nejbližší Zlodějovi přátelé, kterým věří
klapnout – dobře dopadnout
klient – člověk, vůči kterému má Zloděj závazek, nebo s ním má uzavřenou dohodu
koberec – problémy (dostal se kvůli tomu do problémů)
kopačky – odmítnout/ odmítnutí (nedávejte nám kopačky)
lesk – přitažlivost (má pro něj lesk)
merčit – hlídat
místo – svolení
návštěvník – lupič
nůž – vrah/najatý zabiják
otupit – přesvědčit, aby byli potichu
pěšák – běhna
posel – zločinec, který doručí výhružku, nebo ji vykoná

rukavice – strážný, kterého lze podplatit, nebo který je v moci Zloděje.
rybařit – navrhnout/požádat/hledat (také někdo, kdo uteče strážím)
smyčka – svoboda
squimp – někdo, kdo zradí Zloděje
stín – poznat (také znamená stín/špión, obvykle tajný)
styl – způsob provádění obchodu
udělat – zavraždit
ukázat – představit
zlatý důl – muž, který dává přednost chlapcům
Zloděj – vůdce zločinecké bandy

GLOSÁŘ

ZVÍŘATA

anyi – vodní savci s krátkými ostny
ceryni – malý hlodavec
enka – domácí zvíře s rohy, chované pro maso
eyoma – mořské pijavice
faren – obecný výraz pro pavoukovce
gorin – veliké domácí zvíře, chované pro maso a využívané k tahání lodí a vozů
harrel – malé domácí zvíře chované pro maso
inava – hmyz, který podle pověstí nosí štěstí
limek – dravý divoký pes
mullook – divoký noční pták
můry aga – škodlivý hmyz, který se živí oblečením
rassook – domácí pták, chovaný pro maso a peří
ravi – hlodavec, větší než ceryni
sapfly – lesní hmyz
sevle – jedovatá ještěrka
squimp – tvor podobný veverce, který krade jídlo
yeel – menší, domestikovaný příbuzný limka, který se používá ke stopování
zill – malý, inteligentní savec, který je někdy chován jako domácí mazlíček

ROSTLINY/JÍDLO

bol – (také znamená „říční kal“) silný likér, který je vyrobený z tugorů
brasi – zelená listnatá zelenina s malými pupeny
croty – veliké fialové fazole
curem – jemná, ořechová omáčka
curren – jedlá zrna s výraznou chutí
dall – dlouhé ovoce s oranžovou, semenitou dužinou
gan-gan – kvetoucí keř ze země Lan
iker – stimulující droga, která má údajně afrodiziakální účinky
jerra – dlouhá žlutá fazole
kreppa – lékařská bylina s nepříjemným zápachem
marin – červené citrusové ovoce

monyo – bulva
myk – droga, ovlivňující mysl
nalar – pálivý kořen
nemmin – uspávací droga
omáčka chebol – hustá masová omáčka, vyrobená z bolu
pachi – sladké křupavé ovoce
papea – koření podobné pepři
piorres – malé ovoce ve tvaru zvonku
raka/suka – stimulující nápoj vyrobený z pečených fazolí, původně ze Sachaky
réva anivope – rostlina, citlivá na duševní projekci
sumi – hořký nápoj
šem – jedlá rostlina vzhledem podobná rákosu
telk – semeno, ze kterého se získává olej
tenn – zrno, které lze vařit v celku či rozlámané, nebo nadrtit k výrobě mouky
tiro – jedlé oříšky
tugor – kořen podobný pastináku
vare – bobule, ze kterých se vyrábí většina vín

OBLEČENÍ A ZBRANĚ

dlouhý plášť – plášť v délce po kotníky
incal – čtvercový symbol, který je podobný rodovému znaku a našívá se na rukáv nebo na manžetu
kebin – železná tyč s hákem na zachycení útočníkova nože, který nosí stráže

VEŘEJNÁ MÍSTA

bolhouse – místo, kde se prodává bol a krátkodobé ubytování
díra – budova postavená z různě posbíraných materiálů
lázně – zařízení, které poskytuje koupelové a další služby, spojené s očistou a úpravou těla
penzion – pronajatá budova, jeden pokoj na rodinu
varný dům – místo, kde se vyrábí bol

SPOJENECKÉ NÁRODY

Elyne – země s mírným podnebím, která je umístěním a kulturou je nejblíže Kyralii
Kyralie – domov Společenství
Lan – horská země, osídlená válečnickými kmeny
Lonmar – pouštní země, ve které vládne přísné náboženství mahga
Vin – ostrovní národ, který je známý svým mořeplavectvím

DALŠÍ TERMÍNY

čepička – mince, které jsou navlečené na hůlce ve výši další nejvyšší hodnoty

simbové rohože – rohože tkané z rákosí